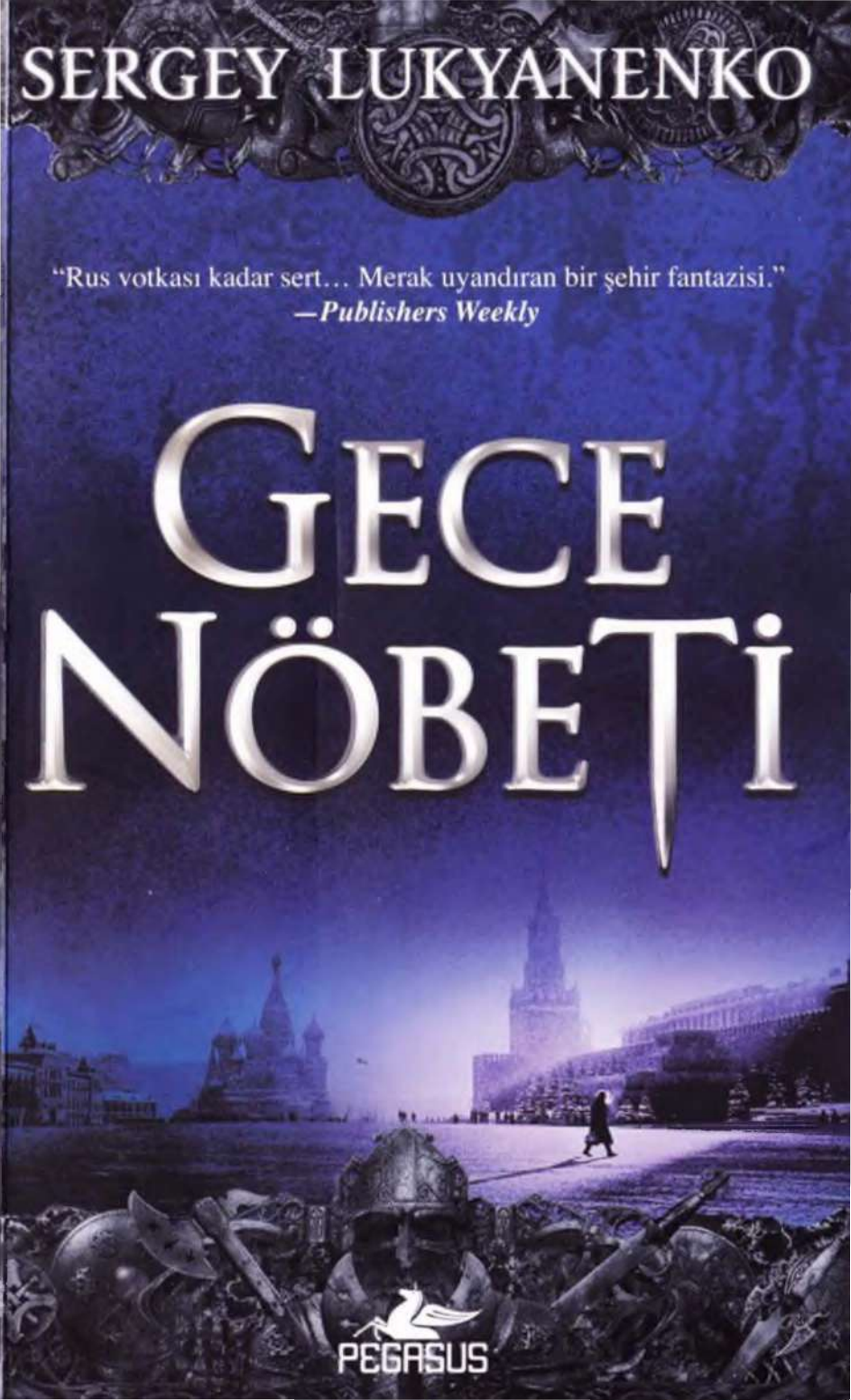
SERGEY LUKYANENKO

"Rus votkası kadar sert... Merak uyandıran bir şehir fantazisi."
—Publishers Weekly

GECE NÖBETİ

PEGASUS

Pegasus Yayınları: 692
Bestseller Roman: 301

GECE NÖBETİ
SERGEY LUKYANENKO
Özgün Adı: Ночной дозор

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Dilek Yücel
Düzelti: Haluk Kürşat Topuzlu
Sayfa Tasarımı: Meral Gök
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ağustos 2013
ISBN: 978-605-343-121-3

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2013
Copyright © Sergey Lukianenko 1998 © AST Yayıncılık Ltd. 2004

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla Andrew Nurnberg Associates'ten alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

SERGEY LUKYANENKO

GECE NÖBETİ

Rusça Aslından Çeviren:
Ferda Yaraş

PEGASUS YAYINLARI

HİKÂYE I

KADER

ÖNSÖZ

Yürüyen merdiven oldukça yavaş ve zoraki ilerliyordu. Böyle eski bir istasyondan da başka ne beklenirdi ki? Ama beton borunun içinde var gücüyle esen rüzgâr, çocuğun atkısının altına sinsice sokulup kafasındaki kapüşonu çekiyor ve saçlarını darmadağın ederek aynı anda onu yere doğru itiyordu.

Rüzgâr, Egor'un yukarıya çıkmasını istemiyordu.

Rüzgâr, geri dönmesini istiyordu.

Tuhaftı, etraftaki hiç kimse rüzgârın farkındaymış gibi görünmüyordu. Zaten çok fazla kişi de yoktu; gece yarısına kadar istasyon çoktan boşalmış oluyordu. Metroya doğru inen yalnızca birkaç kişi vardı. Egor'un yanında da neredeyse hiç kimse yoktu: önünde sadece bir kişi, arkasında da iki ya da üç kişi vardı. Hepsi o kadar.

Tabii bir de rüzgâr.

Egor ellerini ceplerine soktu ve arkasına döndü. Birkaç dakikadır, trenden indiği andan beri, sanki biri onu takip ediyormuş gibi hissediyordu. Bu, korkutucu bir his değildi; daha çok, büyüleyici, algıların beklenmedik bir anda uyarılması gibi bir histi.

Yürüyen merdivenin en alt basamağında uzun boylu, üniformalı bir adam vardı. Polis değil askerdi. Bir de uykusu gelmiş küçük çocuğunun elinden tutan bir kadın vardı. Son olarak da turuncu bir ceket giymiş, CD çalar dinleyen genç bir adam. Zaten o da ayakta uyuyormuş gibi görünüyordu.

Şüpheli hiçbir şey yoktu. Evine bu kadar geç saatte dönen küçük bir çocuk için bile. Egor bu kez de yukarıya baktı ve parlak merdiven tırabzanına dayanarak bu seyrek insan selinin arasında kendine kolay bir av bulmaya çalışan polis memurunu gördü.

Korkacak hiçbir şey yoktu.

Rüzgâr, Egor'u son bir hamleyle itti ve aniden yavaşladı, bunun gereksiz bir savaş olduğunu anlamış gibi görünüyordu. Çocuk bir kez daha arkasına baktı ve ayaklarının altından kayıp giden merdivenlerden yukarıya doğru hızla koşmaya başladı. Acele etmesi gerekiyordu. Sebebini bilmiyordu ama acele etmek zorundaydı. Algıların uyarılmasına benzeyen o anlamsız endişeyi tekrar hissetmeye başlamıştı, boynu buz gibiydi.

Rüzgâr tekrar başlamıştı.

Egor yarı açık kapılardan dışarıya çıktığı anda, delip geçici soğuk yenilenmiş bir güçle ona tekrar saldırdı. Havuzdan sonra ıslak kalan saçları –kurutma makinesi yine bozulmuştu– anında buz tutmuştu. Kapüşonunu biraz daha öne doğru çekti ve hiç durmadan büfelerin önünden geçerek aceleyle alt geçide girdi. Dışarıda daha fazla insan vardı ama o tuhaf uyarı hissi hâlâ geçmemişti. Hiç yavaşlamadan arkasına baktı ama kimse yoktu. Yanında küçük çocuğu olan genç kadın tramvay durağına doğru yürüyordu; CD çalar dinleyen adam da büfelerin önünde durmuş şişeleri inceliyordu. Asker ise hâlâ metrodan dışarıya çıkmamıştı.

Çocuk alt geçide doğru daha hızlı yürümeye başladı. Bir yerlerden müzik sesi geliyordu; güçlükle duyuluyordu ama inanılmaz huzur vericiydi. Flütün titrek sesi, gitar tellerinin tıngırtısı, ksilofonun çanı andıran melodisi. Müzik onu çağırıyor, acele etmesini söylüyordu. Egor karşı yönden aceleyle gelen bir grup insandan kurtuldu ve güçlükle ayakta durabilen mutlu bir sarhoşun yanından geçti. Aklındaki bütün düşünceler dışarıya çıkmış gibiydi, artık neredeyse koşuyordu.

Müzik onu çağırıyordu.

Kelimelerle iç içe geçiyordu... Net değildi, sessiz ama fazlasıyla cezbediciydi. Egor alt geçitten çıktı ve soğuk havayı içine çekerek bir an durdu. Tramvay, durağa yanaşıyordu. Egor'un, evine varması için sadece bir durak gitmesi yeterliydi.

Çocuk, sanki bacakları birden uyuşmuş gibi son derece yavaş adımlarla tramvaya doğru yürüyordu. Kapıları açık bir şekilde birkaç dakika bekledikten sonra otomatik kapılar kapandı ve tramvay duraktan ayrıldı. Egor donuk gözlerle onun gidişini izliyordu. Müziğin sesi giderek artıyor, yarım daire şeklinde bir lobisi olan yüksek otelden, Egor'un görebileceği uzaklıktaki "sütunların üzerindeki ev"e kadar –Egor'un kendi evi– tüm dünyayı dolduruyordu. Müzik, onu, bu saatte bile kalabalık olan ışıklı cadde boyunca yürümeye sevk ediyordu. Evi sadece beş dakikalık bir yürüme mesafesindeydi.

Ama müzik şimdi daha da yakından geliyordu.

Egor yaklaşık yüz metre yürüdükten sonra ise yüksek otel binası artık onu rüzgârdan korumuyordu. Buz gibi rüzgâr yüzüne vuruyor ve onu çağıran müziğin sesini bastırıyordu. Küçük çocuk sendelemeye başlamış, neredeyse durma noktasına gelmişti. Cezbedici güç azalmıştı ama takip edildiği hissi tekrar geri gelmişti, hem de bu kez alttan alta akan güçlü bir korkuyla. O anda tekrar arkasına baktı. Durağa başka bir tramvay yanaşıyordu. Sonra birden sokak lambalarının ışıkları arasında turuncu bir ceket fark etti. Yürüyen merdivene birlikte bindiği adam arkasından geliyordu, gözleri hâlâ yarı kapalıydı ama bu kez sanki Egor'u görebiliyormuş gibi şaşırtıcı bir hızla ve amaçla ilerliyordu.

Çocuk koşmaya başladı.

Müzik tekrar canlanmıştı, hem de bu kez daha hızlıydı, rüzgârın örtüsünü delip geçiyordu. Egor kelimeleri bile anlayabiliyordu. Anlayabiliyordu ama bunu istemiyordu.

Yapılacak en doğru şey, kapalı ama ışıkları hâlâ yanan mağazalar ve kaldırımdaki gece kuşlarının önünden geçip telaşlı arabaların gözü önünde cadde boyunca yürümekti.

Ama Egor, müziğin onu çağırdığı ara sokağa saptı.

Burası neredeyse kapkaranlıktı; hareket eden tek şey, duvardaki iki gölgeydi. Egor onlara yoğun bir sisin içinden bakıyordu, sanki ürkütücü, mavimsi bir ışıkla aydınlatılmışlar gibi. Genç bir adam ve kadın, sanki hava sıfırın altında yirmi derece değilmişçesine çok ince giyinmişlerdi.

Müzik, keskin ve zafer kazanmış bir melodiyle son kez duyuldu. Sonra durdu. Çocuk, vücudunun güçsüzleştiğini hissediyordu. Ter içmde kalmıştı. Bacakları titriyordu; buzla kaplı, kaygan zemine oturmak istiyordu.

"Sevimliymiş..." dedi genç kız, usulca. Zayıf bir yüzü vardı, yanakları içine çöküktü, ten rengi ise solgundu. Canlı görünen tek yeri gözleriydi: siyah, büyük, çekici.

"Biraz ilerleyebilirsin," dedi genç adam, kadına gülümseyerek. Kardeş gibi görünüyorlardı ama yüz hatlarından değil, anlatması zor olan bazı ortak özelliklerinden dolayı. Yüzleri tozlu, yarı saydam bir tülle kaplanmış gibiydi.

"Sana doğru mu?" Genç kız, bakışlarını bir anlığına çocuğun üzerinden çekti. Egor'un içinde bulunduğu uyuşukluk hissi biraz azaldı ve korku duygusu aklına hâkim olmaya başladı. Ağzını açtı ama o anda genç adamla göz göze geldi ve bağıramadı. Sanki soğuk, esnek bir zarla kaplanmış gibiydi.

"Evet. Sen tut onu!"

Genç kız alaycı bir şekilde gülümsedi. Bakışlarını tekrar Egor'a çevirdi ve dudaklarını sanki öpücük gönderecekmiş gibi büzdü. Usulca, cezbedici müzikle iç içe geçen şu tanıdık kelimeleri telaffuz etti:

"Gel, Gel... Gel bana..."

Egor hiç kıpırdamadan öylece durdu. Tüm korkusuna ve ciğerlerinden patlak verip boğazına yapışmış olan çığlığa rağmen kaçacak gücü yoktu. Ama en azından orada öylece durabiliyordu.

O sırada sokağın sonundan bir kadın geçti; iki büyük Alman kurdunu, tasmalarından tutuyordu. Çok yavaş yürüyordu; sanki suyun altında ilerliyormuş, sanki bu korkunç rüyanın bir parçasıymış gibi. Egor göz ucuyla, köpeklerin, tasmalarını çekiştirerek ara sokağa doğru hızlıca döndüklerini gördü ve sadece bir anlığına anlamsız bir umut hissetti. Alman kurtları nefret ve korkuyla karışık bir kararsızlıkla ulumaya başladılar. Kadın bir an durdu ve şüpheli bakışlarla sokağa baktı. Egor, kadının bakışlarını yakalamıştı – umursamazdı, sanki boş bir alana bakıyormuş gibiydi.

"Buraya gelin!" dedi kadın, köpekleri tasmalarından çekerek. Onlar da büyük bir memnuniyetle kadına doğru gittiler.

Genç adam yüksek sesle güldü.

Elinde köpekleri tutan kadın ise hızlandı ve gözden kayboldu.

"Bana gelmiyor!" dedi genç kız, kaprisli bir ses tonuyla. "Bak, işte gelmiyor!"

Ters bir şekilde, "Tekrar dene," dedi genç adam ve somurttu. "Haydi!"

"Gel! Bana gel!" dedi genç kız, her kelimenin üzerine vurgu yaparak. Egor sadece iki metre uzakta duruyordu ama çocuğun bu mesafeyi kendiliğinden geçmesi, kız için çok önemli gibi görünüyordu.

O anda Egor artık daha fazla karşı koyamayacağını fark etti. Kızın bakışları, görünmez, esnek bir iple onu yakalamıştı; kelimeler âdeta onu çağırıyordu ve artık kendini durduramıyordu. Hareket etmemesi gerektiğini biliyordu, buna rağmen öne doğru bir adım attı. Genç kız gülümsedi ve Egor, kızın bembeyaz parıldayan dişlerini gördü. Genç kız şöyle dedi:

"Atkını çıkar."

Egor daha fazla direnemedi. Kapüşonunu geriye doğru atıp atkısını hiç çözmeden çıkarırken elleri titredi. Sonra bu çekici, siyah gözlere doğru bir adım attı.

Kızın yüzünde bir şeyler oluyordu. Alt çene kemiği sarkıyor, dişleri hareket ediyor ve kıvrılıyordu.

Tam o anda hiç de insani olmayan, uzun, sivri dişlerin parıltısı belirdi.

Ve Egor bir adım daha attı.

BÖLÜM 1

Gece kötü başlamıştı.

Uyandığımda hava hâlâ aydınlıktı. Günün son ışıklarının kırık panjurlar arasından kayboluşunu izlerken, öylece uzanıyor ve bir şeyler düşünüyordum. Avın beşinci gecesiydi ama hâlâ bir sonuç yoktu. Ve büyük ihtimalle şans bu gece de yanımda olmayacaktı.

Ev soğuktu, radyatörler neredeyse hiç ısıtmıyordu. Kışla ilgili sevdiğim tek şey havanın erken kararmasıydı, böylece sokaklarda fazla insan kalmıyordu. Öyle olmasaydı bütün işleri yıllar önce iptal edip Moskova'yı terk eder ve Yalta ya da Soçi gibi yerlere taşınırdım. Sıcak, yabancı bir okyanustaki uzak adalar değil, Karadeniz'de bir yer olmalıydı: Etrafta kendi ana dilimin sesini duymayı seviyorum.

Saçma sapan hayaller elbette.

Biraz daha sıcak bir yerde emekliliği düşünmek için henüz çok erken.

Daha bunu hak etmedim.

Telefon benim uyanmamı bekliyor olmalıydı – o iğrenç, ızdırap veren sesiyle çalmaya başladı. Ahizeyi el yordamıyla aradım ve kulağıma götürdüm – sessizce, tek bir kelime etmeden.

"Anton, cevap ver."

Hiçbir şey söylemedim. Larissa'nın sesi son derece canlı ve dikkatliydi ama çoktan yorulmuştu. Belli ki bütün gece hiç uyumamıştı.

"Anton, seni patrona aktarabilir miyim?"

"Hayır, bunu yapma," diye homurdandım.

"Daha fazlası var. Uyanık mısın?"

"Evet."

"Bugün yine aynısını yapacaksın."

"Yeni bir şey oldu mu?"

"Hiçbir şey olmadı. Kahvaltılık bir şeylerin var mı?"

"Bulurum bir şeyler."

"Tamam. Bol şans."

Sesi şimdi son derece cılız ve samimiyetsiz geliyordu. Larissa'nın bana hiç güveni yoktu. Şüphesiz patronun da.

"Teşekkürler," dediğimde telefonu çoktan kapatmıştı. Kalktım, banyoya gittim. Diş macununu fırçanın üzerine tam sürmek üzereyken bir şeyleri gözden kaçırdığımı fark ettim ve elimdekileri tekrar lavaboya bıraktım.

Mutfak kapkaranlıktı ama tabii ki ışığı yakma zahmetine girmedim. Buzdolabının kapağını açtım; yuvasından söktüğüm küçük ampul yerde yiyeceklerle birlikte buz tutmuştu. Üzerinde süzgeç duran tencereye baktım. Süzgecin içinde yarı buzlu bir parça et vardı. Süzgeci kaldırdım, tencereyi ağzıma doğru yaklaştırdım ve bir yudum aldım.

Kim domuz kanının lezzetli olduğunu düşünüyorsa yanılıyor.

Arta kalan, buzu çözülmüş kanı tencereyle birlikte tekrar buzdolabına koydum ve banyoya doğru yürüdüm. Mavi, kör ışık, karanlığı güçlükle aydınlatıyordu. Dişlerimi uzun süre büyük bir hırsla fırçaladım. Sonunda dayanamadım ve tekrar mutfağa döndüm. Dolaptaki buz gibi votkadan bir yudum aldım. O an midemde sadece ılık bir his değil hararet de hissettim. Muhteşem bir duygu karmaşası: dişlerimde buz, midemde ateş.

"Umarım sen..." Patronumla ilgili bir şeyler düşünmeye başlamıştım fakat tam zamanında kendimi durdurdum. Kendisi yarın kalan küfürleri bile sezmekte oldukça yetenekliydi. Odama gittim

ve dört bir yana saçılmış kıyafetlerimi toplamaya başladım. Pantolonum yatağın altında, çoraplarım pencere pervazında, gömleğim ise sebebini anlamadığım bir şekilde Joseon maskesinin üzerinde asılı duruyordu.

Eski Kore kralı eleştirel gözlerle bana bakıyordu.

"Beni daha fazla koruman gerek," diye homurdandım ve tam o sırada telefon, kulağı tırmalayan bir sesle tekrar çalmaya başladı. Telefonu bulana kadar odanın etrafında oradan oraya gezinip durdum.

"Anton, bana söylemek istediğin bir şeyler var mı?" diye sordu telefondaki ses.

"Hiçbir şey yok," dedim huysuz bir şekilde.

"Anlıyorum. Şimdi bunun sonuna 'size hizmet etmekten onur duyarım, sayın başkan'ı ekle."

"Onur duymuyorum. Ve bununla ilgili yapabilecek bir şey de yok, sayın yargıç"

Patron bir anlığına duraksadı:

"Anton, elimizdeki bu işi gerçekten biraz daha fazla ciddiye almanı istiyorum. Tamam mı? Ne olursa olsun sabah bana rapor vermeni bekliyorum. Ve... bol şans."

Mahcup olduğum söylenemezdi. Ama zaten bu duruma artık fazla sinirlenmiyordum. Cep telefonumu ceketimin cebine koydum ve koridordaki dolabı açtım, yanıma ne almam gerekiyor diye bir süre düşündüm. Geçen hafta arkadaşlarımın verdiği, yeni geliştirilmiş birkaç parça malzemem vardı. Fakat her zamanki seçimimde karar kıldım; az yer kaplıyor ve her açıdan oldukça iyi bir koruma sağlıyordu.

Ayrıca yanıma bir mini CD çalar aldım. İşitme duyuma hiç ihtiyacım yoktu ama can sıkıntısı da acımasız bir düşmandı.

Dışarı çıkmadan önce kapı deliğinden uzun bir süre merdiven boşluğuna baktım. Hiç kimse yoktu.

Ve bir gece daha başlamıştı.

***

Yaklaşık altı saatlik bir metro yolculuğu yaptım; amaçsız bir şekilde bir hattan diğer hatta geçerek, bazen de uyuklayarak bilincimin dinlenmesini ve duyularımın özgürce dolaşmasını sağlıyordum. Kayda değer pek bir şey yoktu. Aslında birkaç ilginç şey gördüm ama hepsi de sıradan vakalardı; zararsız, acemi işler. Bu durum, saat on bire, metro tenhalaşıncaya kadar böyle devam etti.

Gözlerim kapalı öylece oturuyordum, bu akşam üçüncü kez Manfredini'nin *Beşinci Senfonisi*'ni dinliyordum. CD çalarımdaki çalma listesi oldukça tuhaftı; benim kişisel tercihlerim, İtalyan Orta Çağ bestecileri ve Bach, rock müzik grubu Alisa, Ritchie Blackmore ve Picnic'le dönüşümlü olarak çalıyordu. Hangi melodinin, hangi olayla örtüştüğünü görmek her zaman çok ilginç oluyordu. Bugün, Manfredini'ydi.

Bir anda o kramp girdi, ayak parmaklarımdan başımın arkasına kadar hissediyordum. Gözlerimi açıp bütün vagona göz gezdirirken bile inliyordum.

Hemen bir kızı gözüme kestirdim.

Çok güzel ve genç bir kızdı. Gösterişli, kürk bir kaban giymişti, küçük bir el çantası vardı. Elinde ise bir kitap tutuyordu. Kafasının üzerinde en az üç yıldır hiç görmediğim kara bir girdap dönüyordu.

Ona tıpkı bir deli gibi bakıyordum. Kız da bunu fark etmişti, bir bana baktı, bir arkama, sonra hemen kafasını başka bir yere çevirdi.

Bir de kafanın üstüne bak!

Ama tabii ki o, kafasının üzerindeki girdabı hiçbir şekilde görebilmeyecekti. Hissedebildiği tek şey çok hafif bir karıncalanmaydı. Kafasının üzerinde hafif bir dalgalanmadan başka bir şey göremi-

yordu. Tıpkı etrafında dönüp duran bir sinek sürüsü gibi, tıpkı sıcak bir günde asfaltın üzerindeki dalgalanma gibi...

Kız hiçbir şey göremiyordu. Ama hiçbir şey. Bir ya da iki gün daha yaşayacaktı, ta ki buzda ayağı kayıp kafasını çarparak ölene kadar. Ya da bir arabanın altında kalacaktı. Ya da koridorda bir caninin bıçağıyla can verecekti. Hem de onu, neden öldürdüğünü bile bilmeyen bir cani tarafından. Ve herkes şöyle diyecekti: "Çok gençti, daha önünde yaşayacağı çok şey vardı. Herkes onu severdi."

Evet, tabii ki. Onun iyi ve nazik biri olduğuna ben de inanıyordum. Dışarıdan yorgun gözüküyordu ama hırçın ya da kindar birine benzemiyordu. Böyle bir kızla birlikteyseniz kendinizi farklı bir insan gibi hissedersiniz. Hep daha iyi biri olmaya çalışırsınız, bu da biraz zorlama olur. Erkekler böyle kızlarla arkadaş olmak isterler, biraz flört ederler, sırlarını paylaşırlar. Genelde böyle kızlara pek âşık olmazlar ama onları herkes çok sever.

Biri dışında: Kara Büyücü'yü işe alan kişi.

Aslında kara girdap oldukça bilindik bir durumdu. Eğer biraz daha yakından baksaydım, beş altı yolcunun daha kafasının üzerinde bunlardan görebilirdim. Fakat hepsi bulanık ve soluktu, neredeyse dönmüyorlardı bile. Bunlar tamamen sıradan ve amatör büyülerin sonuçlarıydı. Biri, diğerinin arkasından bağırıyordu: "Umarım geberirsin, piç kurusu." Bir diğeri daha basit ve etkili bir şeyler yerleştirmişti: "Cehennemin dibine git!" Ve küçük siyah bir hortum Karanlık Taraf'tan gelip insanların şansını ve enerjisini emiyordu.

Fakat sıradan, amatör ve biçimsiz bir büyü bir ya da iki saatten fazla dayanmaz; en fazla yirmi dört saat. Ve sonuçları tatsız olabilir ama ölümcül de değillerdir. Kızın başının üzerinde dolaşan girdap ise orijinal bir parçaydı, dengeliydi ve usta bir büyücü tarafından yapılmıştı. Kız bunu henüz bilmiyordu ama o çoktan ölmüştü.

İstemsizce elimi cebime attım ve o anda nerede olduğumu hatırladım, kaşlarım çatılmıştı. Cep telefonları niye metrolarda çalışmaz? Metroyu kullananlar da insan değil mi?

O anda, başaracağıma dair hiç ümidim olmasa da yerine getirmek zorunda olduğum öncelikli görevim ile lanetlenmiş bu kız arasında kalmıştım. Halen yapılabilecek bir şey var mıydı bilmiyordum ama bu büyüyü yapanın izini bulmam gerekiyordu.

Tam o sırada ikinci bir sarsıntı yaşadım ama bu seferki farklıydı. Kramp ya da sıradan bir acı değildi; boğazım kupkuru olmuş, diş etlerim uyuşmuştu. Şakaklarımdaki damarlar deli gibi atıyordu, parmak uçlarım kaşınmaya başlamıştı.

İşte gelmişti!

Ama zamanlama neden bu kadar kötüydü?

Ayağa kalktım. Tren zaten yavaşlamış, istasyona girmek üzereydi. Kızın yanından geçtim, bakışlarını âdeta üzerimde hissetmiştim, beni takip ediyordu. Korkmuştu. Kara girdabı görebilmesi mümkün değildi ama onu huzursuz ettiği belliydi. Etrafındaki insanlara dikkat kesilmişti.

Belki de hâlâ hayatta kalmasının sebebi buydu.

Kıza bakmamaya çalışarak elimi yavaşça cebime attım ve oniks taşından oyulmuş pürüzsüz tılsıma dokundum. Bir an tereddüt ettim, başka bir yol bulmaya çalışıyordum.

Hayır, başka bir yolu yoktu.

Tılsımı avucumun içinde sıkıca tuttum, taş içindeki enerjiyi dışarı verdikçe ısınıyordu. Parmaklarımda karıncalanma hissetmeye başlamıştım. Bu his bir yanılsama değildi ama bu sıcaklığı bir termometreyle ölçmenin imkânı da yoktu. Sanki ateşten alınmış bir kömürü elimde tutuyor gibiydim. Etrafı soğuk külle kaplıydı ama içi hâlâ alev alevdi.

Tılsımın tüm enerjisini aldıktan sonra kıza doğru baktım. Kara girdap, benim olduğum tarafa doğru hafifçe eğiliyordu. O kadar güçlüydü ki, ilkel de olsa bir zekâya bile sahipti.

İsabet ettirmiştim.

Vagonda ya da trenin herhangi bir yerinde başka Diğerleri varsa, metali veya betonu aynı rahatlıkla delip geçebilecek bu göz kamaştırıcı ışığı görmüşlerdi.

Daha önce böylesi bir yapıdaki kara bir girdabı hiç vurmamıştım. Ve bu kadar güçlü bir enerjiyle dolu bir tılsımı da kullanmamıştım.

Sonuç tamamen beklenmedikti. Diğer insanların canını sıkan cılız lanetler tamamen uçup gitmişti. Alnına ovuşturan yaşlıca bir kadın şaşkınlıkla eline baktı: Şiddetli migren ağrısı birden kesilmişti. Donuk bir ifadeyle pencereden dışarı bakan genç adam silkelenip kendine geldi. Yüzü gevşedi ve umutsuz bakışları gözlerinden kayboldu.

Kızın başının üstünde duran kara girdap beş metre geriye çekildi, hatta vagondan yarıya kadar çıktı. Ancak yapısını koruyup havada zikzaklar çizerek kurbanına geri döndü.

İşte bu gerçek enerjiydi!

İşte bu direnişti!

Daha önce hiç şahit olmamama rağmen, şunu hep duyuyordum: Kara girdap eğer kurbandan iki ya da üç metre daha uzağa itilirse, yolunu şaşırır ve yakınında bulduğu ilk kişiye yapışırdı. Bu, son derece berbat bir durumdu ama en azından lanetin, başkaları üzerindeki etkisinin azalması anlamına geliyordu ve bu da yeni kurbanın kaçması için iyi bir fırsattı.

Ama kara girdap hemen geri dönmüştü, tıpkı başı dertte olan sahibine koşan sadık bir köpek gibi.

Tren durmak üzereydi. Girdaba son bir bakış attım; ait olduğu yere geri dönmüştü, genç kadının kafasının üzerinde asılı duruyordu; hatta daha da hızlı dönmeye başlamıştı... Yapabileceğim hiçbir şey

yoktu. Bir haftadır bütün Moskova'da aradığım hedefim yakınlarda bir yerdeydi, burada, istasyonda. Patron beni diri diri yiyebilirdi... Ve belki de sadece mecazi anlamda değil.

Kapılar tıslayarak açılırken, aceleyle aurasını aklıma yazmaya çalışarak genç kadına son bir bakış attım. Bu kocaman şehirde onu tekrar bulabilme şansım çok azdı ama yine de denemek zorundaydım.

Lakin şimdi değil.

Vagondan atladım ve etrafıma bakındım. Doğruydu, ben saha çalışmasında biraz zayıftım; patron bunda kesinlikle haklıydı. Ama yine de beni eğitirken kullandığı metottan hoşlanmıyordum.

Bulmam gereken hedef hangi cehennemdeydi?

Normal bakışlarımla baktığımda şüpheli görünen tek bir kişi bile yoktu. Bir sürü insan birbirini itip kakıyordu –burası Çember Hat'tı[1], istasyona yeni gelen birçok yolcu vardı. Sokak satıcıları evlerine gitmeye çalışıyor, insanlar ise aceleyle tren değiştiriyor ve banliyolara biniyorlardı. Ama gözlerimi kapatınca, daha etkileyici bir manzara görebiliyordum: her akşamki solgun auralar. Onların arasında ise parlak kırmızı bir öfke, yatağa gitmek için acele eden bir çiftin turuncu aurası ve sarhoşların paramparça olmuş, renkleri silinmiş kahvemsi-gri çizgili auraları vardı.

Boğazımdaki kuruluk, diş etlerimdeki kaşıntı ve kalbimin deli gibi çarpması dışında hedefe dair tek bir iz bile yoktu. Dudaklarımda kanımın belli belirsiz tadı. Artarak devam eden heyecan. Bu belirtiler tamamen içinde bulunduğum durumla alakalıydı ama onları görmezden gelmek de imkânsızdı.

Kimdi o? Kim?

Tren arkamdan hareket etmeye başlamıştı. Buna rağmen hedefime yakın olduğum hissi hiç azalmamıştı, demek ki hâlâ yakınımdaydı.

1 Moskova Metrosu'nun beş numaralı hattıdır. Güzergâhı çembere benzediği için Çember Hat olarak adlandırılır. (ç. n.)

Karşı yönden gelen tren görünmüştü. Hedefimin irkildiğini ve o trene doğru gitmeye başladığını hissettim.

İleri!

Peronu geçtim, gösterge panolarına doğru bakan yeni gelen yolcuların arasında zikzak yaparak trenin arkasına doğru ilerledim – hedefimin daha da uzaklaştığını hissetmeye başladım. Trenin ön tarafına doğru koştum, işte tekrar hissediyordum... Daha yakındı...

Tıpkı bir oyun gibiydi: ilk önce "soğuk" oluyordum, daha sonra "sıcak."

Yolcular vagonlara biniyorlardı. Ağzımın yapışkan bir salyayla dolduğunu hissederken, tren boyunca koştum. Dişlerim ağrıyordu. Ellerime ise kramp girmişti. Müzik kulaklıklarımda uğulduyordu.

Ayın gölgesinde
Yıldızların ışığıyla dans ediyordu
Geceye musallat olan bir ezgi fısıldayarak.[2]

Nasıl da duruma uygun. Şarkı gerçekten çok güzeldi.

Ama bu aynı zamanda kötüye işaretti.

Kapanmak üzere olan kapılardan içeriye atladım ve ne hissettiğime konsantre olmaya çalışarak olduğum yerde kalakaldım. Doğru mu sezmiştim yoksa yanlış mı? Hedefi hâlâ göremiyordum.

Doğru tahmin etmiştim.

Tren, Çember Hat'ta son hızla ilerliyordu. İçgüdülerim sinirden kuduruyor ve bana delice bağırıyorlardı: "Tam burada! Yanında!"

Belki de doğru vagonu bile bulmuştum.

2 Blackmore's Night adlı grubun *Shadow Of The Moon* adlı parçasının sözlerinden bir alıntı. (ç. n.)

Yol arkadaşlarıma gizlice baktım ve o anda tahminimin doğru olamayacağına karar verdim. Burada ilgimi çekebilecek hiç kimse yoktu. *Beklemekten başka çarem yoktu...*

Ne hüzün ne acı
Ne kalp kırıklığı hissetmenin bir anlamı yok,
Sadece aşk geriye kalan – dedi kadın.

Mira Caddesi'nde hedefimin benden uzaklaştığını hissettim. Vagondan indim ve diğer yöne giden trene doğru yürümeye başladım. İşte burada, burada, yakınımda bir yerde...

Radyal hatta, hedefime duyduğum his dayanılamayacak kadar güçlü bir hal almıştı. Ona benzeyen birkaç kişiyi çoktan fark etmiştim bile: iki kız, genç bir adam ve bir erkek çocuk. Bunların hepsi çok güçlü hedeflerdi ama içlerinden hangisini seçecektim?

Dört adayım da aynı vagondaydı. En sonunda şans bana gülmüştü. Onları takip etmeye başladım ve bekledim.

Kızlardan biri Rizhskaya İstasyonu'nda indi.

Hedefimin yakın olduğu hissi hiç azalmamıştı.

Genç adam da Alekseevskaya İstasyonu'nda indi.

Güzel. Küçük kız mı yoksa çocuk mu? Hangisi?

İkisine de kaçamak birer bakış attım. Kız şişman ve pembe yanaklıydı. *MK* Gazetesi[3] okumaya dalmıştı ve hiçbir gerginlik belirtisi göstermiyordu. Çocuksa tam aksine zayıf ve çelimsizdi, kapının yanında ayakta duruyor ve parmağıyla cama bir şeyler çiziyordu.

Bana göre kız daha... çekiciydi. Büyük ihtimalle hedef kızdı.

Ama zaten böylesi kararlarda cinsiyet her şeyi belirliyordu.

3 *Moskovski Komsomolets.* Rusya'nın en popüler gazetelerinden biri. (yay. n)

Çağrı sesini duymaya başlamıştım bile. Henüz tam olarak kelimelere dökülmemişti, yavaş ve sakin bir melodi şeklindeydi. Birden kulaklıklardan duyduğum müzik sesi durdu. Çağrı sesi, kolayca müzik sesini bastırmıştı.

Ne kız ne de çocuk herhangi bir belirti gösteriyordu. Ya hedefin direnme eşiği çok yüksekti ya da kolayca yenik düşmüştü.

Tren WDNCh İstasyonu'nda[4] durdu. Çocuk elini camdan çekti, perona adım attı ve hızlıca eski çıkışa doğru yürümeye başladı. Kız, trende kalmıştı.

Kahretsin!

İkisi de bana hâlâ çok yakındı. Hissettiğimin hangisi olduğunu kestiremiyordum.

Ve ardından Çağrı'nm melodisi tıpkı zafer kazanmış bir edayla hızla yükseldi, kelimeler de sinsice melodiye sızmaya başlamıştı.

Bir kadın sesi!

Kapanmak üzere olan kapılardan dışarıya fırladım ve hızlıca çocuğun arkasından yürümeye başladım.

Harika! Nihayet avımı yakalamama çok az kalmıştı.

Fakat tılsımımda yeterli enerji olmadan onun üstesinden nasıl gelecektim? Hiçbir ipucu yoktu.

Trenden sadece birkaç kişi inmişti ve sadece dördümüz asansörle yukarıya çıkıyorduk. Önde bir çocuk, onun arkasında çocuklu bir kadın, ben ve yaşlı, perişan bir albay. Albayın aurası çok güzeldi, açık mavi ve gri tonlarda parıldıyordu. Ondan yardım isteyebilirim diye düşündüm, bayat bir mizah anlayışıyla. Şimdilerde bile insanlar hâlâ "onurlu memur" fikrine inanıyorlar.

Albaydan alabileceğim yardım, bir fil avında sineklikten alınabilecek fayda kadardı.

---

4 Ostankino bölgesinde bulunan bir Moskova metrosu istasyonu. (yay. n.)

Bu saçma düşünceden uzaklaştım ve gözlerim kapalı, aurasını inceleyerek çocuğa tekrar bir bakış attım.

Sonuç, heves kırıcıydı. Çocuğun etrafı parıldayan, yarı saydam bir ışıkla çevrilmişti. Bazen kırmızıyla renkleniyor, bazen koyu yeşil bir istila oluyor, bazen de koyu mavi tonlarla alevleniyordu.

Bu çok nadir bir durumdu. Akıbeti hâlâ belli değildi. Ayırt edici özelikleri olmayan bir güçtü. Bu çocuk gerçek bir cani olarak büyüyebilir, sıradan iyi bir insan olabilir ya da dünyada birçok insanın olduğu gibi hiç kimseye, sadece bir boşluğa dönüşebilirdi. Çocuklarda bu tip auralar iki ya da üç yaşına kadar normaldir ama büyüdükçe neredeyse tamamen ortadan kaybolurlar.

Şimdi Çağrı'nın neden onu işaret ettiğini anlayabiliyordum. Söylenecek tek kelime bile yoktu – nefis bir lokmaydı.

Ağzımın salyayla dolmaya başladığını hissediyordum.

Bu çok uzun bir süredir, çok uzaklarda devam ediyordu. Çocuğa, fularının altındaki ince boynuna baktım ve patronuma, onun âdet ve geleneklerine lanet ettim – yani işimin parçası olan her şeye. Diş etlerim kaşınıyor, boğazım yanıyordu.

Kanın tadı acı ve tuzlu ama bu susuzluğu başka hiçbir şeyle gidermek de mümkün olamıyor.

Kahretsin!

Çocuk asansörden çıktı, lobiye doğru koştu ve cam kapılardan dışarıya çıktı. Sadece bir anlığına rahatladığımı hissettim. Onu dışarıya doğru takip ederken biraz yavaşladım ve tünele girdiği sırada adımlarını sadece gözümün ucuyla takip ettim. Çoktan koşmaya başlamıştı, fiziksel olarak Çağrı'nın tuzağına düşmüştü.

Daha hızlı!

Büfeye doğru koştum ve dişlerimi göstermemeye çalışarak:

"Altı rublelik, halka kapaklı olanlardan," dedim.

Sivilceli yüzlü bir çocuk iki yüz elli mililitrelik şişeyi yavaş, miskin hareketlerle bana uzattı – sanki ısınmak için içki içiyormuş gibiydi. Sonra beni dürüstçe uyardı.

"Çok iyi bir votka değildir, sert de değil ama bu Dorokhov, biliyorsun..."

"Sağlığıma dikkat etmem gerekiyor," dedim. Votka bariz sahteydi ama şu an benim için bu bile kabul edilebilirdi. Bir elimle halkalı kapağı açtım, diğeriyle de telefonumu cebimden çıkarıp son aranan numaraya bastım. Genç satıcının gözleri yuvalarından fırlamıştı, bu telefona sahip olan çok az insan ucuz votka içerdi. Yürürken votkadan bir yudum aldım; tıpkı gaz yağı gibi kokuyordu, tadı ise daha da kötüydü; belli ki kaçak içkiydi, birilerinin garajında şişelenmişti– ve tünele doğru koştum.

"Alo."

Larissa artık orada değildi. Geceleri, Pavel görev başında oluyordu.

"Ben Anton, Kosmos Otel'in yakınında arka sokaklardayım. Takipteyim."

"Destek mi istiyorsun?" Telefondaki ses ilgiyle yükselmeye başlamıştı.

"Evet. Tılsımımdaki enerji boşaldı."

"Ne oldu?"

Tünelin ortasında boylu boyunca yerde yatan sokak serserisi, sanki elimdeki içkiyi ona vermemi ümit ediyormuş gibi elini bana doğru uzattı. Hiç durmadan yürümeye devam ettim.

"Bir şeyler oldu... Acele et, Pavel."

"Çocuklar yola çıktılar bile."

Birden sanki kızgın bir tel, çeneme batıyormuş gibi hissettim. Ahh! Kahretsin.

"Pavel, bununla tek başıma baş edemem," dedim çabucak ve telefonu kapattım. Aniden bir polis devriyesi, yolumu kesti.

Her zamanki gibi! Kanun ve asayişi temsil eden insanlar neden hep en uygunsuz anlarda ortaya çıkıverir?

"Sergenat Kaminsky," dedi polislerden genç olanı, sert bir ses tonuyla. "Evraklarınız..."

Beni neyle suçlayacaklarını merak ediyordum. Halka açık alanda içki içmekle mi? Büyük ihtimalle.

Elimi cebime soktum ve tılsıma dokundum. Hâlâ biraz ılıktı. Fakat bu fazla uzun sürmezdi.

"Burada değilim," dedim.

Beni kolay lokma olarak gören bu dört göz, içindeki son mantık kıvılcımını da yitirip ifadesizleşmişti.

"Burada değilsin," ikisinin sesi aynı anda yankılandı.

Düşünecek zamanım yoktu. Aklıma ilk gelen şeyi birden söyleyiverdim:

"Biraz votka alın ve dinlenin. Hemen. Marş!"

Verdiğim talimat tam da yerine oturmuştu. Polis memurları tıpkı oyun oynamayı bekleyen çocuklar gibi kol kola girdiler ve birden tüneldeki seyyar satıcılara doğru fırlayıp gittiler. Ortaya çıkacak sonuçları gözümde canlandırınca, üzerimde belli belirsiz bir rahatsızlık hissettim ama bunu düzeltecek zamanım yoktu.

Hızla alt geçitten çıktım ama şüphesiz zaten geç kalmıştım. Tuhaf bir şekilde çocuk hâlâ çok uzağa gitmemişti, yaklaşık yüz metre ileride ayakta duruyor ve olduğu yerde yavaşça sallanıyordu. Bu çok kuvvetli bir direnişti. Çağrı'nm sesi şu an öylesine yüksekti ki caddeden aşağıya yürüyen birkaç yayanın dans etmemesi, tramvayların ana caddeye doğru yön değiştirmeyip ısrarla dar sokaklar boyunca ilerlemesi bana çok tuhaf görünüyordu.

Çocuk etrafına bakındı. Beni aradığını düşündüm. Sonra hızlı hızlı yürüyerek yola koyuldu.

İşte her şey berbat olmuştu.

Onu takip etmeye başladım. Çıldırmış bir halde ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum. Gelecek desteği beklemek zorundaydım; buraya gelmeleri en fazla on dakika alırdı.

Ama bu, iyi sonuç vermeyebilirdi – çocuk için.

Merhamet tehlikeli bir şeydir. Bunu aynı gün içinde ikinci kez yapıyordum. İlki metrodaydı; kara büyünün yerini değiştirmek için yaptığım başarısız girişimde tılsımın enerjisini harcarken. Şimdi de çocuğu takip ederken ikincisini yapıyordum.

Uzun yıllar önce birileri bana kabul etmeyi şiddetle reddettiğim bir şey anlatmıştı. Bunun doğru olduğunu her seferinde görmüş olmama rağmen hâlâ da kabul etmiyorum.

"Genel doğrular ile bireysel doğrular çok nadiren uyuşurlar."

Şüphesiz bunun doğru olduğunu biliyorum.

Ama bazen gerçekler, yalanlardan daha kötüdür.

Çağrı'ya doğru koşmaya başladım. Duyduğum, muhtemelen çocuğun yaptığı şey değildi. Çocuk için bu çağrı, onun gücünü ve direncini baltalayan son derece çekici ve büyüleyici bir melodiydi. Benim içinse, tam tersine, bu çağrı kanımı kıpır kıpır ediyordu.

Kanım kıpır kıpır oluyordu.

Bütün hafta boyunca kötü davrandığım bedenim artık isyan ediyordu. Susamıştım ama suya değil – bu kirli şehrin karlarıyla kendime hiç zarar vermeden son derece güvenli bir şekilde susuzluğumu giderebilirdim. Sert bir içeceğe de susamamıştım – elimde bir şişe berbat bir votka vardı, bu içki bile bana zarar vermezdi. Ama benim istediğim şey, kandı.

Ne domuz kanı ne kuzu kanı, gerçek insan kanı. Lanet olsun...

"Bu süreçten geçmelisin," demişti patron. "Araştırma laboratuvarında beş yıl biraz uzun bir süre değil mi sence?" Bilmiyorum, belki de gerçekten biraz uzundu ama o işi seviyordum. Ayrıca patronun kendisi de yüz yıldan fazla bir zamandır sahada çalışmamıştı. Sahte

Gzhel seramiklerinin ve bir yığın yiyeceğin sergilendiği mağazanın parlak camlarının önünden geçtim. Cadde boyunca beni geçen birkaç araba ve yaya vardı. Onlar da sahteydi, yanılsamaydı, dünyanın sadece bir yüzüydü, insanlığa erişebilmenin tek yoluydu. Onlardan biri olmadığım için çok memnundum.

Hızımı hiç kesmeden yürümeye devam ettim ve Alacakaranlık'ı çağırdım.

Alacakaranlık ortaya çıktığında dünya derin bir nefes aldı. Sanki arkamdan havaalanı projektörü tutulmuş gibi, uzun, zayıf ve keskin bir gölge oluşmuştu. Gölge girdap yaparak döndü, sesi artmıştı; beni kendine doğru çekiyordu – gölgelerin olmadığı bir boyuta doğru. Gölge tıpkı bir sigara dumanı gibi yavaşça dönerek ve salınarak kendini kirli asfalt yüzeyinden ayırmıştı. Gölge önümde koşuyordu...

Adımlarım hızlanıyordu, gri siluetim Alacakaranlık'ı yarıp geçmişti. Dünyanın tüm renkleri solmuş ve caddedeki arabalar âdeta bataklığa saplanmış gibi yavaşlamıştı.

Amacıma giderek yaklaşıyordum...

Dar ara sokaklara girdiğimde son sahneyi yakalayacağımı düşünüyordum. Çocuğun hareketsiz, mahvolmuş bedeni artık kurumuş, vampirler gözden kaybolmuştu.

Ama yine de geç kalmış sayılmazdım.

Uzun ve sivri dişlerini çoktan çıkarmış olan vampir kız, önünde öylece duran çocuğun boynundaki atkıyı yavaşça almaya çalışıyordu. Çocuk muhtemelen korkmuyordu – Çağrı beynini tamamen uyuşturmuştu. Daha çok, keskin ve parlak bu dişlerin dokunuşunu hissediyor gibiydi.

Yanlarında bir erkek vampir daha vardı. Hemen o anda onun, bu ikilinin lideri olduğunu hissettim. Vampir kızı yetiştiren, onu kanın kokusuyla tanıştıran oydu. En iğrenç olan şey de üzerinde Moskova kayıt künyesi olmasıydı. Piç kurusu!

Ama bu bana bir fırsat yaratmıştı.

Vampirler ne olduğunu anlamadan panik içerisinde bana doğru baktılar. Çocuk onların Alacakaranlık'ındaydı, onu görmemem gerekiyordu... ya da onları.

Sonra erkek vampirin yüzü birden rahatladı, hatta gülümsüyordu; sıcak, dostça bir gülümseme.

"Selam."

Beni kendinden biri gibi görmüştü. Ve onu bu hatası için suçlamak çok zordu. Ben şu anda gerçekten onlardan biriydim. Neredeyse. Bütün hafta yaptığım hazırlık boşa gitmemişti: onları hissetmeye başlamıştım. Ama neredeyse kendi Karanlık Taraf'ıma geçmek üzereydim.

"Gece Nöbeti," dedim. Tılsımı tutarak elimi cebimden dışarıya çıkardım. Tüm enerjisi boşalmıştı ama bu mesafeden hissedilmek çok da kolay değildi. "Alacakaranlık'ı terk edin!"

Erkek vampir büyük ihtimalle, arkasında bıraktığı kan izi hakkında bir şey bilmediğimi düşünerek, benim söylediklerime itaat edecekti. Bu durum, "insanlarla izinsiz temas teşebbüsü" olarak adlandırılabilirdi. Ama kız kontrolden çıkmıştı, bunu anlayacak ince bir zekâsı yoktu.

"Ahlı!" Bitkin ve uzun süren bir ulumayla üzerime doğru atladı. Dişlerini hâlâ çocuğa batırmamış olması iyi bir şeydi, şu anda bilinci yerinde değildi; tıpkı damarına iğneyi batırıp enjekte etmeden geri çeken bir eroinman gibi, tıpkı bir adamın, seks düşkünü karısı orgazm olmadan az önce içinden çıkması gibi.

Hareketleri diğer insanlara göre çok daha hızlıydı, hiç kimse onu durduramazdı.

Ama ben de vampir kızla aynı boyuttaydım. Kolumu havaya kaldırdım ve ağzı açık olan şişedeki votkayı o korkunç yüze doğru fırlattım.

Neden vampirlerin alkole tahammül etmesi bu kadar zor?

Tehditkâr çığlıklar bir anda kulak tırmalayan bir haykırışa dönüşmüştü. Vampir kız kendi etrafında dönmeye başlamıştı, cildindeki katmanları ve kül rengi etleri atmaya çalışırken ellerini yüzüne vuruyordu.

Her şey yolunda gidiyordu. Kayıtlı bir vampir eşit koşullarda savaşacağım sıradan bir ziyaretçi değildi. Şişeyi vampir kıza doğru attım, elimi uzattım ve erkek vampirin yerinden çözülmüş kayıt künyesinin kordonundan yakaladım. Erkek vampir boğuk bir ses çıkardı ve boynunu tuttu.

"Alacakaranlık'ı terk edin!" diye bağırdım.

İşte şimdi gerçekten çok kötü şeyler olacağını anladığını düşünüyordum.

Künyenin kordonunun yarattığı baskıyı azaltmaya çalışarak kendini benim üzerime doğru savurdu. Dişlerini çıkardı ve geldiği şekle dönüşmeye başladı.

Tılsımın enerjisi dolu olsaydı, onu kolaylıkla sersemletebilirdim.

Ama her zaman olduğu gibi yine öldürmek zorundaydım.

Ben sessizce emir verirken, künye –vampirin göğsündeki mühür, soluk mavi bir ışık yayıyordu– çatır çutur sesler çıkarıyordu. Benden daha yetenekli birileri tarafından içine yerleştirilmiş olan enerji, ölen bedenine doğru âdeta sel gibi akıyordu. Hâlâ ölmemişti. İyi beslenmişti ve çok güçlüydü; diğer insanların canları hâlâ onun cansız bedenini besliyordu. Ama böylesine güçlü bir enerjiye dayanamamıştı: Derisi buruş buruş olmuş, parşömen kâğıdı gibi kemiklerine yapışmıştı ve göz çukurlarından sümüksü bir salgı fışkırıyordu. Ardından omurgası kırıldı ve kemikleri ayaklarımın üzerine yıkıldı.

Etrafta dolandım. Vampir kız kurtulmuş olabilirdi. Ama herhangi bir tehlike yoktu. Binaların arasında hızlı sıçrayışlar yaparak ilerliyordu. Alacakaranlık'ı hâlâ terk etmemişti. Bu yüzden bu şaşırtıcı manzarayı sadece ben görebiliyordum. Tabii ki köpekler hariç.

Bir yerlerde küçük bir köpek delice havlıyordu; kinden, korkudan ve ezelden beridir yaşayan ölüler için duydukları tüm duygulardan dolayı donakalmış bir halde.

Vampir kızı takip edebilecek gücüm yoktu. Doğruldum ve aurasının üç boyutlu imgesini ele geçirdim; gri, kurumuş, kokmuş. Onu mutlaka bulurduk. Şu an için saklanabileceği hiçbir yer yoktu.

Peki, ama çocuk neredeydi?

Vampirlerin yarattığı Alacakaranlık ortaya çıktıktan sonra bayılmış ya da kendinden geçmiş olabilirdi. Ama ara sokakta değildi. Beni geçmiş olamazdı... Ara sokaktan meydana doğru çıktım ve onu gördüm. Kaçıyordu ve en az vampirler kadar hızlı koşuyordu. Güzel, aferin ona! Harikaydı! Yardıma ihtiyacı yoktu. Kötü olan tarafı ise yaşanan her şeyi hatırlayacak olması ama küçük bir çocuğa kim inanırdı ki? Sabaha kadar tüm anıları silinmeye başlayacak ve bunun bir kâbus olduğunu düşünecekti.

Yoksa bu küçük çocuğun arkasından gitmeli miyim?

"Anton!"

Gelenler birbirinden hiç ayrılmayan *ikili*, İgor ve Garik'di, ara sokaktan meydana doğru koşuyorlardı.

"Kız gitti" diye bağırdım.

Garik koşarken, vampirin buruşmuş bedenini tekmeledi ve kokmuş toz bulutunu buz gibi havada dağıtarak bağırdı:

"İmge!"

Kaçmakta olan vampir kızın imgesini ona gönderdim. Garik kaşlarını çattı ve daha hızlı koşmaya başladı. Her iki ajan da takipteydi. İgor koşarken bir yandan da bağırıyordu:

"Çöp kutusunu temizle!"

Cevaba gerek varmış gibi kafamı salladım ve kendi Alacakaranlık'ımdan gün ışığına çıktım. Dünya renkleniyordu. Bizim ajanların

siluetleri yok olmuştu ve görünmez ayakları bile insani gerçeklik boyutundaki karların üzerinde iz bırakmıyordu.

Derin bir nefes aldım ve kaldırımın kenarına park ettikleri gri Volvo'ya doğru yürüdüm. Arka koltukta birkaç basit alet edevat duruyordu: dayanıklı bir plastik torba, kürek ve küçük bir süpürge. Yaklaşık beş dakika, vampirin tüye benzer kalıntılarını üzerimden temizledim ve çantamı bagaja attım. Dikkatsiz bahçıvanın bıraktığı bir yığın hurdanın üzerinden bir parça kirli kar aldım, ara sokağa serpiştirdim ve ayaklarımla biraz ezdim, geriye kalan cansız, çürük son kalıntılara da sulu kara kattım. İnsancıl bir cenaze töreni yok senin için, sen insan değilsin...

Hepsi bu kadar.

Arabaya geri döndüm, sürücü koltuğuna oturdum ve ceketimin düğmelerini açtım. Kendimi gerçekten iyi hissediyordum, hem de çok iyi. Kıdemli vampir ölmüştü, ajan arkadaşlar vampir kızı getireceklerdi, üstelik çocuk da hayattaydı.

Patronun nasıl mutlu olacağını hayal edebiliyordum...

BÖLÜM 2

"Yarım yamalak bir iş!"

Bir şeyler söylemeye çalıştım ama ardından gelen sözler tıpkı bir tokat gibi yüzüme çarptı ve çenemi kapattı.

"İçine ettin!"

"Ama..."

"Hiç olmazsa hatalarını anlıyor musun?"

Patron biraz sakinleşmeye başlamıştı, risk alarak bakışlarımı yerden kaldırdım ve dikkatlice şöyle dedim:

"Öyle görünüyor..."

Bu ofiste olmayı seviyordum. Kurşun geçirmez cam dolabın raflarında ve duvarlarda duran komik biblolar, masanın üzerine özensizce atılmış ıvır zıvırlar, darmadağın olmuş bilgisayar disketleri ve iş evrakları, tüm bunlar içimdeki çocuğu heyecanlandırıyordu. Buradaki her şeyin –eski Japon fanından bazı otomobil firmalarının sembolü olan, üzerine geyik figürü lehimlenmiş sivri uçlu metal parçalarına kadar– bir hikâyesi vardı. Eğer şanslıysanız ve patronun keyfi yerindeyse çok ama çok enteresan hikâyeler duyabilirdiniz.

Gerçi ben de onun keyifli olduğu anları çok fazla görmüyorum.

"Peki." Patron odayı arşınlamayı bıraktı, deri koltuğuna oturdu ve sigarasını yaktı. "Anlat bakalım."

Ses tonu, görüntüsü gibi ciddileşmişti. İnsan gözüyle bakınca, kırklı yaşlarda görünüyordu ve devletin güven duyduğu nadir iş adamlarından biriydi.

"Ne duymak istiyorsun?" diye sordum, bir başka veryansın riskini göze alarak.

"Hataları. Hatalarını."

Tamam öyleyse... Peki.

"İlk hatam, Boris İgnatieviç," dedim son derece masum bir tavırla, "bu görevin doğasını tam olarak anlayamamam."

"Aaa, öyle mi?" dedi patron.

"Evet, ben, amacımın Moskova'da avlanmaya çıkmış bir vampirin izini sürmek olduğunu sanıyordum. İzini sürmek ve... hımın... etkisiz hale getirmek."

"Devam et, devam et lütfen..." diye cesaretlendirdi patron.

"Bu görevin asıl amacı, benim operasyona, yani saha çalışmasına uygun olup olmadığımı belirlemekti. Her şey, görevin amacına yani "ayır ve koru" prensibine bağlı kalmayı yanlış anlamamla başladı."

Patron derin bir nefes aldı ve kafasını salladı. Onu çok iyi tanımayan biri, şu anda utanmış olabileceğine bile inanırdı.

"Peki, sen bu prensibi herhangi bir şekilde çiğnedin mi?"

"Hayır, benim görevi berbat etmemin sebebi de bu."

"Nasıl berbat ettin?"

"İlk olarak..." O anda rafta, camın arkasında duran içi doldurulmuş kar baykuşuna göz ucuyla baktım. Kafasını mı oynatmıştı o? "İlk olarak tılsımın enerjisini kara bir girdabı yok etmek için boş yere harcadım..."

Boris İgnatieviç kaşlarını çattı. Siyah saçlarını elleriyle geriye doğru taradı.

"Tamam, bununla başlayalım. Ben imge üzerine çalıştım ve eğer sen onu rötuşlamadıysan..."

Başımı salladım, içinde bulunduğum durumdan utanarak.

"Ben sana inanıyorum. Böyle bir girdap tılsımla ortadan kaldırılamaz. Sınıflandırmayı hatırlıyor musun?"

Kahretsin! Neden eski notlarımı gözden geçirmemiştim?

"Hatırlamadığına eminim. Ama sorun değil. Bu girdap için herhangi bir sınıflandırma yapılmadı. Bununla başa çıkabilmenin bir yolu yok..." Patron masanın üstüne doğru eğildi ve gizemli bir şekilde fısıldadı: "Ama biliyor musun?"

Kulak kesilmiştim.

"Ben de başa çıkamam, Anton."

Bu itirafı hiç beklemiyordum, bu yüzden vereceğim cevabı da hiç düşünmemiştim. Belki şimdiye kadar hiç kimse patronun neler yapabildiğini yüksek sesle söylememişti ama bu ofiste çalışan herkes ona inanırdı.

"Anton, bir girdap öylesine güçlüdür ki sadece onu oluşturan kişi tarafından silinebilir."

"Onu oluşturanı bulmak zorundayız..." dedim tereddütle. "Kız için üzülüyorum."

"Bu kızla alakalı değil. Yani sadece kızla alakalı değil."

"Neden?" diye pat diye soruverdim, sonra hemen kendimi düzelttim. "Kara Büyücü'yü durdurmak zorundayız, değil mi?"

Patron derin bir nefes aldı.

"Lisansı olabilir. Lanetlemek için görevlendirmiş de olabilir... Bu Kara Büyücü'yle bile alakalı değil. Kara girdap öylesine güçlü ki... Geçen yılki uçak kazasını hatırlıyor musun?"

Ürperdim. Hiçbir şeyi yanlış yapmamıştık ama yasada bazı boşluklar vardı: lanetlenmiş bir pilot kontrolü kaybetmiş ve uçağı bir yerleşim alanına çarpmıştı. Yüzlerce masum hayat...

"Bu tür girdaplar seçici davranamaz. Kız ölüme mahkûm edildi ama bu ölüm, bir evin çatısından kafasına kazayla tuğla düşerek gerçekleşmeyecek. Bir bina patlayacak, salgın hastalık olacak ya da birileri yanlışlıkla Moskova'ya atom bombası atacak. İşte asıl sorun bu, Anton."

Patron aniden döndü ve baykuşa doğru sert bir bakış attı. Hayvan hemen kanatlarını kapattı, tıpkı bir cam gibi pırıltılı olan gözleri birden soluvermişti.

"Boris İgnatieviç," dedim korkuyla. "Bu benim hatam..."

"Tabii ki senin hatan. Bunu telafi etmenin sadece bir yolu var, Anton. Patron boğazını temizledi. "Merhamet duygusuna kapıldığında gayet doğru hareket ettin. Tılsım, girdabı tamamen yok edemedi, bu cehennemi sadece bir süreliğine erteledi. Şimdi bununla ilgili çalışmak için bir günümüz var, belki de iki. Ben her zaman, hiç düşünülmeden ama iyi niyetle yapılmış hareketlerin, çok düşünülmüş ama acımasız olan hareketlerden daha doğru olduğuna inanırım. Eğer tılsımı kullanmamış olsaydın, Moskova'nın yarısı hâlâ yıkıntıların altında olacaktı."

"Peki, şimdi ne yapacağız?"

"Kızı arayacağız. Elimizden geldiğince koruyacağız. Girdabı bir ya da iki kez daha bozabiliriz. Ve bu arada, bu laneti yapan büyücüyü bulup girdabı da sildirmeliyiz."

Başımı salladım.

"Herkes bu araştırmanın içerisinde olacak," dedi patron. "Tatildeki bütün çocukları arayacağım; İlya, Sri Lanka'dan bu sabah dönmüş olacak, diğerleri de öğlene kadar burada olurlar. Avrupa'da hava kötü. Avrupa ofisindeki arkadaşlardan yardım istedim, o zamana kadar onlar da kötü havayı dağıtabilir..."

"Sabah mı?" diye sordum, saatime bakarak. "Daha yirmi dört saat var."

"Hayır, bu sabah," diye cevapladı patron, pencereden yansıyan öğle ışıklarını görmüyormuş gibi. "Sen de araştırıyor olacaksın, belki şansın yine yaver gider... Yaptığın hataları konuşmaya devam edelim mi?"

"Zamanı boşa harcama lüksümüz var mı?" diye sordum, korkarak.

"Endişelenme, boşa gitmeyecek." Patron ayağa kalktı, cam dolaba doğru yürüdü, baykuşu aldı ve onu masanın üzerine yerleştirdi. Yakından bakınca sadece doldurma bir baykuştu, kürk bir yakadan daha canlı değildi. "Haydi, vampirleri ve onların kurbanını konuşalım."

"Vampir kızı kaybettim. Bizim dedektif arkadaşlar da onu yakalayamadılar," dedim pişmanlıkla.

"Şikâyet etmek yok. Sen yeterince iyi savaştın. Asıl mesele, kurban..."

"Elbette ama çocuğun hafızası hâlâ yerinde. Yine de çabuk toparlanıp kaçtı..."

"Anton! Kendine gel! Çocuğa kilometrelerce uzaktan Çağrı'yla kancayı takmışlar. Çocuk ara sokaklara doğru yürürken, muhtemelen çaresiz bir kukla gibiydi. Alacakaranlık ortadan kalktığında ise bayılmış olmalı. Anton, eğer çocuk tüm bu yaşananlardan sonra hâlâ hareket edebiliyorsa, süper güçlere sahip olmalı!"

Patron duraksadı.

"Ben bir aptalım."

"Hayır, ama çok uzun zamandır laboratuvarda kıçının üstüne oturuyorsun. Anton, bu çocuk muhtemelen benden bile daha güçlü!"

"Ooo, yok canım..."

"Yağcılığı bırak..."

Masanın üzerinde duran telefon çalmaya başladı. Acil bir durum olmalıydı, patronun direkt numarasını çok fazla kişi bilmezdi. Ben de bilmiyordum.

"Sus!" diye bağırdı patron, hiçbir suçu olmayan telefona doğru. Telefon sustu. "Anton, bu çocuğu bulmamız gerek. Kaçan vampir kız tek başına çok tehlikeli değil. Onu ya bizim çocuklar yakalar ya da bir devriye bulur. Fakat eğer bu kız, çocuğun kanını içerse ya da daha da kötüsü onu dönüştürürse... Tam donanımlı gerçek bir vampirin nasıl olacağını hayal dahi edemezsin. Bu modern türler,

Nosferatularla[5] karşılaştırıldığında tıpkı bir sivrisinek gibidirler. Bu yüzden o çocuk mutlaka bulunmalı, incelenmeli ve eğer mümkünse, Nöbet'e alınmalı. Onun Karanlık Taraf'a gitmesine izin veremeyiz; Moskova'daki tüm güç dengesi yerle bir olur.

"Bu bir emir mi?"

"Bana verilen yetkiyle," dedi patron, karamsar bir tavırla, "Bu tür emirler verme hakkına sahibim, biliyorsun."

"Evet, biliyorum," dedim sessizce. "Ama nereden başlayacağım? Daha doğrusu, hangisinden başlayacağım?"

"Hangisinden istersen. Bence kızdan. Ama tabii ki çocuğu da bulmaya çalış."

"Gidebilir miyim şimdi?"

"Önce biraz uyumalısın."

"Yeterince uyudum, Boris İgnatieviç."

"Ben öyle düşünmüyorum. En azından bir saat uyumanı öneririm."

Hiçbir şey anlamamıştım. On birde uyanıp doğrudan ofise gelmiştim. Kendimi gayet dinç ve enerji dolu hissediyordum.

"İşte senin yardımcın." Patron parmağıyla, içi doldurulmuş kuşa vurdu. Baykuş kanatlarını açtı ve öfkeli bir şekilde bağırmaya başladı.

Zorlukla yutkundum ve risk alarak bir soru sordum:

"Kim o? Ya da ne?"

"Bunu niye öğrenmek istiyorsun," diye sordu patron, baykuşun gözlerine bakarak.

"Onunla çalışmak isteyip istemediğime karar vermek için."

Baykuş, düşmanca bakışlarıyla bana baktı ve âdeta kudurmuş bir kedi gibi tısladı.

"Soruyu yanlış sordun," dedi patron başını sallayarak. "*O* seninle çalışmayı kabul edecek mi, asıl soru bu."

---

5 Doğuştan vampir olanlar. (ç. n.)

O anda baykuş tekrar kanatlarını açmaya başladı.

"Evet," dedi patron, şimdi benimle değil baykuşla konuşuyordu. "Söylediklerin doğru ama yeni bir görünüş isteyen kimdi?"

Baykuş donakalmıştı.

"Söz veriyorum, senin için yalvaracağım. Bu kez şansın var."

"Boris İgnatieviç, bence..." diye başladım söze.

"Üzgünüm Anton, ne düşündüğün beni ilgilendirmiyor..." Kolunu uzattı; baykuş pofuduk bacaklarıyla sarsak bir adım attı ve patronun avucunun içinde durdu. "Ne kadar şanslı olduğunun farkında değilsin."

Cevap vermedim. Patron pencereye doğru yürüdü, camı sonuna kadar açtı ve kolunu dışarıya çıkardı. Baykuş kanatlarını çırparak bir anda aşağıya doğru fırlayıp gitti. İçi doldurulmuş bir oyuncak için gayet güzel hareket ediyordu.

"Nereye gitti?"

"Senin evine. Ortak olarak çalışacaksınız..." dedi, burnunun üstüne dokunurken. "Aa, evet! Adı Olga, unutma."

"Baykuşun mu?"

"Evet, baykuşun. Onu besle, göz kulak ol, sonunda her şey çok güzel olacak. Ve şimdi... git biraz uyu. Uyandığında ofise gelmene gerek yok, sadece Olga'nın gelmesini bekle ve işe koyulun. Mesela metroya gidip Çember Hat'tı kontrol et."

"Nasıl uyuyabilirim?" dedim. Etrafımda dönüp duran dünya kararıyor, dağılıyor, yok oluyordu. Yastığın köşesindeki çıkıntı yüzümü acıtmıştı.

Kendi yatağımda uzanıyordum.

Başım ağırlaşmıştı, gözlerim kumla doluymuş gibi yanıyordu. Boğazım kurumuştu, acı veriyordu.

"Aaaahhh," dedim, güçlükle nefes alarak arkama dönerken. Perdeler öylesine kalındı ki hâlâ gece miydi yoksa gün ağarmış mıydı

göremiyordum. Kısık gözlerle saate baktım: fosforla parlayan rakamlar sekizi gösteriyordu.

Patronumla ilk kez rüyamda görüşme yapmıştım.

Çok zevkli bir iş değildi, özellikle de patron için – benim zihnime girmiş olmalıydı.

Eğer bana rüyada görev vermenin gerekli olduğunu düşündüyse, gerçekten çok az zamanız olmalıydı. Ve her şey beklediğimden daha da gerçekçi görünüyordu. Görevin değerlendirmesi, aptal baykuş...

Cama vurulma sesiyle kendime geldim. Bu hızlı ama yumuşak vuruş, tıpkı bir tırnak sesini andırıyordu. Camın çizilme sesini duymuştum.

Peki, ama birini mi bekliyordum?

Birden yataktan fırladım, şortumu üstünkörü düzelttim, sonra aceleyle cama doğru koştum. Ava hazırlanırken yutmak zorunda kaldığım bütün ıvır zıvırlar beni hâlâ rahatsız ediyordu, bütün o cisimleri gayet net ayırt edebiliyordum.

Perdeleri kenara doğru açtım ve jaluziyi yukarıya kaldırdım.

Baykuş gözlerini yukarıya dikmiş pencere pervazında oturuyordu – aslında güneş çoktan doğmuştu ve bu ışıklar onun için çok parlaktı. Tabii ki aşağıdan, onuncu katın penceresindeki kuşun cinsini anlayabilmek çok zordu. Ama eğer komşular şöyle bir bakacak olsalar, büyük bir sürprizle karşılaşacaklardı. Moskova'nın ortasında bir kar baykuşu...

"Bu da neyin nesi..." diye mırıldandım kendi kendime.

Kendimi özel hissetmiştim. Ama onlar bu alışkanlığımı, ben Gece Nöbeti'nde çalışmaya başladığımda tedavi etmişlerdi. Ya da ben kendi kendimi tedavi etmiştim. Lanetlediğiniz insanların kafalarının üzerinde bir çift Kara Hortum gördüğünüzde çok geçmeden dilinizi tutmayı öğreniyorsunuz.

Baykuş bana bakıyordu. Bekliyordu.

Etraftaki bütün kuşlar vahşileşmişti. Yakınlardaki bir ağaçta oturan bir grup serçe âdeta çıldırmış gibi ötmeye başlamıştı. Kargalar daha da cesurdu. Yan evin balkonuna oturmuş ve deli gibi bağırmaya başlamışlardı, ikide bir ağacın dallarından fırlayıp pencerenin etrafında daireler çiziyorlardı. Sezgileri, onlara bu yeni, şaşırtıcı misafirin başlarına bela olacağını söylüyordu.

Ama baykuş hiç tepki vermiyordu. Ne serçeleri ne de kargaları umursamıştı.

Pencereyi ardına kadar açarken, "Sen de kimsin?" diye mırıldandım, camın aralıklarına yapıştırılmış bütün bantlar sökülmüştü. Patron gerçekten de bu yeni ortağı başıma bela etmişti...

Baykuş kanatlarını bir kez çırpıp odanın içine doğru uçtu. Gardırobun üzerinde durdu ve sanki hep burada yaşıyormuş gibi gözlerini kapattı. Buraya gelirken, yolda üşümüş olabilir miydi? Ama o bir kar baykuşuydu.

Şimdi ne yapacağımı düşünmeye çalışarak pencereyi kapattım. Onunla nasıl iletişim kuracaktım, neyle ve nasıl besleyecektim; Tanrı aşkına, bu tüylü yaratık bana nasıl yardım edebilirdi?

"Adın Olga mıydı?" diye sordum, pencereyi kapattıktan sonra. Camın aralıklarından içeriye rüzgâr giriyordu ama daha sonra onu tamir edecektim. "Hey, kuş!"

Baykuş, beni telaşla öten serçelerden bile daha az umursarcasına, tek gözünü araladı.

Her geçen dakika kendimi daha garip hissediyordum. Birincisi, konuşamadığım bir ortağım vardı ve ikincisi de ortağım bir kadındı.

Bu, bir baykuş olsa bile.

Sanırın pantolonumu giymem gerekiyordu. Buruşuk şortumla ayakta öylece dikilirken hâlâ tam olarak ayılamamış, tıraş olmamıştım...

Kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum, giysilerimi kaptım ve odadan fırladım. Baykuşa mırıldandım: "Affedersin, hemen döneceğim."

Eğer bu baykuş gerçekten benim düşündüğüm şey ise, onun üzerinde iyi bir etki bırakamamıştım.

Şu an gerçekten istediğim tek şey duş almaktı ama boşa harcayacak fazla zamanım da yoktu. Bu yüzden tıraş oldum ve kafamı, muslukta buz gibi akan suyun altına soktum. Orta rafta, şampuanla deodorant arasında duran, normalde hiç kullanmadığım bir parfüm buldum.

"Olga?" diye seslendim, başımı koridora doğru uzatarak.

Onu mutfakta, buzdolabının üzerinde buldum. Orada, âdeta bir ölü, içi doldurulmuş bir kukla gibi duruyordu. Tıpkı patronun rafında göründüğü gibi duruyordu.

"Yaşıyor musun?" diye sordum.

Kehribar sarısı tek bir göz bana baktı.

"Tamam," dedim ellerimi açarak. "En baştan başlamaya ne dersin? Üzerinde iyi bir etki bırakamadığımın farkındayım. Ve seninle çok açık konuşacağım, ben bunu her zaman yaparım."

Baykuş dinliyordu.

"Senin kim olduğunu bilmiyorum," dedim, yüzüm buzdolabına dönük, taburenin üstünde otururken. "Sen de bana anlatamazsın. Ama ben kendimi tanıtabilirim. Benim adım Anton. Beş yıl önce Diğerleri'nden biri olduğumu fark ettim.

Baykuş sanki kıs kıs gülüyormuş gibi bir ses çıkardı.

"Evet," dedim, "Sadece beş yıl önce. İşte her şey böyle başladı. Çok direndim. Alacakaranlık dünyasını görmek istemiyordum. Ve patron beni bulana kadar da görmedim."

Baykuşun ilgisi giderek artıyormuş gibi görünüyordu.

"Keşfedilmemiş Diğerleri'nin nasıl saptanacağı konusunda ajanları eğitiyor ve araştırmalar yapıyordu. Benimle karşılaştığında..." hatırlayınca gülümsedim. "Ve tabii ki o, benim inadımı kırmıştı. Ondan sonrası çok kolaydı... Adaptasyon dersleri aldım ve araştırma laboratuvarında çalışmaya başladım... Hayatımda fazla bir şey değişmemişti. Diğerleri'nden biri olmuştum ama hayatımda çok büyük bir değişiklik yoktu. Patron çok memnun değildi ama hiçbir şey söylemiyordu. İşimde iyiydim ve onun herhangi bir şeye müdahale etme hakkı yoktu. Fakat bir hafta önce şehirde bu manyak vampir ortaya çıktı ve bana onu etkisiz hale getirme görevi verildi. Söylendiğine göre bütün ajanlar meşgulmüş. Ama gerçek şuydu ki beni ateş hattına atmışlardı. Belki de haklılardı. Ama hafta boyunca üç kişi öldürülmüştü. Oysa profesyonel biri bu vampir ikiliyi yirmi dört saat içerisinde yakalayabilirdi..."

Olga'nın tüm bunlar hakkında ne düşündüğünü çok merak ediyordum. Ama o hiç ses çıkarmıyordu.

"Bu dengeyi korumak için hangisi daha önemli?" diye sordum. "Bana saha deneyimi kazandırmak mı yoksa üç masum insanın hayatını kurtarmak mı?"

Baykuş hiçbir şey söylemedi.

"Ben vampirleri alışılmış yöntemlerle hissedemiyordum," diye devam ettim konuşmaya. "Kendimi buna alıştırmak zorundaydım. İnsan kanı içmedim, domuz kanıyla idare etmeye çalışıyordum. Ve tüm bu ilaçlarla... Ama sen zaten bunların hepsini biliyorsun..."

İlaçlardan bahsederken ayağa kalktım, ocağın üst tarafındaki küçük dolabın kapağını açtım ve buzlu cam bir tıpayla sıkıca kapatılmış olan cam kavanozu çıkardım. İçinde sadece biraz, topaklaşmış, kahverengi pudra kalmıştı; bunu merkeze götürmemin bir anlamı yoktu. Pudrayı lavaboya döktüm, sonra lavabonun içini temizledim – mutfağı keskin, baş döndürücü bir koku kaplamıştı. Kavanozu çalkaladım ve çöp kovasına attım.

"Neredeyse kendimi kaybediyordum," dedim. "Bu zamana kadar gayet iyiydim. Dün sabah, avdan dönerken, yan dairedeki küçük kızla karşılaştım. Ona merhaba bile demeye cesaret edemedim, dişlerim çoktan ortaya çıkmıştı bile. Ve dün gece çocuğa yapılan Çağrı'yı hissettiğimde... Neredeyse vampirlere katılacaktım."

Baykuş gözlerimin içine bakıyordu.

"Sence patron bana bu görevi neden verdi?"

İçi doldurulmuş bir kukla. Pamuklu yünle doldurulmuş, bir yığın kırçıllı tüy.

"Onların gözüyle görebildiğim için mi?"

Koridordan, kapı zili duyuldu. Derin bir nefes aldım ve omuzlarımı silktim: Sonuçta bu, onun hatasıydı; konuşmak için, herkes bu sıkıcı kuştan daha iyi bir seçenek olabilirdi. Kapıya doğru yürürken ışığı yaktım ve ardından kapıyı açtım.

Kapının girişinde bir vampir duruyordu.

"İçeri gel, Kostya," dedim, "İçeri gel."

Başta tereddüt etti ama sonra girdi. Ellerini saçlarına doğru kaldırdı; avuçlarının terli, gözlerinin uykusuz olduğunu fark ettim.

Kostya daha on yedi yaşındaydı. Son derece sıradan bir şehir vampiri olarak doğmuştu. Bu gerçekten çok zor: Bir çocuğun, vampir bir anne babayla, insan olarak büyüme şansı yok.

"CD'leri geri getirdim," diye mırıldandı Kostya. "İşte burada."

Bu kadar çok olmalarına hiç şaşırmadan bir yığın CD'yi çocuğun elinden aldım. Genellikle onları geri getirmesi için dırdır etmek zorunda kalıyordum, son derece dalgın biriydi.

"Hepsini dinledin mi?" diye sordum. "Ya da herhangi birini kopyaladın mı?"

"Hayır... Ben gidiyorum..."

"Bekle." Onu omzundan yakaladım ve odaya doğru çektim. "Neler oluyor?"

Cevap vermedi.

"Öğrendin mi?" diye sordum, anlamaya başlamıştım.

"Sayımız çok fazla değil, Anton," dedi Kostya, gözlerime bakarak. "İçimizden biri ölürse, bunu hemen hissederiz."

"Tamam. Ayakkabılarını çıkar, mutfağa geçip bunu ciddi ciddi konuşalım."

İtiraz etmedi. Ama ben çaresiz bir vaziyette ne yapmam gerektiğini düşünüyordum. Beş yıl önce, Diğerleri'nden biri olup dünyanın Alacakaranlık tarafını görmeye başladığımda bir sürü şaşırtıcı şey keşfetmiştim. Bunlardan en şok edici olanı da, vampir bir ailenin üst katımda yaşıyor olmasıydı.

Dün gibi hatırlıyorum. Son derece sıradan olan derslerimden çıkmış eve doğru yürüyordum, bana eski okulumu hatırlatıyorlardı. Arka arkaya üç blok ders, öğretmen ve beyaz önlükleri vücudumuza yapıştıran bir sıcak – tıp fakültesinden bir derslik kiralamıştık. Eve doğru yürürken, kısa aralıklarla Alacakaranlık'a girip çıkıyordum – o zamanlar bunu çok uzun süreli yapamıyordum. Sonra caddeden aşağıya doğru inen insanları hissetmeye başladım ve kapının girişinde komşularla karşılaştım.

Çok iyi insanlardı. Bir seferinde onlardan ödünç matkap istemiştim. Kostya'nın babası Gennadi ve bir işçi gelip –aydın sınıfın, emekçi sınıf olmadan hayatta kalamayacağını gösterircesine– duvarları betonla kaplamamıza yardım etmişlerdi.

Ve birden onların insan olmadıklarını görebildiğimi fark ettim.

Bu korkunç bir şeydi. Kahverengimsi-gri auralar ve iğrenç bir baskı. Kalakalmıştım, dehşet içerisinde onlara bakıyordum. Kostya'nın annesi Polina şaşırmıştı, küçük çocuk donakalmış, yüzünü başka bir tarafa çevirmişti. Ama ailenin reisi bana doğru yürüyordu. Yaklaştıkça Alacakaranlık'ın derinlerine doğru ilerliyordu. Sadece vampir-

lerin –aynı anda hem canlı hem de ölü olabilen– sahip olduğu zarif adımlarla yürüyordu. Alacakaranlık onların doğal yaşam alanıydı.

"Merhaba, Anton," dedi.

Etrafımdaki dünya ölüydü ve âdeta grileşmişti. Farkına bile varmadan, onun hemen arkasından Alacakaranlık'ın içine girmiştim.

"Bir gün bu çizgiyi geçeceğini biliyordum," dedi. "Her şey yolunda."

Geri adım attım – Gennadi'nin yüzü gerildi.

"Her şey yolunda," dedi. Gömleğinin önünü açtı, o anda kayıt künyesini ve gri teninin üzerindeki mavi damgayı gördüm. "Hepimiz kayıtlıyız. Polina! Kostya!"

Karısı da Alacakaranlık'ın içine girdi ve bluzunun önünü açtı. Çocuk hiç kıpırdamıyordu, babası mavi damgasını göstermesi için ona doğru sert bir bakış attı.

"Kontrol etmek zorundayım," dedim fısıldayarak. Benim geçişim çok sarsakçaydı. İki kez izi kaybettim ve baştan başlamak zorunda kaldım. En sonunda mühür tepki vermişti. Süresiz tescilliydi, ihlal yoktu...

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Gennadi. "Şimdi gidebilir miyiz?"

"Ben..."

"Endişelenme. Günün birinde sen de Diğerleri'nden biri olacaksın."

"Gidin," dedim. Bu kurallara aykırıydı ama şu anda canımı sıkacak en son şeydi.

"Evet..." Gennadi, Alacakaranlık'ı terk etmeden önce bir an duraksadı. "Senin evindeydim... Anton, davetine katılmak için geldim."

Her şey olması gerektiği gibiydi.

Sonra gittiler, ben de banka, kendini güneşin altında ısıtmaya çalışan yaşlı bir büyükannenin yanma oturdum. Kendimi düşüncelerden uzak tutmaya çalışarak bir sigara yaktım. Büyükanne bana baktı ve şöyle dedi:

"İyi insanlar, değil mi, Arkaşenka?"

İsmimi her zaman yanlış söylüyordu. Yaşayacak sadece iki ya da üç ayı kalmıştı, bunu çok açık görebiliyordum.

"Tam olarak değil..." diye cevap verdim. Üç sigara içtim, sonra yorgun argın eve doğru yürümeye başladım. Gri "vampir izleri"nin yavaş yavaş ortadan kayboluşunu izlerken kapının girişinde bir an duraksadım. Onları nasıl görebileceğimi işte o gün öğrendim.

Akşama doğru birden canım sıkıldı. Alacakaranlık'tan nasıl çıkacağımı anlatan notlarımı karıştırdım. Bu klasik alıştırma kitabı, alışılagelmiş dünya için kirlenmemiş, tertemiz bir beyazdı. Grup danışmanımızı ya da patronun bizzat kendisini aramak istedim – ben onun sorumluluğundaydım. Ama bu kararı kendi kendime vermek zorunda olduğumu hissettim.

Hava karardığında artık daha fazla dayanamıyordum. Üst kata çıktım ve zile bastım. Kostya, kapıyı açtığı anda birden irkildi. Ama aslında çok normal görünüyordu, tıpkı bütün ailesi gibi.

"Evdekileri çağırır mısın?" diye sordum.

"Neden?" diye mırıldandı.

"Hepinizi çaya davet etmek istiyorum."

Gennadi o anda birden oğlunun arkasında belirdi; benden çok daha yetenekliydi. Ben sadece kanatları yeni bir çıkmış Aydınlık ustasıydım.

"Emin misin, Anton?" diye sordu, şüphe dolu bir tavırla. "Buna gerçekten gerek yok. Her şey yolunda."

"Eminim."

Duraksadı ve omuzlarını silkti.

"Yarın uğrarız. Eğer davet ediyorsan. Acele etmene gerek yok."

Gece yarısı, beni reddettikleri için kendimi son derece mutlu hissediyordum. Saat üç gibi, evime giremedikleri ve hiçbir zaman bunu yapamayacakları düşüncesinin rahatlığıyla uyumaya çalışıyordum.

Sabah olduğunda hâlâ gözümü kırpmamıştım. Pencerenin önünde durmuş şehre bakıyordum. Çok sayıda vampir yoktu. Daha doğrusu birkaç tane. İki ya da üç kilometrelik alan içerisinde başka vampir yoktu.

Toplumdan dışlanmak nasıl bir duyguydu? Cezalandırılmak, suç işlediği için değil sadece gizli güçleri için suçlanmak? Yaşamak onlar için nasıl bir duyguydu? Hımm, aslında burada yaşamak değil de başka bir kelime gerekli... Kendi koruyucularının yanı sıra?

Dersten eve dönerken çayın yanma bir kek aldım.

Ve işte Kostya. Yaşayan bir ceset olarak doğma şanssızlığına sahip, Moskova Üniversitesi Fizik Bölümü'nde okuyan bu hoş, akıllı genç adam benim yanımda oturuyor ve sanki almaktan çekinirmiş gibi kaşığını şeker kâsesinin etrafında gezdirip duruyordu. Peki, onu bu kadar utangaç yapan şey neydi?

Başlarda neredeyse her gün uğruyordu. Ben onun tam karşısında Aydınlık taraftaydım. Ama evime girmesine izin veriyordum, bana numara yapmak zorunda değildi. Rahatlıkla oturup konuşabiliyor ya da benim Alacakaranlık'ıma girip yeni keşfettiği yetenekleriyle övünebiliyordu. "Anton, ben gerçekten dönüştüm – ve işte şimdi dişlerim gelişmeye başlıyor, rırrr!"

Ama tuhaf olan bir şey vardı ki o da Kostya'nın son derece normal olmasıydı. Bu genç vampirin kendini yarasaya dönüştürmek için yaptığı girişimleri izlerken gülüyordum; bu en kıdemli vampirlerin numaralarından biriydi ama Kostya onlardan biri değildi ve Aydınlık korusun, hiçbir zaman da olamayacaktı. Bazen onu tersliyordum: "Kostya, bunu hiçbir zaman yapmamalısın. Anlıyor musun?" Gerçi böyle davranması da çok normaldi.

"Kostya, ben işimi yapıyorum."

"Yapmamalısın."

"Onlar kuralları çiğniyorlardı. Anlıyor musun? Sadece bizim kurallarımızı değil, hatırlatırım. Bunu sadece Aydınlık Varlıklar değil Diğerleri'nin hepsi de kabul ediyor. Bu genç adam..."

"Onu tanıyordum," dedi Kostya aniden, "Bu civarda eğleniyordu. Kahretsin... Acı çekti mi?"

"Hayır," dedim, kafamı sallayarak. "Mühür hemen öldürür."

Kostya ürperdi ve gözlerini kısarak bir anlığına göğsüne doğru baktı. Eğer Alacakaranlık'a girerseniz, mavi mührü vampirlerin kıyafetlerinin üzerinden bile görebilirsiniz; girmezseniz, onu asla bulamazsınız. Onun geçtiğini sanmıyorum. Fakat bir vampirin mührü nasıl hissettiğini ben nereden bilebilirim?

"Şimdi ne yapabilirim?" diye sordum. "O artık öldü. Ona karşı direnemeyecek bir sürü masum insanı öldürdü. Bir kızı zorla vampire dönüştürdü – o kız asla vampir olmamalıydı. Dün neredeyse bir çocuğu öldürüyordu. Sadece eğlencesine, aç olduğu için değil."

"Sen bizim açlığımızın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?" diye sordu Kostya, bir müddet duraksadıktan sonra.

Kostya gözlerimin önünde giderek büyüyordu...

"Evet. Dün. Ben... Neredeyse bir vampire dönüşüyordum."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Biliyorum. Hissedebiliyordum... Öyle olmasını umuyordum."

Cehennem olası! Demek ki ben avımla uğraşırken, onlar da beni avlıyorlardı. Ya da avcının, vahşi bir ava dönüşeceğini ümit ederek pusuya yatmışlardı.

"Hayır," dedim. "Üzgünüm, asla!"

"Tamam, peki o suçluydu," dedi Kostya ters bir şekilde. "Peki, sen neden onu öldürmek zorundaydm? O bunu denemiş olabilir. Mahkeme, avukat, savcılık, kanunlar yok mu?"

"Kanunlar, insanların, bizim yaptığımız işe burnunu sokmaması gerektiğini söylüyor!" diye bağırdım. Ses tonum ilk kez Kostya üzerinde etkili olmamıştı.

"Sen çok uzun zamandır bir insansın!"

"Bundan bir an bile pişmanlık duymadım!"

"Onu neden öldürdün?"

"Eğer ben onu öldürmeseydim, o beni öldürecekti."

"Seni sadece dönüştürecekti!"

"Bu daha da kötü!"

Kostya cevap vermedi. Çayını bıraktı ve ayağa kalktı. Son derece sıradan, küstah, acı çeken genç bir adam.

Hepsinin dışında, bir vampir.

"Ben gidiyorum..."

"Bekle." Buzdolabına doğru yürüdüm. "Bunu al, bana verdiler ama ihtiyacım yok."

İki yüz gramlık donör kanı şişelerini, Borjomi soda şişelerinin arasından aldım.

"Hayır, teşekkürler."

"Kostya, bunun senin için sürekli bir sorun olduğunu biliyorum. Benim bir işime yaramıyor. Al bunu."

"Bana rüşvet vermeye mi çalışıyorsun?"

Sinirlenmeye başlıyordum.

"Sana rüşvet vermeye neden ihtiyaç duyayım? Bunu atmak çok aptalca olacaktı, hepsi bu. Kan bu. İnsanlar bunu birilerine yardım edebilmek için verdi."

Kostya birden gülmeye başladı. Şişelere uzandı, içlerinden birini aldı ve şişenin ağzındaki alüminyum folyo kapağı ustaca yırtarak açtı. Dudaklarına doğru yaklaştırdı, tekrar güldü ve bir yudum aldı.

Onları beslenirken hiç görmemiştim. Ve bunu hiç istemiyordum.

"Kes şunu," dedim. "Saçmalama."

Kostya'nın dudakları kanla kaplanmıştı, boynundan aşağıya doğru ince bir damla süzülüyordu. Sadece süzülmüyor, tenine de nüfuz ediyordu.

"Beslenme şeklimizi kötü mü buluyorsun?"

"Evet."

"Öyleyse beni de mi kötü buluyorsun? Hatta hepimizi?"

Kafamı salladım. Daha önce bu konu hakkında hiç konuşmamıştık. Böylesi daha kolay oluyordu.

"Kostya, yaşamak için kana ihtiyacın var. Bazen de insan kanına."

"Biz yaşamıyoruz."

"Genel anlamda söyledim. Hareket etmek, düşünmek, konuşmak ve rüya görmek için."

"Sen vampirlerin rüyalarını önemsiyor musun?"

"Dinle, evlat. Dünyada kan nakline ihtiyacı olan milyonlarca insan yaşıyor. Ve sayıları en az sizin kadar. Ve bunların hepsi acil vakalar. İnsanlar bu yüzden kan veriyor, bu yüzden kan vermek onurlu ve saygı duyulması gereken bir davranış... Senin türünün, tıbbın gelişimine yapmış olduğu katkıları ve kan bağışını teşvik ettiğini biliyorum. Kostya, eğer bir insanın yaşamak ya da hayatta kalmak için kana ihtiyacı olursa –ki bence aralarında çok bir fark yok– damarlarından mı akıyor ya da midene mi gidiyor, artık orası çok önemli değil. En önemlisi, senin bunu nasıl elde edeceğindir."

"Boş laflar bunlar," diye homurdandı Kostya. Onun sadece bir anlığına Alacakaranlık'a girip sonra aniden tekrar çıktığını hissettim. Bu çocuk büyüyordu, evet. Ve giderek güçleniyordu.

"Dün bizim hakkımızda gerçekten ne düşündüğünü gösterdin."

"Yanılıyorsun."

"Aaa, kes şunu..." Şişeyi bıraktı, sonra birden fikrini değiştirdi ve tüm şişeyi lavabonun içine döktü. "İhtiyacımız yok senin..."

O anda bir baykuş sesi duydum ve hemen arkama döndüm. Ben, baykuşu tamamen unutmuştum ama o kafasını Kostya'ya doğru çevirmiş, kanatlarını da tamamen açmıştı.

"Ah..." dedi. "Ne..."

Baykuş kanatlarını indirdi ve gözlerini kapattı.

"Olga, konuşuyoruz," dedim homurdanarak. "Lütfen, biraz izin ver..."

Baykuş hiç karşılık vermedi. Kostya bakışlarını baykuşa doğru çevirdi ve sonra arkasına döndü. Koltuğa oturdu ve ellerini dizlerinin üstüne bağladı.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Şimdi gidebilir miyim?"

Şaşırmış ya da korkmuş değildi, âdeta şoka girmişti.

"Tabii ki ama bunu da al, olur mu..."

Kostya şişeleri aceleyle aldı ve ceplerine doldurmaya başladı.

"Poşeti kullan, seni aptal. Ya koridorda biri varsa?"

Vampir söz dinleyerek bütün şişeleri, üzerinde "Rus kültürünün yeniden canlanması için!" yazan poşete doldurdu. Baykuşa göz ucuyla bir bakış attı, koridora çıktı ve aceleyle ayakkabılarını giymeye başladı.

"Yine gel," dedim. "Ben senin düşmanın değilim. Sen o çizgiyi geçene kadar, değilim."

Kostya kafasını salladı ve tıpkı bir fişek gibi apartmandan fırlayıp gitti. Omuzlarımı silkerek kapıyı kapattım, sonra mutfağa döndüm ve baykuşa baktım.

"Evet. Neler oluyor?"

Bu kehribar sarısı gözlerden bir şey anlayabilmek imkânsızdı. Ellerimi havaya kaldırdım.

"Biz nasıl birlikte çalışacağız? Hı? Nasıl işbirliği yapacağız? İletişim kurabilmemizin bir yolu var mı? Sana karşı samimi olmaya çalışıyorum, beni duyuyor musun? Samimi bir iletişim!"

Alacakaranlık'a doğru giderken hiç yön değiştirmedim, oraya sadece düşüncelerimle ulaştım. Böyle, çok fazla tanımadığın birine güvenmek aslında doğru bir şey değil fakat patron bana güvenemeyeceğim bir ortak vermezdi, öyle değil mi?

Cevap yok. Olga telepatiyle iletişim kurabiliyorsa bile anlaşılan bunu yapmayacaktı.

"Peki, şimdi ne yapacağız? Kızı bulmamız gerek. Sen kızın imgesini kabul edebiliyor musun?"

Cevap yok. Derin bir nefes aldım ve zihnimdeki imgeleri bir şekilde baykuşa aktardım.

Baykuş kanatlarını açtı ve süzülerek omzuma doğru uçtu.

"Aaa, sen beni duyuyorsun öyleyse? Ama cevap vermeye tenezzül etmiyorsun. Tamam, nasıl istersen. Peki, şimdi ben ne yapacağım?"

Hâlâ cevap vermiyordu.

Aslında ne yapacağımı biliyordum. Başaracağıma dair umudum olmasa bile şimdilik bu önemli değildi.

"Ben sokaklarda omzumda bir kuşla nasıl dolaşacağım?"

Alaycı bakışlar, şüphesiz son derece alaycı. Ve omzumda baykuşla Alacakaranlık'a girdim.

İşte bu kadardı. Görünmez bir gözcü. Sıradan bir gözcü değil Kostya'nın baykuşa olan tepkisi bunu doğruluyordu. Görünüşe göre Karanlık güçlerin, Aydınlık'ın hizmetçilerinden daha iyi tanıdığı bir ortağa sahiptim.

"Anlaştık," dedim keyifli bir şekilde. "Ben bir şeyler atıştıracağım, tamam mı?"

Biraz yoğurt çıkardım ve bir bardak portakal suyu doldurdum. Son bir haftadır yediğim şeyleri düşününce –orta karar pişmiş bir biftek ve et suyunun kandan pek bir farkı yoktu–midem bulanıyordu.

"Bir parça et ister misin?"

Baykuş kafasını başka bir yöne çevirdi.

"Nasıl istersen," dedim. "Acıktığın zaman iletişim kurmak için bir yol bulacağına eminim."

BÖLÜM 3

Şehirde Alacakaranlık'ın içinde dolaşmayı seviyorum. Gerçekten görünmez olmuyorsunuz, aksi takdirde sürekli birilerine çarparsınız. Sadece insanların bakışları içinizden geçer ve sizi fark etmezler. Ama bu kez açık havada çalışmak zorundayım.

Gündüz, aslında bizim sevdiğimiz bir vakit değildir. Komik görünebilir ama Aydınlık'a bağımlı olanlar geceleri çalışırlar, Karanlık Varlıklar ortaya çıktığı zaman. Şu anda Karanlık Varlıklar'ın yapabileceği çok fazla bir şey yoktu. Vampirler, kurt adamlar ve Kara Büyücüler gün boyunca sıradan insanlar gibi yaşamaya mecbur bırakılıyorlardı.

Yani, birçoğu.

Tulskaya İstasyonu'nun etrafında dolaşıyordum. Patronun tavsiyelerine uyarak Çember Hat'ta, kara girdaplı kızın çıkmış olabileceği bütün istasyonları inceledim. Geride bir iz bırakmış olmalıydı, zayıf bir ihtimaldi ama belki hâlâ bulunabilirdi. Bu sırada radyal hatlarda araştırma yapmaya karar verdim.

Saçma sapan bir bölgenin içinde aptalca bir istasyondu, iki çıkış kapısı birbirine son derece uzak mesafelere inşa edilmişti. Bir pazar, polisler tarafından işgal edilmiş gösterişli bir gökdelen ve kocaman apartmanlar. Etraftaki koyu renkli gazlar sebebiyle de kara girdapla ilgili bir ize rastlama şansım çok düşük gibi görünüyordu.

Özellikle de burada hiç bulunmadıysa.

Kızın aurasını bulmaya çalışarak ve bazen de Alacakaranlık'ın içinde omzumda yuvalanmış görünmez baykuşa göz ucuyla bakarak her yeri dolaştım. Baykuş uyukluyordu. O da hiçbir şey hissedemiyordu, her nedense onun keşif yeteneklerinin benden daha iyi olduğundan emindim.

İlk olarak, bir asker benim kimliğimi kontrol etti. Sonra Çin fanı, oyuncak ve Kore yapımı ucuz bir telefonu bedava –yani, sadece elli dolara– vermek isteyen birkaç manyak tipli genç adam peşime takıldı.

Ve yine kendimi kontrol edemiyordum. Peşime takılan bu sokak satıcısını kenara doğru ittim ve ona bir ahlak büyüsü yaptım. Sadece ufacık bir büyü, tam izin verilen sınırda. Bu genç adam belki de kendine başka bir iş bakmaya başlamıştır. Belki de başlamamıştır...

Tam o anda birisi beni kollarımdan yakaladı. Bir an kimseyi göremedim, sonra birden genç bir çift fark ettim: kızıl saçlı, göz alıcı genç bir kadın ve yüzündeki asık suratlı ifadeyle sert görünen bir adam.

"Sessiz ol," dedi genç kadın. Liderleri oydu, bunu hemen anlamıştım. "Gündüz Nöbeti."

Aydınlık ve Karanlık!

Omuzlarımı silktim ve onlara baktım.

"Adını söyle," dedi genç kadın.

Yalan söylemenin manası yoktu; auramın imgesini çoktan ele geçirmişlerdi bile, bundan sonra kimliğimi saptamaları da an meselesiydi.

"Anton Gorodetski."

Beklediler.

"Diğerleri'ndenim," diye itiraf ettim. "Gece Nöbeti ajanı."

Ellerini, kollarımdan çektiler ve hatta bir adım geri attılar. Ama hayal kırıklığına uğramış görünmüyorlardı.

"Haydi, Alacakaranlık'a girelim," dedi erkek olan.

Vampire benzemiyorlardı. Bu iyi bir şeydi. En azından biraz da olsa tarafsız bir bakış açısı ümit edebilirdim. Derin bir nefes aldım ve bir gerçeklikten, diğer gerçekliğe geçtim.

Beni şaşırtan ilk şey, bu çiftin gerçekten genç çıkmasıydı. Cadı kız hemen hemen yirmi beş yaşındaydı, erkek büyücü ise otuzlarında tahminen benimle aynı yaşlardaydı. Bir gün lazım olsa isimlerini bile anımsayabileceğimi düşündüm kendi kendime. Yetmişli yılların sonunda doğan çok fazla cadı ve büyücü yoktu.

Yaşadığım ikinci sürpriz ise, baykuşun omzumda olmamasıydı. Ya da oradaydı: Tırnaklarını hissedebiliyor, onu görebiliyordum ama bu biraz çaba gerektiriyordu. Baykuş sanki benimle aynı anda gerçeklikler arasında yer değiştirmiş ve daha derin bir Alacakaranlık'a geçmişti.

Giderek ilginç bir hal alıyordu.

"Gündüz Nöbeti," diye tekrarladı genç kadın. "Alisa Donnikova, Diğerleri'nden."

"Pyotr Nesterov, Diğerleri'nden," diye mırıldandı genç adam.

"Bir sorun mu var?"

Kız bana doğru özel "cadı bakışlarından" birini attı. Her geçen dakika daha güzel ve çekici görünmeye başlamıştı. Tabii ki ben doğrudan etkilere karşı korunuyordum, beni büyülemesi imkânsızdı ama gerçekten çok etkileyiciydi.

"Problemi olan biz değiliz. Anton Gorodetski, insanlarla siz izinsiz temasa geçtiniz."

"Evet? Peki, neydi o?"

"Sadece yedinci dereceden bir müdahale," diye itiraf etti cadı kız gönülsüzce. "Ama saldırı, saldırıdır. Ayrıca onu Aydmlık'a doğru sürükledin."

"Peki, şimdi tutanak mı tutacağız?" Birdenbire tüm bu olanları komik bulmuştum. Yedinci dereceden bir müdahale nedir ki; büyü ile sıradan bir sohbet arasında yer alan bir seviye.

"Evet, tutacağız."

"Peki, ne yazacağız? Bir Gece Nöbeti ajanı, bir insanın aldatmacaya olan nefretini artırdı."

"Kurulu olan dengeyi bozmak suretiyle," dedi erkek büyücü.

"Öyle mi? Bunun Karanlık'a nasıl bir zararı var? Eğer o adam aşağılık bir dolandırıcı olarak çalışmayı bırakırsa, hayatının daha da kötüye gideceği kesin. Daha ahlaklı ama daha mutsuz olacak. Güç dengesi anlaşmasının şartlarındaki yorumlara göre bu olay denge ihlali olarak görülemez."

"Safsata," dedi genç kadın, sert bir şekilde. "Sen bir Gece Nöbeti ajanısın. Diğerleri'nden sıradan biri yaptığında affedilebilir olan bir şey senin için mazur görülemez."

Genç kadın haklıydı. Bu, küçük de olsa bir ihlaldi.

"Bana engel oluyordu. Bir araştırmayı yürütürken büyü içeren müdahaleler yapma hakkım var."

"Sen görev başında mısın, Anton?"

"Evet"

"Niye gündüz görevdesin?"

"Özel bir görevdeyim. Talebini üstlerime yönlendirebilirsin. Ya da bunu kendi üstlerine iletme hakkına da sahipsin."

Cadı kız ve erkek büyücü birbirlerine baktılar. Her ne kadar onlarla amaçlarımız ve ahlak anlayışlarımız birbirine zıt olsa da her iki taraf da işbirliği yapmak zorundaydı.

Dürüst olmak gerekirse, hiç kimse patronlarının olaya dâhil olmasını sevmiyordu.

"Çok güzel," dedi cadı kız gönülsüzce. "Anton, bu sefer sözlü bir uyarıyla yetineceğiz."

Etrafa bakındım. Etrafımda gri bir karanlığın içinde yavaşça ilerleyen insanlar vardı. Kendi küçük dünyalarından dışarı çıkmayı beceremeyen sıradan insanlar. Biz Diğerleri'ydik, ben Aydınlık, diğer ikisi ise Karanlık tarafta duruyordu ama buna rağmen birbirimize tüm bu sıradan insanlardan daha çok benziyorduk.

"Hangi şartlarla?"

Karanlık hakkında asla yorum yapamazsınız. Asla ayrımcılık yapamazsınız. Bu, ondan gelecek herhangi bir hediyeyi kabul etmekten bile daha tehlikelidir. Ama kurallar sadece çiğnenmek için vardır.

"Şart yok."

İşte bu çok şaşırtıcıydı.

Ne demek istediğini anlamaya çalışarak Alisa'ya baktım. Pyotr, ortağının davranışlarına açıkça bozulmuştu; sinirliydi, bir Aydınlık üstadını suçlu ilan etmek istiyordu. Bu da onun için endişelenmek zorunda olmadığım anlamına geliyordu.

Peki, tuzak neredeydi?

"Bu benim için kabul edilebilir bir şey değil," dedim rahat bir nefes alarak – tuzağı görmüştüm. "Alisa, barışçıl teklifin için çok teşekkürler. Bunu kabul edebilirim fakat benzer bir durumda yedinci dereceye kadar olan küçük büyü müdahaleleri için seni affedeceğime söz veriyorum."

"Tamam, öyleyse," dedi Alisa, hemen kabul etmişti. Elini uzattı ve ben de istemsizce hemen sıktım. "Anlaştık öyleyse."

Omzumda duran baykuş kanatlarını çırptı. Kulağımda şiddetli bir çığlık duyuyordum. Ve bir dakika sonra, baykuş, Alacakaranlık dünyasında görünmüştü.

Alisa bir adım geri attı. Gözbebekleri hızla dikey yarıklara dönüştü. Erkek büyücü savunma pozisyonuna geçmişti.

"Anlaştık," dedi cadı kız tersi bir tavırla.

Neler oluyordu?

Olga yanımdayken bir anlaşma yapmamam gerektiğini anladığımda artık çok geçti. Peki, ama bu yaşananlarda bu kadar kötü olan ne vardı? Sanki nöbetten iki adam, Karanlık Varlıklar'la bu tarz anlaşmalar yaparken, ödünler verirken ve onların işbirliğini kabul ederken ben orada değildim. Hatta patronun kendisi bile böyle şeyler yapmıştı! Şüphesiz, hiç istenmeyen bir durum ama bazen bunu yapmak zorunda kalırsınız!

Bizim amacımız Karanlık Varlıklar'ı ortadan kaldırmak değil var olan dengeyi devam ettirmektir. Karanlık Varlıklar yalnızca insanlar içlerindeki Kötülük'ü yenmeyi başardığı zaman yok olacaklardır. Ya da insanlar Karanlık'ı Aydmlık'tan daha çok sevdiklerine karar verdiklerinde biz yok olacağız...

"Anlaşma yapıldı," dedim baykuşa. "Rahat ol, çok önemli bir şey değil. Sadece klasik bir iş birliği."

Alisa gülümsedi ve el salladı. Erkek büyücüyü kolundan tuttu ve birlikte uzaklaştılar. Birkaç dakika sonra artık Alacakaranlık'ın dışına çıkmış kaldırım boyunca ilerliyorlardı. Sıradan bir genç çift.

"Seni endişelendiren ne?" diye sordum. "Hı? Çalışma alanları her zaman anlaşmalar üzerine kurulmuştur!"

"Hata yaptın."

Olga'nın sesi çok yabancıydı, görünüşüyle hiç bağdaşmıyordu. Yumuşak, kadife gibi ve melodikti. Konuşması bir kuşa değil tıpkı *werecat*lere[6] benziyordu.

"Aaa! Sen konuşabiliyor musun?"

"Evet."

"Daha önce neden hiçbir şey söylemedin?"

"O zaman her şey yolundaydı."

Yıllar boyu hiç konuşmayan bir çocukla ilgili eski bir şakayı hatırlayarak güldüm.

6 Kedi adam. (yay. n.)

"Alacakaranlık'tan ayrılıyorum, tamam mı? Bu arada bana nerede hata yaptığımı söyleyebilirsin. İşin bu kısmında Karanlık Varlıklar'la ilgili küçük ödünler vermek kaçınılmazdır."

"Sen ödün vermek için yeterli niteliğe sahip değilsin."

Etrafımdaki dünya renklenmeye başlamıştı. Tıpkı bir video kameranın "sepya" ya da "eski film" modundan standart olana geçmesi gibiydi. Bu benzetme gerçekten çok yerinde olmuştu: Alacakaranlık, insanoğlunun unutmayı başardığı "eski film" moduydu. Bu şekilde yaşamak daha kolay geliyordu.

Görünmez yol arkadaşıma homurdanarak metronun merdivenlerinden aşağıya inmeye başladım.

"Bunun için hangi niteliklere sahip olmam gerekiyor?"

"İyi bir Nöbetçi, vereceği ödünün sonuçlarını önceden görebilir. Bu, etkileri birbirini yok eden karşılıklı küçük bir ödün, tuzak ya da kurnazlık bile olsa sonunda sen kaybedeceksin."

"Sadece yedinci derece bir müdahalenin felakete sebep olacağını düşünmüyorum!"

Yanımda yürüyen adam şaşkınlık içerisinde bana baktı. Ona tam şu tarz bir şeyler söylemek üzereydim: "Zararsızım, şiddete başvurmayan bir çeşit psikopatım." Aşırı merak duygusunu tedavi etmenin en iyi yoluydu bu. Ama adam çoktan hızlanmıştı, o da kendi kendine benimle aynı sonuca varmış olmalıydı.

"Anton, sen sonuçlarını önceden göremiyorsun. Ufacık bir soruna aşırı tepki gösterdin. Küçük bir büyün, Karanlık Varlıklar'ın müdahalesine sebep oldu. Ve sen onlarla anlaşmayı kabul ettin. En üzücü olanı da satıcıya müdahale ettiğin yerde büyüye gerek olmamasıydı."

"Tamam, peki, kabul ediyorum. Peki, şimdi ne olacak?"

Baykuşun sesi şimdi daha canlı duyulmaya başlamıştı, ifadelerini giderek geliştiriyordu.

Çok uzun süredir hiç konuşmamış olmalıydı.

"Şimdi mi? Hiçbir şey. En iyisini ummak zorundayız."

"Patrona bu olanları anlatacak mısın?"

"Hayır, en azından, şimdi değil. Biz artık yol arkadaşıyız."

Kalbimde bir sıcaklık hissetmiştim. Ortağımla olan ilişkimin bu hızlı gelişimi, hata yapmış olmaya değerdi.

"Teşekkürler. Tavsiyen nedir?"

"Her şeyi doğru yapıyorsun. İzleri takip et."

Bilmediğim bir şey tavsiye etmesini tercih ederdim.

"Haydi, gidelim."

Saat ikiye kadar Çember Hat'tın yanı sıra bütün Gri Hat'tı da taradım. Belki kötü bir operasyon ajanıydım ama imgeyi kendim ele geçirdiğim için dünden kalan izleri gözden kaçırma ihtimalim yoktu. Kafasının üzerinde kara girdap dönen kız buradan dışarı çıkmamıştı. Geriye dönüp, karşılaştığımız noktadan tekrar başlamam gerekiyordu.

Kurskaya İstasyonu'nda asansöre bindim, metrodan çıktım ve caddede duran minibüslerden bir salata ve bir bardak kahve aldım. İçlerindeki et miktarı her ne kadar sembolik de olsa, hamburgerlerin ve sosislerin görüntüsü midemi bulandırmıştı.

"Sen de bir şeyler ister misin?" diye sordum görünmez yol arkadaşıma.

"Hayır, teşekkürler."

Üzerime ince kar taneleri düşerken orada durup plastik bir çatalla Rus salatamı yedim ve sıcak kahvemi yudumladım. Bira alacağımı, sonrasında da boş şişenin kendisine kalacağını düşünen serseri de etrafta biraz dolaştıktan sonra ısınmak için metroya girdi. Kimse bana aldırış etmiyordu. Kasada duran kız, karnı aç olan yolculara servis yapıyor, yüzleri bile fark edilmeyen insanlar da metroya girip çıkıyordu. Gazete bayiindeki satıcı çocuk ise yorgun ve isteksiz bir tavırla kitapları ve diğer malzemeleri müşterilere kakalamaya çalışıyordu. Müşteriler fiyatları beğenmiyordu.

"Kötü bir ruh hali içerisinde olmalıyım," diye mırıldandım.

"Neden?"

"Her şey karanlık ve kasvetli görünüyor. Bütün insanlar serseri ve aptal, salata buz gibi ve botlarımın ıslak olduğunu hissediyorum.

Omzumdaki kuş alaycı bir ses çıkardı.

"Hayır, Anton, bu yalnızca senin ruh halin değil. Yaklaşan Cehennem'i hissedebiliyorsun."

"Bu kadar hassas olduğumu fark etmemiştim."

"Asıl mesele bu."

İnsanların yüzlerine yakından bakmaya çalışarak tüm istasyona göz gezdirdim. Başkaları da onu hissediyordu. İnsanlar ve Diğerleri arasındaki sınır hattında duranlar da çok gergin ve moralleri bozuktu. Sebebini anlayamıyorlardı, bu yüzden neşeli davranarak dengede tutmaya çalışıyorlardı.

"Karanlık ve Aydınlık... Olay meydana geldiğinde neler olacak, Olga?"

"Her şey olabilir. Patlamanın zamanını geciktirdin ama şimdi girdap geldiğinde sonuç kesinlikle felaket olacak. Bu, gecikmenin yarattığı bir etki."

"Patron bana bundan bahsetmemişti."

"Neden bahsetsin ki? Doğru olanı yaptı. Şimdi en azından bir şansımız var."

"Olga, kaç yaşındasın?" diye sordum. Bu soru, insanlar arasında hakaret anlamına geliyor olabilirdi. Ama bizim için yaşın belli bir sınırı yoktu.

"Çok yaşlı, Anton. Mesela, ayaklanmayı hatırlıyorum."

"Devrimi mi?"

"1825 yılında Senate Meydanı'ndaki ayaklanma." Baykuş kıkırdadı. Hiçbir şey söylemedim. Baykuş, patrondan bile daha yaşlı olabilirdi.

"Rütben nedir, yol arkadaşım?"

"Bir tane bile yok. Hepsinden mahrum edildim."

"Üzüldüm."

"Önemli değil. Uzun zaman önce kabullendim."

Sesi hâlâ neşeliydi, hatta alaycıydı. Ama içimden bir ses bana, Olga'nın bunu hiçbir zaman kabullenmediğini söylemişti.

"Eğer sormamda bir sakınca yoksa... Seni neden bu bedene hapsettiler?"

"Başka bir seçenek yoktu. Bir kurdun bedeninde yaşamak daha zordur."

"Bir dakika..." Salatanın kalanını çöp kovasına attım. Omzuma baktım ama tabii ki baykuşu görmüyordum; görebilmem için onu Alacakaranlık'tan çıkarmam gerekiyordu. "Kimsin sen? Eğer şeklini istediğin gibi değiştiren bir varlıksan, neden bizimle birliktesin? Ya da eğer bir büyücüysen, neden böyle tuhaf bir cezaya çarptırıldın?"

"Bunun işle bir alakası yok, Anton." Bir an için, sesinde katı bir kinaye hissettim. "Ama her şey, Karanlık Varlıklar'a ödün vermemle başladı. Sadece ufacık bir ödün. Sonucunu hesapladığımı düşünmüştüm ama yanılmışım."

İşte böyle bitti.

"Konuşmaya başlamanın sebebi bu muydu? Beni uyarmak istedin ama çok mu geç kaldın?"

Cevap yok.

Olga açık sözlü olduğu için pişman oluyormuş gibiydi.

"Haydi, işimize bakalım..." dedim. Ve tam o sırada cebimdeki telefon çalmaya başladı.

Arayan Larissa'ydı. Ardı ardına iki vardiya mı çalışıyordu?

"Anton, iyi dinle... Kızın izine Perovo İstasyonu'nda rastlamışlar."

"Kahretsin," diyebilmiştim. Kenar mahallelerde çalışmak tam bir cehennemdi.

"Evet," diye onayladı Larissa. Saha ajanı değildi. Bu yüzden telefonun başında çalışıyordu. Ama zekiydi. "Anton, Perovo'ya geç. Bizim çocukların hepsi oraya yoğunlaşmış durumda iz sürüyorlar. Ve bir şey daha... Gündüz Nöbeti de orada görülmüş."

"Anladım." Telefonumu kapattım.

Hiçbir şey anlamamıştım. Karanlık Varlıklar zaten her şeyi çoktan biliyorlar mıydı? Cehennem özlemiyle mi yanıp tutuşuyorlardı? Öyleyse beni durdurmaları bir tesadüf değil miydi?

Saçma. Moskova'daki büyük bir felaket Karanlık Varlıklar'ın ilgisini çekmezdi. Ama tabii ki bunu durdurmaya da çalışmazlardı. Bu, onların doğasına aykırıydı.

Artık metroya girmeme gerek yoktu. Bir taksi çevirdim. Biraz zaman kazanmam gerekiyordu, çok fazla olmasa da. Şoförün yanma oturdum; esmer, karga burunlu, kırklı yaşlarda bir entelektüeldi. Araba yeniydi ve şoförün yüzünden de kendine iyi baktığı anlaşılıyordu. Onun gibi birinin, ikinci bir iş olarak özel taksi şoförlüğü yapması biraz tuhaf görünüyordu.

Perovo... Kocaman bir semt. Kalabalık insanlar. Aydınlık ve Karanlık, hepsi bir araya geldiğinde âdeta bir düğüme dönüşüyordu. Birkaç kurum da Karanlık ve Aydınlık'ın hüzmelerini her yere saçıyordu. Orada çalışmak samanlıkta iğne aramak gibi olacaktı.

Kimseye bir faydam olmayacaktı, aslında hiçbir zaman olmuyordu. Ama oraya gitmem emredilmişti, o yüzden gitmek zorundaydım. Belki de benden kızı tarif etmemi isteyeceklerdi.

Gözümü yola dikmiş bakarken, "Her nedense şansın yanımızda olacağına eminim," diye fısıldadım. Losiny Ostrov Parkı'nı geçmiştik, son derece korkunç bir yerdi; Karanlık Varlıklar Şabat Günü için orada toplanırlardı. Bunu yaparken de, sıradan insanların haklarına saygı duymazlardı. Yılda beş gece bir şeylere katlanmak zorundaydık. Neredeyse her şeye.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye fısıldadı Olga.

"Ben, saha ajanlarıyla rekabet edemem," dedim kafamı sallayarak.

Şoför göz ucuyla bana baktı; pazarlık etmeden söylediği ücreti kabul etmiştim, o da gittiğimiz yönden gayet memnun görünüyordu. Ama kendi kendine konuşan bir adam her zaman şüphe uyandırırdı.

"Ben bu işi başaramadım," dedim şoföre, derin bir iç çekerek. "Yani içine ettim. Bugün telafi edebilirim diye düşünmüştüm ama onlar ben olmadan da bu işi idare ettiler."

"Öyleyse, bu acelen ne?" diye sordu şoför. Konuşkan birine benzemiyordu ama söylediklerim ilgisini çekmişti.

"Gitmem emredildi," dedim.

Benim kim olduğumu düşünüyordu acaba, merak ediyordum.

"Ne iş yapıyorsun?"

"Programcıyım," diye cevap verdim. Aslında doğruyu söylüyordum.

"Şahane," dedi şoför gülerek. Bunu niye şahane bulmuştu? "Geçinebiliyor musun?"

Bunu sormasına gerek yoktu. Sonuçta, metroyla gitmiyordum. Ama yine de cevap verdim:

"Yeterince iyi."

"Sadece meraktan sormuyorum," dedi şoför beklenmedik bir güvenle. "Benim sistem müdürüm işten ayrılıyor..."

Sistem müdürüm... Pekâlâ!

"Bana kalırsa bu kaderin bir cilvesi. Arabama bir adam biniyor ve programcı çıkıyor. Bence bu senin kaderin."

Güldü, kendine duyduğu aşırı güveni küçümsemeye çalışarak.

"Daha önce hiç yerel ağlarla çalıştın mı?"

"Evet."

"Elli bilgisayarlı bir ağ. Sürekliliğini devam etmek zorunda. İyi de ücret veriyoruz."

Gülümsemeye başladığımı fark ettim. Gayet iyi bir teklifti. Yerel bir ağ. Dolgun ücret. Hiç kimse seni geceleri vampir avlamaya göndermiyor, kan içmek ve buz gibi sokaklarda iz sürmek için havayı koklamak yok...

"Kartımı verebilir miyim?" Elini ustaca ceketinin cebine soktu. "Düşünün lütfen..."

"Hayır, teşekkürler. Sanırım hiç kimse benimkisi gibi bir işi hemen bırakamaz."

"KGB[7] mi?" diye sordu şoför kaşlarını çatarak.

"Ondan daha da ciddi," diye cevap verdim. "Çok daha ciddi. Ama benzer bir şeyler."

"Hımın..." dedi şoför ve duraksadı. "Çok yazık. Ben de bunun bir işaret olduğunu düşünmüştüm. Kadere inanır mısın?"

Ses tonu son derece doğal bir hale bürünmüştü. Bu hoşuma gitmişti.

"Hayır."

"Neden olmasın?" dedi şoför, sanki daha önce hiç kadere inanmayan birini görmemiş gibi, gerçekten çok şaşırmıştı.

"Böyle şeyler kader değildir. İspatlandı bu."

"Kim ispatladı?"

"Çalıştığım yerde ispatlandı."

Güldü.

"Harika. Öyleyse bu kader değilmiş. Sizi nerede indirmemi istersiniz?"

Zelyoni Caddesi'nden aşağıya doğru ilerliyorduk.

Her günkü sıradan gerçeklik boyutundan Alacakaranlık'a zorlukla geçiyordum. Hiçbir şeyi net göremiyordum, gücüm yeterli değildi.

7 Komitet Gosudarstvennoy Bezopasnosti, Rusya Devlet Güvenlik Komitesi. (ç. n.)

Görmekten daha çok hissedebiliyordum – gri bir kasvetin içinde sönük bir ışık kümesi. Neredeyse tüm ofis oradaydı.

"İşte orada..."

Sıradan gerçekliğin içindeyken çalışma arkadaşlarımı göremiyordum. Şehrin gri karlar üzerinde, caddeler ve apartmanların arasında kar yığınlarıyla örtülü olan küçük meydanına doğru yürüdüm. Donmuş birkaç ağaç, birkaç ayakizi; ya küçük çocuklar burada oyun oynamıştı ya da bir sarhoş buradan yeni geçmişti.

"El salla onlara, seni gördüler," diye öğütledi Olga.

Bir an düşündüm ve sonra Olga'nın tavsiyesine uydum. Bırakayım da bir gerçeklikten diğerini net bir şekilde görebildiğimi düşünsünler.

"Toplantı," dedi Olga, alaycı bir tavırla. "Acil durum bilgilendirmesi."

Ne olur ne olmaz diye etrafıma bakındım, Alacakaranlık'ı çağırdım ve içine girdim.

Bütün merkez ofis gerçekten de oradaydı. Bütün Moskova ofisi.

Ortada duran Boris İgnatieviç'ti. Çok kalın giyinmemişti takım elbise ve hafif kürk bir şapka. Ama her nedense bir atkı takmıştı. Etrafı korumalarla çevrili BMW'sinden nasıl da güçlükle çıktığını hayal edebiliyordum.

Saha ajanları onun yanında duruyorlardı. İgor ve Garik – cephe hattında savaşmaya gerçekten en uygun kişiler onlardı. Yapılı vücutları, sert bakışları, dik omuzları geçit vermiyordu. Nasıl bir eğitim aldıkları ilk bakışta anlaşılıyordu: sekiz yıllık ortaöğretim, teknik okul ve özel kuvvetler. Bu, İgor için tam anlamıyla doğruydu. Fakat Garik iki üniversite okumuştu. Görünüşleri benzer, davranışları neredeyse aynı ama karakterleri tamamen farklıydı. İnce yapılı geniş alın ve tecrübesiz görüntüsü sizi yanıltmasın ama onlarla kıyaslayınca, İlya gerçek bir entelektüel gibi görünüyordu. Semyon da

abartılı karakterlerden biriydi: kısa boylu ve tıknazdı, bakışlarından kurnazlık akıyordu, üzerinde adi, naylon bir beyzbol montu vardı. Moskova'ya gelmiş bir taşralı. Altmışlı yıllarda, bir yerlerden, ödüllü çiftlik "Lenin'in Adımları"ndan gelmişti. Tamamen zıt karakterler. Ama İlya ve Semyon'un ortak noktaları, güzel ciltleri ve karamsar yüz ifadeleriydi. Ara tatil döneminde Sri Lanka'dan çağrılmışlardı ve Moskova'nın kışını çok sevmiyorlardı. İgnat, Danila ve Ferit ise orada değildi, buna rağmen daha yeni ayrıldıklarını hissedebiliyordum. Fakat patronun hemen arkasında tam olarak saklanıyorlarmış gibi durmayan ama dikkatli bakılmadıkça gerçekten fark edilmeyen kişiler ise Ayı ve Yavru Kaplan'dı. Bu ikisini orada görmek beni şaşırtmıştı. Onlar sıradan birer cephe hattı savaşçısı değillerdi; bu işte oldukça iyiydiler ve hiçbir şeyin onlara engel olmasına izin vermezlerdi.

Ayrıca ofisteki işçilerin birçoğu da oradaydı. Analiz bölümündeki beş kişi. Araştırma ekibinin tamamı – Yulia hariç ama bu hiç şaşırtıcı değildi; o daha on üç yaşındaydı. Eksik olan sadece arşiv ekibiydi.

"Merhaba," dedim.

Kimisi kafasını salladı, kimisi de gülümsedi. Ama şu an ilgilenmeleri gereken daha önemli bir şey olduğunu görebiliyordum. Boris İgnatieviç, daha yakına gelmemi işaret etti ve sonra konuşmaya devam etti:

"Bununla ilgilenmiyorlar, biz de bunu anlayışla karşılıyoruz. Onlardan herhangi bir yardım almayacağız. Tamam, bu çok güzel."

Yeterince açıktı. Gündüz Nöbeti demek istiyordu.

"Kimseye müdahale etmeden kızı arayabiliriz, zaten Danila ve Ferit giderek yaklaşıyorlar. Bir beş ya da altı dakikası daha var diyebilirim. Fakat bize hâlâ ültimatom veriliyor."

Yavru Kaplan'ın bakışlarını yakaladım; bu onun uğursuz, feminen gülüşüydü. Evet, söylediğim doğru. *Feminen* gülüşü. Yavru Kaplan bir kadındı, ona "Dişi Kaplan"dan başka bir şey denemezdi.

Bizim ajanlar "ültimatom" kelimesinden çok fazla hoşlanmıyorlardı.

Etrafındaki herkese bakarak, "Kara Büyücü'yü elimizde tutmayacağız," dedi patron, memnuniyetsiz bir yüz ifadesiyle. "Anladınız mı? Girdabı zararsız hale getirmek için onu bulmak zorundayız. Ama sonra onu Karanlık Varlıklar'a teslim edeceğiz."

"Onu teslim mi edeceğiz?" diye sordu İlya kuşkuyla.

Patron bir an duraksadı.

"Evet, doğru duydun. Onu yok etmeyeceğiz ve Karanlık Varlıklar'la temas kurmasını engellemeyeceğiz. Ben söyleyene kadar, onlar da büyücünün kim olduğunu bilmeyecekler."

Ajanların yüzleri her geçen dakika biraz daha asılıyordu. Denetledikleri bölgede yeni bir büyücü, büyük bir baş belası olacaktı. Kayıtlı olsa ya da Antlaşma şartlarını yerine getirse bile. Fakat böylesine güçlü bir büyücü...

"Ben biraz daha farklı bir plan tercih ederdim," dedi Yavru Kaplan sessizce. "Boris İgnatieviç, izlediğimiz bu yolda kontrolümüzü kaybedeceğimiz beklenmedik durumlar ortaya çıkabilir."

"Üzgünüm, böyle durumların ortaya çıkmasına izin veremeyiz," dedi patron çıkışarak Ama öfkesi çabuk geçiyordu ve fazla baskıcı değildi, oldum olası Yavru Kaplan'ı çok severdi. Zaten o da hemen bu fikrinden vazgeçmişti.

Ben de aynısını yapmıştım.

"Tamam, işte bu kadar," dedi patron bana bakarak. Burada bulunmana memnun oldum, Anton. Duymanı özellikle istediğim bir şey var..."

Birden gerilmiştim.

"Dün iyi iş çıkardın. Evet, doğru, seni dışarıya vampirleri araman için göndermem bir denemeydi. Ama bu sadece nasıl bir ajan olduğunu anlamak için değildi... Sen uzun zamandır zor bir süreçten

geçiyordun, Anton... Burada, bir vampiri öldürürken en fazla zorlanacak olan kişi sendin."

"İşte burada yanılıyorsun, patron," dedim.

"Yanıldığım için memnunum. Sana bütün Gece Nöbeti adına teşekkür etmek istiyorum. Bir vampiri yok ettin ve vampir kızın imgesini ele geçirdin. Hatasız bir şekilde. Senin araştırma çalışmaları için hâlâ yeterli deneyimin yok. Ama bilgileri nasıl kaydedeceğini çok iyi biliyorsun. Aynı şey bu kız için de geçerli. Bu tamamen sıra dışı bir durumdu ama sen insancıl bir karar verdin... Ve bu da bize biraz zaman kazandırdı. Kızın aurasının imgesi harikaydı. Kızı bulmak için nereye bakacağımı hemen anladım.

Bu gerçekten çok acı vericiydi. Hiç kimse gülmüyor ya da konuşmuyordu, yüzlerinde zoraki bir gülümseme bile yoktu, yine de kendimi küçük düşmüş hissediyordum. Henüz kimsenin görmediği beyaz baykuş omzumda kıpırdıyordu. Alacakaranlık havadan derin bir nefes aldım; bu soğuk, tatsız hava kesinlikle hava değildi.

"Boris İgnatieviç, kızı bulacağımız yeri biliyorsanız, beni Çember Hat'ta göndermenizin sebebi neydi?" diye sordum.

"Yanılıyor olabilirdim," dedi patron sesindeki şaşkınlık ifadesiyle. "Ayrıca... Sahada çalışırken, ne kadar yukarıdan gelirse gelsin, her görüşe güvenemeyeceğini öğrenmek zorundasın. Sahadaki kişi bir savaşçıdır –eğer yalnız olduğunu biliyorsa."

"Ama ben yalnız değildim," dedim. "Ve bu görev benim ortağım için son derece önemliydi; siz bunu benden daha iyi biliyorsunuz. Bizi boş olduğunu bildiğiniz bölgelere göndererek... Onu kendini geri kazanma hakkından mahrum bıraktınız."

Patronun yüzü âdeta taştan yapılmıştı; eğer o istemezse, yüzünden hiçbir şey anlayamazdınız.

Ama yine de hedefi vurmuşum gibi hissediyordum.

"Sizin göreviniz henüz bitmedi, Anton ve Olga," diye cevap verdi patron. "Hâlâ etkisiz hale getirmek zorunda olduğumuz bir vampir kız var. Kimsenin bize müdahale etme hakkı yok: o kız, Anlaşma'nın kurallarını ihlal etti. Ayrıca bir de büyüye karşı olağanüstü bir direnç gösteren bir çocuk var. O çocuk da bulunmalı ve Aydınlık tarafa yönlendirilmeli. Daha yapılacak bir sürü şey var."

"Peki ya bu genç kadın?"

"Zaten saptandı. Şimdi uzmanlarımız girdabı etkisiz hale getirmek için uğraşıyorlar. Eğer yapamazlarsa –ki bu olmayacak– o zaman bu laneti kimin yaptığını bulmamız gerekecek. İgnat, bu senin işin."

Etrafıma bakındım. Evet, İgnat çok uzakta değildi. Uzun boylu, yapılı ve yakışıklı biriydi; yüzü film yıldızlarını andırıyordu, sarı saçlarıyla da âdeta bir Apollon figürü çiziyordu. Hiç ses çıkarmadan ilerledi ama buna rağmen sıradan gerçeklikte bile kadınların aşırı ilgisinden kurtulamıyordu.

Son derece aşırı bir ilgi.

"Bu benim çalışma şeklim değil," dedi İgnat, sıkıntılı bir şekilde. "Bundan çok hoşlanmıyorum."

"Kişisel zamanlarında kiminle yatmak istediğini sen seçebilirsin," diye bağırdı patron. "Ama çalışırken, senin adına bütün kararları ben veririm, tuvalete ne zaman gideceğine bile."

İgnat omuzlarını silkti. Bana baktı ve kendine kendi homurdanmaya başladı:

"Bu resmen ayrımcılık..."

"Amerika'da değilsin," dedi patron, sesi tehlikeli bir şekilde giderek inceliyordu. "Evet, bu ayrımcılık. Amacımız, mevcut personelimizden, onların kişisel eğilimlerini dikkate almadan en uygun şekilde yararlanmak."

"Ben bu görevi alamaz mıyım?" diye sordu Garik, son derece kısık bir ses tonuyla.

Bu soru, gerginliğin bir anda ortadan kalkmasını sağlamıştı. Garik'in aşk işlerindeki şanssızlığını bilmeyen yoktu. Bu sorusu bazılarını güldürmüştü.

"İgor ve Garik, siz vampir kızı aramaya devam edeceksiniz." Patron bu öneriyi ciddiye almış gibi görünüyordu. "Kana ihtiyacı var. Son anda durduruldu, şimdi de yaşadığı hayal kırıklığı ve açlıktan çıldırmak üzere. Her an yeni bir kurban bulma umudu içinde! Anton, sen ve Olga çocuğu arayın."

Yeterince açıktı.

Tekrar en anlamsız ve en önemsiz görev.

Şehirde bir yerlerde patlamak üzere olan bir cehennem vardı; diğer tarafta da son derece vahşi, aç bir vampir kız. Ama ben olağanüstü büyü gücüne sahip olabileceği düşünülen bir çocuğun peşinden gitmek zorundaydım.

"Gitmeme müsaade var mı?" diye sordum.

"Evet, tabii ki," diye cevapladı patron, üstü kapalı başkaldırımı görmezden gelerek. "Devam et."

Hemen döndüm ve bir protesto belirtisi olarak Alacakaranlık'tan çıktım. Tüm dünya bütün renkler ve seslerle doluymuş gibi titriyordu. Küçücük bir meydanın ortasında tek başıma öylece ayakta duruyordum. Dışarıdan bakanlar deli olduğumu düşünüyor olmalıydı. Hiç ayak izi yoktu... El değmemiş bir kar örtüsüyle çevrili bir kar yığının ortasında öylece duruyordum.

İşte efsaneler böyle doğuyordu. Dikkatsizliklerimizden, paramparça olmuş sinirlerimizden, yanlış anlaşılan şakalarımızdan ve göze çarpan mimiklerimizden.

"Tamam," dedim ve caddede düz bir çizgide ilerlemeye başladım.

"Teşekkürler..." diye sevgiyle fısıldadı bir ses kulağıma.

"Ne için, Olga?"

"Beni unutmadığın için."

"Bu görevde başarılı olmamız senin için de çok önemli, öyle değil mi?"

"Evet," diye cevapladı baykuş, bir an duraksadıktan sonra.

"Öyleyse, daha fazla mücadele edeceğiz."

Kar yığınları ve taşların üzerinden atladım –ya buradan bir buz dağı geçmişti ya da birileri Zen Bahçesi[8] oynuyor olmalıydı– ve caddeye çıktım.

"Yanında hiç konyak var mı?" diye sordu Olga.

"Konyak... Neden? Evet, var."

"İyi konyak mı?"

"Çok kötü değil. Yani, eğer gerçek konyaksa.

Olga güldü.

"Öyleyse, neden konyaklı bir kahve içmeyi teklif etmiyorsun?"

Kendimi, çay tabağından konyak içen bir baykuş olarak hayal ettim ve güldüm.

"Memnuniyetle. Taksiye binelim mi?"

"Şaka yapıyorsun, çocuk"[9], dedi Olga, hemen.

Hımın. Bir kuşun bedenine ne zaman hapsedilmişti? Ya da bu durum kitap okumasına engel olmuyor muydu?

"Televizyon diye bir şey var," diye fısıldadı, baykuş.

Karanlık ve Aydınlık! Düşüncelerimi güvenli bir şekilde saklayabildiğimden emindim.

"Hayat deneyimi, ilkel bir telepatinin mükemmel bir yedeğidir... Uzun bir hayat deneyimi," diye devam etti Olga, kurnazca. "Senin düşüncelerin benimkilere çok benziyor, Anton. Ve zaten sen, benim ortağımsın."

---

8 Japon kayalık bahçelerinde taşlarla oynanan bir çeşit yapboz oyunudur. (ç. n.)

9 Yazar, İlya İlf ve Yevgeni Petrov'un "On İki Sandalye" adlı mizah kitabındaki esprilere atıfta bulunmaktadır. Bu eser Sovyetler Birliği'nde ve diğer birçok ülkede filme çekilmiştir. (ç. n.)

"Aslında ben..." devam etmedim. Apaçık olan bir şeyi inkâr etmek aptallıktı. "Peki, ya çocuk? Görevi bırakıyor muyuz? O kadar da önemli değil mi?"

"Çok önemli," diye bağırdı Olga, öfkeyle. "Anton, patron hata yaptığını kabul etti. Bu, bize büyük bir avantaj sağlıyor ve bizim bundan en iyi şekilde faydalanmamız gerek. Vampir kız, çocuğa odaklandı, görmüyor musun? Çocuk, onun için daha önce hiç yemediği bir sandviç gibi; tam yutacakken ağzından alındı ama hâlâ yuları kızın elinde. Şehrin herhangi bir yerinde onu gizli barınağına çekebilir. Ama bu bize bir avantaj sağlıyor. Açıklık bir ormanda küçük bir keçiyi zincirle bağlayabiliyorken, neden vahşi bir ormanda aslan arayalım?"

"Moskova onun gibi küçük keçilerle dolu..."

"Ama bu çocuğun yuları vampir kızın elinde. Üstelik kız da deneyimsiz. Yeni bir kurbanla irtibat kurması, eski kurbanı cezbetmesinden daha zor. Bana güven."

Aptalca şüphelerden kurtulmaya çalışarak silkelendim. Bir taksi çevirmek için elimi havaya kaldırdım ve son derece ciddi bir tavırla şöyle dedim:

"Sana güveniyorum. Tamamen."

BÖLÜM 4

Kapıdan içeri girdiğim anda baykuş Alacakaranlık'tan çıktı. Havaya fırladı –bir an tırnaklarının hafifçe battığını hissettim– ve buzdolabına doğru yöneldi.

"Acaba bir tünek mi yapmam gerekiyor?" diye sordum, kapıyı kilitlerken.

Olga'nın nasıl konuştuğunu ilk kez görmüştüm. Gagası kıpırdadı ve büyük bir çabayla kelimeleri dışarı doğru itti. Dürüst olmak gerekirse, bir kuşun nasıl konuşabildiğini hâlâ anlamıyorum. Özellikle de insan sesiyle.

"Yapmasan daha iyi, yoksa yumurtlamaya başlayacağım."

Sadece şaka yapmak istemiştim.

"Özür dilerim, seni incitmek istemedim," dedim, olası bir sorundan kaçınmak için. "Sadece bir şeyleri kolaylaştırmaya çalışıyorum."

"Biliyorum, sorun yok."

Buzdolabını didik didik ettim ve birkaç parça bir şeyler buldum. Peynir, salam, turşu... Kırk yıllık bir konyak, az tuzlanmış bir salatalıkla nasıl içilebilirdi? Muhtemelen birbirlerine eşlik etmeyi garip bulacaklardır. Tıpkı ben ve Olga gibi.

Peynir ve salamı dolaptan çıkardım.

"Hiç limon kalmamış, üzgünüm." Sonra birden tüm bu hazırlığın ne kadar saçma olduğunu farkına vardım, "Ama hâlâ... En azından güzel bir konyağımız var."

Baykuş hiçbir şey söylemedi.

Bar olarak kullandığım masanın çekmecesinden bir şişe Kutuzov[10] çıkardım.

"Bunu daha önce denedin mi?"

"Napolyon'a verdiğimiz cevabı mı?" diye sordu baykuş, gülerek. "Hayır, denemedim."

Durum giderek tuhaf bir hal alıyordu. İki konyak bardağı yıkadım, masanın üzerine koydum ve beyaz tüy yumağının kısa, yamuk yumuk gagasına şüphe dolu bir bakış attım.

"Bardaktan içemiyorsun. Sanırım sana küçük bir tabak getirmem gerek, değil mi?"

"Arkanı dön."

Dediğini yaptım. Arkamdan bir tüy hışırtısı duyuluyordu. Bana yeni uyanmış bir yılanı ya da gaz kaçıran bir pistonu anımsatan zayıf, çirkin bir tıslama sesi.

"Olga, özür dilerim, fakat..." dedim, arkama dönerken.

Baykuş artık orada değildi.

Böyle bir şey olacağını tahmin etmiştim. En azından bazen insan şekline girmesine izin verilmiş olacağını umuyordum. Ve kafamda Olga'nın bu halini canlandırmıştım, bir kuşun bedenine hapsedilmiş ve Aralıkçılar İsyanı'nı[11] hatırlayan bir kadın. Prenses Lopukhina'nın balodan kaçarken çekilmiş böyle bir fotoğrafı vardı. Tabii ki o biraz daha yaşlıydı ve akıllı bakışlarıyla daha ciddi görünüyordu. Ve biraz daha zayıf.

Ama taburede oturan bu kadın gençti, daha doğrusu genç görünüyordu. Yaklaşık yirmi beş yaşlarındaydı. Tıpkı bir erkek gibi kısa kesilmiş saçları ve yanağındaki kir iziyle âdeta bir yangından kaçmış gibi görünüyordu. Güzel, ince hatlı ve asil bir yüzü vardı. Ama bu is lekesi... Özensiz, çirkin saç kesimi...

---

10 Bir tür Rus konyağı. (ç. n.)

11 Rusya İmparatorluğu'nda 14 Aralık 1825 tarihinde çıkan askerî bir ihtilaldir. (ç. n.)

Yaşadığım son şok ise üzerindeki kıyafetlerdi.

1940'lar tarzında kirli bir asker pantolonu, koyu gri, askerî bir bluz, üzerinde ise pamuklu, önü açık bir ceket.

"Güzel miyim?" diye sordu genç kadın.

"Evet, gerçekten, öylesin," diye cevap verdim. "Aydınlık ve Karanlık... Neden böyle görünüyorsun?"

"En son elli yıl önce insan şekline girdim."

Kafamı salladım.

"Anladım. Seni savaşta kullandılar."

"Beni her savaşta kullanıyorlar," dedi Olga, içten bir gülümsemeyle. "Her önemli savaşta. Diğer zamanlarda insan şekline girmem yasak."

"Şimdi savaş yok."

"Yakında bir tane olacak."

Bu kez gülmemişti. Küfür etmemek için kendimi tuttum ve felaketi uzaklaştırmak için sadece bir işaret yaptım.

"Duş almak ister misin?"

"Gerçekten çok isterim."

"Bende hiç kadın kıyafeti yok. Bir kot pantolon ve tişört olur mu?"

Kafasını salladı. Ayağa kalktı, beceriksizce hareket ediyordu. Kollarını komik bir şekilde sallıyor ve çıplak ayaklarına şaşkınlıkla bakıyordu. Ama sanki benim evimde ilk duş alışı değilmiş gibi banyoya doğru yürüdü.

Hemen yatak odasına doğru koştum. Muhtemelen çok fazla zamanı yoktu.

Şu anda giydiğimden bir beden küçük, iki adet eski kot pantolon. Ama bunlar bile onun için çok büyüktü. Peki ya tişört? Hayır, ince bir kazak daha iyi olurdu. İç çamaşırı... hımın?

"Anton!"

Giysileri üst üste koydum, temiz bir havlu aldım ve fırladım. Banyonun kapısı açıktı.

"Bu nasıl bir musluk?"

"İthal, bilyeli bir musluk... Bir dakika."

İçeriye girdim. Olga banyonun içinde, bana arkası dönük, çıplak bir halde musluğun kafasını bir sağa bir sola çeviriyordu.

"Yukarı," dedim. "Tazyikini ayarlamak için yukarı kaldır. Soğuk için sola, sıcak için sağa."

"Tamam, teşekkürler."

Benden biraz olsun utanmamıştı. Yaşını ve rütbesini göz önüne alınca bu hiç şaşırtıcı değildi. Şu anda hiçbir rütbesi olmasa da...

Ama ben utanmıştım. Bu yüzden heyecanımı belli etmemeye çalışıyordum.

"Kıyafetler burada. Belki uygun bir şeyler seçebilirsin. Yani, ihtiyacın varsa."

"Teşekkürler, Anton..." Bana baktı. "Fark etmez. Bir kuşun bedeninde seksen yıl geçirdim. Bu zamanın çoğunda kış uykusunda olsam da, yine de yeterince uzun bir süreydi."

Gözleri derin ve büyüleyiciydi. Tehlikeliydi.

"Kendimi artık bir insan, Diğerleri'nden biri ya da bir kadın olarak görmüyorum. Baykuş olarak da görmüyorum. Sadece... Ara sıra konuşabilen, hiçbir çekiciliği olmayan, ahmak, yaşlı bir budala."

Su, duş başlığından fışkırdı. Olga yavaşça kollarını kaldırdı ve suyun şiddetinden mest olarak arkasına döndü.

"İs lekelerini çıkarmak benim için... çekici, genç bir adamın utangaçlığından daha önemli."

Hiç tartışmasız "genç adam" ifadesini yuttum ve banyodan çıktım. Kafamı salladım, konyağı aldım ve şişeyi açtım.

En azından bir şey netti: Olga, kurt adam değildi. Bir kurt adam üzerine kıyafet giymezdi. Olga bir büyücüydü. Seksen yıl önce vücu-

dundan mahrum bırakılmakla cezalandırılmış ama hâlâ bu hapisten kurtulmayı umut eden, yaklaşık iki yüz yaşında bir kadın büyücü. Fiziksel güç içeren çatışmalarda uzmandı ve en son elli yıl önce bir iş için kullanılmıştı.

Bilgisayarın veri tabanında arama yapmak için bu kadar bilgi yeterliydi. Bütün dosyalara erişimim yoktu. Kıdemli değildim. Ama neyse ki üst yönetimin dolaylı araştırmayla ne kadar bilgi elde edilebildiğinden haberi yoktu.

Tabii ki ben Olga'nm kim olduğunu gerçekten bulmak istiyorsam.

Konyağı bardağıma doldurdum ve bekledim. Beş dakika sonra Olga havluyla saçlarını kurulayarak banyodan çıktı. Benim pantolonumu ve kazağımı giymişti.

Tamamen değiştiğini söyleyemezdim... Ama şimdi kesinlikle çok daha çekici görünüyordu.

"Teşekkürler, Anton. Nasıl keyif aldım bilemezsin..."

"Tahmin edebiliyorum."

"Tahmin etmek yetmez. Bu koku, Anton... bu yanık kokusu... Neredeyse yarım yüzyıldır bununla yaşamaya alışmıştım." Beceriksizce taburenin üstüne oturdu ve derin bir iç çekti. "Tabii ki iyi bir şey değil ama bu sorun ortaya çıktığı için aslında memnunum. Beni affetmeseler bile, sadece bir duş alma şansı yakaladığım için..."

"Bu şekilde kalabilirsin, Olga. Ben dışarıya çıkıp sana giyecek düzgün bir şeyler alacağım."

"Zahmet etme. Günde sadece yarım saat hakkım var."

Olga havluyu toparladı ve pencerenin kenarına astı. Ardından derin bir iç çekti:

"Bir daha duş alma şansım olmayabilir. Ya da konyak içme... Sağlığına, Anton."

"Sağlığına."

Konyak güzeldi. Bir yudum aldım ve kafamdaki tüm karışıklıklara rağmen tadını çıkardım. Olga bir seferde hepsini içti ve yüzünü buruşturdu ama kibarca şöyle dedi:

"Fena değil."

"Patron neden senin normal halinde kalmana izin vermiyor?"

"Bu onun yetkisi dâhilinde değil."

Yeterince açıktı. Onu cezalandıran yerel ofis değil, daha yüksek mevkidekilerdi.

"Başarılı olmanı istiyorum, Olga. Yaptığın her ne olursa olsun... Bugüne kadar, yaptığın hatanın bedelini artık ödemiş olmalısın."

Omuzlarını silkti.

"Öyle olduğunu düşünmek isterdim. İnsanlar bana kolayca acıyorlar ama aslında bu ceza adildi. Neyse, işimize dönelim."

"Peki."

Olga masanın karşısında bana doğru uzandı ve gizemli bir ses tonuyla fısıldadı:

"Sana dürüst olacağım. Çok yoruldum. Sinirlerim çok güçlüdür ama bu şekilde yaşamaya devam etmemin imkânı yok. Çok önemli bir görevi başarıyla tamamlamak benim tek şansım, böylece üstlerimin beni affetmemeleri için bir sebepleri kalmayacak."

"Böyle bir görevi nereden bulabilirsin?"

"Zaten var. Üç aşamadan oluşuyor. Çocuk –onu koruyacağız ve Aydınlık tarafa getireceğiz. Vampir kız – onu da yok edeceğiz."

Olga'nın sesinde öylesine büyük bir güven vardı ki ben de birden ona inanmıştım. Birini koru, diğerini yok et. Sorun yok.

"Ama bunların hepsi kolay, Anton. Böyle bir görev seni terfi ettirir ama beni kurtarmaz. En önemli kısım ise kara girdaplı kız."

"Bizim çocuklar zaten onunla ilgileniyorlar, Olga. Onlar, beni... Bizi bu görevden aldılar."

"Takma kafana. O işin üstesinden gelemeyecekler."

"Öyle mi?" diye sordum, alaycı bir tavırla.

"Evet. Boris İgnatieviç çok güçlü bir büyücü. Ama bu alanda değil." Olga alaycı bir gülümsemeyle gözlerini kıstı. "Bütün hayatım boyunca bu Cehennem firarileriyle uğraştım."

"İşte savaşın sebebi de bu!" diye bağırdım, anlamıştım.

"Tabii ki. Barışın hâkim olduğu zamanlarda ani nefret patlamaları yaşamazsın. Piç kurusu, Adolf. Bir sürü yandaşı vardı ama daha savaşın ilk yılında yanıp kül olacaktı. Ve bütün Almanya da onunla birlikte. Stalin'in durumu ise farklıydı, ona duyulan müthiş hayranlık duygusu, tıpkı güçlü bir zırh gibiydi. Anton, ben sıradan bir Rus kadınıyım..." –Olga'nın yüzünden hızla uçup giden gülümseme, onun "sıradan" kelimesi hakkında ne hissettiğini açıkça gösteriyordu– "ve en son savaşı da kendi ülkemin ordularını lanetlere karşı koruyarak geçirdim. Sadece bunun için bile affedilmeyi hak ediyorum. Bana inanıyor musun?"

"İnanıyorum." Olga'nın çoktan çakır keyif olduğu izlenimine kapılmıştım.

"Bu berbat bir iş... Hepimiz, kendi insani doğamıza karşı savaşmak zorundayız fakat bu kadar ileriye gitmek... Neyse, Anton, onlar bu işin üstesinden gelemeyecekler. Ben en azından deneyebilirim, başaracağımdan emin olmasam da."

"Olga, bu söylediklerin ciddiyse, bunları rapor etmelisin."

Genç kadın kafasını salladı ve ıslak saçlarını düzeltti.

"Yapamam. Görevdeki ortağım ve Boris İgnatieviç dışında başka biriyle görüşmem yasak. Ona da her şeyi anlattım. Şu an tek yapabileceğim beklemek. Ve bunun üstesinden gelebileceğimi ummak – son ana kadar."

"Peki, patron tüm bunları anlamadı mı?"

"Bence çok iyi anladı."

"Demek öyle..." dedim sessizce.

"Biz sevgiliydik. Çok uzun bir süre. Ve aynı zamanda da arkadaştık, bu çok sık rastlanan bir durum olmasa da... Tamam mı, Anton? Bugün çocuk ve vampir kızla ilgili sorunu çözeriz, yarın bekleriz. Bu Cehennem'in patlak vermesi için bekleyeceğiz. Anlaştık mı?"

"Düşünmem gerek, Olga," dedim.

"Peki, düşün. Ama benim zamanım doldu. Arkanı dön.

Ama buna zamanım olmamıştı. Bu muhtemelen Olga'nm kendi hatasıydı. Ne kadar zaman geçirdiğini yanlış hesaplamıştı.

Bu gerçekten iğrenç bir görüntüydü. Olga titredi ve arkaya doğru büküldü. Vücuduna bir ağrı saplandı ve kemikleri, sanki lastikten yapılmış gibi kıvrıldı. Derisi, kanayan kaslarını ortaya çıkararak birbirinden açıldı. Bir dakika sonra genç kadın şekilsiz bir hale büründü ve etleri buruştu. Gözbebekleri daraldı, yavaş yavaş küçüldü ve beyaz tüylere dönüştü...

Kar baykuşu, yarı insana, yarı kuşa benzer bir ses çıkararak taburenin üstüne kondu ve ardından buzdolabının üstündeki sevdiği yere doğru uçtu.

"Kahretsin!" dedim, bütün kuralları ve talimatları unutarak. "Olga!"

"Sevimli bulmadın mı?" Genç kadın nefes nefeseydi ve acıdan ses tonu değişmişti.

"Neden? Neden böyle?"

"Bu da cezanın bir parçası, Anton." Elimi uzattım ve titreyen, açık kanadına dokundum.

"Tamam, Olga, anladım."

"Haydi, işimize bakalım, Anton."

Kafamı salladım ve koridora çıktım. Ekipmanlarımı sakladığım dolabın kapağını açtım ve Alacakaranlık'a girdim –aksi takdirde bu dolabın içinde kıyafetler ve eski eşyalardan başka bir şey göremezsiniz.

Küçük bir beden omzuma yerleşti:

"Nelerin var?"

"Oniks tılsımının enerjisini boşaltmıştım. Sen onu tekrar doldurabilir misin?"

"Hayır, neredeyse bütün gücümden mahrum edildim. Bana sadece Cehennem'i ortadan kaldırmam için gerekli olanı bıraktılar. Ve hafızamı, Anton... Bana hafızamı bıraktılar. Vampir kızı nasıl öldüreceksin?"

"Vampir kız kayıtlı değil," dedim. "Sadece eski yöntemlerimi kullanacağım."

Baykuş çığlığa benzeyen bir sesle güldü.

"Kavak kazıkları hâlâ kullanılıyor mu?"

"Bende hiç yok."

"Anladım. Arkadaşlarından dolayı mı?"

"Evet. Kapıdan içeriye her girdiklerinde onları korkutmak istemiyorum."

"Öyleyse, ne yapıyorsun?"

Tuğlaların arasındaki delikten tabancayı çıkardım ve göz ucuyla baykuşa baktım – Olga dikkatle silahı inceliyordu.

"Gümüş? Bir vampir için çok acı verici ama ölümcül değil."

"Patlayıcı mermileri var." Desert Eagle'ın[12] şarjörünü çıkardım. "Patlayıcı gümüş mermiler. Kırk dört kalibrelik. Üç isabetli atışla vampir savunmasız hâle gelir."

"Peki, sonra?"

"Klasik yöntemler."

"Ben teknolojiye güvenmem," dedi Olga şüpheyle. "Bir kurt adamın, mermiyle parçalara ayrıldıktan sonra yeniden canlandığını gördüm."

"Yeniden canlanması ne kadar sürdü?"

12 Amerikan tasarımı, İsrail yapımı çok güçlü bir silah. (ç. n.)

"Üç gün."

"İşte ben de bunu diyorum."

"Peki, Anton. Senin kendi güçlerine inancın yoksa..."

Hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordum. Ama ben bir saha ajanı değildim. Sahada çalışmak için görevlendirilmiş sıradan bir elemandım.

"Her şey güzel olacak," dedim, endişelerini gidermeye çalışarak. "Güven bana. Şimdi yemi bulmaya yoğunlaşalım."

"Peki, haydi gidelim."

"Burası olayın olduğu yer," dedim Olga'ya. Ara sokakta duruyorduk, tabii ki Alacakaranlık'ta.

İnsanların ara sıra yanımdan geçip beni görememeleri komik oluyordu.

"Vampiri öldürdüğün yer burası." Olga'nın ses tonu daha canlı olamıyordu. "Evet... Anlıyorum. Etraftaki kalıntıları iyi temizleyememişsin ama çok önemli değil..."

Görebildiğim kadarıyla ölen vampirden bir iz kalmamıştı. Ama tartışmadım.

"Vampir kız buradaydı... Burada ona bir şeylerle vurdun... Hayır, üzerine votka attın..." Olga yavaşça güldü. "Sonra kız kaçtı... Bizim ajanlar onunla bağlantıyı tamamen kaybettiler. İzler şu anda bile çok net!"

"Kız dönüştü," dedim üzülerek.

"Yarasaya mı?"

"Evet. Garik, kızın bunu son anda yaptığını söylüyor."

"İşte bu kötü. Bu vampir kız tahmin ettiğimden daha güçlü."

"Son derece vahşi. Canlıların kanını içip onları öldürüyor. Deneyimli değil ama çok güçlü."

"Onu yok edeceğiz," dedi Olga sert bir ifadeyle.

Hiçbir şey söylemedim.

"Bunlar da çocuğun izleri." Olga'nın sesinde onaylayan bir ifade vardı.

"Evet, gerçekten... Büyük ihtimalle. Haydi, gidelim ve çocuğun nerede olabileceğine bakalım."

Ara sokaktan çıktık ve kaldırıma doğru ilerlemeye başladık. Büyük bir avlunun her tarafı evlerle çevriliydi. Çocuğun aurasını da hissedebiliyordum ama çok zayıf ve karışıktı. O sürekli buralarda dolaşmıştı.

"Düz git," diye emir verdi Olga. "Sola dön. Biraz daha git. Sağa dön. Dur..."

Tramvayın yavaşça ilerlediği caddeye doğru döndüm ve orada durdum. Daha Alacakaranlık'tan çıkmamıştım.

"Bu binada," dedi Olga. "Düz git. Çocuk burada."

Bina, sütunlarına ya da ayaklarına, son derece uzun, yassı betonlar inşa edilmiş kocaman bir yaratıktı. İlk bakışta kibrit kutusuna benzeyen devasa bir heykel gibi görünüyordu. Tekrar bakınca ise hastalıklı bir gigantomania'yı[13] andırıyordu.

"Öldürmek için çok uygun bir ev," dedim. "İnsan burada çıldırabilir."

"Haydi, ikisini de deneyelim," dedi, Olga. "Bu konuda bir hayli deneyimim var."

***

Egor dışarıya çıkmak istemiyordu. Anne ve babası işe gitmek için evden çıkıp kapıyı çarptığında içini birden korku kapladı. Ama Egor,

13 Özellikle totalitaryen rejimlerde karşımıza çıkan, ideolojik işleve sahip devasa büyüklükteki yapılar, sanat eserleri. (yay. n.)

bu boş apartmanın sınırları dışına çıktığında yaşadığı korkunun dehşete dönüşeceğini biliyordu.

Onu kurtarabilecek hiçbir şey, hiçbir yer yoktu. Ama kendi evi en azından güven yanılsaması yaşatıyordu. Dün gece dünya paramparça olmuş, hatta tamamen yıkılmıştı. Egor aslında çok cesur olmadığını her zaman dürüst bir şekilde –herkese olmasa da en azından kendine– itiraf etmişti. Ama tam olarak korkak da değildi. Korktuğu bazı şeyler vardı: genç eşkıyalar, manyaklar, teröristler, felaketler, yangınlar, savaşlar ve ölümcül hastalıklar. Ona göre bunların hepsi bir araya toplanmıştı ve aynı şekilde uzaklaşmışlardı. Tüm bu olaylar gerçekten olmuştu, yine de bunlar günlük deneyimlerinin çok uzağındaydı. Temel kurallara uy; geceleri caddelerde dolaşma, bilmediğin mahallelere girme, yemek yemeden önce ellerini yıka, tren yoluna atlama. Bu tatsız şeylerden de korkabilirdi ama tüm bunların onun hayatını altüst etme ihtimali yoktu.

Şimdi her şey değişmişti.

Saklanamayan bazı şeyler vardı. Olmaması gereken ya da olması mümkün olmayan bazı şeyler.

Ama vampirler vardı.

Her şeyi tek tek hatırlıyordu; o korku, hafızasını silmemişti, dün eve doğru koşarken ve kuralları çiğneyip sağına soluna bakmadan yola atlarken, hayal meyal öyle olmasını umuyordu. Ama bu sabah her şeyin bir rüya olduğuna dair yaşattığı ürkek umudunun aslında yersiz olduğu kanıtlanmıştı.

Hepsi gerçekti. Doğru olması mümkün değildi ama doğruydu.

Hepsi dün yaşanmıştı. O yaşamıştı.

Eve geç dönmüştü şüphesiz ama öncesinde bundan daha geç geldiği de olmuştu. Onu hiç merak etmeyen anne ve babasının bile, onun neredeyse on üç yaşında olduğunu fark etmediklerinden emindi.

Diğer çocuklarla birlikte yüzme havuzundan ayrıldığında... Evet, saat neredeyse ondu. Hep birlikte McDonald's'a girmişler ve yaklaşık yirmi dakika oturmuşlardı. Bu, her zaman yaptıkları bir şeydi, dersten sonra parası yeten herkes McDonald's'a giderdi. Sonra... Sonra hep birlikte metroya yürümüşlerdi. Uzak değildi. Işıklarla aydınlatılmış cadde boyunca. Sekizi, hep birlikte...

O ana kadar her şey yolundaydı.

Kendini huzursuz hissetmeye başladığında metrodaydı. Saatine baktı, sonra gözlerini etrafındaki diğer yolculara dikti. Ama şüpheli hiçbir şey yoktu.

Egor'un duyduğu müzik dışında.

Sonra, olamayacağını düşündüğü her şey olmaya başlamıştı.

Sebebini bilmeden, karanlık, berbat o ara sokağa girmiş ve orada onu bekleyen genç kız ve adama doğru yürümüştü. Onu cezbetmişlerdi. Ve boynunu, kızın insansı olmayan, uzun ve keskin dişlerine sunmuştu.

Egor, şimdi bile, evde tek başınayken, bu titremeyi –vücudunda dolaşan o tatlı, baştan çıkarıcı ürpertiyi– hissedebiliyordu. Bunun olmasını istemişti! Korkmuştu ama o parlak dişlerin dokunuşunu ve keskin, kısa acıyı istemişti. Ve sonra... ve sonra... Başka bir şeyler daha olacaktı... Olmalıydı...

Ve yeryüzündeki hiç kimse ona yardım edememişti. Egor, köpeklerini dolaştıran kadının ona doğru baktığım anımsıyordu. Dikkatli ama umursamazdı – kadın korkmamıştı, olan biteni göremiyordu. Egor'u ortaya çıkan üçüncü bir vampir kurtarmıştı. Onu metroda izlemeye başlayan soluk benizli, CD çaları olan bir adam. Yetişkin bir kurt sürüsünün, tıpkı köşeye sıkıştırdığı bir geyiği öldürmeden önce birbirine girmesi gibi, çocuk için kavgaya tutuşmuşlardı.

Sonra her şey karmakarışık oldu, her şey çok hızlı gerçekleşmişti. Birisi nöbet ve Alacakaranlık gibi bir şeylerden bahsediyordu.

Mavi bir ışık vardı. Ve bir vampir, tıpkı filmlerdeki gibi, gözlerinin önünde un ufak olmuştu. Vampir kız ise uğulduyordu çünkü yüzüne bir şey fışkırtmıştı.

Ardından, Egor panik içerisinde oradan kaçmıştı.

Ve şimdi tüm bu olanlardan bile çok daha korkunç bir şey fark etmişti. Hiç kimseye bir şey anlatamıyordu. Ona kimse inanmazdı. Kimse onu anlamazdı.

Vampir diye bir şey yoktu.

İnsanların içinden bakınca arkalarını görebilmek ve onları fark etmemek mümkün değildir.

Hiç kimse mavi bir ışık girdabında dönerek yanmaz ve kurumuş bir mumyaya, iskelete ya da bir avuç küle dönmezdi.

"Ama onlar yaptı!" dedi Egor, kendi kendine. "Vampir diye bir şey var. Bu mümkün. Bunların hepsi gerçek!"

Ama kendisi bile buna zorla inanıyordu...

Egor okula gitmedi ama bütün evi temizledi. Bir şeyler yapmak istiyordu. Birkaç kere camın önüne gitti ve dikkatlice avlunun etrafına baktı.

Şüpheli hiçbir şey yoktu.

Ama onları görebilir miydi?

Geleceklerdi. Egor tek bir saniye bile bundan şüphe duymuyordu. Onlar da, Egor'un her şeyi hatırladığını biliyorlardı. Şimdi onu öldüreceklerdi çünkü o bir tanıktı.

Ama sadece öldürmeyeceklerdi! Kanını içecekler ve onu da bir vampire dönüştüreceklerdi.

Raflarının yarısı video kasetleriyle dolu olan kitaplığa doğru yürüdü. Burada bir tavsiye bulabilir miydi? *Drakula: Ölüm ve Onu Sevmek*... Hayır, bu bir komedi filmiydi. *Bir Isırık* –kesinlikle çöptü... *Dehşet Gecesi*... Egor ürpermişti. Bu filmi hatırlamıştı. Ve şimdi bir kez daha izlemeye asla cesaret edemezdi. Ne diyordu? Ah, evet. "Eğer

inanıyorsan, haç sana yardım eder." Ama bir haç ona nasıl yardım edebilirdi? Vaftiz bile edilmemişti. Ayrıca Tanrı'ya da inanmıyordu. En azından daha önce inanmamıştı.

Belki de şimdi inanmaya başlamak zorundaydı.

Eğer vampirler varsa, şeytan da vardı; şeytan varsa, öyleyse Tanrı da var mıydı?

Vampirler varsa, Tanrı da var mıydı?

Şeytan varsa, Tanrı da var mıydı?

"Hepsi çok saçma," dedi Egor. Ellerini pantolonun cebine soktu, koridora doğru yürüdü ve aynaya baktı. Görüntüsü aynaya yansımıştı. Biraz hüzünlüydü belki ama son derece normal bir çocuktu. Bu da, şu ana kadar her şeyin yolunda olduğu anlamına geliyordu. Onu ısırmayı başaramamışlardı.

Emin olmak için, boynunun arkasını görmeye çalışarak bir sağa bir sola döndü. Hayır, bir iz yoktu. Hiçbir şey yoktu. Sadece ince bir boyun, belki çok temiz olmayabilirdi...

Bu düşünce birden onu harekete geçirdi. Egor koşarak mutfağa girdi, kediyi korkutarak çamaşır makinesindeki rahat yerinden sıçratmıştı. Bütün patates, soğan ve havuç torbalarını didik didik aramaya başladı.

İşte burada, sarımsak.

Egor bir baş sarımsağı aceleyle soydu ve çiğnemeye başladı. Sarımsak çok keskindi, ağzını yakmıştı. Sonra bir bardak çay doldurdu ve her diş sarımsağı ağzına attıktan sonra çayı içti. Çay çok yardımcı olmamıştı; dili yanıyor, diş etleri kaşınıyordu. Ama yardımcı olacağına emindi, yoksa olmaz mıydı?

Kedi mutfakta tekrar göründü, çocuğa şaşkınlıkla baktı, hayal kırıklığına uğramış bir ses tonuyla miyavladı ve uzaklaştı. Egor, insanların böyle iğrenç bir şeyi nasıl yiyebildiğini anlamıyordu.

Son iki diş sarımsağı da çiğnedi, avucuna tükürdü ve sonra tükürüğü boynuna sürmeye başladı. Bunu yaptığı için kendine gülüyordu ama bir yandan da devam ediyordu.

Boynu çok yanmaya başlamıştı – iyi bir sarımsaktı. Küçük bir nefes bütün vampirlerin sonunu getirmeye yeterdi.

Kedi koridorda hiç durmadan bağırıyordu. Egor bu sese kulak verdi ve mutfaktan dışarıya çıktı. Hayır, hiçbir şey yoktu. Kapı üç kez kilitlenmişti, ayrıca zinciri de takılıydı.

"Bağırmayı kes, Gray!" dedi kediye sert bir biçimde. "Yoksa sana da sarımsak yediririm."

Kedi bu tehdidi ciddiye aldı ve yatak odasına doğru fırladı. Peki, başka ne yapabilirdi? Gümüşün faydası olabilirdi. Yatak odasına gidip, gardırobun kapağını açıp, havluların ve çarşafların altındaki kutudan annesinin takılarını alırken kediyi yine korkutmuştu. Kutudan gümüş bir zincir çıkardı ve onu taktı. Zincir de sarımsak kokmuştu ama bunu akşam olmadan çıkarması gerekiyordu. Belki de kumbarasını boşaltıp kendine bir zincir almalıydı. Ucunda haç olan bir zincir. Ve onu her zaman takmalıydı. Farz edelim ki Tanrı'ya inanmaya başlamıştı. Bazen insan çok uzun süre bir şeye inanmayıp sonra aniden inanmaya başlayamaz mıydı?

Oturma odasına doğru yürüdü, ayaklarını kendine doğru çekerek koltuğa oturdu ve düşünceli bir halde etrafına bakındı. Evlerinde hiç kavak odunu var mıydı? Sanmıyordu. Peki, kavak odunu nasıl bir şeye benziyordu? Belki de bir botanik bahçesine gidip dallardan kendisine bir hançer yapmalıydı.

Tabii ki hepsi iyi fikirdi ama ona hangisi yardım edecekti? Müzik tekrar çalmaya başlarsa... O yumuşak, cezbedici müzik... Ya kendi isteğiyle zincir kolyeyi çıkarır, kavak odunundan yapılmış hançeri kırar ve boynundaki sarımsakları yıkarsa?

Yumuşak, cezbedici bir müzik. Görünmeyen düşmanlar. Belki de şimdi bile yanındaydılar. Onları tam olarak görememişti. Nasıl göründüklerini bilmiyordu. Belki de bir vampir şu anda yanında oturuyor ve bu tecrübesiz çocuğun hazırladığı savunmalara bakarak gülüyordu. Belki de kavak kazığından ya da sarımsaktan hiç korkmuyordu. Görünmez olan bir şeye karşı nasıl savaşacaktı?

"Gray!" diye seslendi Egor. Kedi bu kez, her zaman çıkardığı "mırr mırr" sesiyle cevap vermedi, değişken bir karakterdi. "Buraya gel, Gray!"

Kedi yatak odasının girişinde duruyordu. Tüyleri dik dik olmuştu, gözleri ise ışıl ışıldı. Egor'un yanından geçerken, köşede kahve sehpasının yanında duran koltuğa bakıyordu. Boş koltuğa...

Çocuk, vücudunda yine o benzer soğuk titremeyi hissetmişti. Öylesine şiddetli bir şekilde ileriye doğru sıçradı ki kanepeden fırladı ve yere düştü. Koltuk boştu. Daire de boştu ve kilitliydi. Âdeta dışarıdan gelen gün ışığı sönmüş gibi, her şey birden kapkaranlık olmuştu...

Orada, yanında birileri vardı.

"Hayır!" diye bağırdı, Egor. "Biliyorum! Biliyorum, buradasın!"

Kedi boğuk bir ses çıkardı ve yatağın altına doğru fırladı.

"Seni görebiliyorum," diye bağırdı Egor. "Dokunma bana!"

Apartmanın girişi zaten yeterince kötü ve kasvetli görünüyordu. Ama Alacakaranlık'ın içinden bakınca, tam bir mezarlık gibiydi. Sıradan gerçeklikte son derece kirli olan duvarlar, Alacakaranlık'ta koyu mavi bir yosunla kaplıydı. İğrenç bir kir. Binayı temizlemek için, burada yaşayan, Diğerleri'nden tek bir kişi bile yoktu... Elimi, sıcak kısımlardan uzak tutmaya çalışarak karmakarışık, kalın yosun tabakasının üzerinde gezdirdim.

"Yan!" dedim.

Parazitleri sevmiyorum. Hiçbir zararları olmasa ve sadece diğer varlıkların duygularını emseler bile. Hiç kimse büyük, mavi yosun kolonilerinin insanın ruhsal sağlığını bozduğu ve depresyona ya da deliliğe sebep olduğu varsayımını ispat edemedi. Ama ben her zaman güvenli yerlerde hareket etmeyi tercih ederim.

Ellerimden küçük bir miktar enerji göndererek, "Yan!" diye tekrarladım. Sıcak, saydam bir alev birden karmakarışık mavi tabakanın üzerine yayıldı. Bir dakika sonra binanın girişinin tamamı alevler içindeydi. Asansöre doğru yürüdüm, düğmeye bastım ve bindim. İçerisi çok daha temizdi.

"Dokuzuncu kat," dedi Olga, aniden. "Neden gücünü böyle şeyler için harcıyorsun?"

"Ufak bir iki değişiklik sadece..."

"Sahip olduğun her şeye ihtiyacın olabilir. Birikmesine izin ver."

Cevap vermedim. Asansör yavaşça yukarıya doğru ilerliyordu – hâlâ birinci katta duran sıradan asansörün iki katı büyüklüğünde olan Alacakaranlık asansörü.

"Kendini hazırla," dedi Olga. "İkna etmesi çok güç olan küçük bir çocuğa..."

Kapılar açıldı. Ateş dokuzuncu kata çoktan ulaşmıştı ve mavi yosunlar alev alev yanıyordu. Sıcaktı. Alacakaranlık'm her zamanki halinden daha sıcaktı. Hafif bir yanık kokusu vardı.

"Bu kapı..." dedi Olga.

"Görebiliyorum."

Kapıda çocuğun aurasını hissedebiliyordum. Bugün dışarıya çıkarak risk almak istememişti. Harika. Küçük keçi sağlam bir iple bağlanmıştı; hepimizin yapması gereken sadece kaplanı beklemekti.

"Sanırım, içeri gireceğim," dedim. Ardından kapıyı ittim.

Kapı açılmadı.

Bu olamazdı!

Gerçek dünyada bütün kapı kilitleri kapanabilirdi ama Alacakaranlık'ın kendine özgü kuralları vardı. Sadece vampirlerin, birilerinin evine girmesi için davete ihtiyacı vardı; bu da, onların sahip oldukları aşırı gücün ve insanları yemek isteme alışkanlıklarının bir bedeliydi.

Alacakaranlık'ta kapıyı kilitlemek için en azından içeriye nasıl gireceğinizi bilmeniz gerekiyordu.

"Korku," dedi Olga. "Çocuk, dün tam bir dehşetin içindeydi. Ve Alacakaranlık dünyasındaydı. Kapıyı arkasından kilitledi. Ama bilmeden, kapıyı her iki dünyada birden kilitledi."

"Peki, şimdi ne yapacağız?"

"Daha derine inelim. Beni takip et."

Omzuma baktım, baykuş yoktu. Alacakaranlık'ın içindeyken, Alacakaranlık'ı çağırmak hiç de basit bir numara değildir. Gölgemi, daha hacim kazanmadan birkaç kez yerden kaldırmak zorunda kaldım ve oraya astım, gözlerimim önünde titriyordu.

"Haydi, haydi, iyi gidiyorsun," diye fısıldadı Olga.

Gölgeye girdim. Alacakaranlık giderek yoğunlaşıyordu. Boşluklar yoğun bir sis tabakasıyla dolmuş, renkler tamamen kaybolmuştu. Duyabildiğim tek ses kalp atışlarımın sesiydi; yavaş ve ağır, âdeta çukurun dibinde çalınan bir davul gibi gümbürdüyordu. Islığa benzer bir ses vardı; bu da akciğerlerime sızan havanın sesiydi, bronşlarımı yavaşça geriyordu. O anda beyaz baykuş birden omzumda göründü.

"Uzun süre dayanamayacağım," diye fısıldadım, kapı açılırken. Bu seviyedeyken, kapı tabii ki kilitli değildi.

Koyu gri renkli bir kedi, ayaklarımın dibinden hızla geçti. Kediler için normal dünya veya Alacakaranlık diye bir şey yoktu –aynı anda, bütün dünyalarda birden yaşıyorlardı. Bu yüzden akıllı olmamaları iyi bir şeydi.

"Pisi pisi..." diye fısıldadım. "Korkma, pisi pisi..."

Daha çok, kendi gücümü test etmek için kapıyı arkamdan kilitledim. Çocuk şimdi burada daha iyi korunacaktı. Peki, ama Çağrı'yı duymaya başladığında işe yarayacak mıydı?

"Yukarıya çık," dedi Olga. "Çok hızlı güç kaybediyorsun. Deneyimli bir büyücü olsan bile Alacakaranlık'ın bu seviyesi çok zordur. Sanırım ben de bir üst seviyeye çıkacağım."

Yukarı çıkınca rahatlamıştım. Hayır, ben Alacakaranlık'ın üç seviyesinde birden dolaşabilen bir saha ajanı değildim. Ama genelde böyle bir şey yapmaya da pek ihtiyacım olmuyordu.

Dünya biraz da olsa aydınlanmıştı. Etrafıma bakındım. Alacakaranlık dünyasının boktan mahlûklarıyla kirletilmemiş, ferah bir apartmandı. Kapının yanında birkaç şerit mavi yosun vardı... Ana kolonileri yok edildiği için onlar da ölecek, endişelenecek bir şey yok. O sırada mutfaktan bir ses duydum ve içeriye doğru baktım.

Çocuk masanın başında durmuş, sarımsak yiyor ve sonra da onları çayla yutuyordu.

"Aydınlık ve Karanlık," diye fısıldadım.

Çocuk bir gün öncesine göre daha genç ve daha çaresiz görünüyordu. Zayıf ve beceriksizdi ama güçsüz denemezdi; belli ki spor yapıyordu. Üzerinde rengi atmış, mavi bir kot pantolon ve mavi bir kazak vardı.

"Zavallı," dedim kendi kendime.

"Çok dokunaklı," diye karşılık verdi, Olga. "Vampirlerin, sarımsağın büyülü güçleri olduğu söylentisini yayması son derece akıllıca bir hamleydi. Bu fikri üretenin Bram Stoker olduğunu söylüyorlar..."

Çocuk, sarımsağı avucuna tükürdü ve boynuna sürmeye başladı.

"Sarımsak, senin için son derece iyi," dedim.

"Evet, seni korur. Gribe karşı," diye ekledi Olga. "Ah, gerçekler nasıl da kolay yok oluyor, yalanlar ise nasıl da kalıcı..." Ama çocuk gerçekten çok güçlüydü. Gece Nöbeti için yeni bir ajan olabilirdi.

"Bizden mi?"

"Şu anda hiçbir yere ait değil. Kaderi henüz çizilmedi, bunu sen de görüyorsun."

"Peki, hangi yolu seçecek?"

"Henüz bunun için bir şey söylemek çok zor. Çok korkmuş. Şu anda vampirlerden kaçabilmek için elinden gelen her şeyi yapar. Aydınlık ya da Karanlık'a geçmek için hazır."

"Bunun için onu suçlayamam."

"Elbette. Haydi."

Baykuş kanatlarını çırptı ve tüm koridor boyunca uçtu. Ben de onun arkasından yürüdüm. Şu anda normal insanlardan üç kat daha hızlı hareket edebiliyorduk: Alacakaranlık'ın en temel özelliklerinden biri, zamanın akışına olan etkisiydi.

"Burada bekleyeceğiz," dedi Olga, oturma odasında öylece dururken. "Sıcak, aydınlık ve ferah."

Sehpanın yanındaki yumuşak koltuğa oturdum ve gözümün ucuyla orada duran gazeteye baktım. Alacakaranlık'ta, okuduğum gazete okumaktan daha eğlenceli bir şey yoktu.

"Kredi kârları düştü," diyordu, başlıkta.

Gerçek dünyada bu cümle biraz daha farklıydı: "Kafkasya'da tansiyon artıyor."

Şimdi gazeteyi alıp gerçeği okuyabilirdim. Asıl gerçeği. Gazetecinin bahsettiği konunun üzerini örtmeye çalışırken ne düşündüğünü. Resmî olmayan kaynaklardan aldığı bu bilgi kırıntılarını. Yaşam ve ölüm hakkındaki hakikatleri.

Ve sadece ne için?

İnsanların dünyasına lanet etmeyi bir süre önce bırakmıştım. Bu onların esasıydı. Onların beşiği. Ama biz Diğerleri'yiz. Kapalı kapılara doğru yürür, İyilik ve Kötülük'ü dengede tutmaya çalışırız. Sayımız acınacak kadar az ve çoğalmamız imkânsızdır – bir büyücünün kızı

asla doğrudan bir cadı olamaz, kurt adamın oğlunun ise mehtaplı bir gecede asla şeklini değiştirme şansı yoktur.

Sıradan dünyayı sevmek zorunda değiliz.

Sadece onu koruruz, çünkü biz onun parazitleriyiz.

Parazitlerden nefret ederim!

"Şimdi ne düşünüyorsun?" diye sordu Olga. O sırada çocuk oturma odasında belirdi. Sonra hızla yatak odasına doğru koştu; birden, sıradan dünyada olduğunu hatırlamıştı. Gardırobu didik didik aramaya başladı.

"Çok kötü değil, sadece biraz üzgün."

"Bu olur. İlk birkaç yıl herkese olur." Olga'nm sesi şu anda tam olarak insan gibiydi. "Sonra buna alışırsın."

"Benim üzüldüğüm de bu."

"Hâlâ hayatta olduğumuz için memnun olmalısın. Yirminci yüzyılın başlarında Diğerleri'nin nüfusu kritik bir seviyeye düşmüştü. Karanlık ve Aydınlık Varlıklar'ın birleşmesiyle ilgili bir tartışma olduğunu biliyor muydun? Ve öjenik[14] bir program geliştirildiğini?"

"Evet, biliyorum."

"Bilim adamları neredeyse bizi öldürecekti. Bize inanmıyorlardı, inanmak istemiyorlardı. Yani bilimin dünyayı daha iyi bir yer haline dönüştürebileceğine inandıkları sürece."

Çocuk oturma odasına geri geldi. Kanepeye oturdu ve boynundaki gümüş zinciri düzeltmeye başladı.

"Hangisi daha iyi?" diye sordum. "Önceden insandık ama sonra Alacakaranlık'a girmeyi, eşyaların ve diğer insanların doğasını değiştirmeyi öğrendik. Peki, ne değişti, Olga?"

"En azından vampirler artık lisanssız avlanamıyor."

"Gel de bunu, kanını içtikleri insanlara anlat..."

---

14 Sir Francis Galton tarafından ortaya atılmış, sağlıksız ceninleri ayırıp, sağlıklı ceninler yetiştirmenin yollarını arayan toplumsal bir felsefe. (ç. n.)

Kedi, kapının girişinde belirdi ve bakışlarını bize doğru dikti. Baykuşa öfkeli bir şekilde dik dik bakarak miyavlamaya başladı.

"Senden hoşlanmadı, Olga," dedim. "Biraz daha derine in."

"Çok geç," diye cevap verdi Olga. "Üzgünüm, gardımı indiriyorum."

Çocuk, insanların dünyasında mümkün olandan çok daha hızlı bir şekilde koltuktan sıçradı. Beceriksizce, ne olduğunu bile anlayamadan yerdeki gölgesine girdi ve bana bakarken birden yere düştü. Alacakaranlık'a doğru.

"Ben gidiyorum..." diye fısıldadı baykuş, gözden kaybolurken. Tırnakları omzuma batmıştı.

"Hayır!" diye bağırdı çocuk. "Biliyorum! Biliyorum! Buradasın!"

Ellerimi iki yana açarak ayağa kalkmaya çalıştım.

"Seni görüyorum! Dokunma bana!"

Alacakaranlık'taydı. İşte, olmuştu. Kimseden yardım almadan, bir lanet ya da tahrik olmadan, hiçbir büyücü onu eğitmeden, sıradan dünya ile Alacakaranlık dünyası arasındaki sınırı geçmişti.

Alacakaranlık'a ilk giriş şeklin, orada ne gördüğün ve ne hissettiğin, sonrasında neye dönüşeceğin hakkında büyük bir öneme sahiptir.

Karanlık bir Varlık mı yoksa Aydınlık bir Varlık mı olacaksın?

Onun karanlık tarafa gitmesine izin veremeyiz, Moskova'daki tüm dengeler yerle bir olur.

Evet, çocuk, tam sınırdasın.

Deneyimsiz herhangi bir vampirden bile daha korkutucuydu.

Boris İgnatieviç, çocuğu bu durumdan çekip çıkartma yetkisine sahipti.

"Korkma," dedim, yerimden hiç kıpırdamadan. "Korkma, ben senin dostunum ve sana hiçbir zarar vermeyeceğim."

Çocuk sürünerek köşeye kadar gitti ve orada öylece donakaldı. Bakışlarını benden hiç ayırmıyordu. Alacakaranlık'a girdiğinin ke-

sinlikle farkında değildi. Ona göre, oda birden kararıp sessizleşmiş ve aniden ben ortaya çıkıvermiştim...

"Korkma," diye tekrarladım. "Benim adım, Anton. Senin adın ne?"

Hiçbir şey söylemedi. Durmadan yutkunuyordu. Sonra elini boynuna bastırdı, zinciri hissetti, o anda biraz rahatlamış görünüyordu.

"Ben vampir değilim," dedim.

"Kimsin sen?" diye haykırdı çocuk. Bu keskin çığlığın sıradan dünyada duyulamaması iyi bir şeydi.

"Anton. Gece Nöbeti ajanı."

Gözleri âdeta acı çekiyormuş gibi kocaman açıldı.

"Benim görevim, insanları, vampirlere ve diğer zararlı haşerelere karşı korumak."

"Yalan söylüyorsun."

"Neden?"

Omuzlarını silkti. Güzel. Şu ana kadar hareketlerini kontrol etmeye, ayrıca sebeplerini de açıklamaya çalışıyordu. Bu da, korkunun, aklını tamamen esir alamadığı anlamına geliyordu.

"Adın ne?" diye sordum tekrar. Onu etkileyebilmiş, korkusunu da azaltmayı başarmıştım. Ama bu bir müdahaleydi, yasaklanmış bir müdahale.

"Egor..."

"Güzel isim. Ben de Anton. Anladın mı? Anton Sergeyeviç Gorodetski. Bir Gece Nöbeti ajanı. Dün sana saldıran bir vampiri öldürdüm."

"Bir mi?"

Harika. Şimdi konuşmaya başlamıştık.

"Evet. Vampir kız kaçtı. Biz de şimdi onu arıyoruz. Korkma. Buraya seni korumak için geldim... vampiri yok etmek için."

"Neden her şey bu kadar gri?" diye sordu, Egor birden.

Akıllı çocuk. Gerçekten iyi soru.

"Açıklayacağım. Sadece öncelikle senin düşmanın olmadığım konusunda anlaşalım. Tamam mı?"

"Göreceğiz."

Sanki onu her şeyden koruyormuş gibi boynundaki küçük zinciri tuttu. Ah, küçük çocuk, keşke bu dünyadaki her şey bu kadar kolay olsaydı. Gümüş, kavak odunu ya da kutsal bir haç seni kurtaramaz. Hayat, ölüme karşı; aşk, nefrete... Güç ise güce karşı, çünkü gücün ahlaki bir sınıflandırması yok. İşte bu kadar basit. Ben de son birkaç yıldır bunun farkına vardım.

"Egor," dedim, yavaşça ona doğru yürüyerek. "Dinle, sana bir şey anlatmak istiyorum."

"Dur!"

Sanki elinde bir silah tutuyormuş gibi sert bir şekilde emir verdi. Derin bir nefes aldım ve durdum.

"Tamam. Şimdi dinle. İnsan gözünün görebildiği sıradan dünya dışında bir de gölge dünyası var, Alacakaranlık dünyası."

Düşündü. Korkmasına rağmen –gerçekten çok korkuyordu, beni de etkileyen boğucu dehşetinin dalgalarını hissedebiliyordum– anlamaya çalışıyordu. Bazı insanlar korkudan donup kalırlar. Bazılarını ise, korku daha güçlü kılar.

Bu çocuğun ikinci gruba girdiğini ümit ediyordum.

"Paralel bir dünya mı?"

İşte şimdi bilimkurgu dünyasına giriyordu. Ama önemli değildi. İsimler, seslerden daha önemli değildi.

"Evet, sadece doğaüstü güçleri olan insanlar bu dünyaya girebiliyor."

"Vampirler mi?"

"Sadece onlar değil. Kurt adamlar, cadılar ve Kara Büyücüler... Ak Büyücüler, şifacılar, kâhinler."

"Onların hepsi gerçekten var mı?"

Çocuk sırılsıklam olmuştu. Saçları bir araya toplanmış, *sweatshirt*ü vücuduna yapışmıştı; boncuk gibi terler yanaklarından aşağıya doğru süzülüyordu. Ama hâlâ bakışlarını üzerimden ayırmıyor, bir yandan da bana karşı çıkmak için hazırlanıyordu. Sanki gerçekten böyle bir güce sahipmiş gibi.

"Evet, Egor. Bazen de Alacakaranlık dünyasına sıradan insanlar girebilir. İyilik'in ya da Kötülük'ün yanında kendilerine bir saf tutarlar. Aydınlık ya da Karanlık. Biz Diğerleri'yiz. Birbirimizi bu şekilde çağırırız, Diğerleri."

"Sen de Diğerleri'nden misin?"

"Evet, sen de öyle."

"Neden?"

"Şu anda Alacakaranlık dünyasındasm, küçük çocuk. Şöyle bir etrafına bak ve dinle. Bütün renkler griye döndü. Sesler yavaşça yok oluyor. Saatin yelkovanı neredeyse hiç hareket etmiyor. Sen, Alacakaranlık dünyasına girdin. Tehlikeyi görmek istiyordun ve dünyalar arasındaki sınırı geçtin. Burada zaman çok yavaş ilerler, burada her şey çok farklıdır. Bu, Diğerleri'nin dünyasıdır."

"Sana inanmıyorum." Egor hızlıca etrafına bakındı, sonra tekrar bana baktı. "Öyleyse Gray neden burada?"

"Kedi mi?" gülümsedim. "Hayvanların kendi kuralları vardır, Egor. Kediler aynı anda bütün boyutlarda yaşarlar, onlar için bir fark yoktur."

"Sana inanmıyorum." Çocuğun sesi titriyordu. "Bunların hepsi bir rüya, biliyorum! Işıklar böyle sönmeye başladığında... Uyuyorum ben. Bu bana daha önce de oldu."

"Öyleyse lambayı açtığın ama ampulün yanmadığı rüyalar mı görüyorsun?" Cevabı zaten biliyordum ya da çocuğun gözlerinden okuyabiliyordum. "Ya da ampul sadece sönük bir mum gibi mi yanı-

yor? Etrafında dönüp duran Karanlık boyunca yürüyor, elini uzatıyor ve kendi parmaklarını bile ayırt edemiyor musun?"

Cevap vermedi.

"Bu hepimize oluyor, Egor. Her Diğer bunun gibi rüyalar görür. Bu, bize doğru sessizce yaklaşan, kendisini hatırlatan ve bizi çağıran Alacakaranlık dünyasıdır. Sen de Diğerleri'ndensin. Daha çok gençsin ama sen de bizden birisin. Ve bir tek sen..."

Gözlerinin kapandığını ve kafasının yana doğru düştüğünü hemen fark etmemiştim.

"Seni salak," diye bağırdı, Olga omzumdan. "Bu onun bağımsız olarak Alacakaranlık'a ilk girişi! Bunun için yeterli gücü yok. Hemen onu dışarıya çıkar yoksa sonsuza kadar burada kalacak!"

Alacakaranlık koması, bir acemi sorunuydu. Ben bunu tamamen unutmuştum. Çünkü daha önce hiç, Diğerleri'nden genç biriyle çalışmamıştım.

"Egor!" Ona doğru atıldım ve omuzlarının altından yakalayarak onu sarstım. Hafifti, çok hafifti – Alacakaranlık dünyasında farklı olan tek şey zaman değildir. "Uyan!"

Çocuk cevap vermedi. Başkalarının yapabilmek için aylarca eğitim aldığı şeyi o çoktan yapmıştı, kendi başına Alacakaranlık'a girmişti. Ve Alacakaranlık dünyası bütün enerjinizi emmeye bayılırdı.

"Dışarı çıkar onu!" dedi Olga, durumun kontrolünü ele alarak. "Kendi kendine uyanmaz!"

Acil yardım dersleri almıştım ama bugüne kadar hiç kimseyi Alacakaranlık'tan çıkarmak zorunda kalmamıştım.

"Egor, kendine gel!" Yüzüne tokat attım. Başta nazik bir şekilde sonra gerçek bir güçle vurmaya başladım. "Haydi, çocuk. Alacakaranlık dünyasına doğru kayıyorsun! Uyan!"

Giderek hafifliyor, kollarımdan uçup gidiyordu. Alacakaranlık, çocuğun gücünü son damlasına kadar emerek âdeta onun hayatını

içiyor ve orada kalıcı olduğunu iddia edercesine, vücudunun şeklini değiştiriyordu. Ne yapmıştım ben?

"Kapat kendini!" Olga'nın zehir gibi sesi zihnime odaklanmıştı. "Çocukla birlikte kendini de kapat!"

Koruyucu bir küre şeklini oluşturmam genellikle bir dakikadan biraz daha fazla sürüyordu. Bu kez beş saniyede yapmıştım. Hançer saplanmışa benzer bir acı hissettim – sanki kafamın içinde küçük bir bomba patlamıştı. Koruyucu küre bedenimi sardığında kafamı geriye doğru ittim, tıpkı ışıldayan bir sabun köpüğü gibi beni gizliyordu. Köpük giderek genişliyor, beni ve çocuğu isteksizce kuşatıyordu.

"İşte bu kadar, şimdi orada kal. Sana yardım etmek için bir şey yapamam, Anton. Bu küreyi tut!"

Olga yanılıyordu. Bana zaten tavsiyesiyle yardım etmişti. Küre şeklini almam gerektiğinin muhtemelen farkındaydım ama bu süreç içerisinde çok değerli olan dakikaları kaybedebilirdim.

Giderek hafiflemeye başlamıştı. Alacakaranlık hâlâ bütün gücümüzü emiyordu –benimkini zorla, çocuğunkini ise kolayca– ama etkili olabildiği sadece birkaç metre küplük bir alan kalmıştı. Burada bilindik fizik kuralları geçerli değildi ama birbirlerine paralellerdi. Denge, bizim yaşayan vücutlarımız ve Alacakaranlık arasında kurulmuştu.

Ya Alacakaranlık dağılacak ve avını serbest bırakacaktı ya da çocuk sonsuza kadar Alacakaranlık dünyasının bir sakini olacaktı. Bu, ya dikkatsizlikten ya da başka seçeneği olmadığından sınırlarını zorlayan büyücülerin başına gelirdi. Ya da kendilerini Alacakaranlık'a karşı tam olarak nasıl koruyacağını bilmeyen ve orada olması gerekenden daha fazla kalan acemilerin.

Egor'a baktım. Yüzü griye dönüyordu. Sonsuz genişlikteki gölgeler dünyasında kaybolup gidiyordu. Çocuğu sağ koluma doğru ittim, sol cebimden bir çakı çıkardım ve dişimle bıçağın ağzını açtım.

"Bu yaptığın tehlikeli," diye uyardı, Olga.

Cevap vermedim. Bileğimi kestim.

Kan fışkırmaya başladığında, Alacakaranlık tıpkı kızgın bir tava gibi tıslıyordu. Her şey bulanıklaşmıştı. Bu sadece bir kan kaybı değildi, bununla birlikte ömrüm de azalıyordu. Alacakaranlık'a karşı olan tüm savunmamı koparmıştım.

Ama bu enerjinin miktarı, Alacakaranlık'ın onu içine çekebilmesi için çok fazlaydı.

Dünya tekrar aydınlanıyordu, gölgem zemine fırladı ve ben de ona doğru bir adım attım. Kürenin üzerinde yer alan rengârenk film tabakasındaki yarık, bizi günlük hayata tekrar salıyordu.

BÖLÜM 5

Kan ince bir çizgi halinde halıya sıçradı. Çocuk aniden kollarıma düşmüştü, hâlâ baygındı ama yüzü pembeye dönüyordu. Kedi, yan taraftaki odada sanki boğazı kesiliyormuş gibi bağırıyordu.

Egor'u kanepeye bıraktım ve yanma oturdum ve Olga'ya bir bandaj bulmasını söyledim.

Baykuş omzumdan havalandı ve tıpkı beyaz bir şimşek gibi mutfağa doğru fırladı. İlerlerken Alacakaranlık'a girmiş olmalıydı çünkü birkaç saniye içerisinde gagasında bir bandajla hemen geri döndü.

Bandajı baykuşun gagasından alıp bileğime sarmaya başladığım sırada Egor gözlerini açtı ve hemen sordu:

"Bu da kim?"

"Bir Baykuş. Eminim sen de görebiliyorsun!"

"Bana ne oldu?" diye sordu. Sesi artık neredeyse hiç titremiyordu.

"Bilincini kaybettin."

"Neden?" Gözleri endişeli bir şekilde yerde ve benim kıyafetlerimin üzerinde duran kan izlerinde gezindi. Egor'un üzerine bulaştırmamayı başarmıştım.

"Benim kanım," diye açıkladım. "Kazayla elimi kestim. Alacakaranlık'a girerken çok dikkatli olmalısın, Egor. Biz Diğerleri için bile yabancı bir ortam. Alacakaranlık dünyasmdayken, onun yaşamsal enerjisiyle beslenerek sürekli olarak gücümüzü artırmak zorundayız. Ama azar azar. Bunun kontrolünü sağlayamazsan, Alacakaranlık senin bütün yaşamını içine çeker. Bu sadece ödemek zorunda olduğumuz bir bedel."

"Ben gerekenden daha fazla mı ödedim?"

"Sahip olduğundan daha fazla. Neredeyse sonsuza kadar Alacakaranlık dünyasında kalacaktın. Bu ölmek demek değil ama belki de ölmekten daha beter."

"Haydi, bana yardım et..." Çocuk koltuktan doğrulurken, birden irkildi –sersemlemiş olmalıydı. Elimi ona doğru uzattım, bandajı bileğime sarmaya başladı, beceriksizdi ama gayret ediyordu. Çocuğun aurası hiç değişmemişti, hâlâ yanardöner ve nötrdü. Artık Alacakaranlık'a girmişti ama ardında bir iz bırakmamıştı.

"Senin dostun olduğuma inanıyor musun?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Sanırım düşmanım değilsin. Ya da bana bir şey yapamıyorsun!"

Uzandım ve çocuğun boynuna dokundum, bir anda gerilmişti. Zinciri açtım ve boynundan çıkardım.

"Anladın mı?"

"Öyleyse sen bir vampir değilsin." Sesi biraz kısıktı.

"Evet. Ama gümüş ya da sarımsağa dokunabildiğim için değil, Egor. Bunlar bir vampiri durduramaz."

"Ama bütün filmlerde..."

"Ona bakacak olursak, filmlerde iyiler her zaman kötüleri yener. Dinle, çocuk, batıl inançlar tehlikelidir; insanlara gerçek olmayan umutlar verir.

"Gerçek umut diye bir şey var mı?"

"Hayır. Pek öyle sayılmaz." Ayağa kalktım ve bandajı kontrol ettim. Çok kötü değildi; oldukça gergindi ve sıkı tutuyordu. Yarayı yarın saat içinde büyüyle iyileştirebilirdim ama henüz yeterli gücüm yoktu. Çocuk kanepeden bana doğru bakıyordu. Evet, biraz daha sakinleşmişti. Ama bana hâlâ güvenmiyordu. Masum bir tavırla televizyonun üzerinde duran beyaz baykuşu görmezden gelmesi

de beni eğlendirmişti. Olga'dan etkilenmiş görünüyordu. Bu iyi bir şeydi: Konuşan beyaz bir baykuşu açıklamak daha da zor olabilirdi.

"Yiyecek bir şeyler var mı?" diye sordum.

"Ne tür bir şey?"

"Herhangi bir şey. Şekerli çay. Bir parça ekmek. Ben de çok fazla enerji harcadım."

"Bir şeyler bulayım. Kolunu nasıl kestin?"

Ayrıntılara girmedim ama yalan da söylemedim.

"Bilerek yaptım. Seni Alacakaranlık'tan çıkarmak zorundaydım."

"Teşekkürler, eğer doğruysa."

Biraz gevezeydi ama bu hoşuma gitmişti.

"Önemli değil. Eğer sen Alacakaranlık'ta gözden kaybolsaydın, patron da benim kellemi alırdı."

Çocuk güldü ve ayağa kalktı. Ama hâlâ benimle olan mesafesini koruyordu.

"Patron da kim?"

"Son derece otoriter biri. Evet, bana biraz çay dolduracak mısın?"

"İyi bir insan için her şeyi yaparım." Evet, hâlâ korkuyordu. Ukala ve samimi tavırlarıyla korkusunu gizlemeye çalışıyordu.

"Şuna açıklık kazandıralım, ben insan değilim. Ben Diğerleri'ndenim. Sen de öylesin."

"Aradaki fark nedir?" diye sordu Egor, korkusuzca bana bakarak. "Sen hiç farklı görünmüyorsun."

"Bana bir bardak çay verene kadar tek bir kelime bile söylemeyeceğim. Sana misafire nasıl davranman gerektiğini öğretmediler mi?"

"Davetsiz misafire mi? Sen içeriye nasıl girdin?"

"Kapıdan. Sana göstereceğim. Sonra."

"Haydi, bakalım." En sonunda çayımı kendim alacakmışım gibi görünüyordu. Çocuğun arkasından yürümeye başladığımda duyduğum kokuya tahammül edemiyordum. Bunu söylemem gerekti.

"Biliyor musun, Egor, sanırım ilk önce boynunu yıkamalıyız."

Çocuk etrafına hiç bakmadan kafasını salladı.

"Zaten sadece boynunu koruman çok saçma. İnsan vücudunda vampirlerin ısırabileceği beş nokta var."

"Gerçekten mi?"

"Evet, yani erkek vücudunda demek istedim, tabii ki."

Boynunun arkası kıpkırmızı olmuştu bile.

Egor bana çaya verdiğinde beş dolu kaşık şekeri kupaya attım ve Egor'a göz kırptım:

"Bana iki şekerli bir çay doldur. Bunu ölmeden denemek istiyorum."

Tabii ki bu eski şakayı bilmiyordu.

"Benim kaç kaşık atmam gerek?"

"Kaç kilosun?"

"Hatırlamıyorum."

Şöyle bir baktım ve kilosunu yaklaşık olarak tahmin ettim.

"Dört kaşık at. Hipoglisemi[15] başlangıcım önlemek için."

Sonunda boynunu yıkadı ama sarımsak kokusundan tamamen kurtulamamıştı. Çayını ağzına doğru götürürken şöyle dedi:

"Açıkla!"

Böyle bir şeyi hiç düşünmemiştim. Çağrı çocuğa ulaştığında çocuğu takip et. Vampiri yakala ya da öldür. Ve bu minnettar çocuğu, ona her şeyi uygun bir şekilde açıklayabilecek olan patrona götür.

15 Kan şekerinin normalden daha düşük olması durumu. (yay. n)

"Bir zamanlar..." dedim, kendi kendime gülerek. "Sanki masal anlatmaya başlıyormuşum gibi oldu, değil mi? Ama masal değil."

"Dinliyorum."

"Tamam. Başka bir şekilde başlayacağım. Bir insan dünyası var." Başımla, pencereden dışarıyı işaret ettim; küçük bir avlu vardı ve arabalar cadde boyunca ilerliyordu. "İşte burada. Etrafımızda. Ve birçok insan bunun ötesine geçemiyor. Çoğu zaman böyledir. Ama bazen biz ortaya çıkarız. Diğerleri."

"Ya vampirler?"

"Vampirler de Diğerleri'dir. Ama Diğerleri'nin farklı bir türüdürler, onların güçleri önceden belirlenmiştir."

"Anlamadım," dedi Egor, kafasını sallayarak.

"Tamam. Ben eğitmen değilim. Temel gerçekleri açıklama konusunda da çok başarılı olduğum söylenemez, bundan pek hoşlanmıyorum."

"Teflerini çalarken, karınlarını uyuşturucu mantarlarla doyurmuş iki şaman düşün," dedim. "Uzun uzun zaman önce, ilk çağlarda. Şamanlardan biri başlarındaki şef ve avcılara muziplikler yaparken, diğeri aniden, mağaranın zemininde titreyen ve tam dik hale gelene kadar yükselen kendi gölgesini görür. İleriye doğru bir adım atar ve gölgeye girer. Alacakaranlık'a girer. Ve işte burada en ilginç kısım başlar. Anlıyor musun?"

Egor hiçbir şey söylemedi.

"Alacakaranlık, içine giren insanı değiştirir. Farklı bir dünyadır ve insanları Diğerleri haline getirir. Ama kim olacağın tamamen sana bağlıdır. Alacakaranlık her yöne akan öfkeli bir nehir gibidir. Sen de bu dünyada kim olmak istediğine karar ver. Ama acele et, çok fazla zamanın yok."

Çocuk şimdi anlamıştı. Gözbebekleri küçülmüş, teninin rengi hafifçe sararmaya başlamıştı. Bu, kusursuz bir stres tepkisiydi ve gerçekten iyi bir operasyon ajanı olacaktı.

"Neye dönüşebilirim?"

"Sen mi? Kime istersen. Seçimini hâlâ yapmadın. Temel seçeneklerin neler olduğunu biliyor musun? İyi ve Kötü. Aydınlık ve Karanlık."

"Peki, sen İyi misin?"

"Birincisi ve önemlisi, ben Diğerleri'nden biriyim. İyi ve Kötü arasındaki fark sıradan insanlara karşı olan duruşundur. Eğer Aydınlık'ı seçersen, gücünü kişisel çıkarların için kullanamazsın. Karanlık'ı seçersen çoğu zaman kullanabilirsin. Ama kara bir büyücü bile insanları iyileştirme ve arkasında hiçbir iz bırakmadan kaybolan kişileri bulma yeteneğine sahiptir. Ak büyücü ise insanlara yardım etmeyi reddedebilir."

"Farkın ne olduğunu anlamadım!"

"Anlayacaksın. Bir tarafı ya da diğerini seçtiğinde anlayacaksın."

"Ben asla bir seçim yapmayacağım!"

"Artık çok geç, Egor. Çoktan Alacakaranlık'a girdin ve artık değişiyorsun. Birkaç gün içinde seçimini yapmış olacaksın."

"Aydınlık'ı seçersen..." Egor ayağa kalktı ve kendine bir çay daha koydu. İlk kez, korkmadan bana arkasını döndüğünü fark ettim.

"Peki, sen kimsin? Büyücü mü?" diye sordu, Egor.

"Bir büyücü çırağı. Gece Nöbeti ofisinde çalışıyorum. Birisi bunu yapmak zorunda."

"Peki, ne yapabiliyorsun? Göster bana, emin olmak istiyorum."

Tam bir ders kitabından fırlamış gibiydi. Alacakaranlık'a girmişti ama bu onu ikna etmeye yetmemişti. Küçük, saçma numaralar daha etkili oluyordu.

"İzle."

Kolumu ona doğru uzattım. Egor donakalmıştı, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sonra bardağına baktı.

Çayından yükselen buhar birden kesilmişti. Çay, içindeki donmuş çay yapraklarıyla birlikte bulanık bir buz silindirine dönüşürken çatırdıyordu.

"Ooo," dedi çocuk.

Termodinamik, bu numaranın basit bir parçasıydı. Tekrar başlatmak için Brown Metodu'nu[16] uyguladım ve buzu kaynattım. Egor çığlık attı ve bardağı elinden düşürdü.

"Affedersin." Hemen koştum ve lavabodan bir bez aldım, sonra muşambadaki çay birikintisini silmek için yere çömeldim.

"Büyü beladan başka bir şey değil," dedi çocuk. "Çok güzel bir bardaktı."

"Bir dakika."

Gölgem bana doğru sıçradı. Alacakaranlık'a girdim ve bardağın kırılmış parçalarına baktım. Hâlâ bardağın sağlam halini anımsatıyorlardı, bu kadar çabuk kırılmak bardağın kaderinde yoktu. Hâlâ Alacakaranlık'taydım. Kırık parçaları elimle bir araya topladım. Ocağın altına kaçan birkaç ufak parça da istekli bir şekilde biraz daha yaklaştılar.

Alacakaranlık'tan çıktım ve beyaz bardağı masanın üzerine koydum.

"Şimdi yapman gereken tek şey, içine biraz daha çay koymak."

"Harika." Belli ki, bu küçük numara çocuğu oldukça etkilemişti. "Bunu her şeye yapabiliyor musun?"

"Hemen hemen her şeye."

"Anton... Peki ya bir hafta önce kırılmış olsaydı?"

Farkında olmadan gülümsemiştim.

---

16 Bir sıvıda yüzen veya asılı olan parçacıkların rastlantısal hareketi. (ç. n.)

"Hayır, üzgünüm, bu çok geç olur. Alacakaranlık sana bir şans verir ama çabuk olman gerekir, çok çabuk."

Egor'un yüzü asılmıştı. Bir hafta önce kırılan şeyin ne olduğunu merak etmiştim.

"Şimdi bana inanıyor musun?"

"Bu bir büyü mü?"

"Evet. En basiti. Öğrenmek için neredeyse hiç çabaya gerek yok."

Muhtemelen bunu söylememem gerekiyordu. Çocuğun gözleri ışıldamıştı. Artık beklentilerini anlamaya başlıyordu. Çıkarlarını.

Aydınlık ve Karanlık...

"Peki ya deneyimli bir büyücü, bunu başka şeylere de yapabilir mi?"

"Ben bile yapabilirim."

"Peki, insanları yönetmek?"

"Evet," dedim. "Yapabiliriz."

"Sen de mi yapabiliyorsun? Öyleyse teröristler insanları nasıl kaçırıyorlar? Alacakaranlık'ta görünmeden onları takip edebilir ve vurabilirsiniz. Ya da kendilerini vurmalarını sağlayabilirsiniz. İnsanlar nasıl hastalıklardan ölüyor? Büyücüler onları iyileştirebilir, sen böyle olduğunu söyledin."

"Bu İyilik olur," dedim.

"Elbette! Ama sen Aydınlık'ın büyücüsüsün!"

"Eğer karşılıksız bir iyilik yaparsak, bu, Kara Büyücüler'e bir kötülük yapma hakkı verir."

Egor şaşkınlık içerisinde bana baktı. Son yirmi dört saat içinde anlaması gereken çok fazla olay olmuştu. Ama yine de üstesinden gelmeye çalışıyordu.

"Maalesef, Egor... Kötülük doğası gereği daha güçlüdür. Kötülük yıkıcıdır. Kötülük için bir şeyi yok etmek, İyilik'in onu yapmasından çok daha kolaydır."

"Peki, ne yapıyorsun? Gece Nöbeti'nde... Kara Büyücüler'e karşı mı savaşıyorsun?"

Cevap vermem yasaktı. Bu çocuğa asla güvenmemem gerektiğini bildiğim gibi bunu da çok net biliyordum. Onu uyutmam ve Alacakaranlık'ın derinliğinden geri çıkarmam gerekiyordu. Ama ona hiçbir şey açıklamaya çalışmadan, tek bir şey bile!

Ona hiçbir şey açıklayamazdım!

"Onlara karşı mı savaşıyorsun?"

"Tam olarak değil," dedim. Gerçek, yalandan daha kötüydü ama yalan söylemeye hakkım yoktu. "Biz birbirimize göz kulak oluyoruz."

"Savaşa mı hazırlanıyorsunuz?"

Egor'a baktım ve nasıl da zeki bir çocuk olduğunu düşündüm. Ama hâlâ küçük bir çocuktu. Ve eğer şimdi ona İyilik ve Kötülük arasında yaklaşan bir savaş olduğunu söyleseydim, Alacakaranlık dünyasının yeni Jedilarından[17] biri olabilirdi, sonra da bizden biri.

Ama bu çok uzun sürmeyecekti.

"Hayır, Egor. Bizim sayımız çok fazla değil."

"Aydınlık Diğerleri mi? Yani Karanlık Varlıklar'ın sayısı daha mı fazla?"

Şimdi artık evden ayrılmak, anne ve babasını bırakmak, ışıldayan zırhını giyip İyilik uğruna ölmek için yola çıkmak zorundaydı.

"Genelde Diğerleri'nin sayısı çok fazla değil. Egor, İyilik ve Kötülük arasındaki savaş çok uzun yıllardır dengesi sürekli değişerek devam ediyor. Bazen İyilik kazanıyor ama keşke bu süreçte Alacakaranlık dünyasından haberi bile olmayan kaç kişinin öldüğünü bilsen. Diğerleri'nin sayısı çok fazla değil fakat her biri, ardından binlerce sıradan insanı sürükleyebilir. Egor... Eğer İyilik ve Kötülük arasında bir savaş patlak verirse dünyadaki insanların yarısı ölür.

17 Yıldız Savaşları filmlerinde barışın koruyucuları olarak adlandırılan kurgusal grup. (ç. n.)

Yaklaşık elli yıl önce bir antlaşma imzalanmasının sebebi de bu. İyilik ve Kötülük, Karanlık ve Aydınlık arasındaki Büyük Antlaşma."

Çocuğun gözleri büyümüştü.

Derin bir nefes aldım ve devam ettim:

"Kısa bir Antlaşma. Şimdi sana onu okuyacağım; resmî Rusça çevirisiyle. Senin de bilmeye hakkın var."

Gözlerimi kapattım ve karanlığa baktım. Alacakaranlık göz kapaklarımın ardında dönüp duruyordu. Parlak kırmızı harflerle bezenmiş, gri bir afiş açılmıştı. Antlaşmanın ezbere söylenmesi yasaktı, sadece okunabilirdi:

Biz Diğerleri'yiz,

Farklı güçlere hizmet ederiz,

Ama Alacakaranlık'ta karanlığın eksikliği ile aydınlığın eksikliği arasında bir fark yoktur.

Bizim savaşımız dünyaya zarar verebilir.

Büyük bir Antlaşma yaptık, bir ateşkes.

Her grup kendi kurallarına göre yaşayacak,

Her grubun kendi kuralları olacak,

Kendi haklarımızı ve kendi kurallarımızı kendimiz belirleriz.

Biz Diğerleri'yiz.

Biz Gece Nöbeti'ni yarattık,

Böylece Aydınlık'm gücü, Karanlık'ın gücünü gözetleyebiliyor.

Biz Diğerleri'yiz.

Biz Gündüz Nöbeti'ni yarattık.

Böylece Karanlık'ın gücü, Aydınlık'ın gücünü gözetleyebiliyor.

Zaman bizim için bir karar verecek.

Egor'un gözleri artık daha büyük ve daha yuvarlaktı.

"Aydınlık ve Karanlık barış içinde mi yaşıyor?"

"Evet."

"Onlar... Vampirler..." Çocuk tekrar tekrar aynı konuya geri geliyordu. "Onlar Karanlık Varlıklar mı?"

"Evet. Onlar, Alacakaranlık dünyası tarafından tamamen dönüştürülmüş insanlar. Çok büyük bir güç kazanırlar ama hayatın armağanını kaybederler. Sadece diğer varlıkların enerjisini kullanarak var olmaya devam edebilirler. Bunu aktarmanın en kolay yolu da kandır."

"Onlar insanları öldürüyorlar!"

"Donörlerin kanıyla hayatta kalabiliyorlar. Bu da tıpkı işlem görmüş yiyecekler gibi; tadı güzel değil ama besleyicidir. Eğer vampirler avlanmaya çıkarlarsa..."

"Ama onlar bana saldırdılar!"

Şu anda sadece kendini düşünüyordu... Bu iyi bir şey değildi.

"Bazı vampirler kurallara uymaz. Gece Nöbeti de bu yüzden gereklidir, Antlaşma'nın kurallarını kontrol altında tutmak için."

"Öyleyse... Vampirler insanları avlamıyorlar, doğru mu?"

Boynumun arkasındaki görünmez kanatlardan bir esinti geldiğini hissettim. Tırnakları omzuma batıyordu.

"Ona şimdi ne anlatacaksın, Gece Nöbeti ajanı?" diye fısıldadı Olga, Alacakaranlık'ın derinliklerinden. "Gerçeği anlatarak risk mi alacaksın?"

"Avlıyorlar," dedim. Ve ardından bundan beş yıl önce, beni berbat şekilde vuran şeyden bahsettim. " Eğer lisansları varsa. Bazen... Bazen canlı kanına ihtiyaç duyarlar."

Hemen sormadı. Ama aklından geçen her şeyi gözlerinden okuyabiliyordum. Ve bunlara cevap vermek zorunda olduğumu da biliyordum.

"Peki, sen ne yapıyorsun?"

"İzinsiz avlanmaya engel oluyoruz."

"Öyleyse, onlar bana saldırabilirdi... Sizin Antlaşma'nıza göre? Lisansı varsa?"

"Evet," dedim.

"Benim kanımı içebilirler miydi? Sen oradan geçip gitseydin ya da başka bir yöne sapmış olsaydın?"

Aydınlık ve Karanlık...

Gözlerimi kapattım. Antlaşma, gri pusun altında ışıl ışıl parlıyordu. Milyonlarca insanın canına mal olan, binlerce yıllık savaşın ürünü olan şiddetli sözler.

"Evet."

"Defol!"

Çocuk tıpkı bir yay gibi gergindi. Histeri krizi ve çıldırmanın eşiğine gelmişti.

"Ben seni korumak için geldim."

"Gerek yok!"

"Vampir kız şu anda serbest. Saldırmayı deneyecek..."

"Defol!"

Olga derin bir nefes aldı: "İşte başardın!"

Ayağa kalktım. Egor birden irkildi ve taburesini benden uzağa itti.

"Bir gün beni anlayacaksın," dedim. "Başka bir seçeneğimiz yok..."

Söylediklerime kendim de inanmıyordum. Ama şu anda tartışmanın bir anlamı yoktu. Dışarıda hava kararmaya başlamıştı, biraz sonra av zamanıydı...

Çocuk, gittiğimden ve dolaba saklanmadığımdan emin olmak istermiş gibi arkamdan geldi. Tek bir kelime bile söylemedim, kapıyı açtım ve merdivene çıktım. Kapı arkamdan çarparak kapandı.

Bir üst kata çıktım ve öylece pencere boşluğuna oturdum. Ne Olga ne de ben herhangi bir şey söyledik.

Öyle çat kapı gidip gerçekleri birdenbire açığa çıkaramıyorsunuz. Sıradan bir insan için bizim var olduğumuzu itiraf etmek bile kolay değil. Ama Antlaşma'nın şartlarını kabul etmek...

"Yapabileceğimiz hiçbir şey yok," dedi Olga. "Biz çocuğun gücünü ve korkularını hafife aldık. Bizi keşfetti. Onun sorularını cevaplamak ve gerçeği anlatmak zorunda kaldık."

"Rapor düzenleyecek miyiz?" diye sordum.

"Böyle kaç tane rapor düzenlediğimi bir bilsen..."

Çöp bacasında çürük kokusu vardı. Dışarıdaki gürültülü caddeye yavaş yavaş akşam karanlığı çöküyordu. Sokak lambaları şimdiden titreşmeye başlamıştı. Oturdum ve cep telefonumu elimde öylece döndürürken, acaba patronu aramalı mıyım yoksa onun mu beni aramasını beklemeliyim diye düşündüm. Boris İgnatieviç muhtemelen beni izliyordu.

Mutlaka izliyordu.

"Patronun sana çok fazla yardım edeceğini düşünme," dedi Olga. "O çoktan boğazına kadar kara girdabın yarattığı sorunlara batmıştır."

Elimdeki telefon birden çalmaya başladı.

"Tahmin et, kim?" dedim, açarken.

"Woody Woodpecker. Ya da Whoopi Goldberg."

"Hiç şaka havamda değilim."

"Evet?"

"Neredesin, Anton?"

Patronun sesi yorgun geliyordu, bitkindi. Onun sesini daha önce hiç böyle duymamıştım.

"Büyük, çirkin bir apartmanın merdiven boşluğundayım. Çöp bacasının yanında, burası son derece sıcak ve rahat."

"Çocuğu buldun mu?" diye sordu patron, sesi son derece ilgisizdi.

"Evet..."

"Güzel. Ayı ve Yavru Kaplan'ı sana gönderiyorum. Artık burada yapabilecekleri bir şey yok. Sen de Perovo'ya gel, hemen."

Ben elimi cebime sokmaya çalışırken, patron konuşmaya devam ediyordu:

"Eğer paran yoksa... Ya da varsa bile bir polis arabası durdur, mümkün olan en hızlı şekilde seni Perovo'ya getirsinler.

"Ciddi misin?" diye sordum.

"Kesinlikle. Şimdi hemen yola çık."

Pencereden, dışarıdaki karanlığa baktım.

"Boris İgnatieviç, çocuğu burada yalnız bırakmak iyi bir fikir değil. Çocuk gerçekten çok güçlü..."

"Bunu biliyorum... Tamam. Çocuklar yolda. Onlarla birlikteyken, çocuk için bir tehlike söz konusu değil. Gelmelerini bekle, sonra da doğru buraya gel."

Kapatmıştı. Telefonumu kapattım ve omzuma doğru bir bakış attım.

"Ne diyorsun, Olga?"

"Tuhaf."

"Neden? Bu işin üstesinden gelemeyeceklerini kendin söyledin."

"Tuhaf olan, senin gitmeni istemesi değil, beni istememesi..." dedi Olga, düşünceli bir şekilde. "Belki... Hayır, olamaz. Bilmiyorum."

Alacakaranlık'a doğru baktım ve tam ufukta iki küçük nokta gördüm. Saha ajanları öyle hızlı bir şekilde fırlamışlardı ki neredeyse on beş dakika içerisinde buraya ulaşmışlardı.

"Adresi bile sormadı," dedim düşünceli bir şekilde.

"Zaman kaybetmek istemedi. Koordinatları nasıl aldığını hissetmedin mi?"

"Hayır."

"Daha çok antrenmana ihtiyacın var, Anton."

"Ben sahada çalışmıyorum."

"Şimdi çalışıyorsun. Haydi, aşağıya inelim. Çağrı'yı duyarız."

Ayağa kalktım –oturduğum yer bana çok rahat gelmeye başlamıştı, tıpkı evim gibi– ve merdivenlerden aşağıya indim. Kendimi berbat hissediyordum; kötü, üzgün. Bir kapı çarptı. Arkama döndüm.

"Korkuyorum," dedi Egor, doğrudan konuya girerek.

"Her şey yolunda." Tekrar yukarıya çıkmaya başladım. "Biz seni koruyoruz."

Bakışlarını bir bana, bir merdivenin karanlığına yöneltirken, bir yandan da dudaklarını ısırıyordu. Tekrar içeri girmeme izin vermek istemiyordu ama yalnız kalmaya da daha fazla dayanamıyordu.

"Sanırın birileri beni izliyor," dedi en sonunda. "Bunu yapan sen misin?"

"Hayır. Büyük olasılıkla, vampir kız."

Çocuk hiçbir tepki vermedi. Ona bilmediği bir şey söylememiştim.

"Nasıl saldırır?"

"Davet edilmediği sürece kapıdan içeriye giremez. Bu, masallarda vampirlerle ilgili anlatılan tek doğru şey. Dışarıya çıkmak isteyeceksin, aslında şu anda istiyorsun."

"Dışarı çıkmayacağım!"

"Vampir kız, Çağrı'yı kullanmaya başladığında gideceksin. O zaman da neler olduğunu anlayacaksın ama yine de gideceksin."

"Ne yapmam... ne yapmam gerektiğini söyleyebilir misin? Herhangi bir şey?"

Egor teslim olmuştu. Yardım istiyordu, herhangi bir yardım.

"Dayan. Bize güven."

Bir an tereddüt etti.

"İçeriye gel." Egor kapıdan geri çekildi. "Sadece... Annem işten her an dönebilir."

"Ee, ne olmuş?"

"Saklanabilir misin? Ya da ben ona ne diyeceğim?"

"Sorun yok," dedim, ciddiye almadan. "Ama ben..."

Yan dairenin kapısı dikkatli bir şekilde açıldı, sadece kapıdaki zincirin izin verdiği bir aralık vardı. Kırışık, yaşlı bir kadın yüzü göründü.

Zaten yeterince güçsüz olan aklına herhangi bir zarar vermemek için son derece dikkatli bir şekilde, yavaşça dokundum...

"Aaa, sen..." dedi yaşlı kadın, sevinçle parlayan bir gülümsemeyle. "Sen, sen..."

"Anton," diye atıldım, kibarca.

"Ben de bu aşağı yukarı dolanan yabancı kim diye merak ediyordum," dedi yaşlı büyükanne, zinciri indirip dışarıya doğru çıkarken. "Bu zamanda, insanlar canlarının istediği kötülüğü yapıyorlar..."

"Sorun yok. Her şey iyi olacak. Neden televizyonu açmıyorsunuz, yeni başlayan bir dizi var."

Yaşlı kadın kafasını salladı, bana doğru dostça bir bakış attı ve evine girerek gözden kayboldu.

"Ne dizisi?" diye sordu, Egor.

Omuzlarımı silktim:

"Bilmiyorum. Bir şeyler vardır. Her zaman beyaz dizi ya da başka bir şey olmuyor mu?"

"Peki, sen bizim komşumuzu nereden tanıyorsun?"

"Ben mi? Onu? Tanımıyorum."

Çocuk hiçbir şey söylemedi.

"Sadece o ufak büyülerden biri," dedim. "Biz Diğerleri'yiz. Ve içeri gelmeyeceğim, teşekkürler; şimdi gitmek zorundayım."

"Ne?"

"Sana başka arkadaşlar göz kulak olacak, Egor. Endişelenme, onlar benden daha profesyonel."

Alacakaranlık'a doğru baktım; iki parlak, turuncu ışık binanın girişine doğru yaklaşıyordu.

"Ben... Ben onları istemiyorum," dedi çocuk, birden paniklemişti. "Ben senin kalmanı istiyorum!"

"Yapamam. Başka bir görevim var."

Aşağıdaki giriş kapısı hızla çarptı ve merdivenden ayak sesleri gelmeye başladı. Aksiyon kahramanları asansöre binmeye tenezzül etmemişlerdi.

"Onları istemiyorum!" Egor kapıyı kendini içeriye hapsetmeye karar vermiş gibi tutuyordu. "Onlara güvenmiyorum!"

"Ya bütün Gece Nöbeti ajanlarına güvenirsin ya da hiç kimseye güvenmezsin," dedim sert bir biçimde. "Biz mavi ve kırmızı pelerinli yalnız süpermenler değiliz. Biz sadece görevliyiz. Alacakaranlık dünyasının polisleri. Benim sözlerim, Gece Nöbeti'nin sözleridir."

"Ama onlar kim?" Çocuk kabullenmeye başlamıştı. "Büyücüler mi?"

"Evet, ama hayli uzman olanlardan."

Yavru Kaplan, aşağıda, tam merdivenin dönemecinde belirmişti.

"Selam, çocuklar!" dedi kız, neşeli bir şekilde ve tek bir sıçramayla tüm basamakları çıktı.

Bu insanüstü bir sıçramaydı. Egor ürktü ve dikkatle Yavru Kaplan'a bakarak bir adım geri attı. Kafamı salladım: Bu kız dönüşümün tam sınırında dengelenmişti. Bundan zevk alıyordu ve şu anda mutlu olmak için çok iyi bir sebebi vardı.

"Orada durum nasıl?" diye sordum.

Yavru Kaplan yüksek sesle derin bir nefes aldı ve gülümsedi:

"Oo, çok eğlenceli. Herkes panik içinde. Antoşka, sen gidiyorsun, seni bekliyorlar... Evet, koruyacağım kişi de sensin, değil mi?"

Çocuk hiçbir şey söylemeden ona doğru baktı. Dürüst olmak gerekirse, patron, çocuğu korumak için Yavru Kaplan'ı görevlendirerek çok iyi bir seçim yapmıştı. Küçük çocuklardan yaşlılara kadar herkes onu sever ve ona güvenirdi. Bazen Karanlık Varlıklar'm bile ondan etkilendiği söyleniyordu. Ama bu onların sonu olurdu.

"Beni kimse korumayacak," dedi çocuk en sonunda. "Benim adım Egor."

"Ben de Yavru Kaplan," dedi kız, artık neredeyse evin içine girmişti. Çocuğu omuzlarının çevresinden dostça kucakladı. "Haydi, bana savaş meydanını göster. Savunmalarımızı hazırlamaya başlayalım!"

Merdivenlerden aşağıya inmeye başladım, giderken bir yandan da kafamı sallıyordum. Yavru Kaplan beş dakika içinde çocuğa bu ismi nasıl aldığını gösteriyor olacaktı.

"Selam," diye homurdandı Ayı, bana doğru yürürken.

"Selam." Hemen tokalaştık. Bütün Nöbet ajanları arasında sadece Ayı, bende tuhaf ve karışık duygular uyandırıyordu.

Ayı, ortalamadan biraz daha uzun boylu ve güçlü yapılıydı; anlaşılması zor bir yüz ifadesi vardı. Çok konuşmayı sevmezdi. Hiç kimse –belki Yavru Kaplan dışında– onun nerede yaşadığını ya da çalışmadığı vakitlerde nerede zaman geçirdiğini bilmezdi. Onun aslında bir büyücü değil, bir şekil değiştiren olduğuna dair söylentiler bile vardı. İlk olarak Gündüz Nöbeti'nde çalıştığı, daha sonra bazı görevler sırasında birden bizim tarafımıza geçtiği söyleniyordu. Ama bunların hepsi bir saçmalıktı. Aydınlık Varlıklar, Karanlık Varlıklar'a, Karanlık Varlıklar da Aydınlık Varlıklar'a dönüşmezdi. Ama Ayı hakkında insanı durduran ve merak uyandıran bir şeyler vardı.

"Araban bekliyor," dedi saha ajanı, durma zahmetine girmeden. "Şoför çok becerikli. Hiç anlamadan oraya varacaksın."

Ayı biraz kekemeydi, bu yüzden cümlelerini mümkün olduğunca kısa kurardı. Acelesi yoktu; Yavru Kaplan çoktan görev başına gitmişti. Ama benim oyalanacak zamanım yoktu.

"Orada işler kötü mü?" diye sordum, hızlı hızlı yürürken. Cevap yukarıdan geliyordu:

"Daha da fena."

Bir seferde birkaç adım atarak apartmanın girişinden bir anda fırladım. Araba orada duruyordu –arabaya duyduğum hayranlıktan, bir an yavaşladım. Zarif, bordo, yanıp sönen ışığı tavanına özensizce takılmış, son model bir BMW. Binaya doğru bakan iki kapı açıktı. Şoför dışarıda, arabaya yaslanmış aceleyle sigara içiyordu; ceketinin altındaki tabanca kılıfının çıkıntısını hemen fark etmiştim. Arka kapının yanında duran ise son derece heybetli, orta yaşlı bir adamdı. Önü açık olan paltosunun altına, yakasında parlak bir Duma[18] vekili rozeti bulunan çok pahalı bir takım elbise giymişti. Ve cep telefonuyla konuşuyordu:

"Kim o? Müsait olunca geleceğim. Ne? Ne kızı? Delirdin mi? Bir işi de tek başına yapamıyor musun?"

Vekil bana baktı, hoşça kal bile demeden konuşmasını kesti ve arabaya bindi. Şoför ise sigarasından derin bir nefes çekti, yere attı ve direksiyonun başına geçti. Motor yumuşak bir şekilde bağırdı, araba hareket etmeden önce ön koltuğa zar zor oturabilmiştim. Buzla kaplı dallar arabanın kapısını boydan boya çizmişti.

"Sen kör falan mısın?" diye bağırdı vekil, şoföre. Aslında bunun için suçlanacak tek kişi bendim ama arabanın sahibinin ses tonu bana döner dönmez değişmişti: "Perovo'ya mı gitmeniz gerekiyor?"

İlk kez yüksek makamlardan biriyle yolculuk ediyordum. Ve bu adam ya askeriyenin en üst mercii ya da yeraltı dünyasının patronuydu Bir Gece Nöbeti ajanının güçleri göz önüne alındığında

18 Rusya Federasyonu federal meclisinin aşağı kanadına verilen ad. (ç. n.)

aralarında teorik olarak hiçbir fark olmadığını fark ettim fakat bunu daha önce hiç tecrübe etmemiştim.

"Evet, bizim çocukların geldiği yere gideceğim. Ve çok acelem var."

"Duydun mu, Volodya?" dedi vekil, şoföre. "Gaza bas!"

Volodya öyle hızlı gaza bastı ki birden midemin bulanmaya başladığını hissettim ve hatta oraya tek parça gidip gitmediğimizi görmek için Alacakaranlık'a baktım.

Görünüşe göre gidiyorduk. Bu sadece şoförün yeteneğinden ya da bütün Gece Nöbeti ajanlarında olduğu gibi sahip olduğum yapay, yüksek başarı katsayısı yüzünden değildi. Sanki birileri tüm kazaları, trafik sıkışıklığını ya da istekli polis memurlarını ayıklayarak olasılık sahasından geçip gitmişti.

Bizim departmanda bunu yapabilen tek kişi patrondu. Ama ne için?

"Ben de biraz korktum," diye fısıldadı, omzumda duran görünmez baykuş. "Ben Kont'la birlikteyken..."

Fazla rahat konuştuğunun farkına varmış gibi bir anda susmuştu.

Araba son derece virajlı yolu takip ederek ve binek arabalarla kamyonetlerin arasından kurtularak kavşaktaki kırmızı ışığa doğru ilerledi. Otobüs durağında bekleyen bir kişi bize doğru el salladı.

Küçük bir şişe Remy Martin'i ve plastik bir bardağı uzatarak, "Bir yudum ister misin?" diye sordu Duma vekili cana yakın bir tavırla. Bu çok eğlenceli görünüyordu, hiç düşünmeden kendime otuz gram doldurdum. Araba bu hızdayken bile çok rahat bir sürüş sağlıyordu, konyak dökülmemişti.

Şişeyi geri verdim, kafamı salladım, CD çalarımın kulaklıklarını cebimden çıkardım, kulağıma taktım ve müziği açtım. Çok, çok eski bir şarkı olan *Voskresenie* çalıyordu; bu, benim en sevdiğim şarkılardan biriydi:

Bir çocuğun oyuncağından daha büyük olmayan küçük bir kasabaydı,
Burada çok uzun zamandır veba görülmemiş ya da işgal olmamıştı.
Toplar kale hisarında sessizlik içinde paslanmışlardı,
Ve gezginlerin yolu buradan geçiyordu.
Ve yıllarca ne tatil olmuştu ne de iş günü,
Bütün kasaba uyuyordu,
Boş şehir topraklarının rüyalarını görerek
Ve cansız kayalıkları...

Ana yola çıktık. Araba giderek hızını artırıyordu, daha önce Moskova'da böyle hızlı bir yolculuk yapmamıştım. Hatta hiçbir yerde... Eğer olasılık sahası temizlenmeseydi, yolu açmak zorunda kalacaktım. Ama bu yine de çok korkunçtu.

Müzik, soğuk uçurumlar arasında duyuluyordu,
Kasaba uyurken...
Nereye çağırıyordu?
Kimi çağırıyordu?
Bunu kimse bilmiyordu...

Romanov'un, Diğerleri'nden olduğunu hatırlamıyordum. Bir tek o dönüştürülmemişti. Çok geç saptanmıştı... Ona bir fırsat vermişlerdi ama o reddetmişti.

Bu bir seçenekti.

Bu müziği aynı gece içinde ne kadar çok dinlediğime şaşırdım.

Sıcak gecede pencerelerini açık bırakanların hepsi,
Şimdi gitmişti.
Hayat dolu yerler aramak için gitmişlerdi,
Şarkıyı takip ederek...

"Biraz daha ister misiniz?" Vekil çok cömertti. Ayı ve Yavru Kaplan'ın onun aklına hangi fikirleri aşıladığını merak ediyordum. En iyi arkadaşı ben miydim? Sonsuza kadar bana borçlu mu kalacaktı? Yoksa başkanın gayrimeşru ama en sevdiği oğlu muydum?

Bunların hepsi çok saçmaydı. İnsanların size güvenmesinin, yardım etmek istemesinin ve sizi sevmesinin yüzlerce farklı yolu vardır. Aydınlık'ın bunun için kendi yöntemleri var ama ne yazık ki Karanlık'ın da çok fazla yöntemi var. Bunların hepsi çok saçma.

Soru şuydu: Patronun bana neden bu kadar çok ihtiyacı vardı?

BÖLÜM 6

İlya yol kenarında, elleri ceplerinde nefretle gökyüzündeki kar tanelerine doğru bakarak beni bekliyordu.

Ben vekilin elini sıkıp arabadan çıktıktan sonra, "Hiç acele etmeseydin," dedi sadece. "Patron giderek sabırsızlaşıyor."

"Neler oluyor?"

İlya güldü ama bu onun her zamanki neşeli gülüşü değildi.

"Göreceğiz... Haydi, gidelim."

Elinde poşetlerle süpermarketten eve giden kadınları geride bırakarak ayak izleri olan patika boyunca yürümeye başladık. Şu anda süpermarketlerimizin olması ne kadar garipti, sanki gerçekmiş gibi. Ama insanlar hâlâ aynı şekilde yürüyorlardı, sanki bir saattir tavuk adı verilen küçük mavi cesetler için kuyrukta beklemişler gibi.

"Uzak mı?" diye sordum.

"Uzak olsaydı, arabayla giderdik."

"Bizim çapkın ne yaptı? Üstesinden gelemedi mi?"

"İgnat elinden geleni yaptı," diye cevap verdi İlya. Sanki yakışıklı İgnat'ın bu işi berbat etmesi beni ilgilendiriyormuş gibi birden kindar bir memnuniyet hissetmiştim. Eğer bir görevi varsa, genellikle iki saat içinde işini bitirip mutlaka birinin yatağında olurdu.

"Patron tahliye için her an hazır olmamızı istedi," dedi İlya birden.

"Ne?"

"Her an hazırlıklı olmalıyız. Eğer girdap kontrol altına alınamazsa, Diğerleri Moskova'yı terk edecek."

İlya önümde yürüyor ve gözlerime bakamıyordu. Ama İlya neden yalan söylemek zorundaydı?

"Yani girdap hâlâ ..." diye başladım. Ama sonra birden durdum. Onu görebiliyordum.

Yüzümüzün dönük olduğu dokuz katlı binanın üzerinde karanlık ve karlı gökyüzünde kara bir hortum yavaş yavaş dönüp duruyordu.

Buna artık girdap ya da kasırga denemezdi. Bu bir hortumdu. Önümüzdeki binanın arkasındaki apartmanın üzerinden yükseldi. Karanlık koninin yan tarafından görebildiğim kadarıyla neredeyse yere kadar uzanmıştı.

"Lanet olsun..." dedim fısıldayarak.

"Ne söylediğine dikkat et," diye tersledi İlya. "Bu çok kolay gerçeğe dönüşebilir."

"Otuz metre yüksekliğinde..."

"Otuz iki. Ve giderek yükseliyor."

Omzuma hızlı bir bakış attım, Olga orada oturuyordu. Alacakaranlık'tan çıkmıştı.

Daha önce hiç korkmuş bir kuş gördünüz mü? Tıpkı bir insan gibi korkan?

Baykuş kabarmıştı. Tüyleri diken diken olabiliyor muydu? Kehribar sarısı gözlerinde sarı-turuncu renkli alevler parıldıyordu.

Zavallı ceketimin omuzları ince şeritler halinde yırtılmıştı, tırnaklar da sanki vücudumu delip geçmek istermiş gibi batmaya devam ediyordu.

"Olga!"

İlya döndü ve kafasını salladı:

"İşte görüyorsun... Patron, Hiroşima'daki hortumun bile bu kadar yüksek olmadığını söylüyor."

Baykuş kanatlarını çırptı ve hiç ses çıkarmadan yavaşça havaya doğru süzüldü. Arkamdaki kadın birden çığlık attı. Hemen arkama döndüm, kadının serseme dönmüş yüzünü ve kuşun gidişine şaşkınlıkla bakan gözlerini gördüm.

"Bu bir karga," dedi İlya yavaşça, kadına bakmak için kafasını biraz arkaya çevirerek. Onun tepkileri benden çok daha hızlıydı. Bir dakika sonra bu tesadüfi tanık dar patikayı tıkamayı seven insanlar hakkında homurdanarak bizi geride bıraktı.

"Hızlı mı büyüyor?" diye sordum, başımla hortumu işaret ederek.

"Patlamalar halinde. Ama şimdi kontrol altına alınıyor. Patron, İgnat'ı tam zamanında durdurdu. Haydi, gidelim."

Baykuş hortumun etrafında geniş bir daire çizdi, sonra kafamızın üstüne doğru alçaldı. Olga hâlâ sakin görünüyordu ama Alacakaranlık'tan yaptığı dikkatsiz çıkış, onun aslında nasıl tedirgin olduğunun bir göstergesiydi.

"Neden? Neyi yanlış yaptı?"

"Aslında hiçbir şeyi... Kendine duyduğu aşırı güven dışında. Kızı tanıması lazımdı. Sonra işleri zorlamaya başladı ve kasırganın büyümesine sebep oldu. Hem de nasıl..."

"Anlamadım," dedim, kafam karışmıştı. "Girdap sadece bu Cehennem'i çağıran bir büyücü tarafından enerjiyle beslendiği zaman büyüyebilir..."

"İşte asıl nokta bu. Birisi İgnat'ı takip edip kazana kürekle kömür atmaya başlamış olmalı. Bu taraftan..."

Girdapla aramızda duran binanın kapısından içeriye girdik. Baykuş da son anda arkamızdan uçarak gelmişti. İlya'ya doğru şaşkın bir bakış attım ama hiçbir şey sormadım. Nasılsa birazdan neden burada olduğumuzu öğrenecektik.

Operasyon merkezi apartmanın ilk katma kurulmuştu. Sıradan insanların dünyasına sıkı sıkı kapatılmış olan ağır, çelik bir kapı

Alacakaranlık'ta sonuna kadar açıktı. İlya hiç durmadan Alacakaranlık'a girdi ve ilerlemeye devam etti. Bense, gölgem yükselirken birkaç dakika duraksadım ve sonra onu takip ettim.

Dört odalı büyük bir apartmandı, odaların hepsi de çok konforluydu. Ama aynı zamanda gürültülü, dumanlı ve sıcaktı.

Burada aralarında saha ajanları ve bizim de –adsız kahramanlar– bulunduğumuz, Diğerleri'nden yirmi kişi daha vardı. Geldiğimi hiç kimse fark etmemiş, sadece Olga'ya bakmışlardı. Eski Gece Nöbeti ajanlarının onu tanıdığını fark etmiştim ama kimse beyaz baykuşa ne bir merhaba demiş ne de gülümsemişti.

Onlara ne yapmış olabilirdi?

"Yatak odasına doğru git, patron orada," dedi İlya, bardak sesleri duyduğum mutfağa doğru giderken. Muhtemelen çay ya da çok daha sert bir şeyler içiyorlardı. Önünden geçerken onlara doğru kısa bir bakış attım ve haklı olduğumu anladım. İgnat'ı konyakla tekrar kendine getirmeye çalışıyorlardı. Bizim çapkın adam tamamen yok olmuş, ezilmiş görünüyordu. Uzun zamandır böyle bir başarısızlık yaşamamıştı.

Yürüdüm, gördüğüm ilk kapıyı ittim ve içeriye baktım.

Çocuk odasıydı. Beş yaşlarındaki bir çocuk, küçük bir yatağın üzerinde uyuyor, anne babası ve büyük kız kardeşi de onun yanında halının üzerinde yatıyorlardı. Yeterince açıktı. Evin sahipleri güçlü, ağır bir uykuya yatırılmıştı, böylece ayağımızın altında dolaşmayacaklardı. Bütün operasyon ofislerini Alacakaranlık'ta kurabilirdik ama neden enerjimizi boşa harcayalım ki?

O sırada biri omzumdan yakaladı, arkamı döndüm, Semyon'du.

"Patron bu tarafta," dedi. "Gel..."

Patronun beni beklediğini herkes biliyordu.

Bir sonraki odaya girince kendimi hemen göstermemeye çalıştım.

Bir Gece Nöbeti operasyon ofisinin, kişiye ait olan bir dairede kurulmasından daha absürt bir görüntü olamazdı.

Orta boy bir büyü küresi, üzeri kozmetik eşyaları ve taklit mücevherlerle dolu olan bir tuvalet masasının üstünde, havada asılı duruyordu. Bu küre, girdabın görüntüsünü yansıtıyordu. Lena –bizim en iyi operatörümüz– kürenin hemen yanındaki pufun üzerinde sessiz ve dikkatli bir şekilde oturuyordu. Gözleri kapalıydı ama ben içeri girince merhaba demek için yavaşça elini kaldırdı.

Bu son derece normaldi. Küre operatörleri uzayın tamamını görebiliyorlardı, onlardan bir şey saklamanın imkânı yoktu.

Patron sırtını yastıklara dayamış, yatakta uzanıyordu. Üzerinde açık renkli bir kaftan, Doğu'ya özgü, yumuşak terlikler ve bir takke vardı. Odaya, seyyar nargilenin tatlı kokusu sinmişti. Beyaz baykuş ise patronun önünde oturuyordu. Konuşmadan da iletişim kurabildikleri anlaşılıyordu.

Bu da çok normaldi. Patron, olağanüstü gerilim olduğu anlarda, Orta Asya'da bırakmış olduğu alışkanlıklarına her zaman geri dönerdi. On dokuzuncu yüzyılın sonları ve yirminci yüzyılın başlarında, orada önce müftü, sonra Müslüman bir gerilla lideri, sonra da kızıl komiser olarak çalışmıştı ve en sonunda da on yıl boyunca bölge parti sekreteri olarak görev yapmıştı.

Danila ve Ferit ise pencerenin önünde ayakta duruyorlardı. Tüm gücümle bile omuzlarındaki büyü değneğinin mor ışıltısını zor fark edebilmiştim.

Bu son derece standart bir düzenlemeydi. Böyle zamanlarda idari merkezleri kesinlikle korumasız bırakılmazdı. Danila ve Ferit, sahip olduğumuz en güçlü savaşçılar değildi ama çok deneyimliydiler, bu da kaba bir güçten çok daha önemliydi.

Fakat odadaki son Diğer'in orada oluşundan ne anlamalıydım?

Köşede, gösterişsiz ve kendi halinde bir tavırla yere çömelmişti. Dal kadar ince, içine çökmüş yanaklar, askerî tarzda kısa kesilmiş siyah saçlar, büyük ve hüzünlü gözler. Kaç yaşında olduğunu anlayabilmek imkânsızdı; belki otuz, belki de üç yüz. Üzerinde bol kesimli, koyu renk bir takım elbise vardı. İnsanlar, bu yabancının küçük bir tarikata üye olduğunu düşünebilirdi. Bu bir parça doğru olabilirdi.

O bir Kara Büyücü'ydü. Ve en güçlülerinden biriydi. Bana baktığında koruyucu kabuğumun –benim tarafımdan yapılmayan– çatlamaya ve eğilmeye başladığını hissettim.

Farkında olmadan geriye doğru bir adım attım. Ama büyücü bunun sanki geçici bir yanlışlık olduğunu göstermek istiyormuş gibi bakışlarını yere doğru indirmişti...

"Boris İgnatieviç." Sesim biraz hırıltılı duyuluyordu.

Patron sert bir şekilde kafasını salladı ve sonra bakışlarını kendisine sabitlemiş olan Kara Büyücü'ye doğru döndü.

"Tılsımı ona ver," dedi patron kaba bir şekilde.

Kara Büyücü'nün sesi dünyanın bütün kederiyle yüklü birinin sesi gibi üzgün ve sakindi:

"Antlaşma'nın yasakladığı hiçbir şey yapmıyorum."

"Ben de. Çalışma arkadaşlarım, gözcülere karşı bağışıklık kazanmış olmalılar."

İşte bu kadar! İdari merkezimizde Karanlık Taraf'tan bir gözcü vardı. Bu da, Gündüz Nöbeti'nin de yakınlarda bir yerde bir idari merkezi olduğu anlamına geliyordu ve bizden biri de oradaydı.

Kara Büyücü ellerini ceketinin cebine soktu. Bakır bir zincire takılı, oymalı, fildişi bir madalyon çıkardı ve bana uzattı.

"Fırlat," dedim.

Büyücü aynı hüzünlü ve sempatik tavırla, nazik bir şekilde gülümsedi ve madalyonu bana doğru attı. Ben de onu yakaladım. Patron da onaylayan bir ifadeyle kafasını salladı.

"Adın ne?" diye sordum.

"Zavulon!"

Bu ismi daha önce hiç duymamıştım. Tanınmış biri ya da Gündüz Nöbeti'nin üstlerinden biri değildi.

"Zavulon!" diye tekrar ettim, tılsıma doğru bakarken. "Artık benim üzerimde herhangi bir güce sahip değilsin."

Madalyon avucumda giderek ısınıyordu. Tişörtümün üzerine taktım, Kara Büyücü'ye kafamı salladım ve patrona doğru yürüdüm.

Nargilenin sipsisini daha ağzından çıkarmadığından, "İşlerin nasıl gittiğini görebilirsin, Anton," dedi patron, yavaşça mırıldanarak. "Burada, bak."

Pencereden dışarıya baktım ve kafamı salladım.

Kara girdap tıpkı içinde bulunduğumuz binaya benzeyen, dokuz katlı bir bloktan filizlendi. İnce, esnek gövdesi birinci katın oralarda bir yerde sona erdi. Alacakaranlık'a uzanarak apartmanın yerini tam olarak saptayabiliyordum.

"Bu nasıl olabiliyor, Boris İgnatieviç?" dedim. "Bu, birinin kafasına tuğla düşmesinden ya da koridorda yaşanacak bir gaz patlamasından bile çok daha ciddi bir şey."

"Yapabileceğimiz her şeyi yapıyoruz." Patron, kendini bana karşı savunmak zorundaymış gibi görünüyordu. "Tüm füze siloları kontrolümüz altında, aynı önlemler Amerika ve Fransa'da da alındı ve şu anda Çin'de de koyacak bir yer bulmaya çalışıyorlar. Nükleer silahlar kullanılırken daha dikkatli olmak gerekiyor. Lazer uydularını yerleştirmede büyük sorunlar yaşıyoruz. Şehrin her yeri de bakteriyel atıklarla dolu. Bir saat önce Virüs Araştırma Enstitüsü'nde bir sızıntı vardı."

"Kaderi aldatamazsın," dedim, korunaklı bir tavırla.

"Kesinlikle. Geminin altındaki delikleri kapatmaya çalışıyoruz ama gemi çoktan ikiye ayrılmaya başlamış bile."

Ve birden fark ettim ki herkes –Kara Büyücü, Olga, Lena ve savaşçılar– bana bakıyorlardı. Kendimi çok rahatsız hissetmeye başlamıştım.

"Boris İgnatieviç?"

"Kızla bağlantı kurdun."

"Ne?"

Patron derin bir nefes aldı ve nargilenin ucunu ağzından çıkardı. Bayat afyon kokusu yere doğru iniyordu.

"Sen, Anton Gorodetski, programcı, bekâr, ortalama yetenekli, başının üzerinde siyah, iğrenç bir hortum asılı olan kızla bağlantı kurdun."

Köşede duran Kara Büyücü yavaşça derin bir nefes aldı. Aklıma, "Neden?" sorusundan başka bir şey gelmemişti.

"Bilmiyorum. Biz, kıza İgnat'ı gönderdik, iyi iş çıkardı. Biliyorsun o herkesi baştan çıkarabilir."

"Ama bu kız üzerinde etkili olamadı."

"Oldu. Sadece girdap büyümeye başladı. Birlikte yarım saat geçirdiler ve girdap bir buçuk metreden, yirmi beş metreye ulaştı. Ve biz de İgnat'ı hemen durdurmak zorunda kaldık."

Kara Büyücü'ye doğru baktım. Zavulon yere bakıyormuş gibi görünüyordu ama birden kafasını kaldırdı. Bu kez koruyucu kalkanım hiçbir tepki vermedi: Tılsım bana güvenli bir koruma sağlıyordu.

"Buna ihtiyacımız yok," dedi, çok alçak bir sesle. "Sadece bir vahşi, kahvaltıda küçük bir parça et yemek için bir fili öldürür."

Bu kıyaslama karşısında şok olmuştum. Ama doğru söylüyormuş gibi görünüyordu.

"Genelde bu derecedeyken öldürmeye ihtiyaç duymayız," diye devam etti Kara Büyücü, "Şu anda bu kadar büyük çaplı bir enerji boşaltımı gerektiren bir projemiz yok."

"Umarım gerçekten yoktur," dedi patron, tuhaf, kulak tırmalayan bir ses tonuyla. "Zavulon, anlaman gereken şey, eğer bu felaket gerçekleşirse bunu olabildiğince küçültmemiz gerekiyor.

Kara Büyücü'nün yüzünde bir tebessüm gölgesi oluşmuştu.

"Yaşanan olaylardan ötürü dehşete kapılan, başkalarının acılarına merhamet gözyaşları döken insanların sayısı çok fazla olacak. Fakat gözleri televizyon ekranlarına yapışmış bir şekilde oturan, başkalarının acılarından zevk alan, kendi şehirlerini teğet geçtiği için memnun olan ve Üçüncü Roma'yı saran intikam ateşi hakkında şaka yapanların sayısı daha fazla, çok daha fazla olacak... Yukarıdan gelen intikam. Sen bunu bilirsin, düşmanım."

O, buna sinsice sevinmiyordu; en yüksek rütbeli Karanlık Varlıklar böyle basit tepkiler vermezlerdi. Patron bir gerçeğe değinmişti.

"Yine de hazırız," dedi Boris İgnatieviç. "Sen bunu biliyorsun."

"Biliyorum ama biz daha avantajlı bir durumdayız. Tabii eğer elinde bir çift as yoksa, Boris."

"Bende hep dört as olur, biliyorsun."

Patron, Kara Büyücü'ye olan ilgisini tamamen kaybetmiş gibi bana doğru döndü.

"Anton, girdap Gündüz Nöbeti tarafından beslenmiyor, sadece onu yaratan kişi ve bilinmeyen Kara Büyücü'nün korkunç gücüyle besleniyor. O da İgnat'ın varlığını hissetti ve olayların hızını artırdı. Şimdi tek umudumuz sensin."

"Neden?"

"Sana söyledim, Anton, sen onunla bağlantı kurdun. Şimdi olasılık sahasında üç yol ayrımı var."

Patron elini salladı ve havada beyaz bir ekran oluştu. Zavulon'un kaşları çatılmıştı; muhtemelen enerjisinin sonuna yaklaşmıştı.

"Birinci yol sonucunda meydana gelecek olaylar," dedi patron. Siyah bir şerit, gözle görülebilir bir destek olmadan, odanın ortasında

asılı duran beyaz ekranda belirdi. Daha sonra çirkin bir mürekkep lekesi gibi yayılarak bulanıklaştı ve ekranın sınırlarından taştı.

"Bu en muhtemel yol. Girdap maksimum gücüne ulaşır ve Cehennem patlar. Milyonlarca kurban. Küresel bir felaket – nükleer ve biyolojik etkiler, göktaşı çarpmaları ve yirmi şiddetinde bir deprem. Adını sen koy."

"Bu Cehennem'e doğrudan bir geçiş mi?" diye sordum, dikkatli bir şekilde, göz ucuyla Kara Büyücü'ye doğru bakarak. Yüzünde umursamaz bir ifade vardı.

"Hayır, sanmıyorum. Sınır hâlâ çok uzakta." dedi patron, kafasını sallayarak. "Aksi takdirde Gündüz Nöbeti ve Gece Nöbeti birbirlerini çoktan ortadan kaldırmış olurdu. İkinci yol ise..."

Siyah şeritten ince bir çizgi yayıldı. Ve aniden koptu.

"Hedefin yok olması. Eğer hedef ortadan kalkarsa girdap kendiliğinden dağılır."

Zavulon birden kıpırdadı ve kibarca şöyle dedi:

"Bu küçük girişimde size yardım etmeye hazırım. Gece Nöbeti bunu tek başına yapamaz, öyle değil mi? Biz, sizin hizmetinizdeyiz."

Kısa bir sessizlik oldu ve sonra birden patron gülmeye başladı.

"Eğer isterseniz," dedi Zavulon, omuzlarım silkerek. "Tekrar ediyorum, kısa bir süreliğine size yardım teklif ediyoruz. Bir anda milyonlarca insanın öleceği küresel bir felaket istemeyiz. Henüz değil."

"Üçüncü yol," dedi patron, bana bakarak. "Dikkatli izle."

Ana kökten, başka bir çizgi ayrıldı ve yavaş yavaş incelerek yok oldu.

"Eğer sen bu olaya dâhil olursan, olacaklar bunlar, Anton."

"Ne yapmam gerek?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Olasılık tahmini asla tam olarak doğru olabilen bir bilim değildir. Bildiğim tek bir şey var: Sen, bu girdabı ortadan kaldırabilirsin."

Birden saçma bir şekilde, belki de hâlâ beni denemeye çalıştığı fikrine kapılmıştım. Saha tecrübesi testi... Vampiri öldürmüştüm ve şimdi... ama yok, bu olamazdı. Böylesine yüksek bir riskle!

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım." Sesim bu kez farklıydı, tam olarak korkmuş gibi değil de daha çok şaşırmış gibiydi. Kara Büyücü Zavulon son derece itici bir şekilde kıkırdadı, sesi tıpkı bir kadını andırıyordu.

Patron kafasını salladı:

"Biliyorum, Anton."

Ayağa kalktı, kaftanını düzeltti ve bana doğru yürüdü. Tuhaf görünüyordu; üzerine giydiği doğuya özgü bu kıyafet, sıradan bir Moskova apartman dairesi ortamında başarısız bir parodi gibi görünüyordu.

"Daha önce hiç kimse böyle bir girdabı ortadan kaldırmadı. Sen bunu deneyen ilk kişi olacaksın."

Hiçbir şey söylemedim.

"Ve unutma, Anton. Eğer bunu berbat edersen,ufacık bir şeyi bile, yanacak ilk kişi sen olacaksın. Alacakaranlık'tan çıkacak zamanın bile olmayacak. Cehennem patlamasından kaçarken Aydınlık Varlıklar'a neler olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Boğazım kurumuştu. Kafamı salladım.

"Affedersin, sevgili düşmanım," dedi Zavulon, alay eder bir şekilde. "Sen meslektaşının doğruyu seçmesine izin vermiyor musun? Böyle durumlarda, savaş zamanında bile, en doğrusu her zaman gönüllüleri çağırmaktır."

"Biz çoktan gönüllülerimize çağrı yaptık," dedi patron hemen, arkasına bile dönmeden. "Biz zaten çok uzun zamandır gönüllüyüz. Ve başka seçeneğimiz de yok."

"Ama bizim de var. Her zaman." Kara Büyücü tekrar güldü.

"Biz, insanoğlunun doğruyu seçme hakkım kabul ettiğimizde kendimizi bundan mahrum ettik, Zavulon," dedi Boris İgnatieviç, Kara Büyücü'ye bakarak. "Sen burada yanlış seyirciye oynuyorsun. Bu işe karışma!"

"Başka bir şey söylemeyeceğim." Zavulon, kafasını aşağıya eğdi ve tekrar eski korkak haline büründü.

"Elinden geleni yap," dedi patron. "Anton, sana tavsiye veremem. Dene. Sana yalvarıyorum, lütfen dene. Ve... öğretilen her şeyi unut. Benim söylediklerime, derslerde aldığın notlara, kendi gözlerine ve başkalarının söylediği hiçbir şeye inanma."

"Öyleyse neye inanacağım, Boris İgnatieviç?"

"Eğer bunu bilseydim, Anton, bu idari merkezden doğruca çıkıp o kapıya kendim girerdim."

Aynı anda ikimiz de camdan dışarıya baktık. Kara girdap hâlâ oradan oraya savrularak kendi etrafında dönüp duruyordu. Kaldırımda yürüyen bir kişi, yüzünü aniden yağan kara doğru çevirdi ve girdabın etrafında geniş bir daire çizmeye başladı. O sırada yolun kenarında daha önceden yürünmüş olan bir patika fark ettim. İnsanlar, dünyalarını vurmak için hazırlanan bu Kötülük'ü göremiyorlar ama yaklaştığını hissedebiliyorlardı.

"Ben, Anton'u koruyacağım," dedi birden omzumdaki beyaz baykuş, "Siz onun arkasını kollayın ve bağlantısının kopmasına izin vermeyin."

"Dışarıdan," diye onayladı patron. "Sadece dışarıdan... Anton, sen git. Biz seni her türlü takibe karşı korumak için elimizden geleni yapacağız."

Beyaz baykuş yataktan havalandı ve omzuma kondu.

Önce arkadaşlarıma sonra Kara Büyücü'ye baktım –kış uykusuna yatmış gibi görünüyordu– ve odadan çıktım. Apartmandaki bütün sesler yavaş yavaş kayboluyordu.

Onlar da, gereksiz hiçbir şey söylemeden, omzumu sıvazlamadan ya da herhangi bir tavsiyede bulunmadan, sessizce beni kapıya kadar geçirdiler. Sonuçta, yaptığım çok da büyük bir şey değildi. Sadece ölüme giden yola girmiştim.

Sessizdi.

Bu geç saatte ve Moskova'daki bir yerleşim yeri için bile. Sanki herkes kendini eve hapsedip ışıkları kapatmış ve hiçbir şey konuşmadan kafasını battaniyenin altına sokmuştu. Sessizdiler ama uyumuyorlardı. Tek hareket, camlarda titreşen mavi ve kırmızı ışıklardı, televizyonlar her yerde açıktı. Bu çoktan bir alışkanlık olmuştu; korktuğumuzda, acı çektiğimizde televizyonları açıyor ve mutlaka alışverişten haberlere kadar her şeyi izliyorduk.

İnsanlar, Alacakaranlık dünyasını göremezler. Ama ne kadar yakın olduğunu hissedebilirler.

"Olga, bana bu girdap hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Karşı konulamaz."

"Bu kadar mı?"

Girdabın, tıpkı bir filin hortumuna benzeyen gövdesinin bükülüşünü izlerken kapının girişine oturdum. Şu anda kendimi mücadeleye girebilecek gibi hissetmiyordum.

"Ne zaman... Ne büyüklükte bir girdabı yok edebilirsin?"

Olga düşündü:

"Beş metre yüksekliğinde bir girdaba karşı şansım var. Üç metre ise kesin."

"Sen bunu yaparsan, kız hayatta kalır mı?"

"Kalabilir."

Beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Bu anormal sessizlikte caddedeki arabalar bile şehrin ölüme mahkûm olan bu bölgesinden uzak durmaya çalıştığı halde geriye hâlâ bazı sesler kalıyordu.

Sonra birden anladım. Köpekler uluyordu. Etraftaki tüm apartmanlardaki zavallı köpekler, kısık, acınaklı ve çaresiz sesleriyle sahiplerine sızlanıyorlardı. Cehennem'in giderek daha da yaklaştığını hissedebiliyorlardı.

"Olga, kız hakkında sahip olduğumuz bilgiler. Hepsini istiyorum."

"Svetlana Nazarova. Yirmi beş yaşında. On yedi numaralı polikliniKte doktor. Daha önce hiç Gece Nöbeti'nin ilgi alanına girmemiş. Daha önce hiç Gündüz Nöbeti'nin de ilgi alanına girmemiş. Hiçbir büyü gücü saptanmadı. Annesi, babası ve küçük erkek kardeşi Brateyevo'da yaşıyor. Onlarla nadiren görüşüyor, daha çok telefonla. Dört kız arkadaşı kontrol edildi, şimdiye kadar olağanüstü bir şey yok. Diğer insanlarla olan ilişkileri düzgün, ciddi bir düşmanı yok."

"Doktor," dedim düşünceli bir şekilde. "Bu bir ipucu, Olga. Tedavisinden memnun kalmamış yaşlı bir adam ya da yaşlı bir kadın. Yıllar içinde yaşlıların gizli büyü güçlerinde genellikle artışlar olur."

"Bu kontrol edildi," dedi Olga. "Şimdiye kadar hiçbir şey olmamış."

Bir anlamı yoktu. Böyle vahşi tahminler yapmak aptalcaydı. İnsanlar, bir kız üzerinde sadece yarın gündür çalışan birinden, yani benden daha akıllıydılar.

"Başka?"

"Kan grubu sıfır. Ciddi bir hastalık yok, nadiren kalbinde hafif bir ritm bozukluğu. İlk cinsel ilişkiyi on yedi yaşındayken, yaşıtlarından biriyle meraktan yaşamış. Dört ay evli kalmış, iki yıl önce boşanmış, eski kocasıyla olan ilişkisi ılımlı bir şekilde devam ediyor. Çocuğu yok."

"Peki ya kocasının güçleri?"

"Herhangi bir gücü yok. Yeni karısının da öyle. Kontrol ettiğimiz ilk şey buydu."

"Düşmanları?"

"İş yerinde kötü niyetli iki kadın. Yine iş yerinde reddedilen iki hayran. Altı ay önce sahte rapor almak isteyen bir okul arkadaşı."

"Ve?"

"Reddetmiş."

"Hımın. Ne kadar büyüleri var?"

"Neredeyse, hiç. Kin oranları son derece normal. Hepsi yalnızca zayıf bir büyü gücüne sahip. Böyle bir girdap oluşturamazlar."

"Ölen hasta? Son zamanlarda?"

"Yok."

"Öyleyse bu lanet nereden geliyor?" diye sordum kendi kendime. Evet, şimdi Nöbet'in neden hiçbir şey bulamadığını anlayabiliyordum. Svetlana âdeta bir melekti. Yirmi beş yılda beş düşman; bu gerçekten gurur duyulacak bir durumdu.

Olga kendime sorduğum bu soruya cevap vermedi.

"Gitmem gerek," dedim. İki korumanın siluetini görebildiğim pencereye doğru döndüm. İçlerinden biri bana el sallıyordu. "Olga, İgnat bunu nasıl yapmaya çalıştı?"

"Klasik bir yöntem. Caddede bir karşılaşma, 'çekingen entelektüel' yöntemi. Barda bir kahve. Sohbet. Çekim gücünde hızlı bir yükseliş. Sonra İgnat, şampanya ve likör aldı ve buraya geldiler."

"Sonra?"

"Girdap büyümeye başladı."

"Sebebi ne?"

"Hiçbir sebep yok. Kız, İgnat'tan hoşlandı, daha doğrusu çok güçlü bir çekim hissetmeye başladı. Ama o anda girdap çok hızlı bir şekilde büyümeye başladı. İgnat üç farklı davranış biçimi denedi ve gece burada kalmak için kesin bir davet almayı başardı. Girdabın patlama noktasına ulaşmasının sebebi de bu. Sonra İgnat geri çağrıldı. Ve girdap dengelendi."

"Nasıl geri çağrıldı?"

Baştan aşağıya kadar donmuştum ve botlarımın fena bir şekilde ıslandığını hissediyordum. Macera için hâlâ hazır değildim.

"'Hasta anne' yöntemi. Cep telefonundan arandı; kızdan özür diledi ve yarın arayacağına dair söz verdi. Bir aksilik olmadı, şüpheli bir durum oluşmadı."

"Ve girdap dengelendi mi?"

Olga cevap vermedi; belli ki, analistlerle haberleşiyordu.

"Hatta biraz kısaldı. Üç santimetre. Ama bu da enerji girişinin kesilmesiyle oluşmuş doğal bir tepki olabilir."

Tüm bu olanlarda bir şey vardı ama belli belirsiz şüphelerime bir açıklama getiremiyordum.

"Kızın muayenehanesi nerede, Olga?"

"Burada. Şu an içindeyiz. Bu evi de kapsıyor. Hastalar sık sık onun evine geliyor."

"Harika. Öyleyse hasta olarak gideceğim."

"Uydurma anılar yerleştirmek için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Ben hallederim."

"Patron, tamam diyor," dedi Olga, kısa bir süre duraksadıktan sonra. "Devam et. Masken: Anton Gorodetski, programcı, bekâr, üç yıldır mide ülseri teşhisiyle müşahede altındasın, bu apartmanda yaşıyorsun, kapı numarası altmış dört. Şu anda boş; gerekirse, o konuda da yardım sağlarız."

"Üç yıl benim için çok fazla," dedim. "Bir yıl. En fazla bir yıl."

"Tamam."

Olga'ya baktım, o da bana hiç kırpmadığı kuş gözleriyle bakıyordu. O gözlerin içinde bir yerlerde hâlâ mutfağımda benimle konyak içen, kirli, asil bir kadın görüyordum.

"İyi şanslar," dedi. "Girdabın yüksekliğini azaltmaya çalış. En az on metre... Sonra ben risk alacağım."

Baykuş havalandı ve hemen Alacakaranlık'a, en derin seviyeye doğru gitti.

Derin bir nefes aldım ve binanın girişine doğru yürümeye başladım. Girdabın hortumu sanki bana dokunmaya çalışıyormuş gibi dalgalanıyordu. Elimi esnettim ve negatifliğin simgesi olan "Ksamadi" işaretini yaptım.

Girdap ürperdi ve geri çekildi. Korkmamıştı, sadece oyunu kurallarına göre oynuyordu. Bu boyuta ulaşan bir Cehennem çoktan gücünü geliştirmiş, akılsız davranmayı bırakmış, hedefine kitlenmiş bir füze ve deneyimli, vahşi bir kamikazeye dönüşmüş olmalıydı. Bu kulağa çok garip geliyor biliyorum –deneyimli bir kamikaze– ama konu Karanlık olunca her şey yerli yerine oturuyor. Cehennem girdabı insanların dünyasına bir kere girdi mi orada ölüme terk edilir ama ölen sadece koca bir sürünün içindeki tek bir arıdır.

"Senin zamanın henüz gelmedi," dedim. Cehennem'in bana cevap verme imkânı yoktu ama yine de bunu söylemek istemiştim.

Gövdesinin yanından geçtim. Girdap, esnek kauçuklardan elde edilen, koyu mavi renkli camlardan yapılmış gibi duruyordu. Dış yüzeyi neredeyse hareketsizdi ama derinlerde, koyu mavinin, zifiri karanlığa dönüştüğü yerde fırıl fırıl döndüğünü görebiliyordum.

Belki yanılıyordum. Belki de zamanı gelmişti.

Apartmanın girişinde şifreli kilit yoktu ya da vardı ama uçmuştu veya kırılmıştı. Bu normal bir durumdu. Karanlık'tan küçük bir merhaba. Onun bu küçük numaralarına aldırış etmeyi çoktan bırakmıştım. Hatta duvarlarda yazan yazıları ve kirli pençe izlerini, kırık lambaları ve kokuşmuş asansörleri fark etmemeye başlamıştım. Fakat şimdi köşeye sıkışmıştım.

Adresi sormaya gerek duymadım. Kızı hissedebiliyordum – daha önce evlenmiş olmasına rağmen, onu genç bir kız olarak düşünmeye

devam ettim. Hangi yoldan gideceğimi biliyordum, onun dairesini bile görebiliyordum ya da göremiyor ama bir bütün olarak algılıyordum.

Anlayamadığım tek şey, bu lanet olası girdaptan nasıl kurtulacağımdı...

Kapının önünde durdum. Kapı son derece sıradandı, metal değildi. Bu özellikle girişteki kilidi kırık olan bir apartmanın birinci katı için tuhaf bir durumdu. Derin bir nefes aldım ve zile bastım. Saat on birdi. Tabii ki biraz geç olmuştu.

Ayak seslerini duydum. Ses yalıtımı yoktu...

BÖLÜM 7

Kapıyı hemen açtı.

Kim olduğumu sormadı, kapı deliğinden bakmadı, zincir de takılı değildi. Moskova'da! Gecenin bu vaktinde! Evde tek başına! Girdap, kızın dikkatinin son kalıntılarını da süpürüyordu, son birkaç gündür hayatta kalmasını sağlayan dikkatinin. Lanetlenmiş insanlar genelde bu şekilde ölüyorlardı...

Bu göze alındığında Svetlana hâlâ normal görünüyordu. Sadece gözlerinin altındaki gölgeler dışında. Ama nasıl bir gece geçirdiğini kim bilebilirdi ki? Üzerindeki kıyafetlere bakılırsa –etek, şık bir bluz, topuklu ayakkabı– birini bekliyordu ya da dışarı çıkmak için hazırlanmıştı.

"İyi geceler, Svetlana," dedim, gözlerinde zayıf bir tanıma ifadesi fark etmiştim. Tabii ki bir gün öncesinden hafızasında bana dair belli belirsiz anılar vardı. Birbirimizi daha önceden tanıdığımızı fark ettiği ama hâlâ nereden tanıdığını çıkaramadığı o andan faydalanmam gerekiyordu.

Alacakaranlık'a doğru dikkatli bir şekilde uzandım çünkü girdap sanki bir iple bağlanmış gibi kızın tam kafasının üzerinde asılı duruyordu ve her an tepki gösterebilirdi. Dikkatliydim çünkü gerçekten onu kandırmak istemiyordum.

Bu, onun iyiliği için olmasa bile.

Bu sadece ilk seferinde ilginç ve eğlencelidir. Eğer bundan sonrasını hâlâ eğlenceli buluyorsanız, Gece Nöbeti sizin için doğru iş

değildir. Birinin ahlaki zorunluluklarını değiştirmek zor bir iştir, özellikle de her zaman İyilik yönünde tercihler yapıyorsa. Hafızasına müdahale etmek ise bambaşka bir iştir. Bu kaçınılmazdır; yapılmak zorundadır, anlaşmanın bir parçasıdır. Bizler, Alacakaranlık'a giriş ve çıkış sürecinde etrafımızdaki insanlarda geçici hafıza kaybına sebep oluruz.

Eğer birinin hafızasıyla oynamaktan zevk almaya başlarsanız, Nöbet'i terk etmenin zamanı gelmiş demektir.

"İyi geceler, Anton." Onu hiç yaşanmamış olayları hatırlamaya zorladığımda sesi biraz donuklaşmıştı. "Neler oluyor?"

Acı çeken bir tavırla gülümsedim ve midemin üzerine vurdum. Ama Svetlana'nın hafızasında şu anda şiddetli bir kasırga vardı. Benim kontrol gücüm de çok iyi olmadığından, onun aklına tamamen yanlış bir hatıra yapısı yerleştirebilirdim. Neyse ki bu durumda kıza birkaç ipucu verebildim ve o da kendi kendini kandırdı. İmgemi, bana benzeyen eski bir tanıdığın, benim yaşlarımdaki birkaç düzine hastanın, daha önceden tanıdığı ve sevdiği başka bir kişinin ve apartmanda yaşayan birkaç komşunun arasına yerleştirdi. Ben ise Svetlana'nın resmi tamamlaması için sadece yumuşak bir dokunuş yaptım. İyi bir adam... Bir nevrasteni[19]... Sık sık hasta oluyor... Biraz çapkın ama çok fazla değil – kendine güvensiz. Yandaki apartmanda yaşıyor.

"Ağrın mı var?" Düşüncelerini bir araya topladı. Gerçekten iyi bir doktordu, yetenekliydi.

"Biraz. Dün biraz içtim," dedim, pişman görünmeye çalışarak.

"Anton, seni uyarmıştım. İçeri gel."

İçeriye girdim ve kapıyı kapattım – kız bundan bile rahatsız olmamıştı. Paltomu çıkarırken, sıradan dünyada ve Alacakaranlık dünyasında etrafa hızlıca göz gezdirdim.

19 Sinir zafiyeti. Sinir sistemi fonksiyonunda aşırı çalışma sonucu baş gösteren zayıflık ya da bitkinlik durumu. (yay. n)

Ucuz duvar kâğıtları, yırtık pırtık bir halı, bir çift eski bot, tavanda basit, cam bir abajur içinde bir lamba ve duvarda telsiz bir telefon – ucuz Çin malı. Gösterişsiz. Temiz. Sıradan. Ama bunun sebebi, semt doktorluğunun fazla para kazandırmaması değildi, daha çok kızın konforlu olma ihtiyacı hissetmemesiydi. Bu kötüydü... Çok kötü.

Alacakaranlık dünyasında ise evin daha güzel bir görüntüsü vardı. Ne tiksindirici bitkiler ne de Kötülük'ün izleri. Tabii ki orada asılı duran kara girdap hariç... Tamamını görebiliyordum, kızın kafasının üzerinde dönüp duran gövdesinden, otuz metre yüksekteki kocaman ağzına kadar.

Odaya kadar Svetlana'yı takip ettim. En azından burası biraz daha konforluydu. Kanepenin sıcacık turuncu bir ışıltısı vardı ama her yerinde değil sadece eski moda klasik bir lambanın aydınlattığı kısmında. İki duvar da birbirinin üzerine konmuş kitap raflarıyla kaplıydı, yedi kat yüksekliğinde. Her şey yeterince açıktı.

Sadece felaketin masum sebebi, profesyonel bir hedef ve Kara Büyücü'nün potansiyel kurbanı olarak değil bir insan olarak da onu anlamaya başlıyordum. İçine kapanık, kitapları seven, bir sürü kompleksi olan, kafası çılgınca amaçlarla dolu, yakışıklı prensinin onu aradığına ve sonunda mutlaka bulacağına inanan bir çocuk. Doktor olmak, birkaç kız arkadaş, birkaç erkek arkadaş ve tek başınalık. Komünizmin ruhu altında itinalı bir iş temposu, nadir yapılan kafe ziyaretleri ve yaşanan nadir aşklar. Ve her gece, tıpkı bir diğeri gibi, kanepede elinde kitap, yanında telefon, duygusal ya da rahatlatıcı bir şeyler mırıldanan bir televizyon.

Farklı yaş gruplarındaki kız ve erkekler, kaçınız hâlâ altmışlı yaşlardaki tecrübesiz anne babalar tarafından yetiştiriliyorsunuz? Kaçınız mutsuz ve nasıl mutlu olunacağını bilmiyor? Ne kadar zamandır size acıyor, ne kadar zamandır size yardım ediyorum? Size Alacakaranlık'ın içinden dokunmak –nazikçe, hiç güç kullanmadan. Size ufacık bir özgüven, ufacık bir iyimserlik, bir gram irade ve hiciv

kırıntısı vermek. Başkalarına da yardım edebilin diye, size yardım etmek.

Ama yapamam.

İyilik tarafından yapılan her hareket, Kötülük'ün etkili bir karşılık vermesine olanak sağlar. Antlaşma! Nöbetler! Dünyadaki barışın dengesi!

Bununla yaşamak zorundayım ya da her köşeyi döndüğümde beni Alacakaranlık'tan göndermek için bekleyen eski arkadaşlarımı ve ebedî düşmanlarımı bekleyerek çıldıracak, kuralları çiğneyecek, kalabalık içerisinde dolaşarak sürpriz hediyeler dağıtıp kaderleri değiştireceğim.

"Anton, annen nasıl?"

Ah, evet. Hasta Anton Gorodetski'nin yaşlı bir annesi vardı, değil mi? Osteokondroz[20] ve bütün yaşlı hastalıklarına sahip. O da Svetlana'nın hastalarından biriydi.

"Fena değil, iyi. Ben..."

"Uzan."

Gömleğimi ve kazağımı çıkardım ve kanepeye uzandım. Svetlana da yanıma oturdu. Parmaklarını karnımın üzerinde gezdirdi ve karaciğerime kadar muayene etti.

"Ağrıyor mu?"

"Hayır, şimdi ağrımıyor."

"Ne kadar içtin?"

Kızın soruların cevaplarken, aklmdaki cevapları bulmaya çalıştım. Ölüyormuş gibi görünmeme gerek yoktu. Evet. Ağrım azdı, çok keskin değildi... Yemekten sonra... Sadece biraz sancım olmuştu.

20 Büyümesini sürdüren kemiklerin kemikleşme çekirdeklerindeki bozukluklarla ilgili bir grup hastalığın ortak adı. Kemikleşme çekirdeğindeki bozukluklar kemik dokusunda nekroza (doku ölümü) ve incelmeye yol açar. (ç. n.)

"Şu ana kadar gastrit gibi görünüyor, Anton," dedi Svetlana, ellerini midemin üzerinden çekerken. "Ama oldukça kötü, biliyorsun. Sana ilaç yazacağım..."

Ayağa kalktı, kapıya yürüdü ve askıdan çantasını aldı.

O bunları yaparken, ben de girdabı gözlüyordum. Hiçbir şey olmuyordu, benim gelişim Cehennem üzerinde herhangi bir şiddet artışına sebep olmamıştı ama zayıflatmamıştı da...

"Anton..." Ses Alacakaranlık'tan geliyordu, bu Olga'nm sesiydi. *"Anton girdap üç santimetre kısaldı. Bir yerlerde doğru bir hareket yapmış olmalısın. Düşün, Anton."*

Doğru bir hareket? Ne zaman? Ziyaretime bir sebep uydurmaktan başka hiçbir şey yapmamıştım.

"Anton, hiç ülser ilacın kaldı mı?" diye sordu Svetlana, masadan bana doğru bakarak. Gömleğimi giyerken kafamı salladım:

"Evet, birkaç kapsül."

"Eve gidince bir tane iç. Yarın eczaneden biraz daha ilaç al. Ve iki hafta boyunca her gün uyumadan önce iç."

Belli ki Svetlana ilaçlara inanan doktorlardan biriydi. Bu beni rahatsız etmemişti, ilaçlara ben de inanıyordum. Hepimiz –Diğerleri yani– bilime karşı saygıyla karışık saçma bir korkuya sahiptik, basit bir büyü etkisiyle çözülebilecek durumlarda bile hemen ağrı kesici ve antibiyotiklere uzanırdık.

"Svetlana, umarın sorduğum için kusura bakmazsın," dedim, suçlu bir şekilde yüzümü çevirerek. "Herhangi bir problemin var mı?"

"Bunu da nereden çıkardın, Anton?" diye sordu, yazmaya devam ediyor ve benim olduğum yöne doğru hiç bakmıyordu. Ama gerilmişti.

"Sadece bir his. Birileri seni herhangi bir şekilde incitti mi?"

Kız kalemi bıraktı, ardından meraklı ve iyi niyetli bakışlarla bana doğru baktı.

"Hayır, Anton. Hiçbir şey yok. Sadece kıştan olsa gerek; çok uzun sürüyor."

Zoraki bir tebessümle gülümsedi. Cehennem girdabı büyük bir hırsla gövdesinin yönünü değiştirerek kızın kafasının üzerinde dalgalandı.

"Gökyüzü gri, dünya gri. Canım hiçbir şey yapmak istemiyor. Her şey anlamsız geliyor. Yorgunum, Anton ama bahar gelince geçer."

"Bunalıma girmişsin, Svetlana," dedim. Bu tanıyı onun hatıralarından çıkardığımı fark etmemiştim. Ama o da hiç dikkat etmemişti.

"Belki de. Önemli değil, güneş göründüğünde... İlgin için teşekkürler, Anton."

Bu kez gülüşü daha samimi görünüyordu ama hâlâ zorlamaydı.

Alacakaranlık'tan Olga'nın fısıldadığını duydum:

"Anton, on santimetre daha kısaldı! Girdap giderek küçülüyor! Analistler üzerinde çalışıyorlar, Anton. Konuşmaya devam et!"

Neyi doğru yapıyordum?

Bu soru "neyi yanlış yapıyorum?" demekten daha korkutucuydu. Eğer yanlış yapıyorsanız, tüm yapmanız gereken yaklaşımınızda radikal bir değişikliğe gitmektir. Ama eğer nasıl yaptığınızı bilmeden hedefi vurduysanız, işte o zaman gerçek bir çıkmazın içindesiniz demektir. Kötü bir atış yapıp tesadüfen hedefi tam ortasından vurduktan sonra ellerinizi nasıl hareket ettirdiğinizi, gözlerinizi nasıl kıstığınızı ve parmaklarınızla tetiğe ne kadar baskı uyguladığınızı hatırlamaya çalışmak çok zor bir şeydir... ve merminin, rastgele bir rüzgâr tarafından hedefe yönlendirildiğine inanmak istememek de.

Kendimi, oturmuş Svetlana'ya bakarken buldum. O da bana bakıyordu. Ciddi bir şekilde hiç konuşmadan.

"Üzgünüm," dedim. "Üzgünüm Svetlana, affet beni. Gecenin bu saatinde pat diye geldim ve şimdi de senin özel hayatına karışıyorum."

"Sorun değil, Anton. Aslında hoşuma gitti. Bir çay içmeye ne dersin?"

"Yirmi santimetre daha kısaldı, Anton! Evet de!"

Girdabın yüksekliğinin birkaç santimetre azalması bile tanrıların bir armağanıydı. Bu santimetreler insan hayatı demekti. Onlarca ya da yüzlerce insan bu kaçınılmaz felaketten kurtuluyordu. Nasıl yaptığımı bilmiyordum ama Svetlana'nın girdaba karşı olan direncini artırıyordum. Ve girdap yavaş yavaş yok oluyordu.

"Teşekkürler, Svetlana. Memnuniyetle."

Kız ayağa kalktı ve mutfağa gitti. Onu takip ettim. Burada neler olmuştu?

"Anton, henüz kesin olmayan bir analiz var..."

Bir an penceredeki perdede beyaz bir baykuş silueti gördüğümü düşündüm – Svetlana'yı takip ederek duvar boyunca hızla uçtu.

"İgnat her zamanki planı uyguladı. İltifat, ilgi, aklını çelme ve aşk. Kız bundan hoşlandı ama bu da girdabın büyümesine sebep oldu. Sen farklı bir yaklaşım kullanıyorsun –şefkat. Rahatsız etmeyen bir şefkat."

Arkasından herhangi bir öneri gelmemişti, bu da analistlerin henüz net bir sonuca ulaşamadığını gösteriyordu. Ama şimdi en azından bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğini biliyordum. Üzgünce bakıp şefkatle gülümseyerek çayımı içeceğim ve şöyle diyeceğim: "Gözlerin yorgun görünüyor, Sveta..."

Birbirimizle arkadaş gibi konuşuyorduk, öyle değil mi? Tabii ki öyle. Bundan emindim.

"Anton?"

Çok uzun bir süredir yüzüne bakıyordum. Svetlana elinde yüzeyi buharla kaplı su ısıtıcısıyla, hiç kıpırdamadan ocağın yanında duruyordu. Kesinlikle korkmamıştı, bu duygu ona çok uzaktı, kara

girdap tarafından tamamen ortadan kaldırılmıştı. Daha çok mahcup olmuş gibiydi.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Evet. Kendimi biraz garip hissettim. Gecenin bir saatinde ortaya çıktım, seni sorunlarımla sıktım ve şimdi de burada çay için bekliyorum..."

"Anton, lütfen kal. Biliyorsun, garip bir gün geçirdim ve yalnızım... Bunu benim muayene ücretim olarak kabul edelim, olur mu? Yani... Sen biraz burada kal ve benimle konuş," diye açıklama yaptı hemen.

Başımı salladım. Herhangi bir kelime bile hata yapmama sebep olabilirdi.

"Girdap on beş santimetre daha kısaldı. Doğru taktiği seçtin, Anton!"

Ama ben bir şey seçmemiştim, bu dandik analistler neden bunu anlayamıyordu! Bir başkasının evine girmek için Diğerleri'nden birinin gücünü kullanmış ve burada daha fazla kalabilmek için o kişinin anılarına müdahale etmiştim. Şimdi de olayları sadece akışına bırakıyordum.

Bu akıntının beni gitmem gereken yere götüreceğini umarak.

"Biraz reçel ister misin, Anton?"

"Evet..."

Çılgın çay partisi! Kenara çekil, Lewis Carroll[21]! En çılgın çay partileri, tavşan yuvasında ve Çılgın Şapkacı, Fındık Faresi ve Mart Tavşanı'yla masanın etrafında yapılanlar değildir. Küçük bir apartmanda küçük bir mutfak, kaynayan suyla tazelenmiş sabahtan kalma bir çay ve üç litrelik bir kavanozdan çıkan böğürtlen reçeli. Bu, ünlü olmayan aktörlerin samimi bir şekilde oynadığı çılgın çay partisi sahnesi. Burası asla söyleyemeyeceğimiz kelimeleri söyleyebildiğimiz

21 1832-1898 yılları arasında yaşamış ünlü İngiliz yazar, matematikçi,mantıkçı, Anglikan papazı ve fotoğrafçı. *Alice Harikalar Diyarında* en önemli eserlerindendir. (yay. n.)

tek yer. Burası, ayıp, küçük sırlarımızı sihirli hareketlerle karanlıktan çıkardığımız, kirli çamaşırlarımızı döktüğümüz ve şekerliğin içine serpilen siyanürü keşfettiğimiz yer. Ve buradan kalkıp gitmek için asla bir sebep bulamazsınız, çünkü onlar size sürekli biraz daha çay doldurur, reçel ikram eder ve şekerliği biraz daha yakınınıza iterler...

"Anton, seni neredeyse bir yıldır tanıyorum..."

Bir gölge – kızın gözlerinde kafası karışmış bir gölge. Anıları, boşlukları doldurmasına yardım etmeye çalışıyordu; anıları, ona benim gibi sempatik ve iyi bir adamın, neden onun sadece hastası olarak kaldığını açıklamaya çalışıyordu.

"Sadece işimden dolayı, tabii ki, ama şimdi... Her nedense seninle konuşmak istediğimi hissediyorum... Bir komşu olarak. Bir arkadaş olarak. Bu senin için de uygun mu?"

"Tabii ki Sveta."

Minnettar bir gülümseme. Benim adımı samimi bir şekle sokmak çok kolay değildi. Anton'dan, Antoşka'ya geçmek büyük bir adımdı.

"Teşekkürler, Anton. Biliyorsun... Ben nerede olduğumu bilmiyorum. Son üç günden bu yana."

Tabii ki Nemesis'in[22] kılıcı kafanızın üzerinde asılıyken nerede olduğunuzu bilmeniz hiç de kolay değildir. Ölü tanrıların gücünden kaçmış, merhametsiz, öfkeli Nemesis.

"Bugün... Neyse..."

Bana İgnat'ı anlatmak istiyordu. Kendisine neler olduğunu anlamıyordu; neden şans eseri bir karşılaşma, neredeyse yatağa kadar gidecekti? Kendini âdeta delirmiş gibi hissediyordu. Diğerleri'nin faaliyet küresine giren herkes aynı şeyleri hisseder.

"Svetlana, acaba... Acaba, birine küsmüş olabilir misin?"

---

22 Adaleti sağlamak için intikam almayı savunan merhametsiz bir Yunan tanrıçası. (ç. n.)

Bu çok kaba bir hamleydi. Ama acelem vardı. Daha girdabı nasıl dengelediğimi, hatta nasıl azalttığımı bile bilmiyordum. Ama acelem vardı.

"Neden böyle düşündün?"

Svetlana şaşırmamış ve bunun biraz özel bir soru olduğunu da düşünmemişti. Omuzlarımı silktim ve açıklamaya çalıştım:

"Bu, bana çok sık olur."

"Hayır, Anton. Hiç kimseye küsmedim. Küsebileceğim biri ya da bunun için bir sebebim yok. Bu benim kendi içimde bir şey..."

"İşte burada yanılıyorsun Svetlana", diye düşündüm kendi kendime. Ne kadar yanıldığına dair hiçbir fikrin yok. Bu büyüklükteki –kafanın üzerinde aslı olan– kara girdaplar sadece yüz yılda bir ortaya çıkarlar. Bu da birilerinin, senden nadir görülebilen bir güçle nefret ettiği anlamına geliyor... Bir Diğer'den bile fazla.

"Belki de bir tatile ihtiyacın var," dedim. "Bir yerlere kaç... Şehir dışında uzak bir yerlere..."

Bunu söylediğim anda bütün sorunlara bir çözüm olduğunu fark ettim. Belki mükemmel bir çözüm değildi, Svetlana için hâlâ ölümcüldü. Uzaklara gidebilirdi. Tayga'ya, Tundra'ya ya da Kuzey Kutbu'na gidebilirdi. Ve bu olay orada gerçekleşebilirdi, volkan patlayabilir, gök taşı düşebilir ya da nükleer başlıklı kruz füzesi vurabilirdi. Cehennem ortaya çıkabilirdi ama zarar gören sadece Svetlana olurdu.

Bu tarz çözümlerin, bizim için Kara Büyücü'nün ortaya attığı cinayet kadar imkânsız olması, iyi bir şeydi.

"Ne düşünüyorsun, Anton?"

"Sveta, sana ne oldu?"

"Çok ani, Anton! Konuşmayı buradan uzaklaştır!"

"Bu gerçekten çok mu belli oluyor?"

"Evet."

Svetlana bakışlarını alçalttı. Her an Olga'nın, bu kara girdabın son ve yıkıcı yükselişine başladığını, her şeyi mahvettiğimi ve şimdi binlerce insanın hayatım sonsuza kadar vicdanımda taşıyacağımı haykırmasını bekliyordum ama Olga hiçbir şey söylemiyordu.

"Ben ihanet ettim..."

"Ne?"

"Ben anneme ihanet ettim."

Ciddi bir şekilde bana bakıyordu, duruşunda adi bir şaka yapan ve bununla övünen birinin tavrı yoktu.

"Anlamadım, Sveta..."

"Annem hasta, Anton. Böbrekleri. Düzenli olarak diyalize girmesi gerekiyor ama bu geçici bir çözüm. Neyse, bana nakil teklif ettiler."

"Bunu niye sana teklif ettiler? Hâlâ anlamadım."

"Bana bir böbreğimi anneme vermem gerektiğini söylediler. Uyacağı neredeyse kesinmiş, gerekli bütün testleri de yaptırdım... Ama sonra reddettim. Ben... Ben korkuyorum..."

Hiçbir şey söylemedim. İşte şimdi her şey anlaşılmıştı. Benimle ilgili bir şey tetiklemiş olmalıydı; benimle ilgili bir şey, Svetlana'nın bana karşı son derece açık olabilmesini sağlamıştı. Bu da annesiydi.

Annesi!

"*Aferin, Anton. Çocuklar yola çıktılar bile.*" Olga'nın sesi zafer kazanmış gibiydi. Ve işte Kara Büyücü'yü bulmuştuk! "*İlk temasta kimsenin bir şey hissetmemesine ve kızda hiçbir sorun olmadığını düşündüklerine inanabiliyor musun? Aferin, Anton. Şimdi onu sakinleştir, teselli et, onunla konuş.*"

Alacakaranlık'ta kulaklarınızı kapatamazsınız. Söylenenleri dinlemek zorundasınızdır.

"Svetlana, biliyor musun, hiç kimsenin böyle bir şey istemeye hakkı yok."

"Evet, tabii ki. Anneme anlattım. O da bana bunu unutmamı, eğer buna devam edersem, kendini öldüreceğini, onun için fark eden bir şey olmadığını söyledi. Nasıl olsa ölmeyecek miymiş? Onun için kendimi kötürüm bırakmaya değmezmiş. Ona hiçbir şey anlatmamalıydım. Sadece böbreği bağışlamalıydım. O, bunu ameliyattan sonra öğrenebilirdi. Bir böbrekle doğum bile yapılabilir... Böyle bir sürü örnek var."

Böbrekler. Ne anlamsız. Ne önemsiz bir sorun. Gerçek bir Beyaz Büyücü için bir saatlik bir iş. Ama insanları iyileştirmemize izin verilmiyor. Yapılan her tedavi, Kara Büyücü'ye lanetleme ya da bir kişiye kem göz yerleştirme izni veriyor. Ve kızın annesi... Ameliyatı aklının ucundan bile geçirme derken, bir anlık duygu patlamasıyla ne yaptığını bilmeden kızını lanetleyen kendi annesiydi.

Ve bu da korkunç kara girdabın büyümesine sebep olmuştu.

"Şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyorum, Anton. Aptalca şeyler yapmaya devam ediyorum. Bugün neredeyse hiç tanımadığım bir yabancıyla yatacaktım." Svetlana için bunu bana söylemek, neredeyse annesini anlatması kadar zor olmalıydı.

"Sveta, bu sorunu çözebiliriz," dedim. "En önemlisi hemen pes etmemek ve kendini gereksiz yere cezalandırmamaktır."

"Ona bile bile söyledim, Anton. Ne diyeceğini biliyordum! Bunu yapmak zorunda kalmamak için anlatmak istedim. Beni lanetlemiş olmalı, lanet olası sersem kadın!"

Svetlana ne kadar haklı olduğunu farkında değildi. Hiç kimse burada nasıl bir işleyiş olduğunu, Alacakaranlık'ta neler olduğunu ve yabancı biri tarafından lanetlenmekle sevdiğimiz biri tarafından –sevgilimiz, oğlumuz ya da annemiz– lanetlenmenin ne kadar farklı olduğunu bilmiyordu. En kötüsü de anne tarafından lanetlenmekti.

"Anton, sakin ol."

Olga'nın sesi birden aklımı başıma getirmişti.

"Bu çok kolay, Anton. Daha önce hiç anne lanetiyle uğraştın mı?"

"Hayır," dedim. Yüksek sesle söylemiştim, Olga ve Svetlana'ya aynı anda cevap vererek.

"Suçlu benim," dedi Svetlana, kafasını sallayarak. "Teşekkürler, Anton, suçlu benim, başkası değil."

"Ben uğraştım," dedi bir ses, Alacakaranlık'tan. *"Anton, dostum, bu öyle görünmüyor! Bir annenin laneti kör eden kara bir patlama ve büyük bir girdaptır. Ama her zaman bir anda dağılır. Neredeyse her zaman."*

Belki de öyleydi. Onunla tartışmadım. Olga lanetler konusunda uzmandı ve birçok farklı türünü görmüştü. Tabii ki hiç kimse kendi çocuğunun kötü olmasını istemezdi. En azından bu kadar uzun bir süre. Ama istisnalar da vardı.

"İstisnalar mümkündür," diye onayladı Olga. *"Şimdi annesini iyice araştıracaklar. Ama... Senin yerinde olsam bunun çabuk sonuçlanacağını ümit etmezdim.*

"Svetlana," dedim. "Başka bir çözüm yok mu? Annene yardım edebilmenin başka bir yolu? Nakil dışında?"

"Hayır. Ben bir doktorum, biliyorum. Tıp o kadar güçlü değil."

"Peki, eğer bu tıpla ilgili değilse?"

"Ne demek istiyorsun, Anton?"

"Alternatif tıp," dedim. " Geleneksel tıp."

"Anton..."

"Anlıyorum, Svetlana, inanmak zor," dedim hemen. "Bir sürü dolandırıcı, hilekâr ve psikopat var. Ama bunların hepsi mi yalan söylüyor?"

"Anton, bana ciddi bir hastalığı gerçekten iyileştirmiş tek bir kişi gösterebilir misin?" dedi Svetlana, alaylı bir tavırla bana bakarak. Ama sadece anlatma, göster. Mümkünse hastalarının tedaviden önceki ve

sonraki hallerini de. İşte o zaman inanacağım. Her şeye inanacağım, medyumlara, şifacılara, Beyaz Büyücü'ye ve Kara Büyücü'ye..."

İstemsizce hareket ettim. "Kara" büyünün varlığının en belirgin kanıtı orada Svetlana'nın kafasının hemen üstünde duruyordu.

"Bir tane gösterebilirim," dedim. Bir seferinde Danila'yı ofise nasıl getirdiklerini hatırladım. Sıradan bir çatışma sonrasıydı – ne çok alışılmış ne de çok ağır bir çatışmaydı. Ama Danila şanssız günündeydi. Bir kurt adam ailesini, anlaşmanın önemsiz birkaç maddesini ihlal ettikleri için gözaltına alıyorlardı. Kurt adamlar teslim olabilirlerdi. Ve aslında iki Nöbet'in ortaklaşa yürüteceği bir soruşturmadan daha fazlasına ihtiyaç yoktu.

Ama kurt adamlar direnmeyi tercih ettiler. Muhtemelen Gece Nöbeti'nin hiçbir şey bilmediği ve hiçbir zaman bilemeyeceği kanlı cinayetlerin arkasında onların izleri vardı. İçeriye ilk Danila girdi, çok fena hırpalanmıştı. Sol ciğeri, kalbi ve karaciğeri ağır bir travma geçirmiş, bir böbreği de yırtılmıştı.

Patron hemen o anda, Nöbet'te güç sahibi herkesin yardımıyla Danila'yı iyileştirdi. Ben üçüncü çemberde duruyordum, bizim görevimiz, dışarıdan gelebilecek etkileri durdurmak için patrona enerji sağlamaktı. Ama bazen Danila'ya bakıyordum. Ya tek başına ya da patronla birlikte Alacakaranlık'a doğru batmaya devam ediyordu. Gerçekliğe her çıkışında yaraları biraz daha küçülüyordu. Bu etkileyiciydi ama çok da zor bir şey değildi; buna rağmen yaraları hâlâ tazeydi ve kaderleri henüz belirlenmemişti. Ama patronun, Svetlana'nın annesini iyileştirebileceğinden hiç şüphem yoktu. Kadının kader çizgisi yakın gelecekte kesilecek, mutlaka ölecek bile olsa... İyileştirilebilirdi. Ölümü rahatlıkla diğer sebeplerden olabilirdi...

"Anton, böyle konuşmaktan korkmuyor musun?"

Omzumu silktim. Svetlana derin bir nefes aldı.

"Eğer birine umut verirsen, bundan sorumlu olursun, Anton. Ben mucizelere inanmam. Ama şimdi inanabilirim. Bu seni korkutmuyor mu?"

Gözlerine baktım.

"Hayır, Svetlana. Beni korkutan birçok şey var. Ama farklı şeyler."

"Anton, yirmi santimetre daha kısaldı. Patron sana iyi iş çıkardığını söylememi istedi."

Sesinde hoşuma gitmeyen bir şeyler vardı. Alacakaranlık'taki konuşmalar sıradan olmaz, duyguları hissedebilirsiniz.

"Ne oldu?" diye sordum, ölü, gri örtüye doğru.

"Devam et, Anton."

"Ne oldu?"

"Keşke ben de kendime bu kadar güvenebilseydim," dedi Svetlana. Pencereden baktı: "Duydun mu? Bir hışırtı sesi var..."

"Rüzgâr," dedim. "Ya da biri geçiyor."

"Olga, söyle!"

"Anton, girdapla ilgili her şey yolunda. Yavaş yavaş küçülüyor. Her nasılsa kızın içsel direncini artırıyorsun. Girdabın sabaha kadar güvenli bir boyuta ulaşacağını tahmin ediyorlar. Sonra ben işi devralabilirim."

"Peki, sorun ne? Bir sorun var, Olga. Hissediyorum!"

Cevap vermedi.

"Olga biz ortak mıyız, değil miyiz?"

Bu işe yaramıştı. Beyaz baykuşu göremiyordum ama gözlerinin ışıldadığını ve idari merkezin penceresine doğru, patronun ve gözcü Karanlık Varlıklar'ın yüzüne baktığını biliyordum.

"Anton, çocukla ilgili bir sorun var."

"Egor'la ilgili mi?"

"Anton, ne düşünüyorsun," diye sordu, Svetlana. Gerçek dünyadaki ve Alacakaranlık dünyasındaki konuşmaları aynı anda idare edebilmek zor bir işti.

"Sadece aynı anda iki yerde olabilmek istiyorum."

"Anton, senin görevin çok daha önemli."

"Anlat, Olga."

"Anlamadım, Anton." Konuşan yine Svetlana'ydı.

"Sadece bir arkadaşımın başının dertte olduğunu fark ettim. Büyük bir bela," dedim gözlerine bakarak.

"Vampir kız. Çocuğu aldı."

Hiçbir şey hissetmemiştim. Ne bir duygu ne bir acıma ne bir kızgınlık ne de bir üzüntü. Sadece içimde bir boşluk ve soğukluk hissetmiştim.

Bunu bekliyor olmalıydım. Sebebini bilmiyordum. Ama bekliyordum.

"Ama Ayı ve Yavru Kaplan oradaydı!"

"Olay daha yeni oldu."

"Peki, çocuğa ne oldu?"

Onu dönüştürmediği sürece sorun yok. Ölüm, basit ölüm. Ebedî ölüm çok daha korkunç.

"Yaşıyor. Kız, çocuğu rehin aldı."

"Ne?"

Daha önce hiç böyle bir olay olmamıştı. Evet, hiç olmamıştı. Birini rehin almak, insanların oynadığı bir oyundu.

"Vampir kız görüşme talep ediyor. Duruşma yapılmasını istiyor. Bu işten kurtulmanın başka bir yolunu bulmaya çalışıyor."

Kızın zekâsına yıldızlı bir beş vermiştim. Bu işten yakasını kurtarma şansı yoktu, hiç de olmamıştı. Ama eğer bütün suçu onu dönüştüren ve ortadan kaldırılan arkadaşının üzerine atabilirse... Hiçbir şey bilmiyorum. Hiçbir şey anlamadım. Biri beni ısırdı ve

bu hale geldim. Kuralları bilmiyordum, anlaşmayı okumamıştım. Ben kurallara uyan, normal bir vampir olacağım...

"Belki işe bile yarayabilir!" diye düşündüm. Özellikle Gece Nöbeti birkaç ayrıcalık tanırsa. Ve biz de yapabiliriz. Başka şansımız yok. Her insan hayatı korunmak zorunda.

Biraz rahatlamıştım bile. Bu arada, bana, "Çocuktan sana ne ki?" diyebilirsiniz. Eğer şansı yaver gitmeseydi, vampirler ve kurt adamların yasal avı bile olabilirdi. İşte hayat böyleydi. Ve ben de onu terk edebilirdim. Şansının yaver gitmesi bir yana, Gece Nöbeti kaç kez geç kalmış, kaç kişi Karanlık Varlıklar tarafından öldürülmüştü? Bu çok tuhaftı. Ben onun için mücadele ettim, Alacakaranlık'a girdim ve kanımı akıttım. Ama artık öyle düşünmüyorum. Hiçbir şey eskisi gibi değil...

Alacakaranlık'taki konuşmalar, insanların dünyasındaki konuşmalardan daha hızlı ilerler. Ama ben hâlâ, Olga ve Svetlana arasında gidip gelmek zorundaydım.

"Anton, sorunlarımla kafanı şişirdim."

Yaşanan her şeye rağmen gülmek istemiştim. Burada onun sorunlarıyla uğraşan bir sürü insan vardı ama Svetlana'nın bundan haberi bile yoktu. Kara Cehennem girdabına kıyasla çok önemsiz de olsa, başkalarının problemlerinden bahsetmek ona yetmişti ve hemen onlar için endişelenmeye başlamıştı.

"Biliyor musun," dedim, "Çift olay yasası olarak bilinen bir yasa var. Senin de bir problemin var ama ben bundan bahsetmiyordum. Çok büyük sorunları olan başka biri daha var. Kişisel sorunları. Ama bunun hiçbir faydası yok."

Anlamıştı. Alınmamasına sevinmiştim. Sonra şöyle dedi:

"Benim sorunlarım da kişisel."

"Tam olarak değil," dedim. "En azından ben öyle düşünmüyorum."

"Peki ya diğer kişi? Ona yardım edebilir misin?"

"Biri, ona yardım edecek," dedim.

"Emin misin? Beni dinlediğin için teşekkür ederim ama bana yardım edebilmen mümkün değil. Bu benim kaderim, sanırım."

"Beni başından atmaya mı çalışıyor?" diye sordum Alacakaranlık'a doğru. Şu anda onun aklına dokunmak istemiyordum.

"Hayır," dedi Olga. *"Hayır, Anton, bunu hissedebilir."*

Yoksa kız gerçekten Diğerleri'nin gücüne mi sahipti? Ya da bu sadece Cehennem'in sebep olduğu anormal bir yükseliş miydi?

"Neyi hissedebilir?"

"Sana başka bir yerde daha ihtiyaç olduğunu."

"Neden ben?"

"Bu manyak kan emici kaltak görüşme için seni istiyor. Ortağını öldüren kişiyi."

Bu kendimi çok kötü hissetmeme sebep olmuştu. Görevimizin gerektirdiği durumlar dışında eğer insanlarla herhangi bir anlaşmazlığa düşersek, Diğerleri olarak güçlerimizi kullanmaktan kaçınabilmek için anti-terörist taktiklerle ilgili seçmeli bir ders almıştık. Terörist psikolojisini işlemiştik ve bu koşullarda vampir son derece mantıklı davranıyordu. Ben onun karşılaştığı ilk Nöbet ajanıydım. Onu yaralamış ve akıl hocasını öldürmüştüm. Onun tüm düşmanlık hırsı benim üzerime yoğunlaşmıştı.

"Ne kadar zamandır beni soruyor?"

"Yaklaşık on dakikadır."

Svetlana'nın gözlerine baktım. Kuru ve sakindi, tek bir gözyaşı bile yoktu. En kötüsü acının, sakinlik maskesinin arkasına gizlenmesiydi.

"Svetlana, kusura bakmazsan artık gidebilir miyim?"

Omuzlarını silkti.

"Her şey çok aptalca..." dedim. Şu anda yardıma ihtiyacın olduğunu farkındayım. En azından seni dinleyecek birine ihtiyacın var. Ya da yanında oturup seninle soğuk çay içecek birine."

Zayıf bir gülümseme ve zoraki bir baş sallama.

"Ama haklısın. Yardıma ihtiyacı olan başka biri daha var."

"Anton, sen tuhaf birisin."

Kafamı salladım.

"Tuhaf değil. Çok Tuhaf."

"Şöyle hissediyorum... Seni çok uzun zamandır tanıyorum ama sanki daha önce hiç karşılaşmamışız. Ve sanki sadece benimle değil aynı anda başka biriyle daha konuşuyormuşsun gibi."

"Evet," dedim. "Tam olarak öyle."

"Ya da ben deliriyorum."

"Hayır."

"Anton, bu, tesadüfen yapılmış bir ziyaret değildi, öyle değil mi?"

Cevap vermedim. Olga bir şeyler fısıldadı ve konuşmayı kesti. Kocaman girdap, kızın kafasının üzerinde yavaşça dönüyordu.

"Hayır, değildi," dedim. "Ben sana yardım etmek için geldim."

Eğer kızı lanetleyen Kara Büyücü bizi izliyorsa... Yani, bu kazara yapılmış bir "anne büyüsü" değil de profesyonel birinin planladığı bir saldırı ise...

Hiçbir şey söylemeden birbirimize baktık.

Burada gerçekten neler olduğunu anlayabildiğimi hissediyordum. Cevap buradaydı, hemen yanı başımda ve düşündüğüm bütün teoriler tamamen saçmalıktı. Biz, patronun bırakmamızı istediği bütün eski kuralları ve yolları izliyorduk. Ama bunu yapmak için düşünmeye ihtiyacım vardı. Kendimi en azından bir saniye burada olanlardan uzaklaştırmalı, ifadesiz bakışlarla duvara ya da sersem televizyon ekranına bakmalı ve yardım etmek istediğim küçük bir insan ile on binlerce ya da yüz binlerce insanın arasında kaldığımı düşünmekten vazgeçmeliydim. Kartlar nasıl dağıtılmış olursa olsun sonucu her koşulda kötü olacak bu berbat durumu çözmeye çalışırken bir o tarafa, bir bu tarafa savrulmaktan kurtulmalıydım. Benim için de-

ğişecek olan sadece bir tek şey var: Şayet bu Cehennem patlaması beni Alacakaranlık dünyasının gri enginliklerine fırlatırsa, hemen öleceğim. Aksi takdirde kalbimin içindeki sönük içsel nefret aleviyle yavaşça ve acı çekerek yok olacağım...

"Sveta, gitmem gerek," dedim.

"Anton!" Bu Olga değildi, patrondu. *"Anton..."*

Durdu. Bana herhangi bir emir veremedi. Durum tam olarak ahlaki bir kördüğümdü. Vampir kız açıkça taleplerinde ısrar ediyor ve benim dışımda hiç kimseyle anlaşmayı kabul etmiyordu. Eğer patron benden kalmamı isterse, genç rehineyi ölüme mahkûm edecekti... Bana emir veremedi, hiçbir şey soramadı.

"Geri çekilmeni ayarlamaya çalışıyoruz..."

"Vampire, gelmek üzere olduğumu söylemeniz daha iyi olur," dedim.

Svetlana uzandı ve elimi sıktı.

"Dönmemek üzere mi gidiyorsun?"

"Sadece yarın sabaha kadar," dedim.

"Gitmeni istemiyorum," dedi birden.

"Biliyorum."

"Kimsin sen?"

Bu, sırlar evrenine hızlı bir giriş miydi? Yine aynı sahneleri mi yaşayacaktım?

"Sabah anlatacağım. Tamam mı?"

"Sen aklını mı kaçırdın?" dedi patron.

"Gerçekten gitmek zorunda mısın?"

"Sakın söyleme!" diye bağırdı, Olga. Ne düşündüğümü hissetmişti.

Ama yine de söyledim:

"Sveta, annenin hayatını kurtarmak için kendi bedenine zarar vermen gerektiğini söylediklerinde sen bunu reddettin. Sen doğru

olanı, mantıklı olanı yaptın, öyle değil mi? Ama şimdi acı çekiyorsun. Ve acın öyle şiddetli ki mantıksız davranman bile bundan daha iyi olabilirdi."

"Eğer şimdi gitmezsen, acı mı çekeceksin?"

"Evet."

"Öyleyse git. Ama geri gel, Anton."

Soğuk çayımı bırakarak masadan kalktım. Cehennem girdabı üzerimizde dalgalanıyordu.

"Geleceğim mutlaka," dedim. "Ve bana inan... Bu durum hiç de ümitsiz değil."

İkimiz de başka hiçbir şey söylemedik. Evden çıktım ve aşağıya doğru yürümeye başladım. Svetlana arkamdan kapıyı kapattı. Bu sessizlik... Bu ölüm sessizliği, köpekler bile ulumaktan yorulmuşlardı.

"Mantıksız," diye düşündüm. "Mantıksız ol. Eğer ahlaka uygun bir çözüm yoksa mantıksız davran." Bana bunu biri mi söylemişti? Yoksa sadece eski ders notlarımdan hatırladığım bir satır ya da dersten aklımda kalan bir cümle miydi? Ya da bir bahane mi arıyordum?

"Girdap..." diye fısıldadı Olga. Sesi, tanınmayacak kadar kısıktı. Kafasını omzuma doğru bastırmak istedim.

Giriş kapısını ittim ve birden buzla kaplı kaldırımın üzerinde kaydım. Beyaz baykuş kafamın üzerinde tıpkı bir tüy demeti gibi kendi etrafında döndü.

Cehennem girdabı küçülmüştü, daha kısaydı. Tüm yüksekliği göz önüne alındığında çok fazla değildi ama gözle fark edilebiliyordu, bir buçuk ya da iki metre kadar küçülmüştü.

"Bunun olacağını biliyor muydun?" dedi patron.

Girdaba baktım ve kafamı salladım. Neler oluyordu? Neden İgnat ortaya çıktığında Cehennem daha çok büyümüş ve güçlenmişti? İnsanları yumuşak huylu hale getirmek onun uzmanlık alanıydı.

Benim amaçsız konuşmalarım ve beklenmedik geri çekilişim neden girdabın küçülmesini sağlıyordu?

"Bu analistleri işten kovmanın zamanı geldi," dedi patron. O anda bunu sadece bana değil, herkese söylediğini fark ettim. *"Neler olduğunu anlamamızı sağlayacak işe yarar hipotezlerimiz ne zaman olacak?"*

Birden Zelyony Caddesi tarafından, göz kamaştıran farlarıyla beni yakalayan bir araba belirdi. Tekerlekleri, kırık asfaltın tümsekleri üzerinde beceriksizce zıplayarak gıcırdadı ve apartmanın girişinde durdu. Alev kırmızısı, yere yakın, sportif, üstü açık bir araba, gezebilmek için en iyi seçeneğin hâlâ cip olduğu, prefabrik, çok katlı apartmanlarla çevrili olan bu şehirde çok garip görünüyordu.

Semyon, sürücü koltuğunun olduğu taraftan kafasını çıkardı:

"Atla. Seni rüzgâr hızıyla götürmem söylendi."

Etrafa, Olga'ya baktım. Bakışlarımı hissetmişti:

"Burada yapmam gereken bir iş var. Sen git."

Arabanın etrafından dolaştım ve ön tarafa oturdum. İlya arka tarafta yayılmış yatıyordu. Patron, Yavru Kaplan-Ayı çiftiyle takviye sağlamaya karar vermiş olmalıydı.

"Anton," dedi Olga, Alacakaranlık'a doğru beni takip ederken. *"Unutma... Bugün bir anlaşma yaptın. Bunu sakın unutma, bir saniye bile..."*

İlk önce neden bahsettiğini anlamadım. Gündüz Nöbeti'ndeki cadı mı? Bütün bunların onunla ne alakası var?

Araba buzun üzerindeki tümsekleri kazıyarak fırladı. Semyon, direksiyonu çevirdiği anda büyük bir zevkle küfretti ve araba öfkeli bir kükremeyle caddeye doğru ilerlemeye başladı.

"Bu arabayı hangi aptaldan aldın?" diye sordum. "Bu havada, böyle bir arabayla..."

İlya kıkırdadı:

"Şişşt! Boris İgnatieviç sana kendi arabasını ödünç verdi."

"Ciddi misin?" diye sordum, yüzümü ona doğru çevirerek. Patron işe her zaman BMW ile gelirdi. Onun kullanışsız lüks merakı olduğunu hiç bilmiyordum."

"Evet, ciddiyim, Antoşka, bunu nasıl başardın?" İlya, evlerin üzerinde asılı duran girdabı işaret etti. "Senin böyle güçlerin olduğunu hiç bilmiyordum!"

"Ben ona hiç dokunmadım. Sadece kızla konuştum."

"Konuştun mu? Onu becermedin mi?"

İlya bir şeylere gerildiğinde hep böyle konuşurdu. Ve şu anda kendini gergin hissetmesi için birçok sebep vardı. Ama bu yine de beni utandırmıştı. Bunu kasıtlı olarak söylediğini düşündüm... ya da belki de sadece hassas bir konuya değinmişti.

"Hayır, İlya, böyle konuşma."

"Pardon," dedi, son derece rahat bir tavırla. "Öyleyse ne yaptın?"

"Sadece konuştum."

Nihayet araba caddede hızlanmıştı.

"Sıkı tutun," dedi Semyon sert bir şekilde. Koltuğa yapışmıştım. İlya hemen arkamda sigarasını çıkarmış, yakmaya çalışıyor ve öylece oturuyordu.

Yirmi saniye sonra fark ettim ki yaptığım en son gezinti parkta bir yürüyüştü.

"Semyon, kaza yapma olasılığımız ortadan kaldırıldı mı?" diye bağırdım. Araba gecenin içinde kendi farlarının hüzmelerini geçmeye çalışıyormuş gibi son hızla ilerliyordu.

"Yetmiş yıldır araba kullanıyorum," dedi kibirli bir tavırla. Leningrad Kuşatması sırasında Hayat Yolu'nda[23] kamyon sürdüm."

23 Leningrad Kuşatması sırasında, Rusya'nın diğer kentleriyle bağlantı kurulmasını sağlayan Ladoga Gölü'nün üzerindeki geçiş yolu. (ç. n.)

Söylediklerinden şüphelenmem için hiçbir sebep yoktu ama Leningrad'daki yolculukların bu kadar tehlikeli olacağını düşünmüyordum. Muhtemelen bu kadar hızlı sürmemiştir ve bence bir bombanın nereye düşeceğini tahmin etmek, Diğerleri'nden biri için çok da önemli bir meziyet değildir. Etrafta fazla araba yoktu, sadece birkaç tane; kibarca söylemek gerekirse yol berbattı ve bu spor araba kötü koşullar için tasarlanmamıştı...

"İlya, orada neler oldu?" diye sordum, kendini bizim yolumuzdan kurtarmaya çalışan kamyondan gözlerimi ayırmaya çalışarak. "Siz görev başında değil miydiniz?"

"Vampir ve çocuktan mı bahsediyorsun?"

"Evet."

"Aptalca bir şey yaptık, olan bu," dedi İlya ve sonra küfretti. "Belki de o kadar aptalca değildi... Biz her şeyi doğru yaptık. Yavru Kaplan ve Ayı kendilerini, çocuğun anne ve babasına uzaktan akrabaları olarak tanıttılar."

"Biz Ural'dan mıyız?" diye sordum, toplumsal bağlantılar ve insanları tanımanın farklı yolları hakkında aldığımız dersleri düşünerek.

"Evet. Her şey iyi gidiyordu. Masa hazırdı, içecekler doluyor, en yakın marketten alınmış Ural'ın nefis yemeklerini yiyorlardı..."

O sırada Ayı'nın boks torbasını hatırlamıştım.

"Gerçekten güzel zaman geçiriyorlardı." İlya'nın sesi kıskanmış gibi değil, daha çok arkadaşlarının davranışını onaylıyormuş gibiydi. "Aydınlıktı, sıcaktı ve sinekler ısırmıyordu. Çocuk bazen onlarla oturuyor, bazen de odasına gidiyordu. Onun Alacakaranlık'a girmeyi çoktan öğrendiğini nereden bilebilirlerdi?"

Buz gibi bir ürperti hissettim.

Tabii ya, nasıl bileceklerdi?

Bunu onlara söylememiştim. Patrona da söylememiştim. Ya da hiç kimseye. Çocuğu Alacakaranlık'tan çıkartarak ve azıcık kanımı feda ederek tatmin olmuştum. Bir kahraman. Sahadaki yalnız savaşçı.

İlya hiçbir şeyden şüphelenmeyerek anlatmaya devam etti.

"Vampir, çocuğu Çağrı'yla kancasına takmıştı. Hem de çok muntazam bir şekilde, bizim çocuklar hiçbir şey hissetmemişler. Çok sıkı bir şekilde... Çocuk bir daha hiç ses çıkaramamış. Alacakaranlık'a girmiş ve çatıya tırmanmış."

"Nasıl?"

"Balkondan. Sadece üç kat yukarıya çıkması gerekiyormuş. Vampir kız zaten onu bekliyormuş. Ve çocuğun koruma altında olduğunu da biliyormuş – onu yakaladığı anda kendini hemen ortaya çıkarmış. Şu anda çocuğun anne babası mışıl mışıl uyuyor. Yavru Kaplan ve Ayı öfkeden çıldırırken, vampir, kollarım çocuğa dolamış, orada öylece duruyor."

Hiçbir şey söylemedim. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

"Bizim aptalca bir hatamız," dedi İlya. "Umulmadık koşulların, ölümcül sonuçlarla birleşimi. Çocuğu hiç kimse dönüştürmedi... Alacakaranlık'a girebileceğini kim bilebilirdi ki?"

"Ben biliyordum."

Alacakaranlık'a baktım. Bunu yapan ya hatıralarımdı ya da arabanın otobandaki korkunç hızından ürkmüştüm.

İnsanlar bunu göremedikleri için çok şanslılardı ama hiçbir zaman göremeyecek olmaları da büyük şanssızlıktı.

Yorgun ve solgun ışıklarla parıldayan, tek bir yıldız bile olmayan, jöle gibi yapış yapış, yüksek, gri bir gökyüzü. Her şeyin ana hatları yumuşar ve dağılır – mavi yosunlarla kaplı binalar, rüzgâr hangi yöne eserse essin dalları sallanan ağaçlar ve etraflarında kısa kanatlarıyla zar zor uçmaya çalışan alacakaranlık kuşları olan sokak lambaları. Son derece yavaş ilerleyen arabalar ve caddelerde ayaklarını güçlükle

hareket ettirebilen insanlar. Her şey gri, ince bir filtrenin ardından görünür; sesler sanki kulaklarınıza pamuk tıkalıymış gibi duyulur. Sessiz, siyah beyaz, ürkütücü ve zarif bir filmin yönetmen versiyonu. Kendi gücümüzle çizdiğimiz bir dünya. Yaşamamızı içtiğimiz bir dünya. Alacakaranlık. İçeriye girerken kimseniz, dışarıya çıktığınızda da o kişisinizdir. Gri kasvet bütün hayatınız boyunca etrafınızda büyüyen kabuğu dağıtır, insanların can diye adlandırdığı ince çekirdeği çıkarır ve kalitesini test eder. Ve işte o anda Alacakaranlık'ın dişleri arasında parçalandığınızı hissedersiniz... Yılan zehri kadar yakıcı, soğuk, sert bir rüzgâr hissedersiniz... Ve Diğerleri'nden biri olursunuz.

Ve hangi tarafta olacağınızı seçersiniz.

"Çocuk hâlâ Alacakaranlık'ta mı?" diye sordum.

"Hepsi hâlâ orada," diye hemen cevap verdi İlya. "Anton, bunu onlara neden söylemedin?"

"Hiç aklıma gelmedi. Bu kadar önemli olduğunu düşünmedim. Ben saha ajanı değilim, İlya."

Kafasını salladı.

Özellikle bir işi berbat ettiğimiz zaman birbirimizi suçlamak neredeyse imkânsızdır. Buna gerek yoktur, bizim cezamız her zaman yanı başımızdadır. Alacakaranlık bize sıradan insanların sahip olabileceğinden çok daha fazla güç ve insan anatomisinde neredeyse ölümsüz olan bir hayat verir. Zamanı geldiğinde de hepsini bizden alır.

Yani ödünç alınmış bir zamanda yaşarız. Tuhaf varoluşlarını devam ettirmek için öldürmek zorunda olanlar sadece vampirler ve kurt adamlar değildir. Karanlık Varlıklar iyilik yapamaz, biz ise kötülük.

"Eğer bu işi başaramazsam..." Cümlemi bitirmedim. Zaten her şey çok açıktı.

BÖLÜM 8

Alacakaranlık'tan bakıldığında aslında her şey güzel görünüyordu. "Sütunlar üzerinde duran evin" çatısında, yukarıda, farklı renklerde ışık yamaları görebiliyordum. Burada rengi olan tek şey, duygularımızdı. Ve etrafta bundan bir sürü vardı.

En parlak olan şey, göğü delip geçen kırmızı alev sütunuydu – vampirin korku ve öfkesi.

"Kız çok güçlü," dedi Semyon, çatıya doğru bakarak. Sonra arabanın kapısını tekmesiyle kapattı. Derin bir nefes aldı ve montunu çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Balkondan duvara tırmanacağım. Sana da aynısını tavsiye ederim, İlya. Ama Alacakaranlık'ta gir, daha kolay olur."

"Peki, nasıl yapıyorsun?"

"Her zamanki yolla. Fark etme şansı çok düşük. Endişelenmeyin. Ben altmış yıldır dağlara tırmanıyorum. Elbruz Dağı'ndan faşist bayrağı indirdim.

Semyon gömleğini çıkardı ve kıyafetlerini arabanın kaportasının üzerine fırlattı. Sonra kıyafetlerini ve arabanın gösterişli tekerleklerini koruyan bir büyü yaptı.

"Emin misin?" diye sordum.

Semyon güldü ve tıpkı ısınmaya çalışan bir atlet gibi hafifçe sallandı, birkaç kere yere çömelip kalktı ve kollarını kendi etrafında

çevirdi. Ardından binaya doğru yürümeye başladı. Omuzlarına küçük kar taneleri düşüyordu.

"Gerçekten yapacak mı?" dedim İlya'ya. Alacakaranlık'ta bir binanın duvarına nasıl tırmanıldığını biliyordum. Sadece teoride. Ama sıradan dünyada bu, hatırı sayılır bir tırmanıştı. Hem de hiç ekipman olmadan...

"Yapmak zorunda," dedi İlya. Ama sesi ikna olmuş gibi değildi. "Yauza Nehri'nin altında on dakika yüzerken de yapamayacağını düşünmüştüm."

"Su altı dalışında otuz yıllık bir çalışma," dedim ümitsiz bir ifadeyle.

"Kırk... Ben gidiyorum, Anton. Sen asansörle mi geliyorsun?"

"Olur."

"Tamam. Haydi, bekletme."

Alacakaranlık'a girdi ve Semyon'un hemen arkasından koşmaya başladı. Muhtemelen farklı duvarlardan tırmanıyorlardı ama ben kimin hangi yöne gittiğini bilmek istemiyordum. Benim yolum ayrıydı ve bu, hiç kolay olmayacaktı.

"Beni bulmak zorunda mıydın, patron?" diye fısıldadım, girişe doğru hızla koşarken. Kar ayaklarımın altında hışırdıyor, kanım kulaklarıma baskı yapıyordu. Koşarken tabancamı kılıfından çıkardım ve emniyetini kapattım. Sekiz patlayıcı gümüş mermi. Yeterli olmalıydı. Çocuğu vurmadan, vampiri alt edebileceğim bir anı yakalamam gerekiyordu.

"Er ya da geç birisi seninle karşılaşacaktı, Anton. Bu biz olmazsak, Gündüz Nöbeti olacaktı. Onların da seni kazanma şansı vardı."

Beni takip ettiğine hiç şaşırmamıştım. İlk olarak bu, ciddi bir işti; ikinci olarak da o, benim yol göstericimdi.

"Boris İgnatieviç, eğer bir şey olursa..." Paltomun düğmesini açtım ve tabancamın namlusunu kemerimin arkasına doğru soktum. *"Svetlana ile ilgili..."*

"Analistler annesiyle ilgili kapsamlı bir araştırma yaptılar, Anton. Hayır. Onun böyle bir lanet yaratabilme yeteneği yok. Hiç-bir gücü yok."

"Hayır, demek istediğim o değil, Boris İgnatieviç... Ben sadece. Ona acımadım."

"Peki, bu ne demek?"

"Bilmiyorum. Ona acımadım. Hiç iltifat etmedim. Hiç bahane uydurmadım."

"Anlıyorum."

"Ve şimdi... Gözden kaybol, lütfen. Bu benim işim."

"Tamam. Seni tekrar sahaya gönderdiğim için özür dilerim. İyi şanslar, Anton."

Patronun daha önce birinden özür dilediğini hiç duymamıştım. Ama şaşıracak zamanım yoktu, asansör nihayet gelmişti.

En üst katın düğmesine bastım ve ardından istemsizce kulaklıklarıma uzandım. Çok tuhaf, kulaklıklardan müzik sesi geliyordu. CD çaları ne zaman açmıştım?

Hangi parça çalıyordu acaba?

Her şeye daha sonra karar verilecek,

O, bazılarına göre hiç kimse benim içinse bir efendi,

Karanlıkta duruyorum, bazılarına göre bir gölgeyim,

Bazılarına göre de görünmez.

Picnic'i[24] çok seviyorum. Shklyarsky'nin, Diğer olup olmadığı hiç test edilmiş miydi, bunu gerçekten merak ediyorum. Öyle olmalı... Ama belki de değil. Şarkı söylemeye devam etsin.

Zamanın dışında dans ediyor, her şeyi yanlış yapıyorum
Gerçeklerden pişmanlık duymadan
Bugün hiç yağmamış bir yağmur gibiyim,
Hiç açmamış bir çiçek.
Ben, ben, ben –görünmezim.
Ben, ben, ben –görünmezim.
Yüzlerimiz duman gibi, yüzlerimiz duman
Ve hiç kimse nasıl ele geçireceğimizi öğrenemeyecek...

Son satırı iyi bir işaret olarak kabul edebilir miydim?

Asansör durdu.

En üst katta indim ve tavandaki kapağa baktım. Kilit koparılmıştı, hiç abartısız; dümdüz edilmiş ve esnetilmişti. Vampir bunu yapmaya ihtiyaç duymazdı, o muhtemelen doğrudan çatıya uçmuştu. Çocuk da balkonların üzerinden tırmanmıştı.

Öyleyse bunu yapan Yavru Kaplan ya da Ayı olmalıydı. Daha çok Ayı gibiydi, Yavru Kaplan kapağı tamamen söküp çıkarırdı.

Paltomu çıkardım ve mırıldayan CD çalarla birlikte yere bıraktım. O anda belimde duran tabancayı hissettim; sıkı sıkı yerinde duruyordu. "Teknoloji saçma, öyle mi?" dedim kendi kendime. "Göreceğiz bakalım, Olga."

Gölgemi havaya yansıtarak yukarıya doğru fırlattım. Sonra uzandım ve hızlı bir şekilde içine girdim. Alacakaranlık'a girdiğim anda merdivenleri tırmanmaya başladım. Basamakları kaplayan ve

24 1978 yılında kurulmuş olan Rus rock müzik grubu. (ç. n.)

sürünerek uzaklaşmaya çalışan, kalın, küme şeklindeki mavi yosunlar parmaklarımın altında tıpkı bir sünger gibi hissediliyordu.

"Anton!"

Çatıya adım attığım anda rüzgâr öylesine şiddetli esiyordu ki biraz yere eğildim. Şiddetli, dondurucu bir fırtına. Ya sıradan insan dünyasındaki rüzgârın bir yansıması ya da Alacakaranlık'ın olağanüstü kaprisiydi. İlk başta asansör boşluğunun beton kasası çatının üzerinde bir çıkıntı oluşturarak beni rüzgârdan korudu ama sonra bir adım atar atmaz donmaya başladım.

"Anton, buradayız!"

Yavru Kaplan yaklaşık on metre ileride duruyordu. Bir an için görünüşü beni kıskandırmıştı. Hiç üşüyormuş gibi bir hali yoktu.

Şekil değiştirenlerin ve büyücülerin, vücutlarını dönüştürmek için kütleyi nereden bulduklarını bilmiyordum. Alacakaranlık'tan geliyormuş gibi değildi ama sıradan dünyadan kopmuş gibi de görünmüyordu. Yavru Kaplan, insan biçimindeyken elli kilo ağırlığındaydı ya da belki biraz daha fazla. Savaşmaya hazır olan bu genç dişi aslan, buzla kaplı çatının üzerinde yüz elli kilo geliyor olmalıydı. Aurası turuncu alevlerle parıldıyor, kıvılcımlar ise kürkünün üzerinde tembelce dolanıyorlardı. Kuyruğu her zamanki ritmiyle bir sağa bir sola sallanıyordu. Sağ ön pençesi, çatının ziftini düzenli olarak tırmalıyordu ve tam o noktayı, altından beton çıkana kadar kazımıştı. Bahar geldiğinde birilerinin evini su basabilirdi.

"Yaklaş, Anton," diye kükredi Yavru Kaplan, hiç arkasına dönmeden. "Kız burada!"

Ayı, vampir kıza Yavru Kaplan'dan daha yakın duruyordu. Ayrıca daha korkutucu bir görüntüsü vardı. Bu dönüşüm için kutup ayısı şeklini seçmişti, Kuzey Kutbu'nda yaşayanların tam aksine, tıpkı resimlerde ve çocuk kitaplarında olduğu gibi bembeyazdı. Hayır, büyücü olmalıydı, eğitilmiş bir şekil değiştiren değil. Şekil değişti-

renler ancak bir şekle girebilirlerdi –en fazla iki– ben Ayı'yı, ayakları içe basan kahverengi bir Rus ayısı (Nöbet'in Amerikalı misafirleri için bir eğlence düzenlediğimizde) ve bir bozayı (dönüşüm gösterisi derslerinde) şeklinde görmüştüm.

Vampir kız çatının tam köşesinde duruyordu. Onunla ilk karşılaştığımızdaki halinden çok daha kötü görünüyordu. Yüz hatları daha keskindi, yanakları ise içine çökmüştü. Bir vampir, vücudunun ilk dönüşüm evresi boyunca sürekli olarak taze kan ister. Ama kızın görünüşüne aldanmamıştım; bitkin olan sadece görünüşüydü, ona acı veriyordu ama gücünü hiç azaltmıyordu. Yüzündeki yanık izleri neredeyse tamamen yok olmuştu, sadece belli belirsiz birkaç tane kalmıştı.

"Sen!" Vampir kızın sesi zafer kazanmış gibiydi – sanki beni anlaşmak için değil öldürmek için çağırmıştı.

"Evet. Ben."

Egor, vampir kızın hemen önünde duruyordu. Kız, onu kendisini ajanlardan korumak için kalkan olarak kullanıyordu. Egor, kızın kendisini çağırdığı Alacakaranlık'taydı, bu yüzden bilincini kaybetmemişti. Hiçbir şey söylemeden bir bana bir Yavru Kaplan'a, sonra tekrar bana bakarak öylece duruyordu. Şüphesiz en çok güvendiği iki kişi bizdik. Vampir kız bir eliyle çocuğu göğsünden tutup sıkıca kendine doğru çekmiş, diğer elinin geniş pençesiyle de çocuğu boğazından yakalamıştı. Durumu değerlendirmek o kadar da zor değildi. Berabereydi. İki taraf da eşit durumdaydı.

Eğer Yavru Kaplan ya da Ayı, vampir kıza saldırmaya çalışırlarsa, o da eliyle tek bir hamlede çocuğun kafasını koparacaktı. Bunun tedavisi yoktu. Bizim sahip olduğumuz güçlerle bile... Diğer taraftan da eğer vampir kız, çocuğu öldürürse, bizi durdurabilecek hiçbir şey kalmayacaktı.

Düşmanını köşeye sıkıştırman bir hatadır, hele ki onu öldürmeyi planlıyorsan.

"Gelmemi istedin, ben de geldim." Silahsız olduğumu göstermek için elimi havaya kaldırdım ve ona doğru yürümeye başladım. Tam Yavru Kaplan ve Ayı'nın arasına geldiğimde vampir kız dişlerini çıkardı:

"Dur!"

"Üzerimde hiç kavak kazığı ya da savaş tılsımı yok. Büyücü de değilim. Sana yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Tılsım. Boynunda bir tılsım var!"

İşte bitti...

"O sana bir şey yapmaz. Senden çok daha güçlülerden kendimi korumak için."

"Çıkar onu!"

Ooh, bu kötüydü... Çok kötü... Zinciri yakaladım, tılsımı çıkardım ve ayaklarımın önüne attım. Şimdi eğer isterse, Zavulon benim üzerimde etkili olabilirdi.

"Çıkardım. Şimdi konuş. Ne istiyorsun?"

Vampir kız kafasını çevirdi; boynu kolaylıkla üç yüz altmış derece dönebiliyordu. Bunu daha önce hiç görmemiştim. Bizim savaşçıların gördüğünü de sanmıyordum, Yavru Kaplan homurdanıyordu.

"Buraya sinsice yaklaşan biri var!" Vampir kızın sesi hâlâ insan gibiydi – tesadüfen dayanıklılık ve güç kazanan bu aptal kızın tiz ve delice çıkan sesi. "Kim o? Kim?"

Geniş pençeli sol elini çocuğun boğazına bastırdı. Bir damla bile kan akacak olursa, neler olacağını gözümde canlandırarak ürperdim. Vampir kontrolünü kaybedebilirdi. Tıpkı Lenin'in zırhlı arabasının üzerinde yaptığı gibi suçlayıcı, komik bir el hareketiyle çatının köşesini işaret etti.

"Ona ortaya çıkmasını söyle!"

Derin bir nefes aldım ve bağırdım:

"İlya, ortaya çık..."

Çatının köşesinden parmaklar göründü ve bir dakika sonra, İlya alçak bariyerin üstünden atladı ve Yavru Kaplan'ın yanında durdu.

Nerede saklanıyordu? Balkonun gölgeliğinde mi? Yoksa mavi yosunların ucuna tutunarak orada asılı mı duruyordu?

"Biliyordum!" dedi, zafer kazanmış bir ses tonuyla. "Hile!"

Görünüşe göre Semyon'un varlığını hissetmemişti. Bizim soğukkanlı arkadaşımız yüz yılını *ninja* teknikleriyle uğraşarak geçirmemiş miydi?

"Sen hangi hakla hileden bahsediyorsun."

"Her hakla!" Vampir kızın gözlerinde bir an insanca bir şeyler belirmişti. "Ben hile yapmayı biliyorum! Sen bilmiyorsun!"

"Tamam, tamam. Sen biliyorsun, biz bilmiyoruz," diye düşündüm. "Buna inanmaya devam et. Eğer 'beyaz yalanların' sadece vaazlarda var olduğuna inanıyorsan, tamam. Ya da 'iyiliğin sağlam yumrukları olmalıdır' fikrinin sadece alaycı yazarlar tarafından eski şiirlerde kullanıldığını sanıyorsan, böyle düşünmeye devam et."

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Bunu daha önce hiç düşünmemiş gibi bir an duraksadı:

"Yaşamak!"

"Çok geç! Sen zaten ölüsün!"

"Gerçekten mi? Ölüler insanların kafasını koparabilir mi?"

"Evet. Tek yapabildikleri bu."

Birbirimize baktık. Bu çok tuhaf, kibirli ve yapmacık bir sahneydi, olanların hepsi çok saçmaydı. Birbirimizi hiçbir zaman anlayamazdık. O bir ölüydü. Onun yaşamı başka birinin ölümüydü. Ben hayattaydım. Ama onun durduğu yerden bakınca her şey tam tersi görünüyordu.

"Bu benim suçum değil." Sesi birden yatışmış ve biraz yumuşamıştı. Egor'un boynunda duran eli de çok az gevşemişti. "Siz, kendine Gece Nöbeti ajanı diyenler... Geceleri hiç uyumayan, dünyayı Karanlık'tan

korumanın doğru olduğunu iddia edenler... Benim kanım içilirken siz neredeydiniz?"

Ayı yavaşça ileriye doğru kaydı. Sanki pençelerini hiç hareket ettirmeden, sadece rüzgâr arkasından yavaşça itiyormuş gibi küçük bir adım attı. Bu hareketi, karşılaşma başladığından beri yaklaşık bir saattir sürekli olarak yapıyordu ve bir on dakika daha yapmaya devam edeceğini biliyordum. Ta ki iyi bir fırsat yakaladığını düşünene kadar. Sonra da vampirin üzerine atılacaktı... Ve eğer şanslıysa, çocuk, vampirin kollarından, en fazla birkaç kaburgası kırılarak kurtulabilirdi.

"Herkesi takip edemeyiz," dedim. "Bu mümkün değil."

Bu çok kötüydü... Kız için üzülmeye başlamıştım. Aydınlık ile Karanlık arasındaki oyuna yakalanan Egor'a, kafasının üzerinde lanet asılı olan genç Svetlana'ya ya da bu lanetin tüm saldırılarına katlanmak zorunda kalan masum insanlara değil... Vampir kız için üzülüyordum. Bu gerçekten yerinde bir soruydu – biz o gece neredeydik? Kendilerine Gece Nöbeti ajanı diyenler...

"Ne olursa olsun hâlâ bir seçim hakkın vardı," dedim. "Bana olmadığını söyleme. Bu durum sadece karşılıklı rızayla gerçekleşebilir. Ölebilirdin. Dürüst bir şekilde. İnsan gibi."

"Dürüst mü?" Vampir saçlarını savurarak kafasını salladı. Semyon neredeydi? On iki katlı bir binanın çatısına tırmanmak ne kadar zor olabilirdi ki? "Dürüstçe ölmek isterdim. Ama lisansı imzalayan kişi... Beni kendine yemek olarak ayıran... Dürüst mü davranıyordu?"

Aydınlık ve Karanlık.:.

O sadece kudurmuş bir vampirin kurbanı değildi, kör bir zar atışıyla av olarak seçilmişti. Başkalarının insan olarak ölebilmesi için kendi hayatından vazgeçmek zorunda kalmıştı. Ama Alacakaranlık'ta ayaklarımın dibinde mühür tarafından yakılarak kül yığınına dönüşen genç adam ona âşıktı. Gerçek bir aşk... Onun kanını tamamen emmemiş, kızı kendisiyle eşit duruma getirmişti.

Bir ölü, kafa koparmaktan çok daha fazlasını yapabilir; sevebilir. Ama tek sorun aşklarının bile kana ihtiyaç duymasıdır.

Kızı kaçak olarak vampire dönüştürdüğü için genç vampirin kızı gizlemekten başka çaresi yoktu. Onu beslemesi gerekiyordu ve bunu sadece canlı kanıyla yapabiliyordu, saf donörlerden alınmış şişe kanlarla değil.

Ve Moskova sokaklarında avlanmaya başladı, sonra biz onu fark ettik. Aydınlık'ın koruyucuları, Gece Nöbeti'nin yiğitleri, kurbanları Karanlık Varlıklar'a teslim edenler.

Savaşta en tehlikeli şey, düşmanını anlamaktır. Anlamak affetmek demektir. Ve buna hakkımız yok –dünya var olduğundan beri de hiç olmadı.

"Yine de bir seçim hakkın vardı," dedim. "Seçtin. Başka birinin ihaneti senin mazeretin olamaz."

Sessizce güldü.

"Evet, evet... Aydınlık'ın sadık hizmetçisi... Tabii ki. Haklısın. Bana binlerce kez ölü olduğumu söyleyebilirsin. Ya da ruhumun yanıp küle döndüğünü ve Alacakaranlık'ta yok olduğunu. Ama eğer ben bir hainsem, bana aramızdaki farkın ne olduğunu açıklayabilir misin? Bunu açıkla... Beni buna inandır."

Vampir kız başını eğdi ve çocuğun yüzüne baktı. Samimi, arkadaşça bir ses tonuyla konuşuyordu:

"Ve sen, çocuk, beni anlıyor musun? Cevap ver. Dürüstçe cevap ver. Hiçbir şeyi umursamadan... tırnaklarımı da. Sana saldırmayacağım."

Ayı ileriye doğru çok küçük bir adım daha attı. Vampirin üstüne atılmaya hazırlanırken kaslarının gerildiğini hissediyordum.

Ama Semyon hiç ses çıkarmadan, son derece yumuşak ama hızlı bir manevrayla bir anda vampirin arkasında belirdi. Sıradan dünyada bu kadar hızlı hareket etmeyi nasıl başarıyordu?

"Uyan, küçük çocuk!" dedi vampir, tatlı bir dille. "Cevap ver! Dürüstçe! Ve eğer onun haklı, benim haksız olduğumu düşünüyorsan... Buna inanıyorsan... Gitmene izin vereceğim."

Egor'un bakışlarını yakaladım.

Ve ne söyleyeceğini biliyordum.

"Sen de haklısın."

İçimi bomboş, buz gibi bir his kaplamıştı. Duygular için hiç gücüm kalmamıştı. Onları serbest bırak ve insanların göremeyeceği büyük bir şenlik ateşi gibi yak.

"Ne istiyorsun?" diye sordum. "Hayatta kalmak mı? Tamam... Teslim ol. Duruşma olacak, bütün Nöbetler'in olduğu bir mahkeme...

Vampir kız bana baktı ve kafasını salladı:

"Hayır, sizin mahkemenize güvenmiyorum. Ne Gece Nöbeti'ne ne Gündüz Nöbeti'ne."

"Öyleyse beni buraya neden çağırdın?" diye sordum. Semyon, her geçen dakika vampire biraz daha yaklaşıyordu.

"İntikam için," dedi vampir, birden. "Sen benim arkadaşımı öldürdün. Ben de senin arkadaşını öldüreceğim... Gözünün önünde. Sonra da seni öldürmeyi deneyeceğim. Ama bunu yapamasam bile..." Gülümsedi. "Çocuğu kurtaramadığını her zaman hatırlayacaksın. Öyle değil mi, nöbetçi? Sen gerçek insanları düşünmeden anlaşmalar imzaladın. Ve bunu yaptığın anda... Ahlakının nasıl bozulduğuna bir bak... Çürümüş, yanlış, ucuz ahlakının..."

Semyon üzerine atladı.

Ve aynı anda Ayı da atladı.

Bu herhangi bir mermiden ya da büyüden daha iyi ve daha hızlıydı. Çünkü geriye kalan tek şey, rüzgârla sağa sola çarpan bir beden ve yirmi, kırk hatta yüz yılda edinilmiş bir yetenekti.

Ama merminin tıpkı ucuz macera filmlerindeki "yüksek hızlı" atışlar gibi havada yavaş ve tembel bir şekilde gideceğini bildiğimden,

vampire kaçmak ya da öldürmek için bir şans bırakarak tabancamı çıkardım ve tetiği çektim.

Semyon sanki cam bir duvara çarpmış gibi havada düzleşti ve Alacakaranlık'a doğru girerken görünmez bir bariyerden aşağıya kaydı. Mermi bir yusufçuk nezaketiyle vampire doğru yavaşça ilerledi, parlak bir taç yaprağı aleviyle patladı ve gözden kayboldu.

Eğer vampirin gözleri giderek o kadar geniş açılmasaydı, kendine koruyucu bir kalkan oluşturduğunu düşünebilirdim. Ama bu sadece en güçlü büyücülerin yapabildiği bir şeydi...

"Onlar benim korumam altında," dedi, arkamdan bir ses.

Hemen arkama döndüm, Zavulon'un bakışlarıyla karşı karşıyaydım.

Vampirin panik olmaması çok şaşırtıcıydı. Egor'u öldürmemiş olması da. Başarısızlıkla sonuçlanan bir saldırı ve sonrasında Kara Büyücü'nün aniden ortaya çıkışı bizden daha çok vampir kızı şaşırtmış olmalıydı, çünkü ben tılsımı çıkardığım andan beri böyle bir şey olacağını tahmin ediyordum.

Bu kadar hızlı bir şekilde buraya gelmiş olmasına hiç şaşırmamıştım. Karanlık Varlıklar'ın kendilerine ait yolları vardı. Ama neden Karanlık Taraf'ın gözlemcisi Zavulon bizim idari merkezimizde kalmak yerine bu küçük savaşı tercih etmişti? Svetlana ve onun kafasında asılı duran girdaba olan ilgisini yitirmiş miydi? Bizim bilmediğimiz bir şeyler mi biliyordu?

Şu lanet olası her şeyi önceden hesaplama alışkanlığı! Saha ajanları, işlerinin doğası gereği bu özellikten yoksundurlar. Onların işi tehlikeye, savaşa, zafere ve yenilgiye anlık tepkiler vermektir.

İlya sihirli değneğini çıkarmıştı. Bu lila rengi ışıltı üçüncü sınıf bir büyücü için çok parlaktı. Ayrıca enerjisi, İlya'nın yükleyemeye-

ceği kadar da istikrarlıydı. Bu enerjiyi muhtemelen patron kendisi yüklemişti.

Öyleyse bir şeyler mi tahmin ediyordu?

Onunla aynı güçlere sahip birinin ortaya çıkacağını mı bekliyordu?

Ne Yavru Kaplan ne de Ayı şekillerini değiştirdiler. Onların büyü gücünün herhangi bir araca ihtiyacı yoktu ve şüphesiz insan vücuduna da. Ayı'nın bakışları vampire sabitlenmişti, Zavulon'u tamamen görmezden geliyordu. Yavru Kaplan ise benim yanımda duruyordu. Semyon sırtını ovuşturuyor ve vampir kızın onu gördüğünü bile bile yavaşça onun etrafında yürüyordu. O da Kara Büyücü'yü bize bırakmıştı.

"Onlar?" diye homurdandı Yavru Kaplan. Onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu hemen fark etmiştim.

"Onlar benim korumam altında," diye tekrarladı Zavulon. Üzerine çirkin, siyah bir mont giymiş, kafasına da buruşuk, siyah, kürk bir bere takmıştı. Elleri ceplerindeydi ama her nedense içinde bir tılsım ya da tabanca olmadığından emindim.

"Kimsin sen?" diye bağırdı vampir kız. "Kimsin sen?"

"Senin koruyucun ve kılavuzun," dedi Zavulon, bana bakarak. Ama doğrudan bana bakmamıştı, bu sadece kaçamak bir bakıştı. "Senin ustan."

Bu adam delirmiş miydi? Vampir kızın buradaki güç dengeleri hakkında hiçbir fikri yoktu. Sona yaklaşmıştı. Ölüme hazırlanıyordu... Varoluşunun bitişine. Şimdi, bir anda yaşamak için bir şansı olmuştu ama Zavulon'un konuşma şekli...

"Benim ustam yok!" dedi, yaşamı bir yabancının ölümüne bağlı olan kız, sonra güldü. "Her kim olursan ol –Aydınlık'tan ya da Karanlık'tan– şunu unutma! Benim ustam yok ve asla olmayacak!"

Egor'u da arkasından sürükleyerek çatının köşesine doğru gitmeye başladı. Hâlâ bir eliyle çocuğu, diğer eliyle de onun boynunu tutuyordu. Bir rehine... Aydınlık'm güçlerine karşı iyi bir hamleydi.

Belki Karanlık'ın güçlerine karşı da.

"Zavulon, biz kabul ediyoruz," dedim, elimi Yavru Kaplan'ın sırtındaki gerilmiş kasların üzerine koyarak. "Kız sizin. Alabilirsiniz – duruşmaya kadar. Antlaşma'ya saygı gösteriyoruz."

"Ben ikisini de alacağım," dedi Zavulon, beni görmezden gelerek. Rüzgâr yüzüne büyük bir şiddetle çarpıyordu ama büyücünün hiç kırpmadığı gözleri sanki camdan yapılmış gibi kocaman açıktı. "Vampir ve çocuk bizim."

"Hayır. Yalnızca vampir."

Sonunda bana bakmaya tenezzül etmişti.

"Aydınlık'ın ajanı, ben benim olanı alıyorum. Büyük Antlaşma'ya da saygı duyuyorum. Kız ve çocuk bizim."

"Sen hepimizden daha güçlüsün," dedim, "Ama yalnızsın, Zavulon."

Kara Büyücü kafasını salladı ve kederli bir ifadeyle gülümsedi.

"Hayır, Anton Gorodetski."

Bir anda asansör boşluğundan bir genç kadın ve adam çıktı.

Onları tanıyordum. Ah, evet. Tanıyordum.

Alisa ve Pyotr. Gündüz Nöbeti'ndeki cadı ve kurt adam.

"Egor!" dedi Zavulon, sessiz bir şekilde. "Aramızdaki farkı anladın mı? Hangi tarafı tercih ediyorsun?"

Çocuk cevap vermedi. Belki de bunun tek sebebi boynundaki vampir tırnaklarıydı.

"Burada bir sorun mu var?" diye sordu Yavru Kaplan, hırıltılı bir sesle.

"Evet," diye onayladım.

"Kararın?" diye sordu Zavulon. Ajanları henüz hiçbir şey söylememişlerdi, olaydan uzak duruyorlardı...

"Ben bundan hoşlanmadım," dedi Yavru Kaplan. Zavulon'a biraz daha yaklaştı, kuyruğu dizime sert bir şekilde çarpıyordu. "Gündüz Nöbeti'nin burada yaşananlara yaklaşımından hoşlanmadım... Hem de hiç."

Ayı da onunla aynı fikirdeydi. Birlikte çalıştıkları zaman içlerinden biri, ikisinin adına da konuşurdu. İlya'ya baktım, bir şey düşünüyormuş gibi esrarengiz bir şekilde gülümseyerek elindeki değneği sallıyordu. Partiye gelirken oyuncak tabanca yerine dolu bir Uzi[25] getiren çocuklar gibiydi. Semyon ise belli ki her koşulda savaşa hazırdı. Önemsiz ayrıntıları umursamıyordu. Yetmiş yılını çatılarda koşarak geçirmişti.

"Zavulon, Gündüz Nöbeti adına mı konuşuyorsun?" diye sordum.

Kara Büyücü'nün gözlerinde kısa süreli bir şüphe belirtisi gördüm.

Burada neler oluyordu? Neden Zavulon bilinmeyen bir büyücünün müthiş güçlerini takip etme ve onu Gündüz Nöbeti'ne katma fırsatını bırakıp bizim idari merkezimizden ayrılmıştı? Böyle bir fırsat ne vampir kız için ne de büyük güçleri olan bir çocuk için bırakılmazdı. Zavulon bu çelişkiye nasıl düşmüştü?

Peki, neden Gündüz Nöbeti adına konuşmakta bu kadar gönülsüzdü –bunu hissedebiliyordum, hatta hiç şüphem yoktu!

"Ben kendi adıma konuşurum," dedi Zavulon.

"Öyleyse birtakım kişisel anlaşmazlıklarımız var," diye karşılık verdim.

"Evet."

Her iki nöbete de müdahale etmek istemiyordu. Biz şu anda sadece Diğerleri'ydik. Görev başında olabilirdik, resmî görevde de olabilirdik ama Zavulon bu tartışmayı resmî bir anlaşmazlık seviyesine taşımak istemiyordu. Neden? Güçlerine çok mu güveniyordu yoksa patronun ortaya çıkmasından mı korkuyordu?

25 1948 yılında Uziel Gal tarafından tasarlanmış hafif makineli bir silah. (ç. n.)

Hiçbir şey anlamamıştım.

En önemlisi de neden bizim idari merkezimizden ayrılıp Svetlana'yı lanetleyen büyücünün peşini bırakmıştı? Karanlık Varlıklar büyücünün kendilerine teslim edilmesi gerektiği konusunda ısrar ediyorlardı. Neden bu davayı bu kadar kolay bırakmıştı?

Zavulon bizim bilmediğimiz ne biliyordu?

"Sen bir zavallısın..." diye başladı, Kara Büyücü. Ama cümlesini bitiremeden, rehine hamlesini yapmıştı.

Ayı'nın şaşırmış, kafası karışmış homurtusunu duydum ve etrafıma baktım.

Egor yaklaşık yarım saat vampirin pençeleri altında rehine rolü oynadıktan sonra artık yok oluyor, gözden kayboluyordu.

Çocuk, Alacakaranlık'ın derinliklerine doğru gidiyordu.

Vampir kız, çocuğu tutabilmek için kollarını iyice sıktı ya da öldürmek için. Pençesinin bu sert hareketi çok hızlıydı ama bir bedenle karşılaşamamıştı. Vampir kendine, sağ göğsünün altına, tam kalbine vurmuştu.

Ne yazık ki zaten ölüydü!

Ayı, sanki bir kar yığınıymış da canlanıyormuş gibi Egor'un az önce durduğu yerdeki boşluğa doğru birden atladı ve vampiri yere yıktı. Vampirin titreyen vücudu bir anda bu cüsseli gövdeyle kaplandı. Tek bir eli, Ayı'nın kabarık vücudunun yanından fırlamıştı ve kasılarak titriyordu.

Aynı anda İlya da değneğini havaya kaldırdı. Lila rengi parlaklık hafifçe azaldı ve değnek bir anda beyaz bir alev sütununa dönüştü. Saha ajanı tıpkı bir deniz fenerinden yayılan ışık hüzmesini elinde tutuyormuş gibi görünüyordu. Gözü kör eden bir parlaklıktı, ağırlığını neredeyse hissedebiliyordum. İlya, gözle görülür bir çabayla kollarını savurdu ve savaştan beri Moskova'da görülenlerin hepsinden

daha parlak olan ışık hüzmesiyle gri gökyüzünü delerek değneği Zavulon'un kafasına fırlattı.

Kara Büyücü çığlık attı.

Yere düştü, çatıda sıkışıp kalmıştı, ışık sütunu İlya'nın ellerinden fırladı ve kendiliğinden hareket etmeye başladı. Artık bir ışık hüzmesi değildi, kıvrıldıkça etrafa gümüş rengi pulcuklar saçan beyaz bir yılana dönüşmüştü. Bu devasa vücudun sonu düzleşerek bir kapşona dönüştü ve altından, hiç kırpılmayan, kamyon tekerliği büyüklüğünde, hiç kapanmayan gözlere sahip olan küt bir kafa çıktı. Tıpkı bir gaz ocağı gibi alev alev olan, ince, çatalımsı dili titriyordu.

Kuyruk tam bana çarpmak üzereyken zıpladım. Öfkeli kobra kendi etrafında bir topa dönüştü ve vücudunun kıvrımlarını Zavulon'un kafasına hızlıca dolayarak ona saldırdı. Parlayan sarmalların öteki kısmında üç gölge birbiri üzerinde hareket ediyordu ve bu hızlı hareketler sönük izler halinde bulanıklaşıyordu. Yavru Kaplan, cadı ve kurt adamın üzerine atladığını fark etmemiştim.

İlya sessizce güldü ve kemerinden bir değnek daha çıkardı. Bu çok parlak değildi –buna kendisi enerji yüklemiş olmalıydı.

Sadece Zavulon için tasarlanmış bir silah mı taşıyordu? Patron, düşmanlarımızın çoktan farkında mıydı?

Etrafıma şöyle bir baktım. İlk bakışta her şey kontrol altında görünüyordu. Ayı, gövdesinin altından ara sıra boğuk sesler çıkaran vampir kızın üzerinde yatıyor ve pençeleriyle ona durmadan vuruyordu. Yavru Kaplan ise iki Gündüz Nöbeti ajanı ile ilgileniyordu. Yardıma ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu. Beyaz kobra ise Zavulon'u boğuyordu.

Yapacak hiçbir şey kalmamıştı. İlya değneği elinde hazır tutarak, etraftaki kavgalara bakıyor ve besbelli hangisine dâhil olacağını düşünüyordu. Semyon, Zavulon ve Gündüz Nöbeti ajanlarıyla hiç ilgilenmemişti, şimdi de vampire olan bütün ilgisini kaybetmiş, ça-

tının köşelerinde dolaşarak aşağıya bakıyordu. Karanlık Taraf'tan gelebilecek yeni takviyeler konusunda mı endişeliydi?

Ben de tıpkı bir aptal gibi elimde silahla ortada öylece duruyordum.

Gölge, ilk denemede ayaklarımın üzerine düştü. İçine girdim, yakıcı bir soğuk hissediyordum. Ne insanların ne de bütün Diğerleri'nin bildiği bir soğuktu bu; Alacakaranlık'ın derinliklerinin soğuğuydu. Burada hiç rüzgâr yoktu. Burada ayaklarımın altındaki karlar ve buzlar yok olmuştu. Burada hiç mavi yosun yoktu. Burada her şey sisli, boğuk, yapışkan ve pütür pütürdü. Eğer sisi süte benzetecek olsak, bu, kesilmiş bir süt olurdu. Arkadaşlarım ve düşmanlarını güçlükle hareket eden belirsiz gölgelere dönüştürülmüş gibiydi. Sadece Zavulon'la savaşan öfkeli kobra her zaman olduğu gibi hızlıydı ve kıvılcımlar saçıyordu. Bu çatışma Alacakaranlık'ın her seviyesinde yapılıyordu. Bu büyülü değneği dönüştürmek için kullanılan enerji miktarını düşününce başım dönmüştü.

Ne için? Aydınlık ve Karanlık için mi? Ne için? Ne bu genç vampir ne de Diğerleri'nden bu genç çocuk bu çabaya değmezdi!

"Egor!" diye bağırdım.

Donmaya başladığımı hissediyordum. Alacakaranlık'ın ikinci seviyesine sadece iki kez girmiştim: ilki sınıfta eğitmenle birlikte, ikincisi de bir gün önce apartmanın kapalı olan kapısını açarken. Bu seviyedeyken herhangi bir korumam yoktu ve her geçen dakika biraz daha fazla enerji kaybediyordum.

"Egor!" Sise doğru bir adım attım. Arkamdaki hırıltı sesini duyabiliyordum –yılan, çatıda birinin vücudunu ağzıyla yakalamış, adam akıllı hırpalıyordu. Bunun kimin vücudu olduğunu biliyordum.

Zaman burada daha da yavaş akıyordu, çocuğun bilincini kaybetmemiş olması düşük bir ihtimaldi. Karanlıkta etrafımı görmeye çalışarak, çocuğun Alacakaranlık'm ikinci seviyesine girdiği noktaya

doğru yürüdüm. Ayaklarımın altında duran bedeni fark etmemiştim. Sendeledim ve yere düştüm, sonra kalçalarımın üzerine çömelerek ayağa kalktım ve kendimi Egor'la karşı karşıya buldum.

"İyi misin?" Çok saçma bir soruydu, çünkü gözleri açıktı ve bana bakıyordu.

"Evet."

Seslerimiz yankılı ve uğultuluydu. Hemen yanımızda çırpınan iki gölge vardı: Ayı hâlâ vampiri hırpalıyordu. Kız ne kadar dayanabilirse!

Çocuk da öyle!

"Haydi, gidelim," dedim, uzanıp omzuna dokunarak. "Burada, bu seviyede bulunmak çok zor. Sonsuza kadar burada kalabiliriz."

"Olsun."

"Anlamıyor musun, Egor! Alacakaranlık'ta kaybolmak acı çekmek, ebediyen acı çekmek demektir. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemezsin, Egor! Gidiyoruz!"

"Ne için?"

"Hayatta kalmak için."

"Ne için?"

Parmaklarımı oynatamıyordum. Tabancam ağırlaşmış, buz gibi olmuştu. Bir dakika daha dayanabilirdim, belki de iki...

Egor'un gözlerine baktım.

"Herkes kendi kararını kendi verir. Ben gidiyorum. Hayatta kalmak için bir sebebim var."

"Neden beni kurtarmak istiyorsun?" diye sordu, endişeli bir tavırla. "Gece Nöbeti'nin bana ihtiyacı mı var?"

"Bizim Nöbet'e katılacağını sanmıyorum," dedim, kendimi bile şaşırtarak.

Gülümsedi. Bir gölge yavaşça içimizden geçti – bu Semyon'du. Bir şeyler mi fark etmişti? Biri zor durumda mıydı?

Diğerleri'nden küçük birinin, anlaşılması zor bir intihar girişimini engellemeye çalışmak için bütün enerjimi harcayarak burada duruyordum – her koşulda ayvayı yemiş birinin...

"Ben gidiyorum," dedim. "Hoşça kal."

Gölgem, parmaklarımı dondurarak ve yüzüme doğru büyüyerek beni tutuyordu. Onu hızlıca yırtıp dışarı çıkmaya başladım ve Alacakaranlık bu hareketimden dolayı öfkeli bir şekilde tısladı.

"Yardım et," dedi Egor. Sadece sesini duyabilmiştim. Neredeyse çıkmak üzereydim, son anda seslenmişti.

Uzandım ve elini yakaladım. Çıkıyordum, etrafımdaki sis yok olmaya başlamıştı. Yaptığım tüm yardımlar sadece sembolikti, çocuk bunu kendi yapmak zorundaydı.

Ve yaptı.

Alacakaranlık'ın bir üst seviyesine çıkmıştık. Soğuk rüzgâr yüzüme vuruyordu ama bu kez bana iyi gelmişti. Ağır ağır ilerleyen her şey birden telaşlı bir mücadeleye dönüşmüştü. Grinin bulanık tonu artık daha parlak ve renkliydi.

Konuşarak geçirdiğimiz beş dakika içinde bazı şeyler değişmişti. Vampir kız hâlâ Ayı'nın bedeni altında çırpınıyordu... Değişen o değildi. Genç büyücü adam çatıda, yerde uzanıyordu, ya ölmüştü ya da kendinden geçmişti. Yavru Kaplan ve cadı ise onun etrafında yuvarlanıyorlardı... Değişen, bu da değildi.

Yılan!

Beyaz kobra genişliyor ve çatının çeyreğini kaplayacak şekilde şişiyordu. Âdeta içine hava dolduruluyormuş gibi giderek yükseliyordu ya da alçak göğe doğru kendi başına havalanıyordu. Semyon, yılanın sarmal şeklindeki öfkeli vücudunun yanında eski çağlardaki gibi yarı oturur vaziyette çömelmiş duruyor ve avucunun içinden beyaz alev toplarına dönüşen turuncu küçük küreler fırlatıyordu.

Yılanı değil, yılanın altındaki uzun zaman önce ölmesi gereken ama hâlâ mücadele eden kişiyi hedeflemişti...

Bum!

Aydınlık'ın girdabı ve Karanlık'ın döküntüleri. Geriye doğru savruldum ve Egor'a çarpıp onu yere düşürdüğümü hissettim ama elini yakalamayı başarmıştım. Yavru Kaplan ve cadı birbirlerine kenetlenmiş halde çatının köşesine doğru yuvarlandılar ve korkuluğun yanında öylece kaldılar. Ayı, kötü bir şekilde hırpalanan ama hâlâ hayatta olan vampirden ayrılmıştı. Sönük bir parlaklığa sahip olan kalkan tarafından korunan Semyon sendelemişti ama hâlâ ayaktaydı. Çatıda, infilak olan tek şey şuurunu kaybetmiş olan büyücüydü. Patlama anında korkuluğun paslı parmaklıklarını kırıp geçmiş ve çaresiz bir yığın halinde aşağı uçmuştu.

Fakat İlya olduğu yerde durmaya devam ediyordu, âdeta oraya çakılmıştı. Etrafında hiçbir koruma yoktu ama değneğini tutarken merakla etrafında neler olduğuna bakıyordu.

Göğe doğru yükselen öfkeli kobradan geriye kalanlar parlak bulutlar arasında dağılıyor, eriyor, kıvılcım yağmuru ve ince ışık hüzmeleri halinde etrafa yayılıyordu. Zavulon bu havai fişek gösterisi altında karmaşık bir büyü hareketiyle kollarını açarak yavaşça ayağa kalkmaya çalışıyordu. Karmaşada kıyafetlerini kaybetmişti, o yüzden çırılçıplaktı. Şeytanın alışılmış özellikleri göz önüne alındığında vücudu tamamen değişmişti. Cilt yerine soluk pullar, şekilsiz bir kafatası, saç yerine ise keçeleşmiş bir tüy tabakası vardı. Dikey yarıklı gözbebekleriyle birbirine yakın duran gözler, sarkan bir penis ve omurgasından çıkmış kısa, çatallaşmış bir kuyruk.

"Defol!" diye bağırdı, Zavulon. "Defol."

Bu olanlar sıradan dünyada yaşanıyor olmalıydı. Bu ölümcül bunalım patlaması ve körlük, anlamsız sevinç, kalp atakları, komik davranışlar, en yakın arkadaşlar arasındaki kavgalar, dürüst âşıkların

ihanetleri... İnsanlar olanları göremiyorlardı ama bu onların ruhlarına dokunmuştu.

Ama neden?

Gündüz Nöbeti tüm bunları neden istiyordu?

O anda birden neredeyse tamamen unuttuğum, durgun sakinliği hatırladım.

Bu, karışık bir manevraydı. Basit bir fikirle başlayıp ilk olarak her şeyin Gündüz Nöbeti'nin planı olduğu varsayalım. Sonra benim, metrodaki avımla başlayan olayları da birbirine bağlarsak... Hayır, genç vampirin, beslenmek için yanma aldığı ve ona âşık olmaktan uzak duramadığı kızla başlarsak...

Düşüncelerim sanki bir beyin fırtınası uzmanıymışım gibi hızlı hareket ediyordu, bazen bizim analistlerin yaptığı gibi diğer insanların akıllarına giriyordum. Hayır, tabii ki bu gerçekten olmuyordu... Sadece bir yapbozun parçaları gözümün önünde, masanın üzerinde hareket etmeye ve bir araya gelmeye başlamıştı.

Gündüz Nöbeti, vampir kızı umursamıyordu.

Gündüz Nöbeti potansiyel olarak büyük güçleri olan bu çocuk için çatışmaya girmezdi. Gündüz Nöbeti'nin bunları yapmasının sadece bir sebebi vardı.

Korkunç güçlere sahip olan bir Kara Büyücü.

Onların konumunu sadece Moskova'da değil tüm kıtada güçlendiren bir Kara Büyücü...

Ama bu amaçlarına çoktan ulaşmışlardı, Kara Büyücü'yü teslim etmek için onlara söz vermiştik...

Kimliği saptanamayan büyücü, bu denklemdeki tek bilinmeyendi – X kişi. Egor'u da Y olarak adlandırabilirdik. Egor'un büyüye olan direnci, herhangi acemi bir Diğer'den çok daha yüksekti. Ama diğer taraftan da çocuk belirsiz çarpanlı bir sayıydı.

Ve bilerek problemle tanıştırılmıştı, daha karmaşık hale getirmek için.

"Zavulon!" diye bağırdım. Egor arkamda, buzun üzerinde ayakta durmaya çalışırken kayıyor ve savruluyordu. Semyon savunmasını sürdürerek hâlâ büyücüden uzak duruyordu. İlya her şeyi serinkanlı bir tavırla izliyordu. Ayı ise ayağa kalkmaya çalışan vampir kızın etrafını kuşatmıştı. Yavru Kaplan ve cadı Alisa da tekrar birbirlerine doğru hareket ediyorlardı. "Zavulon!"

Şeytan bana baktı.

"Kim için savaştığını biliyorum!"

Ama aslında henüz bilmiyordum. Anlamaya başlamıştım çünkü yapbozun parçaları bir araya gelmeye başlamış ve bana tanıdık bir yüz göstermişti.

Şeytan ağzını açtı. Çenesini, tıpkı bir böcek gibi sağa sola oynatıyordu. Giderek daha da büyük bir böcek gibi görünüyordu. Pulcukları bir araya gelerek tek bir kaplumbağa kabuğuna dönüşmüştü. Üreme organları ve kuyruğu geri çekilmiş, yanlardan yeni uzuvları çıkmaya başlamıştı.

"İşte şimdi öldün."

Sesi aynıydı, hatta daha dikkatli ve daha zeki duyuluyordu. Zavulon'un kolları bana doğru gelirken yeni eklemler oluşturarak hızla uzuyordu.

"Bana gel..." diye fısıldadı Zavulon.

Herkes donmuştu, benim dışımda. Kara Büyücü'ye doğru yürümeye başladım. Yıllar boyunca terbiye ettiğim ruhsal savunmam ortadan kaybolmuştu. Zavulon'a itaat etmeme şansım yoktu.

"Dur!" diye bağırdı Yavru Kaplan, hırpalanmış ama hâlâ homurdanan cadıyı bırakıp bana doğru dönerek. "Dur!"

Onun dediğini yapmayı gerçekten çok isterdim ama yapamadım.

"Anton..." Arkadan birinin sesini duyuyordum. "Arkaya bak..."

Bunu yapabilirdim. Bakışlarımı dar, dikey yarıklı sarı gözlerden ayırıp, kafamı arkaya çevirdim.

Egor hâlâ yerde çömeliyordu, ayağa kalkabilecek gücü yoktu. Bilincinin yerinde olması bile şaşırtıcıydı... Çünkü çocuğun enerji stoğuna dışarıdan gelen kaynak kesilmişti. Başından beri devam eden ve patronun ilgisini çeken enerji kaynağı. Y faktörü. Durumu daha da karmaşık hale getirmek için olaya dâhil edilen bilinmeyen.

Egor'un elinde bakır bir zincire takılı küçük, fildişi bir madalyon vardı.

"Yakala!" diye bağırdı çocuk.

"Sakın alma!" diye emretti Zavulon. Ama çok geç kalmıştı. Tılsım ayaklarıma doğru uçarken yere eğildim ve onu yakaladım. Oymalı madalyon sanki yanan bir kömür tutmuşum gibi dokunduğum anda elimi yakmıştı.

Şeytana baktım ve kafamı salladım:

"Zavulon, artık benim üzerimde bir gücün yok."

Şeytan uluyarak bana doğru gelmeye başladı. Benim üzerimdeki bütün gücü yok olmuştu ama hâlâ yeterli gücü vardı.

"Cık cık!" dedi, İlya.

O sırada aramızda beyaz bir alev duvarı belirdi. Zavulon bu büyülü duvara vururken bağırıyor ve arkasından beyaz bir ışık tabakası yayılıyordu. Yanık pençelerini salladı, korkunç değildi daha çok komik görünüyordu.

"Karmaşık bir manevra," dedim. "Ama aslında basit, öyle değil mi?"

Çatıda her şey çok sessizdi. Yavru Kaplan ve büyücü Alisa birbirlerine saldırmaya çalışmadan yan yana duruyorlardı. Semyon önce bana baktı, sonra İlya'ya; hangimizin onu daha çok şaşırttığını anlayamamıştım. Vampir kız ise ayağa kalkmaya çalışırken sessizce ağlıyordu. Çok kötü bir haldeydi, Ayı'yla savaşırken bütün gücünü

harcamıştı ve şimdi yenilenmeye çalışıyordu. İnanılmaz bir çabayla belirsiz bir siluete dönüşerek Alacakaranlık'ı terk etti.

Rüzgâr bile kaybolmuş görünüyordu...

"Özünde tertemiz olan bir kişiyi nasıl Kara bir Büyücü'ye çevirebilirsin?" diye sordum. "Nefret etmeyi bilmeyen bir kişiyi nasıl Karanlık Taraf'a çekebilirsin? Onun karşısına her yerde bir sorun çıkarabilirsin... Yavaş yavaş, azar azar, sonunda pes edeceğini umarak... Ama bunun bir yardımı olmaz. Bu insan... Bu kız... Tertemiz."

İlya onaylayan bir ifadeyle sessizce güldü.

Zavulon'un güçsüz bir kötülükle dolu olan gözlerine bakarak, "Nefret edebileceği tek şeydi kendisi," dedim. Ve bu çok akıllıcaydı. Umulmadık bir şeydi. Annesinin hasta olmasını sağla. Kızın zayıflığını küçümseyerek ve yardım taleplerini reddederek ruhunu tüketmesine izin ver. Onu köşeye öyle bir sıkıştır ki nefretten başka hissedebileceği bir şey olmasın, bu nefret kendisine yönelik bile olsa. Tabii ki olasılıkların sapma ihtimali var. Mesela saha çalışmalarını çok iyi bilmeyen yalnız bir Gece Nöbeti ajanı gibi uzak bir ihtimal..."

Dizlerim bükülmeye başladı – Alacakaranlık'ta hiç bu kadar uzun kalmamıştım. Zavulon'un önünde dizlerimin üstüne düşebilirdim, bu da hiç istemediğim bir şeydi ama Semyon Alacakaranlık'a doğru kaydı ve omuzlarımdan beni destekledi. Muhtemelen bu hareketi yüz elli yıldır yapıyordu.

"Saha çalışmalarını çok iyi bilmeyen bir Gece Nöbeti ajanı..." diye tekrar ettim. "Kıza acımadan sadece onu rahatlatarak birden plandan sapabildi. Çünkü merhamet, kız için ölüm demekti. Saha ajanını meşgul edecek bir durum yaratılmalıydı. Ona ikinci bir görev verilmeliydi – o anda elde olan her şey işe yarardı. Sıradan bir vampir bu uğurda kurban edilebilirdi, öyle değil mi?"

Zavulon eski kasvetli ve zeki görünümünü kazanarak insan şekline dönmeye başlamıştı.

Bu çok komikti. Neden? Onun Alacakaranlık'ta tek seferde ve sonsuza dek nasıl bir şeye dönüştüğünü zaten görmüştüm.

"Karmaşık bir manevra," dedim tekrar. "Bahse girerim, Svetlana'nın annesi ölümcül bir hastalıktan hayatını kaybetmek zorunda değil. Bu, izin verilen sınırlar dâhilinde senin tarafından yapılan ufak bir müdahale. Ama bizim de haklarımız var."

"O kız bizim!" dedi Zavulon.

"Hayır." Kafamı salladım. "Cehennem patlamayacak. Kızın annesi iyi olacak. Şimdi doğruca kızın yanma gideceğim. Ve ona her şeyi anlatacağım. Svetlana, Gece Nöbeti'ne katılacak. Sen kaybettin, Zavulon. Ne yaparsan yap, kaybettin."

Yırtık pırtık kıyafet parçaları çatının diğer tarafındaki Kara Büyücü'ye doğru sürükleniyor ve bir bütün haline gelip vücuduna doğru savruluyorlardı. Bu, üzgün ve tüm dünyaya acı veren büyüleyici zekâyı tamamen sarıyorlardı.

"Hiçbiriniz buradan çıkamayacaksınız," dedi Zavulon. Karanlık, sanki arkasında iki büyük, siyah kanat açılıyormuş gibi yoğunlaşmaya başlamıştı.

İlya tekrar güldü.

"Ben hepinizden daha güçlüyüm," dedi Zavulon, göz ucuyla İlya'ya bakarak. "Sizin ödünç alınmış güçleriniz sınırsız değil. Sonsuza kadar burada, bakmaya bile cesaret edemeyeceğiniz kadar koyu olan bir Alacaranlık'ta kalacaksınız."

Semyon derin bir nefes aldı ve şöyle dedi:

"Anton, o hâlâ anlamadı."

Etrafıma bakındım ve sordum:

"Boris İgnatieviç, artık rol yapmayı bırakacak mısınız?"

Kibirli genç saha ajanı omuzlarını silkti:

"Tabii ki, Antoşka. Gündüz Nöbeti liderini savaş alanında izleme şansım her zaman elde edemiyorum. Suçu, bu yaşlı adama atmayın. İlya umarım benim yerime geçmek senin için ilginç olmuştur."

Boris İgnatieviç, hiçbir dramatik sahne ya da ışık efektine ihtiyaç duymadan normal görünümüyle kaldığı yerden devam ediyordu. Cübbesi ve kafasına tam oturan beresi hâlâ üzerindeydi ama ayağına, üzerinde galoş olan yumuşak mokasenler[26] giymişti.

Zavulon'un yüzü görülmeye değerdi.

Karanlık kanatlar yok olmamıştı ama artık daha fazla açılmıyorlar ve sanki büyücü uçmayı düşünüyor ama buna tam olarak karar veremiyormuş gibi tereddütlü bir şekilde çırpınıyorlardı.

"Buna bir son ver, Zavulon," dedi patron. "Eğer hemen buradan ve Svetlana'nın evinden ayrılırsan, resmî bir itirazda bulunmayacağız."

Kara Büyücü hiç tereddüt etmedi.

"Çekileceğiz."

Patron zaten başka bir cevap beklemiyormuş gibi kafasını salladı. Ama ben bir an tereddüt etmiştim... Değneğini indirdi ve Zavulon'la aramdaki duvar birden gözden kayboldu.

"Bu işin içinde olduğunu her zaman hatırlayacağım..." diye fısıldadı, Kara Büyücü bana bakarak. "Sonsuza kadar."

"Ben de," dedim. "Bunu hatırlamak güzel olacak."

Zavulon ellerini bir araya getirdi. Karanlık kanatlarını çırptı ve gözden kayboldu. Gitmeden önce cadıya doğru baktı, o da karşılık olarak kafasını salladı.

Bundan çok hoşlanmamıştım. Kinci bir veda, ölümcül olmayabilirdi ama kesinlikle hoş bir şey de değildi.

Alisa yalpalayarak bana doğru geldi. Yüzü kanlar içindeydi, yerinden çıkmış olan sol kolu ise sallanıyordu.

"Senin de gitmen gerekiyor," dedi patron.

---

26 Ökçesiz, bağcıksız, yarım ayakkabı. (yay. n)

"Tabii ki memnuniyetle," diye cevap verdi cadı. "Ama bunu yapmadan önce almam gereken küçük, çok küçük bir borcum var. Öyle değil mi, Anton?"

"Evet," diye fısıldadım. "Yedinci dereceden bir müdahale."

"Kime saldıracaktı?" Patron olamazdı – bu, çok saçma bir fikirdi. Yavru Kaplan, Ayı, Semyon... Mantıksızdı. Egor muydu? Bu kadar zayıf bir müdahaleyle, çocuğun aklına nasıl bir düşünce yerleştirebilirdi ki?

"Aç kendini," dedi cadı. "Bana kendini aç, Anton. Yedinci dereceden bir müdahale. Gece Nöbeti'nin lideri de tanık. Çizgiyi aşmayacağım."

Semyon, omzumu acıtana kadar sıkıyor, bir yandan da sızlanıyordu.

"Böyle bir hakkı var," dedim. "Boris İgnatieviç..."

"Sen öyle diyorsan," dedi patron yavaşça. "İzliyorum."

Derin bir nefes aldım ve kendimi cadıya açtım. Yapabileceği hiçbir şey yoktu! Hiçbir şey! Yedinci dereceden bir müdahale –beni bununla asla Karanlık tarafa geçiremezdi. Bu, son derece komik bir fikirdi!

"Anton," dedi cadı nazik bir biçimde. "Patronuna ne söylemek istediğini anlat. Gerçeği anlat. Dürüst davran. Öyle olman gerek."

"Küçük bir müdahale..." diye onayladı patron. Eğer sesinde bir acı varsa bile, öyle derinlerde saklıydı ki duyamıyordum.

"Karmaşık bir manevra," dedim, Boris İgnatieviç'e bakarak. "İki taraftan da. Gündüz Nöbeti piyonlarını feda ediyor, Gece Nöbeti de aynısını yapıyor. Büyük bir amaç için. Benzersiz bir güce sahip olan büyücü kadını ve aşkının özlemiyle ölebilecek genç bir vampiri kendi taraflarına çekebilmek için. Belirsiz güçleri olan küçük çocuk, Alacakaranlık'ın içinde sonsuza kadar gözden kaybolabilir. Ajanlar yaralanabilir. Ama tüm bunları anlamlı kılan bir amaç var. Uzun yıllardır birbirlerine karşı olan iki devasa büyücü yeni, küçük bir

savaş yaratıyorlar. Aydınlık'ın büyücüsü ise en zor noktada... Risk almak zorunda. Kaybetmek onun için çok daha büyük bir sıkıntı. Alacakaranlık'a atılacak bir adım, sonsuza kadar Alacakaranlık'ta kalmak demek. Ama hâlâ herkesin hayatını riske atıyor. Kendi tarafını ve Diğerleri'ni. Doğru değil mi, Boris İgnatieviç?"

"Doğru," diye cevap verdi, patron.

Alisa güldü ve tavandaki kapağa doğru yürümeye başladı. Cadı uçabilecek durumda değildi. Yavru Kaplan onu hırpalamıştı. Ama yine de kendini zafer kazanmış gibi hissediyordu.

Semyon'a baktım, bakışlarını başka tarafa çevirdi. Yavru Kaplan yavaşça bir kıza dönüşmüştü ve gözlerime bakmamaya çalışıyordu. Ayı, kısa ve sert bir şekilde kükredi ve şeklini hiç değiştirmeden o da kapağa doğru yürümeye başladı. O hepimizden daha dayanıklıydı. Çok inatçıydı. Ayı gerçek bir savaşçıydı ve bütün uzlaşmalara karşıydı.

"Hepiniz aşağılıksınız," dedi Egor. Ayağa kalktı, sersemce hareket ediyordu – bunun sebebi sadece yorgun olması değildi, patron şu anda onun stoklarını dolduruyordu. Havada dalgalanan ince güç çizgilerini görebiliyordum çünkü en başlarda gölgenizi yırtarak Alacakaranlık'tan çıkmanız her zaman çok zordur.

Ben de ondan sonra çıktım. Zor olmamıştı, son yarım saattir Alacakaranlık'ta öylesine fazla enerji harcamıştım ki sonunda o da her zamanki saldırgan yapışkanlığını kaybetmişti.

Tam o sırada tiksindiren, yumuşak bir ses duydum –bu ses, çatıdan asfalta düşen büyücüye aitti.

Sonra diğerleri ortaya çıkmaya başladı. Çenesi kırılmış, sol gözünün altında bir çürük olan siyah saçlı, sevimli bir kız ve doğuya özgü bir kaftanın içinde iş adamı görünümlü, kısa boylu, soğukkanlı bir adam... Ayı çoktan gitmişti. Apartmanda –gizli barınağında– ne yaptığını biliyordum. Saf ispirtosunu içiyor ve şiir okuyordu. Muhtemelen yüksek sesle. Ve neşeyle mırıldanan televizyonu izliyordu.

Vampir kız da buradaydı. Gerçekten çok kötü bir durumdaydı. Isırılarak koparılmış elini tekrar takmaya çalışıyor, kafasını sallıyor ve bir şeyler mırıldanıyordu. Eli yerinden tekrar çıkmak için çelimsiz bir çaba harcıyordu. Etrafındaki her şeye kan sıçramıştı –tabii ki bu onun kanı değildi, son kurbanın kanıydı...

"Gitme vakti," dedim, ağır tabancayı kaldırırken. Elim haince titriyordu.

Mermi, ölü bedeni delip geçti ve kızın vücudunda darmadağın bir yara oluştu. Vampir kız inledi ve sağlam olan koluyla yarasını sıkarak kapattı. Diğer eli ise ipliğe benzeyen birkaç tendonun ucundan sarkıyordu.

"Yapma," dedi Semyon yavaşça. "Yapma, Anton..."

Kafasını hedef alarak devam ettim. Fakat o sırada büyük, siyah bir gölge birdenbire gökyüzünden indi – akbaba boyutuna ulaşmış bir yarasa. Vampir kızı korumaya çalışarak kanatlarını açtı ve dönüşürken şiddetle sarsıldı.

"O, mahkemeye çıkacak!"

Kostya'ya ateş edemedim. Apartmanda benim üst katımda oturan genç vampire bakarak öylece durdum. Bakışlarını bana çevirmişti. Ne kadar zamandır benim etrafımda dolanıyorsun, arkadaşım ve düşmanım? Ve ne için – arkadaşını kurtarmak için mi yoksa senin ölümcül düşmanın olmamı engellemek için mi?

Omuzlarımı silktim ve tabancayı belime yerleştirdim. Haklısın, Olga. Bu son derece gereksiz bir alet.

"Evet, mahkemeye çıkacak," diye onayladı patron. "Semyon, Yavru Kaplan, kıza eşlik edin."

"Tamam," dedi Yavru Kaplan. Bana sempatiden çok anlayışla baktı ve sıçrayarak vampirlerin yanına geldi.

"Mahkemeye bile çıksa, hak ettiği cezayı çekecek," diye fısıldadı, Semyon ve onu takip etti.

Çatıyı böyle terk ettiler: Kostya neler olduğuna dair hiçbir fikri olmayan ve durmadan inleyen vampir kızı taşıyor, Semyon ve Yavru Kaplan da yavaşça onun arkasından gidiyorlardı.

Sadece üçümüz kalmıştık.

"Çocuk, bazı güçlerin var," dedi patron, nazik bir şekilde. "Muhteşem değil ama birçoğumuzda bile olmayan güçler bunlar. Benim öğrencim olursan çok mutlu olurum..."

"Gidebilirsin..." diye başladı söze, Egor. Cümlenin geri kalanında kibar bir konuşmaya yer yoktu. Çocuk sessizce ağlıyor ve gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu ama başaramıyordu.

Küçük, yedinci dereceden bir müdahaleyle kendini daha iyi hissedecekti. Aydınlık'ın Karanlık'la savaşmak için sahip olduğu bütün silahları kullanmak zorunda olduğunu anlayacaktı.

Kasvetli gökyüzüne doğru baktım ve buz gibi bir kar tanesi yakalamak için ağzımı açtım. Donmak istiyordum. Kaskatı olmak. Alacakaranlık'ta olduğu gibi değil. Sis değil, buz; sulu kar değil, sertleşmiş kar olmak; donmak, katılaşmak ve bir daha hiç erimemek...

"Egor, haydi, seni eve götüreyim," dedim.

"Çok uzak değil, ben giderim," dedi çocuk.

Rüzgârla karışık karları yutarak bir süre daha öylece durdum. Egor'un gittiğini fark etmemiştim. Patronun sorusunu duydum: "Anne ve babanı tek başına uyandırabilecek misin?" Ama çocuğun cevabını duymadım.

"Anton, senin için bir teselli olacaksa, çocuğun aurası değişmedi. Hâlâ belirsiz..." Elini omzuma koydu. Şu anda bakımlı bir iş adamı ya da birinci sınıf bir büyücü gibi değil, küçük bir zavallı gibi görünüyordu. Sadece hiç sonu gelmeyecek olan savaşın bir perdesini daha kazanmış olan hayat dolu, yaşlı bir adamdı.

"Harika."

İşte istediğim şey bu – hiçbir auranın olmaması. Kendi kaderimi kendim çizebilmek.

"Anton, hâlâ yapman gereken şeyler var."

"Biliyorum, Boris İgnatieviç."

"Svetlana'ya her şeyi anlatabilecek misin?"

"Evet, sanırım... Şimdi anlatacağım."

"Gerçekten çok üzgünüm. Ama sahip olduğum her şeyi kullanmak zorundayım... sahip olduğum insanları. Sen kızla bağlantıya geçtin. Klasik, gizemli bir bağlantı, anlatması imkansız. Kimse senin yerini alamaz."

"Anlıyorum."

Kar, kirpiklerimde çözülüyor, eriyor ve yanaklarımdan aşağıya süzülerek tüm yüzüme yerleşiyordu. Donarak katı bir cisim haline gelmeyi neredeyse başarmışım gibi hissediyordum ama böyle bir hakkım yoktu.

"Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Aydınlık tarafta yer almak, Karanlık tarafta yer almaktan çok daha zordur."

"Hatırlıyorum."

"Bu senin için daha da zor olacak, Anton. Ona âşık olacaksın. Bir süreliğine, onunla birlikte yaşayacaksın. Sonra Svetlana yoluna devam edecek. Ve senden giderek uzaklaşacak; onun bağlantılarının senin ulaşabildiğin yerlerden çok daha yükseklere ulaşacağını göreceksin. Acı çekeceksin ama yapabilecek bir şeyin olmayacak. Sen en baştan kendine düşeni yap. Her Büyük Büyücü, her Usta Kadın Büyücü böyle yapar. Büyük olmayı, arkadaşları ve sevdiği kişilerin bedenlerini çiğneyerek başarırlar. Bunun başka bir yolu yok."

"Evet, anlıyorum... Hepsini anlıyorum..."

"Haydi, gidelim mi, Anton?"

Cevap vermedim.

"Gitmiyor muyuz?"

"Geç kalmadık mı?"

"Henüz değil. Aydınlık'ın kendi yolları var. Seni kısa yollardan oraya götüreceğim, sonra kendi yolunu takip edeceksin."

"Öyleyse, bir süre burada öylece duracağım," dedim. Gözlerimi kapattım, kirpiklerime düşen kar tanelerini hissedebiliyordum, yumuşacıklardı.

"Ben kaç kez böyle durdum bir bilsen," dedi patron. "Tıpkı böyle, gökyüzüne bakıp bir şeyler arayarak... Belki bir takdis, belki de bir lanet."

Hiçbir şey söylemedim. Verilecek bir cevap olmadığını biliyordum.

"Anton, donuyorum," dedi patron. "Üşüyorum. Tıpkı bir insan gibi. Birkaç bardak votka içip sıcak battaniyenin altına kıvrılmak istiyorum. Ve orada uzanıp senin Svetlana'ya yardım etmeni beklemek... Ve Olga'nın da girdabın üstesinden gelmesini. Sonra tatile çıkacağım. Zaten benim bedenimde olduğundan, işin başına İlya'yı bırakacağım ve Semerkant'a gideceğim. Hiç Semerkant'a gittin mi?"

"Hayır."

"Dürüst olmak gerekirse, pek bir şey yok. Özellikle şimdilerde. Güzel bir şey yok, anılar dışında... Ama onlar da sadece bana ait... Artık gidebilir miyiz?"

"Gidelim, Boris İgnatieviç."

Yüzümdeki karları sildim.

Beni bekleyen biri vardı.

Bu da bizi soğuktan koruyan tek şeydi.

HİKÂYE II

KENDİ TÜRLERİ ARASINDA

ÖNSÖZ

Adı, Maksim'di.

Çok farklı bir isim değildi ama Sergeyev, Andreyev, Dimitry kadar da sıradan değildi. Kulağa güzel bir Rus ismi gibi gelse de kökleri Yunanlar ve Vareglere hatta belki İskitlere kadar uzanıyordu.

Dış görünüşünden oldukça memnundu. Dizilerdeki aktörlerinki kadar gına getirecek iyi bir görünüşü yoktu ama sıradan, sıkıcı bir yüze de sahip değildi. Yakışıklı bir adam, kalabalığın içinde öylece duruyordu. Vücudunu geliştirmişti fakat abartmamıştı –şişkin damarları yoktu, spor salonunda antrenman yapmaya pek düşkün değildi.

Büyük, yabancı bir firmada müfettiş olarak çalışıyordu, yüksek kârlı bir firmada. Tüm zevklerini karşılayacak maddi gücü vardı ve şantajcılar konusunda endişe etmesine de gerek yoktu.

Sanki bir gün koruyucu meleği tüm bunlara karar vermişti: "Sen geriye kalanların hepsinden biraz daha iyi olacaksın." Sadece biraz ama yine de daha iyi. Ve bu da Maksim'e iyi gelmişti. Neden daha üst merdivenlere çıkmaya çalışıp hayatını süslü bir araba, yüksek sosyete davetleri ve biraz daha büyük bir eve sahip olmak için ziyan edecekti? Ne için? Hayatı kendi için yaşıyordu, dünya malı için değil. Hayat, hiçbir anlamı olmayan paradan çok daha değerliydi.

Tabii ki Maksim bunu hiç açık açık düşünmemişti. Hayatta kendilerine bir yer bulmayı başaran insanların tuhaf huylarından biri, işlerin bu şekilde yürümesi gerektiğine inanmalarıydı. Her şey sadece olması gerektiği gibi işliyordu. Ve eğer birisi hayatın onu aldattığını

hissederse, suçlayabileceği tek kişi kendisi olurdu. Ya tembel olmalıydı ya da aptal. Ya da kendini çok düşünüyor ve "diğer insanlardan üstün görmeye" çalışıyordu.

Maksim bu cümleyi çok sevmişti: "kendini diğer insanlardan üstün görmek." Her şeyi çok iyi anlatıyordu. Mesela, güzel ve akıllı kız kardeşinin, alkolik kocası için hayatını Tambov'da neden boşa harcadığını açıklıyordu. Daha iyi bir geleceğe sahip birini bulmak için gitmişti... Ama bulduğuna bakın! Ya da bir aydır hastane odasında yatan eski okul arkadaşı. İşini büyütmek istiyordu, yaptı da. Hâlâ hayatta olduğu ve rakipleri böylesine medeni olduğu için şanslıydı... Paslanmaz metal piyasası çok uzun zaman önce paylaştırılmıştı.

Maksim'in hayatında kendini "diğer insanlardan üstün görme" fikrine kapıldığı tek bir dönem vardı; bu öylesine tuhaf ve karışık bir dönemdi ki üzerine düşünmek bile istemiyordu. İlkbaharda ara sıra, sonbaharda nadiren psikolojik dengesi hakkında belirsiz şüphelerle birlikte mantık ve dikkatinin tamamen ortadan kalktığı, bunaltıcı sıcakların dayanılmaz olduğu yaz aylarında ise binde bir deneyimlediği bu tuhaf şeyi düşünmeyip kabullenmek çok daha kolaydı. Yine de Maksim kesinlikle şizofren olduğunu düşünmüyordu. Birçok kitap okumuş, uzmanlara da danışmıştı. Tabii ki fazla ayrıntıya girmeden.

Hayır, yeterince normaldi. Açıkça var olan bazı şeyler mantığa meydan okuyordu. Ve bunların alışılagelmiş insan normlarıyla değerlendirilmeleri mümkün değildi. "Kendini başkalarından üstün görme" fikri onu hâlâ rahatsız ediyordu. Yoksa öyle değil miydi?

Maksim, motoru sessizce çalışan, temiz, bakımlı Toyota otomobilinde oturuyordu. Pahalı arabalardan değildi ama Moskova sokaklarındaki birçok arabadan çok daha iyiydi. Sabahın erken saatlerindeki loş aydınlıkta hiç kimse Maksim'in direksiyonun arkasındaki yüzünü birkaç adım öteden bile fark edemezdi. Bütün bir geceyi motorun mırıldayan yumuşak sesini dinleyerek geçirmişti, soğuk içine işlemişti ama ısıtıcıyı açmamakta kararlıydı. Böyle zamanlarda uykusu

gelmiyor, sigara içmiyordu. Hiçbir şey yapmak istemiyordu; kaldırımın kenarına park etmiş bir arabanın içinde tıpkı bir gölge gibi hiç kıpırdamadan oturmak ve beklemek ona iyi geliyordu. Tek sorun, karısının, onun metresiyle birlikte olduğunu düşünmesiydi. Sürekli, bir metresi olmadığını ve bütün kaçamaklarının kısa tatil aşklarından, iş yerindeki geçici ilişkilerden ve iş seyahatlerine çıktığında ara sıra aldığı profesyonel servislerden ibaret olduğunu nasıl kanıtlayabilirdi. Ve onları da ailesinin parasıyla almıyordu, müşterileri karşılıyordu. Reddetmesi mümkün değildi, incinirlerdi. Ya da eşcinsel olduğunu düşünüp bir dahaki sefere erkek bir ortak önerirlerdi.

Saatin üzerindeki fosforlu yeşil sayılar hareket ediyor ve değişiyorlardı: saat sabahın beşiydi. Her an sokak süpüren araçlar ortaya çıkabilirdi. Burası eski, saygın bir mahalleydi, insanlar etrafın temiz olması konusunda çok katılardı. Neyse ki kar ya da yağmur yağmıyordu; iğrenç kış bitmiş, çoktan ölüp gitmişti. Yerini bahara bırakmıştı, tabii ki "kendini diğer insanlardan üstün görme" duygusu da dâhil tüm problemlerini de beraberinde getirerek...

Binanın yakınındaki kapılardan biri hızla kapandı. Sokakta beliren kız omzundaki çantayı düzeltmeye çalışırken, arabanın yaklaşık on metre uzağında durdu. Bu binaların avlusu yoktu. Çalışmak ve muhtemelen yaşamak için de çok elverişli değildi. Eğer su tesisatı çürümüş, bir metrelik kalın duvarlar küfle kaplanmış ve içeride incin top oynamaya başlamışsa bu binaların saygın şöhretlerinin ne değeri kalırdı ki?..

Maksim arabadan inerken hafifçe gülümsedi. Vücudu ona isteksizce itaat ediyordu, gece boyunca kaslarına hiç kramp girmemişti, hatta hiç olmadıkları kadar güçlülerdi. Bu da iyiye işaretti.

Ama cidden merak ediyordu, hayaletler gerçekten var mıydı?

"Galina!" diye bağırdı.

Genç kadın ona baktı. Bu da haklı olduğuna dair başka bir işaretti, aksi takdirde kız koşarak kaçardı, kim sabahın erken saatinde kapının önünde bekleyen şüpheli bir adam görünce bunu yapmazdı ki?..

"Seni tanımıyorum," dedi genç kadın, sesi sakin ve merak doluydu.

"Evet," dedi Maksim. "Ama ben seni tanıyorum."

"Kimsin sen?"

"Bir yargıç."

Bu kelimeyi ağzında yuvarlayarak ciddiyetle söylemişti. Bir Yargıç. Yargı kelimesini telaffuz etmeye yetkisi olan biri.

"Peki, kimi yargılamayı düşünüyorsun?"

"Seni, Galina." Maksim, hedefine kilitlenmişti. Etrafındaki her şey kararmaya başlamıştı, şüphesiz bu da bir işaretti.

"Ooo, gerçekten mi?" Maksim'e doğru şöyle bir baktı, Maksim, genç kadının gözlerinde sarı kıvılcımlar yakalamıştı. "Gerçekten bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Tabii ki," dedi Maksim, elini havaya kaldırarak. Hançer çoktan elindeydi – tahtadan yapılmış, bir zamanlar hafif renkli olan, uzun, dar bir bıçaktı ama son üç yıldır koyulaşmaya başlamıştı ve giderek kararıyordu...

Kız, tahtadan yapılmış olan bıçak göğsünden içeri girip kalbini delerken hiç ses çıkarmıyordu.

Maksim her zamanki gibi anlık bir panik, acı ve yakıcı bir korku dalgası hissetmişti –ya bu kez bir hata yaptıysa? Ya yaptıysa?

Sol elini, göğsünden hiç çıkarmadığı sade, küçük, tahta haça dokunmak için yukarı kaldırdı. Ve bir elinde tahta hançeri, diğerinde de haçı sıkıca tutarak orada durmaya devam etti, genç kadın dönüşmeye başlayana kadar...

Çok hızlı olmuştu. Aslında her zaman hızlı olurdu; önce hayvana, sonra tekrar insan şekline dönüşmek. Birkaç dakika boyunca kaldırımda yatan hayvanın –siyah panterin– gözleri anlamsızca baktı

dişleri de ortaya çıkmıştı. Bu avın kurbanı, birbirine uyumlu bir etek ve ceket, külotlu çorap ve zarif ayakkabılar giymişti. Sonra bu süreç tıpkı son salınışını yapan bir sarkaç gibi tersine döndü.

Maksim'i şaşırtan, bu dönüşümün her zamankinden geç olması değil, genç kadının vücudunda hiç yara olmamasıydı. Bu acı veren başkalaşım ânı, kızı arındırmış ve geride hiçbir iz bırakmamıştı. Bluzünün ve ceketinin üzerindeki kesikler dışında hiçbir şey yoktu.

"Sana şükrediyorum, Yüce İsa," diye fısıldadı Maksim, yerdeki ölü şekil değiştirene bakarak. "Sana şükrediyorum, Yüce İsa." Ona verilen bu göreve aslında kızmıyordu.

Ama bu, kendini diğer insanlardan üstün görmeyi sevmeyen bir adam için yine de çok büyük bir sorumluluktu.

BÖLÜM 1

O sabah, baharın nihayet gelmiş olduğunu anladım.

Bir gece önce hava daha farklıydı. Bulutlar şehrin üzerinde süzülüyor, hava şiddetli bir şekilde soğuk kokuyordu, nemli rüzgâr ve kar henüz yeryüzüne inmemişti. Kasetçalara –Amerikan tarzı– neşeli ve aptalca bir şeyler koyup konyağından bir yudum alırken koltuğumun derinliklerine gömülüp uykuya dalmak istediğimi hissediyordum.

Ama bu sabah her şey değişmişti.

Bazı kurnaz sihirbazlar bütün cadde ve meydanlardan geçip kışın son izlerini de silerek tüm şehrin üzerine mavi bir mendil atmışlardı. Cadde kenarlarında ve çatı oluklarında duran kahverengi kar öbekleri bile baharın geldiğinin farkına varmamışlardı. Bir hatıra.

Metroya doğru yürürken gülümsedim.

Bazen insan olmanın gerçekten güzel bir şey olduğunu hissediyordum. Bir haftadır şu şekilde yaşıyordum: İşe gidince, ikinci kattan daha yukarıya çıkmıyor, ya bazı kötü alışkanlıklar geliştirmeye başlayan sunucuyu kurcalıyor ya da kızlar için yeni ofis yazılımları kuruyordum ama onlar buna neden ihtiyaç duyacaklarını bile bilmiyorlardı. Geceleri ise sinemaya, futbol maçına, küçük bar ve restoranlara gidiyordum. Gürültülü ve kalabalık olduğu sürece neresi olduğu önemli değildi. Kalabalığın içinde insan olmak, sıradan bir insan olmaktan daha ilginçti.

Tabii ki Gece Nöbeti ofisinde –bizim şirket tarafından kiralanan dört katlı, eski binada– tek bir sıradan insan bile yoktu. Temizlik

görevlisi olarak çalışan üç kadın bile Diğerleri'ndendi. Hırsız ve pazarlamacıları korkutmak için kapının girişinde duran genç, küstah güvenlik görevlisinin bile bazı ufak tefek güçleri vardı. Klasik bir Moskova alkoliği olan su tesisatçısı bile büyücüydü... Eğer alkol sorunu olmasaydı, son derece iyi bir büyücü olabilirdi.

Ama binanın ilk iki katının son derece sıradan görünmesi gerekiyordu. Bizim, insan olan iş ortaklarımız ve "güvenliğimizi" sağlamış katillerin yanı sıra maliyeciler de buraya girebiliyordu –haraç muhtemelen patron tarafından kontrol ediliyordu ama ufaklıkların bunu bilmesine gerek yok muydu?

Buradaki insanların sohbetleri de son derece sıradandı. Politika, vergi, alışveriş, hava ve aşk ilişkileri konuşuluyordu. Kadınlar erkeklerin dedikodusunu yapıyor ve biz de neredeyse elimizdeki her şeyi veriyorduk. Aşklar ortaya çıkıyor, patronların kuyusu kazılıyor ve prim olasılıkları tartışılıyordu.

Yarım saat sonra Sokol İstasyonu'na vardım ve caddeye çıktım. Gürültülü ve kalabalıktı, havayı egzoz kokusu kaplamıştı. Ama yine de bahar hissedilebiliyordu.

Moskova'da, bizim ofisin bulunduğu semtten çok daha kötü yerler vardı. Hatta Gündüz Nöbeti ofisinin bulunduğu yeri saymazsak, bizimki neredeyse en iyisiydi. Ama Kremlin hiçbir şekilde bizimle uyuşmuyordu: Geçmişin izleri, Kızıl Meydan'da ve eski taş duvarlarda çok güçlü bir şekilde duruyordu. Belki bir gün yok olacaklardı. Ama bu bazı koşulları gerektiriyordu ve bunların da yakın zamanda gerçekleşeceğine dair bir iz yoktu. Ne yazık ki hiçbir iz yoktu,.

Metrodan çıktım, ofis çok uzak değildi. Etraftaki her yer bahar güneşiyle ısınırken oldukça samimi ve davetkâr görünüyordu. Baharı bu yüzden seviyorum –kasvet duygusunu azaltıyor. Ve şeytana uyanların sayısı daha az oluyor...

Güvenlik görevlilerinden biri dışarıda sigara içiyordu. Bana doğru dostça bir bakış attı. Ayrıntılı bir kontrol onun iş tanımının bir parçası değildi. Ve bir olay olduğunda görev odalarındaki bilgisayarların internet bağlantısına, yeni oyunlara ya da resmî bilgiler ve kişisel dosyalara ihtiyacı olup olmadığına ben karar veriyordum.

"Geciktin, Anton," dedi.

Saatime baktım.

"Patron herkesin toplantı salonunda olmasını istedi, onlar da seni bekliyorlardı."

Tuhaftı, ben genelde sabah toplantılara katılmazdım. Acaba bilgisayar ağlarımdan biri mi çökmüştü? Öyle bir şeye benzemiyordu; gecenin bir yarısı, bir an bile düşünmeden beni yatağımdan çıkarırlardı, bu daha önce de olmuştu.

Kafamı salladım ve daha hızlı yürümeye başladım.

Binada asansör vardı ama eskiydi ve ben dördüncü kata koşarak çıkmayı tercih etmiştim. Üçüncü katta başka bir güvenlik noktası daha vardı ama bu biraz daha ciddiydi. Garik, görev başındaydı. Ben yaklaşırken, auramı ve tüm Gece Nöbeti ajanlarının vücutlarında taşıdığı işaretleri tarayarak Alacakaranlık'a baktı. Sonra dostça gülümsedi:

"Acele et."

Toplantı odasının kapısı aralıktı. İçeriye doğru baktım. Daha çok ajanlardan ve analistlerden oluşan yaklaşık otuz kişilik bir grup vardı. Patron, Moskova haritasının önünde kafasını sallayarak yürürken, iş adamı olarak doğan ama zayıf büyü güçlerine sahip olan ticari vekili, Vitali Morkaviç de anlatıyordu:

"Şu anda bütün harcamalarımızı karşıladık ve herhangi bir özel mali faaliyet kaynağına başvurmamıza gerek yok. Eğer bu toplantıda benim önerilerim uygun bulunursa, çalışanlarımızın maaşlarını biraz artırabiliriz – ilk olarak, tabii ki saha ajanlarımızınkini. Geçici sakat-

lık yaşayanlara yapılan ödemeler ve ölen kişilerin ailelerine verilen maaşlar da biraz artırılabilir. Bunu karşılayabiliyoruz."

Bu konuşma, kurşunu altına, kömürü elmasa ve dikdörtgen bir kâğıdı gıcır gıcır banknotlara çevirebilen büyücüler için son derece komik görünüyordu. Gerçek boyutta ise her şeyi son derece kolay kılıyordu. Ama bu, güçleri yetersiz olan Diğerleri'nin yaşamlarını sürdürebilmeleri için iş imkânı sağlıyordu. Ve güç dengelerinin bozulma riskini azaltıyordu.

Boris İgnatieviç beni görünce kafasını salladı ve şöyle dedi:

"Teşekkürler, Vitaly. Zannediyorum durum şimdi daha açık, bana göre senin işinle ilgili bir şikâyet yok. Bunun için oylama yapalım mı? Teşekkürler. Şimdi herkes buradayken..."

Parmak uçlarımda yürüyüp boş sandalyeye otururken, patron da dikkatlice bana bakıyordu.

"En önemli maddeyle devam edebiliriz."

Semyon sandalyesinden bana doğru eğildi ve fısıldadı:

"En önemli madde, Mart ayı parti üyelik ücretleri..."

Gülmeden edememiştim. Boris İgnatieviç bazen eski Komünist Partisi üyeleri gibi davranıyordu. Bunu, Ortaçağlı bir araştırmacı ya da emekli bir general gibi davranmasından daha az itici buluyordum. Ama belki de sadece ben böyle düşünüyordum...

"En önemli madde, iki saat önce Gündüz Nöbeti'nden aldığım bir kınama," dedi patron.

Hemen anlamamıştım. Gündüz Nöbeti ve Gece Nöbeti birbiriyle sürekli olarak sorun yaşarlardı. Kınamalar her hafta oluyordu; bazen ofiste karara bağlanır, bazen de Bern mahkemesine giderdi.

Birden, tüm Nöbet'in toplanmasını gerektirecek bir kınamanın sıradan olamayacağını fark ettim.

"Bu kınamanın temel noktası..." dedi patron, burnunun üstündeki köprü kemiğini ovalayarak. "Temel noktası şu... Karanlık Taraf'taki

kadınlardan biri bu sabah Stoleshnikov Caddesi'nde öldürüldü. Bu, olayın kısa bir özeti..."

Yazıcıdan çıkan, hâlâ sıcak olan iki sayfa kâğıt kucağıma düştü. Aynı hediye herkese verilmişti. Metne şöyle bir göz gezdirdim:

"Galina Rogova, yirmi dört yaşında... Yedi yaşındayken dönüştürülmüş, ailesi Diğerleri'nden biri değil... Eğitmeni Anna Çernogorova, dördüncü sınıf bir büyücü... Galina Rogova, sekiz yaşındayken panter-kurt adam olarak saptandı. Ortalama güçlere sahip."

Beni çok fazla ilgilendiren bir şey olmamasına rağmen dosyayı okurken kaşlarım çatılmıştı. Rogova, Karanlık Varlıklar'dandı ama Gündüz Nöbeti'nde çalışmamıştı. Bir kere bile insan avlamamıştı. Biri, yaşı geldiğinde diğeri ise evlendikten sonra olmak üzere iki lisans verilmişti ama o hiçbirini kullanmamıştı. Büyü yardımıyla "Sıcak Ev" inşaat şirketinde yüksek bir pozisyona yerleşmiş ve yönetici yardımcısıyla evlenmişti. Bir oğlu olmuştu ama Diğerleri'nin gücüne sahip değildi. Diğerleri'nden biri olarak, birkaç kez gücünü kendini korumak için kullanmış, bir keresinde de ona saldıran birini öldürmüştü. Ama buna rağmen yamyamlığa boyun eğmemişti.

"Bizim böyle şekil değiştirenimiz yok, değil mi?" diye sordu, Semyon. Sayfayı çevirdi ve şaşkınlıkla kıkırdadı. İlgimi çekmişti, dosyayı sonuna kadar okudum.

İşte buradaydı. Soruşturma raporu. "Bluzünün ve ceketinin içinde bir kesik..." Muhtemelen ince bir bıçak darbesiydi. Tabii ki sıradan bir çelik, bir şekil değiştireni öldüremezdi. Peki, ama Semyon'u şaşırtan şey neydi?

İşte buydu!

Vücudunda gözle görülür bir yaraya rastlanmamıştı. Bir çizik bile yoktu. Ölüm sebebi yaşam enerjisinin tamamen tükenmiş olmasıydı.

"Çok tanıdık," dedi Semyon. "Sovyet Devrimi sırasında bir kaplan adamı ele geçirmek için gönderilmiştim. Piç kurusu, Çeka'da[27] çalışıyordu, üstelik son derece yüksek bir mevkide..."

"Bu veriler size tanıdık geliyor mu?" diye sordu patron.

"Bir soru sorabilir miyim?" Odanın uzak köşesinde ince bir el havaya kalktı.

"Elbette, Yulia," dedi patron, kafasını sallayarak.

Gece Nöbeti'nin en genç üyesi gergin bir şekilde saçını düzelterek ayağa kalktı. Güzel görünüşlü genç bir kız, belki de hâlâ bir çocuktu. Ama onu analiz bölümüne almak son derece iyi bir hamleydi.

"Boris İgnatieviç, ben buradaki büyü müdahalesinin ikinci dereceden olduğunu düşünüyorum. Hatta bir."

"İkinci dereceden olabilir," diye onayladı patron.

"Bu da demek oluyor ki siz..." Yulia bir an duraksadı, mahcup olmuştu. "Ya da belki Semyon... İlya... ya da Garik... Haksız mıyım?"

"Garik bunu yapamaz," dedi patron. "Ama İlya ya da Semyon yapabilir."

Semyon, sanki bu iltifattan hoşlanmamış gibi bir şeyler mırıldandı.

"Bu ölüm, Aydınlık Taraf'ta yer alan ve o sırada Moskova'dan geçen birileri tarafından da gerçekleştirilmiş olabilir," diye yüksek sesle düşündü, Yulia. "Ama böylesi güçlere sahip olan büyücüler haber vermeden şehre gelemezler, onların hepsi Gündüz Nöbeti tarafından izleniyorlar. Bu da soruşturmamız gereken üç kişi olduğu anlamına geliyor. Ve hepsinin de olay yerinde olmadığına dair bir kanıtı varsa, bize bir suçlama yapılamaz, öyle değil mi?"

---

27 Sovyet devletinin ilk güvenlik kurumu olan teşkilattır. 20 Aralık 1917 tarihinde Vladimir Lenin ve daha sonra Feliks Dzerjinski tarafından yayınlanan bir kararname ile kurulmuştur. 1922'den sonra Çeka birçok kez yeniden yapılanmış, Sovyet rejiminin ayakta kalması için hayati önem arzeden bir siyasi-askerî kuvvet haline gelmiştir. (yay. n.)

"Yulia," dedi patron, kafasını sallayarak. "Kimse bize karşı bir suçlama yapmıyor. Bizim buradan anladığımız, kayıtlı olmayan ve Antlaşma şartlarını bilmeyen bir Aydınlık Büyücüsü'nün Moskova'da olması."

İşte şimdi durum daha da ciddileşmeye başlamıştı.

"O zaman... Ooo!" dedi, Yulia. "Affedersiniz, Boris İgnatieviç."

"Sorun yok," dedi patron, tekrar kafasını sallayarak. "Sen bizi sorunun tam kalbine götürdün. Gözden kaçırdığınız birileri var, baylar bayanlar. Birinin ellerimizden kayıp gitmesine izin vermişiz. Büyük güçlere sahip bir Aydınlık Varlık, Moskova'da serbest bir şekilde dolaşıyor. Hiçbir şey anlamıyor ve Karanlık Varlıklar'ı öldürüyor."

"Galina'dan başka birilerini de mi öldürdü?" diye sordu, salondan bir ses.

"Arşivi kontrol ettim. Üç yıl önce de ilkbaharda ve sonbaharda buna benzer vakalar gerçekleşmiş ve iki yıl önce sonbaharda tekrar böyle bir vaka olmuş. Ve bu vakaların hiçbirinde fiziksel bir yara yok, sadece kıyafetlerin üzerinde bir yırtık imzası var. Gündüz Nöbeti araştırdı ama hiçbir şey bulamadı. Anlaşılan o ki bu kişilerin ölümlerini tesadüfe bağlıyorlar... Bu yüzden Karanlık Varlıklar'dan biri cezalandırılacak."

"Karanlık Varlıklar'dan biri de mi cezalandırılacak?"

"Her iki taraftan da."

Semyon boğazını temizledi ve düşünceli bir ses tonuyla, "Vakalar arasındaki süre aralığı tuhaf, Boris..."

"Bütün vakaları bildiğimizi sanmıyorum. Bu büyücü her kimse, sürekli olarak çok büyük güçlere sahip olmayan Diğerleri'ni öldürüyor, belli ki bunların koruma kalkanlarında bazı çatlaklar var. Çok büyük ihtimalle kurbanları ya dönüştürülmemiş ya da bilinmeyen Karanlık Diğerleri. Benim burada önerim..."

Patron duraksadı ve devam etmeden önce salona göz gezdirdi:

"Analiz bölümü, elimizdeki cinayet kayıtlarıyla karşılaştırın ve benzer vakaları bulmaya çalışın. Bunların cinayet olarak değil de daha çok sebebi bilinmeyen ölümler olarak sınıflandırıldığını göz önünde bulundurun. Otopsi sonuçlarını kontrol edin, morgda çalışan insanlara sorun, başka nereden bilgi sağlayabileceğinizi düşünün. Araştırma grubu, Gündüz Nöbeti'ne üç ajan gönderin ve cesedi inceleyin. Operasyon grubu, sokak devriyelerini artırın. Onu bulmaya çalışın, çocuklar."

"Sürekli birilerini gözetliyoruz," diye mırıldandı, İgor. "Boris İgnatieviç, böylesine güçlü bir büyücüyü gözden kaçırmamız imkânsız. Mümkün değil!"

"Dönüştürülmemiş olabilir," dedi hemen, patron. "Güçleri belli aralıklarla ortaya çıkıyor..."

"İlkbahar ve sonbaharda tıpkı sıradan bir psikopat gibi..."

"Evet, İgor. Kesinlikle doğru. İlkbahar ve sonbaharda. Ve şimdi son cinayetinden hemen sonra büyünün bazı izlerini taşıyor olmalı. Bu bize bir şans verir, sadece küçük bir şans. Haydi, iş başına."

"Boris, bizim amacımız tam olarak nedir?" diye sordu Semyon, meraklı bir şekilde.

Odadaki bazı kişiler çoktan ayağa kalkmaya başlamışlardı ama birden durdular.

"Bizim amacımız Karanlık Varlıklar'dan önce bu Canavar'ı bulmak. Onu korumak, eğitmek ve kendi tarafımıza çekmek. Her zamanki gibi."

"Yeterince açık," dedi Semyon ve ayağa kalktı.

"Anton ve Olga, oturun," dedi patron kaba bir tavırla ve pencereye doğru yürüdü.

Dışarı çıkanlar meraklı gözlerle, hatta kıskanarak bize baktılar. Özel bir görev her zaman ilgi çekici oluyordu. Odanın karşı tarafına

baktım, Olga'yla göz göze geldim ve gülümsedim. O da bu gülümsemeye karşılık vermişti.

Geçen kış mutfağımda konyak içen genç kadına hiç benzemiyordu. Havalı bir saç kesimi, sağlıklı bir cilt ve güven dolu gözler... Hayır, güven her zaman vardı, şimdi onun yanı sıra bir de işveli bir gurura sahipti.

Cezası iptal edilmişti, yani kısmen.

"Anton, burada olanlar hoşuma gitmiyor," dedi patron, arkasını dönmeden.

Olga omuzlarını silkti ve benim adıma cevap veriyormuş gibi kafasını salladı.

"Özür dilerim, anlamadım, Boris İgnatieviç?"

"Gündüz Nöbeti tarafından yapılan kınama hiç hoşuma gitmiyor."

"Benim de."

"Anlamıyorsun ve korkarım diğer ajanlar da beni anlamıyor. Olga neler olduğuna dair en ufak bir fikrin var mı?"

"Gündüz Nöbeti'nin birkaç yıldır bu katili bulamamış olması çok tuhaf."

"Evet. Krakow'u hatırlıyor musun?"

"Hatırlıyorum, maalesef. Bize tuzak kurulduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu mümkün..." Patron pencereden biraz uzaklaşmıştı. "Anton, sen de olayların bu yönde ilerlediğini mi düşünüyorsun?"

"Ben tam anlamadım," diye mırıldandım.

"Anton, farz edelim ki gerçekten şehirde dolaşan bir Canavar, yalnız bir katil var. Dönüştürülmemiş. Zaman zaman güçleri ortaya çıkıyor ve Karanlık Varlıklar'dan birini tespit ediyor ve ortadan kaldırıyor. Gündüz Nöbeti bu Canavar'ı bulamaz mıydı? Ne yazık ki, inan bana, bulabilirdi. Öyleyse soru şu: Karanlık Varlıklar ölmeye devam ettiği halde neden onu yakalayıp açığa çıkarmıyorlar?"

"Sadece önemsiz olanlar ölüyor," dedim.

"Doğru. Piyonları kurban etmek geleneklerde var." Patron bakışlarımı yakaladı ve bir an duraksadı. "Nöbetler'in geleneğinde."

"Nöbetler," dedim, kinci bir şekilde.

"Nöbetler," diye tekrar etti patron, bıkkın bir ses tonuyla. "Unutmamışsın... Şimdi düşünelim, böyle bir manevra bizi nereye götürebilir? Bütün Gece Nöbeti'nin beceriksiz olduğu mu ima ediliyor? Saçmalık. Biz, esrarengiz manyakları avlamakla değil Karanlık Varlıklar'ın davranışlarını kontrol etmek ve Aydınlık Varlıklar tarafından bilinen Antlaşma şartlarını korumakla yükümlüyüz. Bu durumda suçlanacak taraf, Gündüz Nöbeti olur..."

"O zaman bu, belli kişileri kışkırtmayı amaçlıyor, öyle mi?

"Çok güzel, Anton. Yulia'nın ne dediğini hatırlıyor musun? Çok azımız bunu yapabilir. Bu da ispatlanabilir. Farz edelim ki Gündüz Nöbeti, birilerini Antlaşma şartlarını ihmal etmekle suçlamaya karar vermiş ve Antlaşma kurallarını bilen elemanlarımızdan birinin kendi kafasına göre adalet dağıttığını iddia ediyor."

"Ama sadece Canavar'ı bularak bu iddiayı çürütmek çok kolay."

"Peki ya Karanlık Varlıklar onu bizden önce bulursa ve bu gerçeği bize söylemezlerse?"

"Peki ya suç işlendiği zaman nerede olduğumuzu kanıtlarsak?"

"Peki, o kişinin suç işlendiği zaman nerede olduğuna dair bir kanıtı yoksa?"

"Geniş kapsamlı araştırma içeren bir mahkeme" dedim, kasvetli bir ses tonuyla –zihninizin alt üst edilmesi çok da hoş bir deneyim değil.

"Güçlü bir büyücü –ki bu cinayetler güçlü bir büyücü tarafından işleniyor– zihnini mahkeme karşısında bile kapatabilir. Mahkemeyi kandırmaz ama zihnini kapatır. Ve ne olursa olsun, Anton, Karanlık Varlıklar'ın da bulunduğu bir mahkemede bunu yapmak zorunda.

Aksi takdirde düşmanlarımız bizim hakkımızda çok fazla şey öğrenirler. Ve eğer büyücü kendini mahkemeye karşı saklayabiliyorsa, bu doğrudan suçun itiraf edilmesi ve bütün sonuçlarına katlanılacağı anlamına gelir – hem onun hem de Nöbet için."

"Karamsar bir tablo çiziyorsun, Boris İgnatieviç," dedim. "Çok karamsar. Geçen kış uykumda bana çizdiğin tablo kadar karamsar. Diğerleri'nin inanılmaz güçlerine sahip genç bir çocuk ve bütün Moskova'yı yerle bir edecek bir patlama..."

"Sana gerçekleri anlatıyorum, Anton."

"Benden ne bekliyorsun?" diye sordum açıkça. "Bu gerçekten benim uzmanlık alanım değil. Analistlere mi yardım edeceğim? Biz, onların bulduğu her şeyi zaten inceleyeceğiz."

"Anton, ben, senden hedefin hangimiz olduğunu bulmanı istiyorum. Kimlerin nerede olduğuna dair deliİi var, kimlerin yok."

Patron elini cebine soktu ve bir disk çıkardı.

"Bunu al. Son üç yılda yaşananların bütün dosyaları burada. Ben de dâhil dört kişinin..."

Diski alırken, yutkundum.

"Güvenlik kodu kaldırıldı. Ama şunu bilmelisin ki bunu hiç kimse görmemeli. Bu bilgileri çoğaltma hakkın yok. Tüm hesapları, işlemleri şifrele ve şifre mümkün olduğunca zor olsun."

"Birilerinin yardımına ihtiyacım olabilir," dedim tereddütlü bir şekilde, Olga'ya bakarak. Ama Olga'nın bana ne tür bir yardımı olabilirdi? Bilgisayarlar hakkında bildiği her şeyi "Heretic" ve "Hexen" oynayarak öğrenmişti.

"Benim veri tabanlarımı kendin gözden geçirebilirsin," dedi patron, bir an duraksadıktan sonra. "Diğerleri için de Anatoli'yi kullanabilirsin. Tamam mı?"

"Peki, benim görevim nedir?" diye sordu, Olga.

"Sen de aynı şeyi yapacaksın, sadece doğrudan sorular sorarak. Dürüstçe söylemek gerekirse, insanları sorguya çekeceksin. Benimle başlayacaksın. Sonra da diğer üç kişi."

"Tamam, Boris."

"Haydi işe koyul, Anton," dedi patron, kafasını sallayarak. "Hemen başla. Diğer bütün işleri personeline devredebilirsin. Onlar hallederler."

"Verilerle biraz oynayabilir miyim?" diye sordum. "Eğer hiç kimsenin, o sırada nerede olduğuna dair bir delili yoksa bir tane ayarlayabilirim."

Patron kafasını salladı.

"Hayır. Anlamadın. Sahte bir delil oluşturmanı istemiyorum. Ben, bizim bu cinayetlerin karışıp karışmadığımızdan emin olmak istiyorum."

"Ciddi misin?"

"Evet. Çünkü bu dünyada hiçbir şey imkânsız değildir. Anton, bizim işlerin en güzel yanı, benim sana böyle bir görev verebilmem. Ve sen de bunu yapabilirsin. Dâhil olanın kim olduğuna bakmaksızın."

Hâlâ canımı sıkan bir şeyler vardı ama kabul ettim ve son derece değerli diski elimde tutarak kapıya doğru yürüdüm. O an kafamda bir ışık yandı. Arkama döndüm ve sordum:

"Boris İgnatieviç..."

Patron ve Olga aniden birbirlerinden uzaklaştılar.

"Boris İgnatieviç, buradaki veriler dört kişi için mi demiştiniz?"

"Evet."

"Siz, İlya, Semyon..."

"Ve sen, Anton."

"Neden?" diye sordum, aptal gibi.

"Çatıdaki karşılaşmada üç dakika boyunca Alacakaranlık'ın ikinci seviyesinde kaldın, Anton. Bu ise üçüncü dereceden bir güç demek."

"İmkânsız," dedim.

"Hayır, bu oldu."

"Boris İgnatieviç, siz her zaman benim ortalama güçlere sahip bir büyücü olduğumu söylediniz!"

"Şöyle desek daha iyi, bir tane daha saha ajanından çok mükemmel bir bilgisayar programcısına ihtiyacım var."

Her geçen dakika biraz daha gururlanıyordum. Aynı anda incinmiştim tabii ki ama gururlanmıştım da. Bugüne kadar hep çıkabileceğim en üst noktanın dördüncü seviye olduğunu düşünmüştüm ve kısa bir süre önce de bunu başarmıştım. Ama şimdi her şey nemli, iğrenç bir korku hissiyle bulanıklaşmıştı. Beş yıldır sessiz bir personel olarak çalışmama rağmen hiçbir şeyden korkmamam gerektiğini öğrenmiştim: otoritelerden, haydutlardan, hastalıklardan...

"Bu ikinci dereceden bir müdahale..."

"Sınır sürekli değişir, Anton. Daha fazlasını da yapabilirsin."

"Ama bizim on taneden fazla üçüncü sınıf büyücümüz var. Neden benden şüpheleniyorlar?"

"Çünkü sen Zavulon'un kişisel olarak canını yaktın. Moskova Gündüz Nöbeti liderinin kuyruğunu sıkıştırdın. Ve o da senin için yeni tuzaklar kurabilme yeteneğine sahip, Anton Gorodetski. Ya da saklı tuttuğu tuzakları yeniden şekillendirebilme."

Yutkundum ve daha fazla soru sormadan oradan ayrıldım.

Bizim laboratuvar da dördüncü katta ama diğer taraftaydı. Koridor boyunca hızlı hızlı yürürken karşılaştığım insanlara selam veriyor ama çok dikkat etmiyordum. Diski, sevdiği kızın elini tutan tutkulu bir adamdan daha sıkı tutuyordum.

Patron doğru mu söylüyordu?

Hedefleri gerçekten ben olabilir miydim?

Muhtemelen doğru söylüyordu. Çok açık bir soru sorup net bir cevap almıştım. Tabii ki yıllar geçtikçe birçok Aydınlık Büyücüsü bile kurnazlık derecesini artırır ve kelimelerle oyun oynamayı öğrenirdi.

Ama bu kadar büyük bir yalanın sonuçları, Boris İgnatieviç için bile çok ağır olurdu.

Elektronik güvenlik sistemleriyle donatılmış olan lobiye ulaşmıştım. Bütün büyücülerin teknolojiyi küçümsediğini biliyordum. Semyon bir keresinde bana, ses çözümleyiciyi ve göz tarayıcısını kandırmanın ne kadar kolay olduğunu göstermişti. Ama ben yine de böyle pahalı oyuncaklar almaya devam etmiştim. Belki Diğerleri'ne karşı koruma sağlamıyordu ama bir gün Federal Güvenlik Servisi ya da mafyadan birileri bizi kontrol etmeye karar verirse, işte o zaman işe yarayacağını düşünüyordum.

"Bir, iki, üç, dört, beş..." Aynı anda kameraya da bakarak mikrofona doğru mırıldandım. Elektronik devreler birkaç saniye düşündü ve daha sonra kapının üzerinde yeşil bir ışık belirdi.

Sunucunun soğutucu fanının yavaşça uğuldadığı birinci odada hiç kimse yoktu. Duvara monte edilmiş klimalar soğuk hava üflüyordu ama içerisi hâlâ sıcaktı. Bahar gelmişti.

Sistem analizcilerinin laboratuvarına girmeden dosdoğru kendi ofisime gittim. Sadece benim ofisim değildi, yardımcım Tolik de burada çalışıyordu. Bazı geceleri de buradaki eski, deri koltuğun üzerinde geçiriyordu.

Ben içeriye girdiğimde masasında oturmuş, düşünceli bir şekilde eski bir ana kartı inceliyordu.

"Selam," dedim, koltuğa otururken. Disk ellerimi yakıyordu.

"Mahvolmuş," dedi Tolik kasvetli bir şekilde.

"Öyleyse at gitsin."

"Önce beynini çıkarayım." Tolik çok tutumluydu, bu alışkanlığı bütçe enstitüsünde çalıştığı yıllarda edinmişti. Maddi hiçbir sorunumuz yoktu ama hiç kimsenin işine yaramasa bile bütün eski bilgisayar donanımlarını dikkatlice stokluyordu. "İnanabiliyor musun, neredeyse yarım saattir bununla uğraşıyorum ama hâlâ..."

"Kullanımdan kalkmış bir antika. Niye zamanını ona harcıyorsun? Muhasebede kullanılan makineler bile artık daha modern."

"Birilerine verebilirim... Sanırın ön belleği de çıkarmalıyım..."

"Tolik, yapmamız gereken çok acil bir iş var," dedim.

"Hıı?"

"Bak..." Diski havaya kaldırdım. "Bu dosya... Nöbet'teki dört kişinin dosyalarının tamamı, patronunki de dâhil."

Tolik masasının çekmecesini açtı, ana kartı içine tıkıştırdı ve bakışlarını diske sabitledi.

"Kesinlikle. Ben üç kişiyi kontrol edeceğim. Sen ise dördüncüyü... Beni."

"Niçin kontrol ediyoruz?"

"Bu," dedim, elimdeki bilgisayar çıktılarını havaya kaldırarak. "Şüphelilerden birinin, Karanlık Varlıklar'ı belli aralıklarla öldürüyor olması mümkün. İzinsiz işlenen cinayetler. Bilinen bütün vakalar burada. Ya bu olasılığı ortadan kaldırmak zorundayız ya da..."

"Öyleyse onları öldüren sen misin ?" diye sordu Tolik. "Affedersin, şakaydı."

"Hayır. Ama benim sözüme inanma. Haydi, işimize bakalım.

Kendi hakkımda olan bilgilere bile bakmadan, sekiz yüz megabaytı Tolik'in bilgisayarına indirdim ve diski çıkardım.

"İlginç bir şeye rastlarsam sana söylememi ister misin?" diye sordu, Tolik. Ona doğru baktım, sol kulağıyla oynayarak bilgisayarının faresine tıklıyor ve bilgilerin bulunduğu dosyaya bakıyordu.

"Sen bilirsin."

"Peki."

Patron hakkındaki materyalleri okumaya başlamıştım. Başta bir önsöz vardı, sonra da bir özgeçmiş. Okuduğum her satır beni terletiyordu.

Tabii ki dosyada bile patronun gerçek isminden ve soy ağacından bahsedilmiyordu. Onun seviyesindeki Diğerleri hakkındaki gerçekler hiçbir yerde tutulmuyordu. Buna rağmen her geçen dakika yeni bir şey keşfediyordum. Karşılaştığım ilk gerçek, patronun, benim düşündüğümden daha yaşlı olmasıydı. En az yüz elli yaş daha büyüktü. Bu da Aydınlık ve Karanlık arasında yapılan Antlaşma'nın kaleme alınmasında şahsen bulunduğu anlamına geliyordu. O zamandan beri hayatta kalan diğer bütün büyücülerin merkez ofisindeki pozisyonlarını koruyup bölge yöneticisinin sıkıcı ve yorucu koltuğunda oturmuyor olması da çok ilgimi çekmişti. Tüm bunların yanı sıra patronun Nöbet tarihinde birkaç farklı isim kullandığını ve nerede doğduğunu öğrenmiştim. Bunu kimi zaman merak etmiş, hatta bazen "kesin" kanıtlar göstererek iddiaya bile girmiştik. Ama her nedense hiç kimsenin aklına patronun Tibet'te doğduğu gelmemişti.

Ve en vahşi rüyalarımda bile yol göstericisinin kim olduğunu hayal edememiştim!

Patron on beşinci yüzyılda Avrupa'da çalışıyordu. Dolaylı kaynaklardan, bu ani mekân değişikliğine bir kadının sebep olduğunu duymuştum. Hatta kim olduğunu bile tahmin edebiliyordum.

Dosyayı kapattım ve Tolik'e baktım. Bilgisayarında bazı videolar izliyordu. Tabii ki benim hayat hikâyem, patronunki kadar ilginç değildi. Ekrandaki küçük videoya baktım, yüzüm kızarmıştı.

"İlk olay için sağlam bir delilin var," dedi Tolik, arkasına bile dönmeden.

"Dinle..." dedim, diyecek bir şey bulamamıştım.

"Tamam, tamam. İleri sarıyorum, bütün bir geceyi kontrol etmek için..."

Kayıtların hızlandırılmış formatta nasıl olacağını gözümde canlandırdım ve başka tarafa döndüm. Patronun, iş arkadaşlarını

izlediğinden her zaman şüphelenmiştim, özellikle de genç olanlarını. Ama bu kadarını tahmin etmemiştim!

"Delil bu kadar sağlam devam etmiyor," dedim. Şimdi giyinip dışarı çıkacağım."

"Görüyorum," diye onayladı, Tolik.

"Yaklaşık bir buçuk saatliğine ortadan kaybolacağım. Şampanya arıyordum... Ararken de temiz havada biraz ayıldım. Geri dönmeye değer mi diye merak etmeye başladım."

"Endişelenme," dedi Tolik. "Sen patronun özel hayatıyla ilgilen."

Yarım saat sonra Tolik'in haklı olduğunu anlamıştım. Belki de özel hayatımın bu şekilde ihlal edilmesine kırılmak için haklı sebeplerim vardı. Ama Boris İgnatieviç de en az benim kadar izleniyordu.

"Patronun da bir delili var," dedim. "Kesin. İki olayda dört tanığı var. Birine ise neredeyse bütün Nöbet tanık olmuş."

"Çıldırmış Karanlık Varlık'ın avı mı bu?"

"Evet."

"Bu olay için bir delilin yok. Sen sabah getirilmiştin, senin gelişin ve olay arasındaki zaman birbirine son derece yakın. Ofise girerken çekilmiş bir fotoğrafın yok."

"Demek istediğin..."

"Aslında, teoride Karanlık Varlıklar'ı öldürmüş olabilirsin. Kolaylıkla. Üzgünüm Anton ama her cinayet işlendiğinde sen bir duygu patlaması yaşamışsın. Kendini kontrol edememişsin."

"Bunu ben yapmadım."

"Sana inanıyorum. Bu dosyayı ne yapayım?"

"Sil."

Tolik bir an düşündü.

"Burada kayda değer bir şey yok. Sanırım düşük düzeyli bir format atacağım. Uzun zamandır böyle bir temizlik yapmamıştım."

"Teşekkürler." Patronun dosyasını kapattım. "Bu kadar, şimdi diğerlerinin dosyalarını inceleyeceğim."

"Anladım," dedi Tolik, bilgisayarın haklı kızgınlığının üstesinden gelmeye çalışırken.

"Gidip bizim kızları kontrol etsene," dedim. "Ve değişiklik olsun diye sert bir bakış at. Şu anda Pasiyans[28] oynadıklarına eminim."

"Sanırım, bütün bir gün boyunca oynuyorlar," diye karşılık verdi, benim söylediğimi onaylayarak. "İşin ne zaman biter?"

"İki saat sonra."

"Geri geleceğim."

Tolik, Nöbet'in resmî faaliyetleriyle ilgilenen yazılımcı iki genç "kızımız"m yanma gitti. Ben ise çalışmaya devam ettim. Sıradaki kişi Semyon'du.

İki buçuk saat sonra gözlerimi bilgisayardan ayırdım, avuç içlerimle boynumun arkasına masaj yaptım –ne zaman monitörün önünde tıpkı böyle kambur otursam boynum ağrıyordu– ve kahve makinasını açtım.

Ne patron ne İlya ne de Semyon, Karanlık Varlıklar'ın delirmiş katil rolüne uyuyordu. Hepsinin cinayet zamanında nerede olduğuna dair bir kanıtı vardı ve bazıları da son derece sağlamdı. Örneğin, Semyon bütün bir geceyi cinayetlerden biri için Gündüz Nöbeti'nin üst düzey yöneticileriyle uzlaşmaya çalışarak geçirmişti; İlya ise Sahalin'de görevdeydi ama işleri öylesine berbat etmişlerdi ki merkez ofisin yardımına ihtiyaçları olmuştu.

Tek şüpheli bendim.

Tolik'e güvenmiyor değildim ama yine de verileri tekrar gözden geçirdim. Her şey çok açıktı, tek bir delil bile yoktu.

---

28 Tek bir oyuncunun, dağıtılmış olan kartları, belli bir sıra ya da düzene göre yerleştirmesine ya da kullanmasına dayanan iskambil oyunu. (ç. n.)

Kahve iğrençti, ekşimişti, anlaşılan o ki filtresi yıllardır değiştirilmemişti. Ekrana doğru bakarken sıcak bir yudum aldım, sonra cebimden telefonumu çıkardım ve patronu aradım.

"Evet, Anton."

O her zaman kimin aradığını bilirdi.

"Boris İgnatieviç, bu dört kişiden biri şüpheli olabilir."

"Kim?"

Patronun sesi sert ve ciddiydi ama her nedense birden, bir eliyle şampanya kadehini, diğeriyle de Olga'nın elini tutarken, yarı çıplak bir halde deri bir koltuğun üzerinde oturduğunu düşünmüştüm. Telefonu ya omzunun boşluğuna yerleştirmişti ya da kulağının yanında havada tutuyordu.

"Eh, haydi ama," diye azarladı, patron. "Seni rezil kâhin! Şüpheli kim?"

"Ben."

"Anladım."

"Bunu biliyordun," dedim.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Bu dosyayı bana vermene gerek yoktu. Kendin yapabilirdin. Beni, tehlike olduğuna inandırmak istedin."

"Olabilir," dedi patron, derin bir nefes çekerek. "Şimdi ne yapacaksın, Anton?"

"Hapis için çantamı hazırlamaya başlayacağım."

"Benim ofise gel. Hımım... On dakika içinde."

"Tamam." Telefonu kapattım.

İlk olarak kızlar ne yapıyorlar diye bakmaya gittim. Tolik hâlâ oradaydı ve kızlar sıkı bir şekilde çalışıyorlardı.

Nöbet'in bu işe yaramaz iki yazılımcıya gerçekten hiç ihtiyacı yoktu. Güvenlik sistemine erişim yetkileri çok düşüktü, bu yüzden neredeyse her şeyi kendimiz yapmak zorunda kalıyorduk. Ama bun-

lar kadar güçsüz iki büyücüyü başka nereden bulabilirdik? Keşke sıradan bir hayat yaşamayı kabul etselerdi... Hayır, onlar Nöbet için çalışmanın heyecanını istemişlerdi. Bu yüzden biz de onlar için bir iş uydurmuştuk.

Genellikle internette sörf yaparak ve oyun oynayarak zaman geçiriyorlardı, en sevdikleri oyun ise Pasiyans'tı.

Tolik boş olan bilgisayarların birinde oturuyordu. Bilgisayar donanımı konusunda hiçbir eksiğimiz yoktu. Yulia ise ona yakın oturmuş, *mousepad*in üzerindeki fareyi sağa sola kıpırdatıyordu.

"Bilgisayar becerilerinizi mi geliştiriyorsunuz?" diye sordum, ekranlara hücum eden canavarlara bakarak.

"Fare kullanımını geliştirmek için bilgisayar oyunundan daha iyi bir şey olamaz," dedi Tolik, masum bir şekilde.

"Hımm..." Aklıma, buna verilebilecek bir cevap gelmemişti.

Çok uzun zamandır bilgisayar oyunu oynamamıştım. Bu, Nöbet'in diğer üyeleri için de geçerliydi. Oyunlardaki tehlikeli yaratıkları öldürmek, onlarla şahsen karşılaşıldığında ilginçliğini yitiriyordu. Tabii eğer birkaç yüzyıl yaşayıp bolca sinizm depolamadıysanız, tıpkı Olga gibi...

"Tolik, bugün muhtemelen bir daha gelmem," dedim.

"Hı hı." Hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermeden, kafasını salladı. Hiçbirimiz güçlü önsezilere sahip değildik ama böyle küçük şeyleri hemen hissediyorduk.

"Galya, Lena, görüşürüz," dedim. Galya tüm dikkatini işine vermiş gibi görünmeye çalışarak, ince bir ses tonuyla bir şeyler cıvıldadı. Lena da hemen sordu:

"Bugün erken çıkabilir miyim?"

"Tabii ki."

Birbirimize yalan söylemezdik. Lena eğer bunu soruyorsa, erken çıkmaya gerçekten ihtiyacı var demekti. Yalan söylemezdik. Ama bazen dile getirmediğimiz bir şeyler olabiliyordu...

Patronun masası darmadağındı. Tükenmez kalemler, kurşun kalemler, kâğıtlar, rapor çıktıları, kesici aletler, yorgun büyülü kristaller.

Bu karmaşıklığın baş tacı yanan bir ispirto ocağıydı, ocağın üzerinde ise içinde beyaz barut kavrulan bir kap vardı. Patron bir etki oluşturacağını ümit ederek Parker marka pahalı kaleminin ucuyla onu karıştırıyordu. Ama barut, ısıyı ve bu karıştırma hareketini inatla reddediyor gibi görünüyordu.

"İşte." Diski, patronun önüne koydum.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu, Boris İgnatieviç, kafasını bile kaldırmadan. Ceket giymemişti, gömleği kırışıktı, kravatı da yana doğru kaymıştı.

Belli etmemeye çalışarak koltuğa doğru bir bakış attım. Olga ofiste değildi ama yerde boş bir şampanya şişesi duruyordu, yanında da iki kadeh vardı.

"Bilmiyorum. Ben Karanlık Varlıklar'ı öldürmedim... Yani bunları öldürmedim. Biliyorsun."

"Tabii ki biliyorum."

"Ama bunu kanıtlayamıyorum."

"Yaptığım hesaba göre iki ya da üç günümüz var," dedi patron. "Sonrasında Gündüz Nöbeti sana karşı resmî bir suçlama sunacak."

"Sahte bir delil ayarlamam çok uzun zaman almaz."

"Bunun doğru olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu, Boris İgnatieviç.

"Tabii ki hayır. Bir soru sorabilir miyim?"

"Evet."

"Bu bilgiler nereden geliyor? Fotoğraflar ve videolar?

Patron bir an duraksadı.

"Bunu soracağını biliyordum. Sen benim dosyamı gördün, Anton. Bu daha az saygısız bir şey mi?"

"Hayır, değil. Sormamın sebebi de bu. Neden böyle bilgilerin toplanmasına izin veriyorsun?"

"Ben bunu yasaklayamam. Bu gözetleme, Engizisyon tarafından yapılıyor."

Bu aptal soruyu sormamayı başarmıştım: "Gerçekten böyle bir şey var mı?" Yüzümdeki ifade zaten her şeyi anlatıyordu.

Patron başka sorular da sormamı bekliyormuş gibi bir ya da iki dakika yüzüme baktı ve sonra devam etti:

"Konumuza dönelim, Anton. Şu andan itibaren artık yalnız kalamazsın. Belki tuvalete tek başına gidebilirsin ama bunun dışındaki zamanlarda yanında mutlaka iki ya da üç tanık olmalı. Eğer şanslıysak, başka bir cinayet daha gerçekleşir."

"Eğer bana gerçekten tuzak kurulduysa, cinayet, hiçbir delilim olmadığı bir anda gerçekleşir."

"Öyleyse bir delil bırakmadan gitmeyeceğine emin olmalıyız," dedi patron, gülerek. "Sen beni aptal mı sanıyorsun?"

Kafamı salladım, hâlâ emin değildim, hâlâ her şeyi tam olarak anlayamamıştım.

"Olga..."

Duvardaki kapı –bugüne kadar hep dolap sandığım– açıldı ve Olga geldi, saçlarını düzeltirken, gülümsüyordu. Kot pantolonunu ve gömleği vücuduna tam oturmuştu, sadece sıcak bir duş aldıktan sonra böyle olurdu. Bir anda arkasında jakuzili ve duvarı boydan boya kaplayan panoramik pencereli –sadece tek tarafı saydam olmalıydı– kocaman bir banyo gözüme çarpmıştı.

Bu konuda daha önce konuştuklarını açıkça ima ederek, "Olga, bunu sen halledebilir misin?" diye sordu patron.

"Tek başıma mı? Hayır."

"Onu kastetmedim."

"Tabii ki hallederim."

"Sırt sırta verin," dedi patron.

Tartışıyormuş gibi hissetmiyordum ama karnımda bir ağrı hissi vardı. Ciddi bir şeyler olacağım anlamıştım.

"İkiniz de kendinizi bana açın," dedi, Boris İgnatieviç.

Gözlerimi kapattım ve rahatladım. Olga'nın sırtı bluzünün üzerinden bile sıcak ve nemliydi. Burada durup daha yeni sevişmiş olan –ama benimle değil– bir kadına dokunmak çok tuhaf bir histi.

Hayır, ona karşı en ufak bir şey hissetmiyordum. Belki onun insan olmayan halini hatırladığımdan, belki de çok hızlı bir şekilde arkadaş ve ortak olduğumuzdan. Ya da belki de onun doğumu ile benimkini ayıran asırlardan. Karşınızdaki insanın gözlerinde asırların tozunu görürseniz, genç bir bedenin ne anlamı kalır ki? Biz arkadaş olmuştuk, bundan daha fazla bir şey de yoktu.

Ama vücudu hâlâ başka birinin okşayışını hatırlayan genç bir kadının yanında durmak, ona dayanmak, tuhaf bir duyguydu.

"Tamam, haydi başlayalım..." dedi patron; bu, biraz ani olmuştu. Sonra binlerce yıldır kullanılmayan bazı eski dillerden, benim anlamadığım kelimeler söyledi.

Uçuş.

Gerçekten uçmak gibiydi. Zemin, ayaklarımın altından kayıyor, ben de giderek hafifliyordum. Boşluktan düşürken yaşanan orgazm, damarlarımın içine enjekte edilmiş LSD, beyin korteksimin altındaki zevk merkezlerindeki elektrotlar...

Nereden geldiği belli olmayan çılgın ve katıksız bir keyif selinde sürükleniyordum. Dünya kararıyor ve bulanıklaşıyordu. Düşmüş olmalıydım ama patronun havaya kaldırdığı ellerinden akıp giden

güç, Olga'yı ve beni görünmez iplerle havada tutuyor ve kambur bir şekilde birbirimize yaslanmamızı sağlıyordu.

Ve sonrasında ipler arapsaçına döndü.

"Üzgünüm, Anton," dedi, Boris İgnatieviç, "Anıa herhangi bir tereddüt ve açıklama için zamanımız yoktu."

Cevap vermedim. Şaşkınlıktan serseme dönmüştüm; yerde oturuyor ve ellerime, iki gümüş yüzük takılı olan ince parmaklarıma ve bacaklarıma bakıyordum –küçük ayaklarında spor ayakkabılar bulunan, kot pantolonun sımsıkı yapıştığı, banyodan sonra hâlâ nemli olan bu düzgün, uzun bacaklara.

"Bu çok uzun sürmeyecek," dedi patron.

"Ananı..." Birden fırlayıp ayağa kalkmaya çalışırken, neredeyse küfür ediyordum ama sesimin tonu küfürümü yarıda kesmeme sebep olmuştu. Kısık, titreşimli, yumuşak bir kadın sesi.

"Sakin ol, Anton." Yanımda duran genç adam elini uzattı ve ayağa kalkmama yardım etti.

Eğer bunu yapmasaydı, büyük ihtimalle yere düşecektim. Denge merkezim tamamen değişmişti. Daha kısaydım ve dünya çok daha farklı görünüyordu...

"Olga?" dedim, yüzümün daha önceki haline bakarak. Ortağım, yani bedenimin yeni sahibi kafasını salladı. Tamamen kafam karışmıştı, gözlerimi ona doğru diktim... Yani kendi yüzüme doğru ve bu sabah tıraş olmadığımı fark ettim. Alnımda, ergenlik çağındaki serseri bir delikanlı izlenimi yaratan küçük, koyu kırmızı bir sivilce vardı.

"Sakin ol, Anton. Ben de ilk kez karşı cinsin bedenine bürünüyorum."

Nasıl olduysa ona inanmıştım. Büyük yaşına rağmen, Olga kendini daha önce hiç böyle hassas bir durumda bulmamış olabilirdi.

"Bıyıkların var mı?" diye sordu, patron.

Önce elimi yüzüme doğru götürerek kontrol ettim, sonra da cam raflar üzerindeki yansımama baktım.

"Haydi, gidelim," dedi Olga, koluma asılarak. "Bir dakika, Boris..." Hareketleri en az benimkiler kadar tereddütlüydü. Hatta belki de dengesi benden daha kötüydü. "Aydınlık ve Karanlık aşkına, siz erkekler nasıl yürüyorsunuz?" diye bağırdı birden.

O anda birden durumun ironisinin farkına vardım ve gülmeye başladım. Beni Karanlık Taraf'ın hedef noktası olan bir kadının bedenine gizlemişlerdi! Patronun, Aziz Vasil Katedrali kadar yaşlı olan sevgilisinin bedenine.

Olga kelimenin tam anlamıyla beni banyoya doğru itekledi –ne kadar güçlü olduğumu düşünmeden edememiştim–ve jakuziye doğru eğdi. Sonra açık pembe, seramik yüzeyde bıraktığı duş başlığından gelen buz gibi suyu yüzüme doğru fışkırttı.

Homurdandım ve suratının ortasına –ya da aslında kendi suratıma– tokat atma isteğimi bastırarak elinden kurtuldum. İçinde bulunduğum vücudun refleksleri kendine geliyormuş gibi görünüyordu.

"Ben deli değilim," dedim. "Bu gerçekten komik."

"Emin misin?" dedi, kısık gözleriyle bana bakarak. Şüpheyle karışık bir iyi niyetle bakmaya çalıştığım zaman yüz ifadem gerçekten böyle mi oluyordu?

"Kesinlikle."

"Öyleyse bir kendine bak."

Bu gizemli banyodaki her şey gibi büyük bir boyuta sahip olan aynaya doğru yürüdüm ve kendime baktım.

Sonuç, tuhaftı. Bedenimin yeni şekline bakarken, sakinleşmeye başladığımı hissetmiştim. Eğer başka bir adamın bedeninde olsaydım, yaşadığım şok muhtemelen daha kötü olacaktı. Ama bu fena değildi, maskeli bir baloya katılacakmışım gibi hissediyordum.

"Beni hiç etkiledin mi?" diye sordum. "Sen mi yaptın yoksa patron mu?"

"Hayır."

"Öyleyse çok sağlam sinirlere sahip olmalıyım."

"Rujun bulaşmış," dedi Olga. Kıkırdadı. "Nasıl ruj sürüldüğünü biliyor musun?"

"Sen deli misin? Tabii ki hayır."

"Öğretirim. O kadar zor bir şey değil. Gerçekten çok şanslısın, Anton."

"Neden?"

"Bir hafta sonra, sana günlük pedi nasıl kullanacağını öğretmek zorundayım."

BÖLÜM 2

Ofisten dışarı çıktıktan sonra içeriye geri dönme isteğime karşı koyarak bir an duraksadım.

Patronun planını her an reddedebilirdim. Sadece içeriye tekrar girip birkaç kelime söylemem gerekiyordu, sonrasında ben ve Olga kendi bedenlerimize geri dönebilirdik. Ama yarım saat süren görüşmenin ardından, Karanlık Varlıklar'ın suçlamasıyla başa çıkabilmenin tek yolunun bedenlerimizi değiştirmek olduğunu kabul etmiştim.

Yani iğne acıtıyor diye hayat kurtaracak bir tedaviyi reddetmek çok da mantıklı değildi.

Elimdeki çantada Olga'nın evinin anahtarları, küçük bir cüzdanın içinde duran para ve kredi kartları, makyaj malzemeleri, küçük bir mendil, günlük ped –ne için, buna ihtiyacım olmamalı– küçük bir kutu Tic-Tacs şekeri, tarak ve çantanın içine dağılmış olan küçük ıvır zıvırlar, ayna, ince bir cep telefonu...

Ama kot pantolonumun ceplerinin boş olması bana sanki bir şey kaybettiğim hissini veriyordu. En azından unutulmuş bir madenî para vardır diye bir iki dakika boyunca ceplerimi didik didik aradım ama sonunda Olga'nın her şeyi çantasında taşıdığına –tıpkı birçok kadının yaptığı gibi– ikna oldum.

Aslında siz, cebimde duran ıvır zıvırlardan çok daha önemli olan bir şeyi kaybettiğimi düşünüyor olabilirsiniz. Ama bu ufak detay da beni ister istemez sinirlendiriyordu, bu yüzden çantada duran

paraların bir kısmını cebime attım, bu kendimi biraz daha güvende hissetmemi sağlamıştı.

Ayrıca, Olga'nın CD çalar taşımaması da büyük şanssızlıktı...

"Selam," dedi Garik, bana doğru gelirken. "Patron müsait mi?"

"Yanında... Yanında, Anton var..." diye cevap verdim.

"Neler oluyor, Olya[29]?" diye sordu Garik, bana biraz daha yakından bakarak. Ne hissetmişti bilmiyordum: farklı bir ses tonu, tereddütlü hareketler, yeni bir aura. Ne Olga'yla ne de benimle fazla zaman geçirmiş bir saha ajanı bile bu değişimi hissediyorsa, bu benim iyi iş çıkaramadığım anlamına geliyordu.

Garik sonra çekingen ve kararsız bir tavırla gülümsedi. Bu gerçekten hiç beklemediğim bir durumdu. Garik'in, Nöbet'teki bayan çalışanlarla flört etmeye çalıştığını daha önce hiç fark etmemiştim. Kadınlarla tanışma konusunda bile sıkıntıları vardı, gönül işlerinde gerçekten çok şanssızdı.

"Hiçbir şey. Küçük bir tartışma yaşadık." Hoşça kal bile demeden arkamı döndüm ve merdivenlere doğru yürüdüm.

Bu, benim Gece Nöbeti için uydurduğum hikâyeydi – diğer tarafın ajanlarından birinin içimizde olması çok düşük bir ihtimaldi. Bildiğim kadarıyla böyle bir olay bütün Nöbet tarihi boyunca bir ya da iki kez olmuştu ama yine de bilemezdik... Herkesin, Boris İgnatieviç'in, eski kız arkadaşıyla tartıştığını düşünmesini sağlayabilirdi.

Ve bunun mantıklı, iyi bir sebebi vardı. Bir asır boyunca, insan şekline girmesine izin verilmeden patronun ofisinde hapis tutulmuş, ayrıca büyü güçlerinin büyük bir kısmını da yitirmişti. Bu, kırılmak için gayet yeterli bir sebepti. Ama en azından bu hikâye beni, patronun kız arkadaşı rolünü oynamaktan kurtarmıştı, yoksa işler daha da ileriye gidebilirdi.

29 Olgacık. (ç.n.)

Tüm bu olanları düşünerek üçüncü kata indim. İtiraf etmem gerekiyordu ki Olga işleri benim için mümkün olduğunca kolaylaştırmaya çalışıyordu. Bugün her zaman giydiği uyumlu etek ceket takım ya da elbise yerine kot pantolon, yüksek topuklu ayakkabıların yerine ise spor ayakkabı giymişti. Kullandığı parfüm bile ağır kokmuyordu.

Yaşasın *unisex* moda, eşcinseller için yaratılmış bile olsa...

Şimdi ne yapmam gerektiğini biliyordum, nasıl davranmam gerektiğini de. Ama yine de çok zordu. Kapıya doğru gitmek yerine sakin, gösterişsiz koridor tarafına dönmem gerekiyordu.

Bir an geçmişe gittim.

Hastanelerin unutulmayan bir kokusu olduğu söylenir. Elbette var. Çamaşır suyu ile acının, sterilizanlar ile yaraların, standart boy çarşaflar ile tatsız yemeklerin birbirine karışması sonucunda böyle bir kokunun oluşmaması şaşırtıcı olurdu.

Öyleyse bana, okulların ve üniversitelerin kokularının nereden geldiğini söyleyebilir misiniz?

Bize bütün her şey Nöbet'e ait olan binalarda öğretilmez. Bazı şeyleri, geceleri, morgda öğretmek daha kolaydır; orada, bize özel bağlantılarımız vardır. Bazı şeyler ise sahada öğretilir. Bazı şeyler de yurt dışında, masraflarını Nöbet'in karşıladığı turistik gezilerde. Ben de eğitim sürecim boyunca Haiti, Angola, ABD ve İspanya'da zaman geçirdim.

Ama hâlâ sadece Nöbet'in kendi binasında –temelinden çatısına kadar koruyucu bir tılsım ve büyüyle sıkı sıkı mühürlenmiş olan– verilebilen bazı dersler vardır. Otuz yıl önce Nöbet bu binaya taşındığında her biri on beş kişilik olan üç küçük salon oluşturdular. Bu kararı neden verdiklerini hâlâ bilmiyorum, çalışma arkadaşlarının iyimserliği ya da yeterince boş alan olması mı? Ben eğitimime devam ederken bile –çok güzel bir yıldı– bir salon hepimiz için yeterli oluyordu, hatta yarısı da boş kalıyordu.

Şimdi ise Nöbet, Diğerleri'nden dört kişi daha eğitiyordu. Sıradan insanların hayatını tercih etmeyen ve bizim aramıza katılacağından neredeyse emin olduğumuz tek kişi ise Svetlana'ydı.

Burası terk edilmişt; terk edilmiş ve sessizdi. Zengin ve en iyi donanıma sahip olan üniversiteleri bile kıskandıran boş sınıflara bakarak koridor boyunca ağır ağır ilerledim. Her sırada bir dizüstü bilgisayar, her odada büyük bir televizyon, kitaplarla tıka basa dolu raflar... Keşke bir tarihçi –ama gerçek bir tarihçi, yani tarih tüccarı değil– bu kitapları görebilseydi.

Ama göremezlerdi.

Bazı kitaplar, içerisinde birçok gerçek barındıyordu, bazıları ise birçok yalan. İnsanların, akıl sağlıklarını korumaları için bunları okumamaları gerekiyordu. Onları, daha önceden öğrendikleri tarih bilgileriyle baş başa bırakmalıydık.

Koridor, bütün bir duvarı kaplayan kocaman bir aynayla sonlanıyordu. Aynaya doğru bakınca, koridorda yürürken kalçalarını sallayan, güzel, genç bir kadın gördüm...

Sendeledim ve neredeyse yere düşüyordum: Olga işleri kolaylaştırmak için elinden geleni yapıyordu ama o bile kendi ağırlık merkezini değiştiremiyordu. Nasıl bakacağımı unuttuğum sürece, her şey az ya da çok normaldi. Reflekslerim kontrolü ele geçiriyordu. Kendime dışarıdan baktığım anda her şeyin senkronizasyonu kayıyordu. Nefes alış şeklim bile değişiyor, akciğerlerime giren havanın farklı olduğunu hissetmeye başlıyordum.

Koridorun sonundaki cam kapıya doğru yürüdüm ve dikkatli bir şekilde içeriye baktım.

Ders bitmek üzereydi.

Bugünkü derste gündelik büyüleri öğreniyorlardı, Polina Vasilievna'yı deney standında görünce bunu hemen anlamıştım. Nöbet'in en yaşlı üyelerinden biriydi – görünüşünden bahsediyo-

rum, gerçek yaşından değil. Altmış üç yaşındayken keşfedilmiş ve dönüştürülmüştü. Savaştan sonraki korkunç yıllarda kartlarla fal bakarak hayatını kazanan yaşlı bir kadının kendine özgü güçlere sahip olduğunu kim tahmin edebilirdi ki? Çok kısıtlı bir alanı olmasına rağmen inanılmaz güçlere sahipti.

"Şimdi, eğer acilen kıyafetlerinizi daha şık bir hale getirmeniz gerekiyorsa bunu her zaman yapabilirsiniz," dedi Polina Vasilievna, öğretici bir şekilde. "Ama ilk olarak ne kadar gücünüz olduğunu kontrol etmeyi unutmayın, aksi takdirde sonuç can sıkıcı olabilir."

"Ve saat on ikiyi vurduğunda arabanız bal kabağına dönüşecek," dedi, Svetlana'nın yanında oturan genç çocuk, yavaşça. Kim olduğunu bilmiyordum, eğitiminin ikinci ya da üçüncü günüydü ama daha şimdiden ondan hoşlanmamıştım.

Bu espriyi her grup eğitiminde duymasına rağmen, "Kesinlikle," diye memnuniyetle bağırdı Polina. "Masallar da istatistikler kadar yalancıdır ama bazen içlerinde az da olsa doğru bir şeyler bulabilirsiniz."

Masadan, muntazam bir şekilde ütülenmiş olan bir smokin aldı. Çok şık ve zarif bir şeydi ama biraz eski modaydı. James Bond tıpkı böyle bir şey giymiş olmalıydı.

"Ne zaman eski püskü bir beze dönüşecek?" diye sordu Svetlana.

"İki saat sonra," dedi Polina, hemen. Ceketi askıya taktı ve standa astı. "Öyle çok büyük bir güç harcamadım."

"Onu en fazla ne kadar bu şekilde tutabiliriz?"

"Yaklaşık yirmi dört saat."

Svetlana kafasını salladı ve birden benim olduğum tarafa doğru baktı. Varlığımı hissetmişti. Gülümsedi ve el salladı. O anda herkes beni fark etmişti.

"İçeriye gel, lütfen," dedi Polina, başıyla selam verirken. "Bu bizim için bir onurdur."

Evet, Olga hakkında benim bilmediğim bir şeyler biliyordu. Hepimiz onun hakkındaki gerçeklerin sadece bir kısmını biliyorduk ama patron muhtemelen her şeyi biliyordu.

Ümitsizce, yürüyüşümü daha az seksi göstermeye çalışarak içeriye girdim. Yapamamıştım. Svetlana'nm yanındaki genç adam, altı aydır başlangıç sınıfında kalan on beş yaşındaki çocuk ve otuzlu ya da kırklı yaşlarda olan uzun boylu, zayıf Koreli, hepsi beni izliyordu. Çok büyük bir ilgiyle. Olga'nın etrafını saran gizemli atmosfer, dedikodular, dile getirilmeyen şüpheler ve en önemlisi patronun eski sevgilisi olduğu gerçeği Nöbet'teki erkeklerin oldukça ilgisini çekmişti.

"Selam," dedim. "Umarım bölmüyorumdur?"

Sözcüklerimi öylesine zor seçiyordum ki ses tonumu kontrol etmeyi unutmuştum, bu yüzden sınıftaki herkes, bu banal sorumu gizemli ve cansız bir ses tonuyla duymuştu. Yüzü sivilceli çocuk, bakışlarını benden alamıyordu, Svetlana'nm yanında oturan genç adam ise yutkunmuştu, sadece Koreli sakin duruşunu koruyordu.

"Olga, öğrencilere yapman gereken bir duyuru mu var?"

"Svetlana'ya bir şeyler söylemem gerek."

"Öyleyse ders bitti," dedi yaşlı kadın. "Olga, bir gün dersimize katılmak ister misin? Benim verdiğim dersler senin deneyimlerinin yerini tutamaz."

"Tabii ki," dedim. "Üç gün sonra."

Olga benim verdiğim sözleri yerine getirebilirdi. Dikkatlice işlediği seksi görüntüsünden yararlanmak zorundaydım.

Ben ve Svetlana kapıya doğru yürüdük. Üç çift doyumsuz gözün, sırtımı delip geçtiğini hissediyordum – aslında tam olarak sırtımı değil.

Olga ve Svetlana'nm birbirlerine yakın olduklarını biliyordum. Bunu dünya, Diğerleri, Karanlık Varlıklar, Aydınlık Varlıklar, Nöbetler ve Alacakaranlık hakkındaki gerçekleri Olga'yla birlikte ona anlattığımız

geceden beri, elimizi tutup Gece Nöbeti'nin merkezinin kapısından içeriye girdiğinden beri biliyordum. Şüphesiz, ben ve Svetlana birbirimize gizemli bir iple bağlıydık. Kader bizi sımsıkı bir şekilde bir arada tutuyordu ama sadece şimdilik. Olga ve Svetlana ise sadece arkadaştı. Onları bir araya getiren kader değildi. Onlar özgürdüler.

"Olga, Anton'u beklemem gerek," dedi Svetlana, elimi tutarak. Bu, destek ve güvence bekleyen küçük bir kardeşin, ablasının elini tutması gibi değil bir akranlık işaretiydi. Ve eğer Olga, Svetlana'nm böyle akranı gibi davranmasına izin verirse, ileride çok iyi bir hayatı olabilirdi.

"Dert etme, Sveta," dedim.

Kelimelerimde ya da ses tonumda yine tam olarak doğru olmayan bir şeyler vardı. Svetlana tereddütlü bir yüz ifadesiyle bana baktı, tıpkı Garik'in bakışlarına benziyordu.

"Her şeyi açıklayacağım," dedim. "Ama şimdi ve burada değil. Senin evinde."

Svetlana'nın oturduğu apartmandaki koruma önlemleri olabileceklerin en iyisiydi –Nöbet, yeni üyesini korumak için büyük bir çaba sarfediyordu. Patron, Svetlana'ya güvenip güvenemeyeceğim konusunda benimle tartışmamıştı bile, sadece bir şey için çok ısrar etmişti – bunu mutlaka Svetlana'nm evinde anlatmak zorundaydım.

"Peki." Svetlana'nm gözlerinde hâlâ şaşkın bir ifade vardı ama söylediklerimi kabul ederek kafasını salladı. "Anton'u beklememiz gerekmediğine emin misin?"

"Kesinlikle," dedim, son derece içten bir şekilde. "Taksiye binelim mi?"

"Bugün arabayla gelmedin mi?"

Aptal!

Olga'nın en sevdiği ulaşım şeklinin, patronun hediye ettiği spor araba olduğunu tamamen unutmuştum.

"Demek istediğim... Arabayla mı gidelim?" diye sordum, tam bir aptal gibi görünüyordum.

Olga kafasını salladı. Yüzündeki tereddütlü ifade giderek daha da güçleniyordu.

En azından araba kullanmayı biliyordum. Berbat yolları olan bu büyük şehirde araba sahibi olma fikri, bana hiçbir zaman cazip gelmemişti ama eğitimlerde bize her türlü şeyi öğretiyorlardı. Bazı şeyler alışılagelmiş yollarla öğretiliyordu, bazı şeyler ise büyüyle aklımıza sokuluyordu. Araba kullanmayı sıradan insanlar gibi öğrenmiştim ama eğer kendimi birden bir helikopter ya da uçak kabininde bulursam, normal durumda bile hatırlayamadığım reflekslerim faaliyete geçiyordu. En azından teoride faaliyete geçmesi gerekiyordu.

Çantada arabanın anahtarlarını buldum. Turuncu spor araba, binanın önündeki otoparkta güvenlik görevlilerinin dikkatli bakışları altında duruyordu. Arabanın kapıları kilitliydi ama üstünün açık olduğu düşünüldüğünde bu gerçekten çok saçmaydı.

"Sen mi süreceksin?" diye sordu, Svetlana.

Hiçbir şey söylemeden kafamı salladım, sonra sürücü koltuğuna oturdum ve arabayı çalıştırdım. O anda Olga'nın bu arabayı tıpkı bir mermi gibi kaldırdığını anımsadım ama bunu nasıl yaptığını bilmiyordum.

"Olga, sende tuhaf bir şeyler var," dedi Svetlana, nihayet aklındakini söylemeye karar vererek. Kafamı salladım, Leningrad'tan çıkmak üzereydim.

"Sveta, evine vardığımızda konuşacağız."

Çok başarılı bir şoför değildim. Uzun süredir yoldaydık, normalden çok daha fazla sürmüştü. Ama Svetlana başka soru sormadı, arkasına yaslandı ve yola doğru bakmaya başladı. Belki meditasyon yapıyordu, belki de Alacakaranlık'a doğru bakmaya çalışıyordu. Trafiğin sıkıştığı zamanlarda arabaların içinden bize laf atanlar oluyordu –tabii

ki en pahalı modellerden. Anlaşılan o ki, görünüşümüz ve içinde bulunduğumuz araba dikkat çekiyordu. Canlar aşağıya iniyor ve dışarıya ellerinde cep telefonu tutan asker tıraşlı kafalar çıkıyordu, her zamanki sıradan tavırlarla. Bu ilk başta beni sinirlendirmişti ama sonraları komik gelmeye başladı. En sonunda hiçbir tepki vermemeye karar verdim, tıpkı Svetlana gibi.

Acaba Olga yapılan bu hareketleri eğlenceli buluyor muydu?

Muhtemelen buluyordu. Çok uzun yıllar insan olmayan bir şekilde yaşadıktan ve cam bir dolaba hapsedildikten sonra...

"Olya, beni neden götürüyorsun? Neden Anton'u beklememi istemedin?"

Omuzlarımı silktim. Ve şu cevabı vermek istedim: "Çünkü Anton yanında oturuyor." Şu anda birilerinin, bizi gözleme ihtimali son derece zayıftı. Araba da büyüler tarafından korunuyordu. Bazılarını hissedebiliyordum, bazıları ise benim gücümün çok ötesindeydi.

Ama kendimi tuttum.

Svetlana henüz enformasyon güvenliği dersi almamıştı. Bu dersler eğitimin üçüncü ayında başlıyordu. Bana göre daha erken verilebilirdi ama Diğerleri'nden her bir kişi için ayrı bir program hazırlanması gerekiyor ve bu da biraz zaman alıyordu.

Svetlana bu zorlu sınavdan geçerken, nerede susup nerede konuşacağını iyi biliyordu. Bu süreçte belli aralıklarla, son derece ölçülü bir şekilde bilgiyle beslenirsiniz. Duyduklarınızın bir kısmı doğru, bir kısmı ise yanlıştır.

Bazı şeyleri çok rahat ve açık bir şekilde söylerler, bazı şeyleri ise son derece gizli yeminler altında. Ve bazılarını da siz "tesadüfen" kulak misafiri olarak ya da casusluk yaparak öğrenirsiniz.

Ve sonra, öğrendiğiniz her şey acı ve korku hissi uyandırırarak, kalbinizin yerinden çıkacağını düşündürecek kadar güçlü bir şekilde iterek, zorlayarak ve ani, sebepsiz tepkiler vererek içinizde maya-

lanmaya başlar. En önemli eğitimler ve testler ruhunuzda yerlerini alırken, derslerde ise Diğerleri'nden biri gibi yaşamak için ihtiyacınız olmayan bir sürü saçmalık öğrenirsiniz.

Ciddi çöküntüler yaşayan çok az kişi olur. Nihayetinde bu bir eğitimdir, bir test değil. Her birey için belirlenen yükseklik, o kişinin atlayabileceğinden daha yüksek değildir – tabii ki bariyerin üzerindeki dikenli telde kan lekeli deri artıkları bırakıp gücünüzün her bir gramını kullanmak şartıyla.

Ama derslerde bahsi geçen kişiler sizin için önemliyse ya da en azından onları seviyorsanız, bu sizi rahatsız etmeye ve yaralamaya başlar. Size doğru yönelmiş tuhaf bir bakış yakalar ve arkadaşınızın derste ne öğrendiğini merak etmeye başlarsınız. Hangi doğruları? Hangi yalanları?

Ve bu öğrencinin, kendisi, ebeveyni, arkadaşları ve içinde bulunduğu dünya hakkında ne öğrendiğini...

Sonra içinizi korkunç, dayanılmaz bir yardım etme isteği kaplar. Açıklamak, hissettirmek ve harekete geçirmek için.

Ama bu dersi alan hiç kimse bu isteğe boyun eğmez. Çünkü kişilerin kendi acılarından ve ızdıraplarından öğrendikleri tek şey, neyi ne zaman söylemeleri gerektiğidir.

Genel olarak istediğiniz her şeyi söyleyebilirsiniz ve söylemelisiniz. Sadece doğru zamanı seçmeniz gerekir; aksi takdirde gerçek, yalandan daha kötü olabilir.

"Olya?"

"Birazdan anlayacaksın," dedim. "Sadece biraz bekle."

Alacakaranlık'a doğru baktım ve hantal bir ciple askerî bir kamyonun arasından hızlıca geçmek için gaza bastım. Ayna, kamyonun köşesine çarptıktan sonra arkaya doğru katlanarak kırıldı –umursamadım. Kavşağı geçip Enthusiast Otobanı'na çıkan ilk araba bizimkiydi.

"Anton, beni seviyor mu?" diye sordu, Svetlana birden. "Seviyor mu, evet ya da hayır? Senin bunu bilmen gerek, bilmiyor musun?"

İrkilmiştim. Araba bir anlığına savruldu ama Svetlana bunu fark etmedi. Bu soruyu ilk kez sormuyordu, bunu hissedebiliyordum. Svetlana ve Olga bu zorlu sohbeti daha önce tamamlayamamış olmalılardı.

"Ya da seni mi seviyor?"

Bu kadarı yeterdi. Daha fazla sessiz kalamazdım.

"Anton, Olga'ya hayran," dedim, kendimden ve bedenimin sahibinden üçüncü bir şahıs gibi bahsederek. Bu biraz yapmacıktı ama sakin, mesafeli bir kibarlık izlenimi veriyordu. "Silah arkadaşı. Bundan fazlası yok."

Eğer Svetlana, Olga'ya benim hakkımda ne düşündüğünü sorsaydı, yalandan kaçmak daha zor olacaktı.

Ama sormadı. Ve bir dakika sonra sanki onu affetmemi istiyormuş gibi elimi tuttu.

Ama şimdi de ben kendimi durduramamıştım:

"Neden sordun?"

Hiç tereddüt etmeden cevap verdi:

"Anton'u anlayamıyorum. Bazen sanki bana çılgınca âşıkmış gibi davranıyor, bazen de tanıdığı yüzlerce Diğerleri'nden biriymişim gibi."

"Kaderin cilvesi," dedim.

"Ne?"

"Bunu henüz öğrenmedin, Sveta."

"Öyleyse, açıkla!"

"Biliyorsun," dedim, araba giderek hızlanıyordu –bu, vücudumun harekete geçen refleksleri olmalıydı– "Biliyorsun, senin evine ilk geldiğinde..."

"Bana büyü yapıldığını biliyorum. Anton söylemişti," diye araya girdi, Svetlana.

"Konu bu değil. Gerçek sana anlatıldığında büyü ortadan kalktı. Ama kaderi görmeyi öğrendiğin zaman – ki benden çok daha iyi öğreneceksin– bunu anlayacaksın."

"Bize kaderin değişken olduğunu söylediler."

"Kader çok değişkenlidir. Ama Anton seni görmeye geldiği zaman bu görevi başardığı anda sana âşık olacağını biliyordu."

Svetlana cevap vermedi. Yanakları biraz kızarmıştı ama bu belki de sadece rüzgâr yüzündendi.

"Peki, bu neyi değiştirir?"

"Aşka mahkûm olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

"Ama her zaman böyle olmaz mı?" diye sordu Svetlana, kızgınlıkla. "İnsanlar birbirlerine âşık oldukları zaman binlerce, milyonlarca insanın arasından birbirlerini buldukları zaman... Bu her zaman kaderdir!"

Onun içindeki, kendinden başka hiç kimseden nefret edemeyen, saf kız çocuğunu bir kez daha hissetmiştim. Çoktan gözden kaybolmaya başlayan o kız çocuğunu...

"Hayır, Sveta. Sen hiç aşkın, bir çiçekle karşılaştırıldığını duydun mu?"

"Duydum."

"Bir çiçek büyüyebilir, Sveta. Ama satın da alınabilir ya da hediye olarak verilir."

"Anton satın mı aldı?"

"Hayır," dedim, net bir şekilde. "Bir hediye. Kaderin bir hediyesi."

"Peki, bu neyi değiştirir? Eğer bu bir aşksa?"

"Sveta, dalından koparılan çiçekler güzeldir ama ömürleri çok uzun olmaz. Dikkatlice kristal bir vazoya koyup taze su versen bile onlar zaten çoktan ölülerdir."

"Beni sevmekten korkuyor," dedi Svetlana, düşünceli bir şekilde. "Değil mi? Ben korkmuyordum çünkü bütün bunları bilmiyordum..."

Park etmiş olan arabaların arasında zikzak yaparak apartmana doğru ilerledim, arabaların çoğu Jiguli ve Moskoviç'ti. Burası gösterişli bir mahalle değildi.

"Tüm bunları sana neden anlattım?" diye sordu, Svetlana. "Neden bunlara bir cevap bulmaya çalıştım? Sadece dört yüz kırk üç yaşında olduğun için mi?"

Rakamı duyduğum anda ürpermiştim. Evet, gerçek bir deneyim zenginliğine sahipti. Muazzam bir zenginlik. Olga gelecek yıl çok anlamlı bir doğum gününü kutluyor olacaktı.

Bu rakamın sadece çeyreğine bile ulaştığımda bedenimin böylesine düzgün bir halde olacağına inanmak istiyordum.

Alarmı açmadan arabadan indim. Sıradan bir insan bunu çalmayı aklının ucundan bile geçiremezdi: koruyucu bir büyü, sıradan bir alarm sisteminden çok daha iyi bir emniyet sağlıyordu. Svetlana'yla birlikte hiç konuşmadan hızlı bir şekilde yürüdük ve apartmandan içeriye girdik.

Tabii ki bazı şeyler değişmişti. Svetlana mesleğini bırakmıştı ama aldığı çalışma bursu ve dönüştürülen her Diğer'e ilk başta ödenen harçlıkla birlikte eline doktor olarak kazandığından çok daha fazla para geçiyordu. Yeni bir televizyon almıştı ama izleyecek zamanı nereden bulduğunu anlayamamıştım. Gösterişli ve geniş ekranlıydı, bu ev için çok büyüktü. İyi bir hayat için duyulan bu isteği komik bulmuştum. Bu, başlangıçta herkesin başına gelirdi –muhtemelen bir savunma tepkisiydi. İçinde bulunduğumuz hayat paramparça olduğunda eski korku ve endişelerimiz ortadan kaybolup onların yerini alışılmamış, belirsiz olanlar aldığında hepimiz eski hayatımızda gördüğümüz gerçek dışı rüyaların bazılarını dışa vurmaya başlarız. Kimimiz restoranlarda eğlencelere katılır, kimimiz pahalı arabalar alır, kimimiz de kendine özel kıyafetler diktirir. Bu çok uzun sürmez ve Gece Nöbeti'nde çalışmak insanı milyoner yapmaz. Daha dün

çok ilgi çekici olan ihtiyaçlar yavaşça geçmişe doğru giderek gözden kaybolurlar. Sonsuza dek.

"Olga?"

Svetlana gözlerime baktı.

Gücümü toplayarak derin bir nefes aldım.

"Ben Olga değilim."

Sessizlik.

"Daha önce söyleyemedim. Sadece burada konuşabiliriz. Senin evin Karanlık Varlıklar'ın gözetimine karşı korunuyor."

"Söyleyemedin mi?"

Anlamaya başlamıştı.

"Söyleyemedim," dedim. "Bu sadece Olga'nın bedeni."

"Anton?"

Kafamı salladım.

Şu anda ikimiz de çok garip görünüyor olmalıydık!

En azından Svetlana'nın garipliklere alışkın olması iyi bir şeydi.

Bana hemen inanmıştı.

"Seni alçak!"

Soylu Olga'ya uyan bir ses tonuyla konuşuyordum. Ve suratıma yediğim tokat aynı operanın bir parçasıydı.

Canımı acıtmamıştı ama beni üzmüştü.

"Bu ne için?" diye sordum.

"Diğer insanların konuşmalarını gizlice dinlediğin için!" dedi Svetlana, ağzından kaçırarak.

Bunu bir anda söylemişti ama ne demek istediğini anlamıştım. Svetlana diğer elini kaldırdığında, Hristiyanlık öğretilerini görmezden geldim ve ikinci tokattan kurtuldum.

"Sveta, bu bedeni koruyacağıma dair söz verdim!"

"Ben vermedim!"

Svetlana güçlükle nefes alıyor, bir yandan da dudaklarını ısırıyordu. Gözleri öfkeden alev alev olmuştu. Onu daha önce hiç böyle öfkeli görmemiştim, bunun mümkün olacağını dahi düşünmemiştim. Onu öfkeden çılgına çeviren şey neydi?

"Dalından koparılmış çiçekleri sevmeye korkuyorsun, öyle mi?" dedi Svetlana, yavaşça üzerime doğru gelirken. "Senin problemin bu mu?"

Anlamıştım. Ama bir ya da iki dakika sürmüştü.

"Defol buradan! Defol!"

Kapıya ulaşana kadar geri geri gittim. Ama durduğum anda Svetlana da durmuştu. Kafasını sallayarak bağırmaya başladı:

"Sen bu bedende kal! Bu sana daha çok yakışmış, sen adam değilsin, pısırığın tekisin!"

Cevap vermedim, tek bir kelime bile söylemedim çünkü işin nereye varacağını görebiliyordum. Önümüzdeki olasılık çizgilerinin nasıl gerildiğini ve kaderin, bu çizgileri nasıl alaycı bir tavırla ördüğünü görebiliyordum.

Svetlana bir anda kavga etme isteğini yitirdi ve ellerini yüzüne kapatarak ağlamaya başladı. Elimi, omzuna koyduğum anda ise büyük bir rahatlamayla hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam etmişti. İçimin soğuk ve bomboş olduğunu hissediyordum. Soğuk, sanki fırtınalı bir kış rüzgârında karla kaplı bir çatının üzerinde duruyormuşum gibi içime işliyordu.

Svetlana hâlâ bir insandı. Henüz yeterince Diğerleri'nden değildi; anlamıyordu, uzaklara doğru giden, kaderlerimize yazılmış olan yolu göremiyordu. Ve bu yüzden, bu yolun farklı yönlere ayrılarak nasıl ikiye bölündüğünü de göremiyordu.

Aşk mutluluktu ama ona yalnızca sonsuza kadar inanabildiğimiz zaman. Aşka, gücünü ve keyfini veren inançtı.

Svetlana omzumda hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Daha çok bilmek, daha çok acı çekmek demekti. Kaçınılmaz olan geleceği bilmiyor olmayı nasıl da isterdim! Keşke bilmeseydim. Ve onu hiç düşünmeden, sıradan, ölümlü insanlar gibi sevebilseydim.

Ne yazık ki kendime ait olan bir bedenin içinde bile değildim.

Dışarıdan bakıldığında çay ve reçel eşliğinde televizyon izleyerek sakin bir gece geçirmeye karar vermiş, iki yakın kız arkadaş gibi görünüyor olabilirdik. Bir şişe şarap içip, sonu hiçbir zaman gelmeyecek olan şu üç konuyu konuşabilirdik: Bütün erkekler aşağılıktır, giyecek hiçbir şeyim yok ve hepsinden önemlisi, nasıl kilo verebilirim.

"Yuvarlak ekmekleri gerçekten çok seviyorsun, değil mi?" diye sordu Svetlana, şaşkınlıkla.

"Evet. Tereyağlı ve reçelli," diye cevap verdim, suratsız bir yüz ifadesiyle.

"Birilerinin, bu bedeni koruyacağına dair söz verdiğini sanıyordum."

"Zarar vermiyorum! İnan bana, son derece iyi zaman geçiriyor."

"Tamam, öyleyse," dedi Svetlana, "Sonra Olga'ya formunu nasıl koruduğunu sorarsın."

Tereddüde düşmüştüm ama yine de devam ettim ve bir yuvarlak ekmeği daha ikiye bölüp üzerine bolca reçel sürdüm.

"Hangi parlak zekâ seni bir kadının bedenine gizlemeyi akıl etti?"

"Sanırım, patron."

"Bundan hiç şüphem yoktu."

"Olga da onu destekledi."

"Tahmin edebiliyorum. O, Boris İgnatieviç'e âdeta tapıyor."

Bununla ilgili şüphelerim vardı ama sessiz kalmayı tercih ettim. Svetlana ayağa kalktı ve gardıroba doğru yürüdü, kapağını açtı ve düşünceli bir şekilde askılara baktı.

"Elbise mi giyeceksin?"

"Ne?" dedim, ekmeğimi tıkınırken.

"Evde böyle mi oturacaksın? Üzerindeki pantolon patlamak üzere. Rahatsız ediyor olmalı."

"Eşofman gibi bir şeyler bulamaz mısın?" diye sordum, zavallı bir ifadeyle.

Svetlana önce bana doğru alaycı bir bakış attı ama sonra insafa geldi:

"Belki bulabilirim."

Dürüst olmak gerekirse böyle bir kombini başkasının üzerinde görmeyi tercih ederdim, mesela Svetlana'da. Beyaz, kısa bir şort ve bluz. Tenis oynamak ya da koşmak için.

"Haydi, değiştir üstünü."

"Sveta, bütün bir geceyi evde geçireceğimizi sanmıyorum."

"Olsun. Yine de rahat edersin. Ama bedenini kontrol et. Sen üstünü değiştir, ben de çay yapacağım."

Svetlana odadan çıkınca, ben de aceleyle pantolonumu çıkardım ve bluzümün son derece sıkı kapatılmış olan komik, küçük düğmelerini beceriksizce açmaya başladım. Sonra da aynada nefretle kendime baktım.

Hiç şüphesiz güzel bir kızdı. Kusursuz bir fiziği vardı. Aceleyle yeni kıyafetlerimi giydim ve koltuğa oturdum. Televizyonda beyaz dizi vardı, Svetlana'nın bu saçmalıkları izliyor olması beni şaşırtmıştı. Ama muhtemelen bütün kanallar aynı saçmalıkları yayınlıyordu.

"Harika görünüyorsun."

"Yapma, Sveta, lütfen," diye rica ettim. "Zaten kendimi yeterince kötü hissediyorum."

"Peki, özür dilerim," dedi yavaşça, yanıma otururken. "Peki, şimdi ne yapacağız?"

"Yapacağız mı?" diye sordum, kibarca vurgulayarak.

"Evet, Anton. Sen buraya tesadüfen gelmedin."

"Sanırım içinde bulunduğum durumu sana açıklamam gerek."

"Tamam. Ama eğer patron..." Svetlana, "patron" kelimesini, hem saygı hem de alay hissi vererek, büyük bir hayranlıkla telaffuz etmeyi başarmıştı. "Bana anlatmana izin verdiyse, bu da benim sana yardım etmem gerektiği anlamına geliyor. Bu kaderin bir oyunu olmalı." Kendini tutamamıştı.

Teslim oldum.

"Yalnız kalmamam gerekiyor. Bir dakika bile. Bütün plan Karanlık Varlıklar'ın, kendi piyonlarını bilerek kurban etmesi üzerine kurulu – ya onları öldürerek ya da ölmelerine izin vererek.

"Daha önceki gibi mi?"

"Evet. Kesinlikle. Eğer bu kışkırtma direkt bana karşı yapılıyorsa, her an başka biri daha ölebilir. Nerede olduğumu kanıtlayacak bir delilimin olmadığını düşündükleri bir anda."

Svetlana ellerini çenesine dayayarak bana baktı ve yavaşça kafasını salladı.

"Ve sonra tıpkı kutudan fırlayan bir tavşan gibi sen de bu bedenden dışarı fırlayacaksın. Ve bu cinayetleri senin yapmadığın anlaşılacak. Böylece düşman şaşırtılmış olacak."

"Hı hı."

"Üzgünüm, ben uzun bir süredir Nöbet'te bulunmadım, belki anlamadığım bir şeyler vardır."

Dikkat kesildim. Svetlana bir an duraksadı ama sonra konuşmaya devam etti:

"Tüm bunlar benim başıma geldiği zaman neler olmuştu? Karanlık Varlıklar beni dönüştüreceklerini ümit ediyorlardı. Gece Nöbeti'nin bunu fark edeceğini de biliyorlardı. Hatta senin araya girip yardım edeceğini bile anlamışlardı."

"Evet."

"Birkaç kişiyi kurban ederek ve yanlış güç pozisyonları oluşturarak böyle karmaşık bir tuzak kurmalarının sebebi de buydu. Ve ilk olarak da Gece Nöbeti'ni kandırdılar. Eğer patron karşı bir manevra yapmasaydı, eğer sen hiçbir şeyi umursamadan bu işe dâhil olmasaydın..."

"Sen şu anda benim düşmanım olurdun," dedim. "Gündüz Nöbeti'yle çalışıyor olurdun."

"Demek istediğim bu değil, Anton. Gece Nöbeti'ndeki herkese minnettarım, bilhassa da sana. Ama şu anda bahsettiğim şey bu değil. Eminim az önce bana anlattıklarının da en az bu hikâye kadar gerçek durduğunu anlıyorsundur. Her şey nasıl da yerli yerine oturmuştu değil mi? İzinsiz avlanan bir çift vampir. Sıra dışı güçleri olan bir çocuk. Büyük bir lanetin etkisinde kalmış bir kadın. Ve tüm şehri tehdit eden bir Cehennem."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Svetlana'ya baktım ve birden yanaklarımın yanmaya başladığını hissettim. Giriş derslerinin üçüncü aşamasına bile gelmemiş bir kız, bizim işlerde tamamen acemi biri, kendi kendime planlamam gerekeni benim yerime planlıyordu.

"Şimdi neler oluyor?" diye devam etti, Svetlana, içinde bulunduğum cehennemin farkında olmadan. "Karanlık Varlıklar'ı öldüren bir seri katil var. Sen şüpheliler listesindesin. Patron hemen akıllıca bir hamle yapıyor: Sen ve Olga bedenlerinizi değişiyorsunuz. Peki, bu hamle gerçekten işe yarar mı? Anladığım kadarıyla beden değişimi taktiği son derece yaygın bir durum. Boris İgnatieviç bunu daha yeni kullanmaya başladı, öyle değil mi?" Aynı hamleyi hiç iki kez kullanmış mı? Aynı düşmana karşı?"

"Bilmiyorum, Svetlana. Bana operasyonun büyün detaylarını anlatmıyorlar."

"Öyleyse kendin düşün. Ve başka bir şey daha. Zavulon gerçekten önemsiz, manyak bir intikamcı mı? O yüz yaşında öyle değil mi? Çok uzun zamandır Gündüz Nöbeti'nin lideri. Eğer bu manyak..."

"Canavar."

"Eğer Karanlık Varlıklar bir yandan kendi hamlelerini yapmaya hazırlanıp diğer yandan bu Canavar'ı Moskova sokaklarında serbest bırakırlarsa, Gündüz Nöbeti'nin lideri, onu böyle küçük bir iş için mi kullanır? Üzgünüm, Anton. Sen bu kadar önemli bir hedef değilsin."

"Anlıyorum. Ben, resmî olarak beşinci sınıf bir büyücüyüm ama patron üçüncü dereceyi bile başarabileceğimi söylüyor."

"Bunu bile hesaba katarsak..."

Birbirimizin gözlerine baktık ve en sonunda omuzlarımı silkerek şöyle dedim:

"Pes ediyorum, Svetlana. Haklısın. Ama sana tüm bildiklerimi anlattım. Başka bir yorum yapamıyorum."

"Yani bu talimatları yerine getirmeye devam mı edeceksin? Etekle dolaşacak ve bir saniye bile yalnız kalmayacak mısın?"

"Ben Nöbet'e katıldığımda özgürlüğümün bir parçasından vazgeçtiğimi biliyordum."

"Bir parçası mı!" diye bağırdı, Svetlana. "Öyle olduğunu mu sanıyorsun? Peki, sen daha iyi bilirsin. Öyleyse bu geceyi birlikte mi geçireceğiz?"

Kafamı salladım.

"Evet... Ama burada değil. "Yanımda sürekli birileri olursa, kendimi daha iyi hissediyorum."

"Peki ya uyurken?"

"Birkaç gece uykusuz kalabilirim" dedim, omuzlarımı silkerek. "Eminim Olga'mn bedeni de en az benimki kadar buna alışkındır. Son birkaç aydır bitmek bilmeyen yüksek sosyete koşuşturmalarıyla meşgul."

"Anton ben henüz bu numaraları öğrenmedim. Ne zaman uyuyacağım?"

"Gündüz. Sınıfta."

Yüzü asılmıştı. Svetlana'mn bunu kabul edeceğini biliyordum, bu kaçınılmazdı. Sokaktaki yabancılara bile yardım etmeden duramıyordu, şüphesiz bana da yardım ederdi.

"Neden Maharaja'ya gitmiyoruz?"

"O da ne?"

"Bir Hint restoranı, çok iyi bir yer."

"Bütün gece açık nıı?"

"Hayır, maalesef. Ama oradan sonra gidecek bir başka bir yer düşünürüz."

Svetlana bana öyle uzun bir süre baktı ki doğuştan gelen kalın tenimin altına kadar indi. Bu kez neyi yanlış yapmıştım?

"Teşekkürler, Anton," dedi içten bir şekilde. "Çok teşekkürler. Nihayet beni yemeğe çıkarmayı teklif ettin. Tam iki aydır bunu bekliyorum."

Ayağa kalktı, gardıroba doğru yürüdü, kapağını açtı ve düşünceli bir şekilde asılı olan elbiselere baktı.

"Senin bedenine uygun düzgün bir şeyim yok," dedi. "Yine kot pantolonunu giymek zorundasın. Restorana o şekilde girmene izin verirler mi?"

"Vermeliler," dedim, kendimden çok emin olmayarak. "Ama eğer iş o noktaya gelirse, restoran personelini etkileyebilirim."

"Gerekirse, düşünce yerleştirme pratiğini uygulayabilirim," dedi Svetlana, aklımı okuyormuş gibi. "Seni içeriye almalarını sağlayabilirim. Bu iyi olur, öyle değil mi?"

"Tabii ki."

"Biliyor musun, Anton..." dedi Svetlana, askıdan bir elbise alıp üstüne tutarken. Elbiseyi beğenmemişti. Sonra bej rengi bir etek ceket takımı çıkardı askıdan. "Nöbet üyelerinin gerçekliğe yapılacak herhangi bir müdahaleyi meşrulaştırmak için İyilik ve Aydınlık'ın nüfuzunu kullanmalarına çok şaşırdım."

"Herhangi bir müdahale değil!" diye karşı çıktım.

"Tabii ki öyle. Gerekirse, hırsızlığın bile doğru bir davranış olduğunu iddia edecekler, hatta cinayetin bile."

"Hayır."

"Emin misin? Kaç kez insanların aklına müdahale etmek zorunda kaldın? Benim evimde yaptığımız görüşmede beni eskiden arkadaş olduğumuza inandırdın. Diğerleri'nin bu yeteneğini çok sık kullanıyor musun?"

"Evet, ama..."

"Şimdi şöyle düşün, sokakta yürürken, gözünün önünde çocuğunu döven bir yetişkin görüyorsun. Ne yaparsın?"

"Eğer müdahale için limitim kalmışsa..." dedim omuzlarımı silkerek. "Bir ahlak müdahalesi uygularım. Doğal olarak."

"Bu yaptığının doğru olduğundan eminsin, öyle mi? Hiçbir şey düşünmeden, hiçbir şey anlamadan? Ya çocuk gerçekten bunu hak edecek bir şey yaptıysa? Ya bu ceza, onu ileriki hayatında karşılaşacağı daha büyük sorunlardan kurtarıyorsa? Ama şimdi bir katil ya da hırsız olarak büyüyecekse? Sen ve senin ahlak müdahalen yüzünden!"

"Sveta, anlamıyorsun."

"Neyi anlamıyorum?"

"Parapsikolojik etki için hiç limitim kalmamış bile olsa oradan öylece geçip gitmem."

Svetlana öfkelenmişti.

"Doğru bir şey yaptığından eminsin öyle mi? Peki sınır çizgisi neresi?"

"Herkes kendi sınırını kendi belirler. Bu, deneyimle doğru orantılıdır."

Düşünceli bir şekilde bana baktı.

"Anton, tüm acemiler bu soruları sorar. Haklıyım, öyle değil mi?"

"Evet." Gülümsedim.

"Ve sen tüm bu sorulara cevap vermeye alışkınsın, bir sürü hazır cevap, tarihî örnek, sofizm ve karşılaştırma biliyorsun."

"Hayır, Sveta. Asıl konu bu değil. Asıl konu, Karanlık Varlıklar'ın hiçbir zaman böyle sorular sormamaları."

"Nereden biliyorsun?"

"Kara bir Büyücü insanları iyileştirebilir, Aydınlık bir Büyücü de öldürebilir," dedim. "Bu bir gerçek. Sen Aydınlık ile Karanlık arasındaki farkın ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum. Bir sebepten ötürü bize bunu öğretmiyorlar. Sanırım bunu tam olarak açıklayabilmek zor."

"Hiç de değil. Eğer her zaman kendini ve kendi çıkarlarını ön planda tutarsan yolun Karanlık'a doğru gider. Ama eğer başkalarını düşünürsen Aydınlık'a doğru gider."

"Peki, buna ulaşmak ne kadar sürer? Yani Aydınlık'a."

"Sonsuza dek."

"Bu söylediklerinin hepsi boş, Anton. Kelime oyunu. Deneyimli bir Kara Büyücü, çırağına ne anlatır? Belki o da bir bu kadar güzel ve iyi kelimeler kullanıyordur."

"Ah, tabii ki özgürlüğü anlatır. Herkesin hayatta hak ettiği yeri nasıl elde edeceğini. Acımanın, küçük düşürücü; gerçek aşkın, kör; iyiliğin, işe yaramaz bir şey olduğunu anlatır. Ve gerçek özgürlüğün, herkesten bağımsız olmak anlamına geldiğini."

"Peki, bu bir yalan mı?"

"Hayır," dedim kafamı sallayarak. "Bu da gerçeğin bir parçası. Sveta, bize her zaman mutlak gerçeği seçme şansı verilmiyor. Gerçeğin her zaman iki yüzü vardır. Biz sadece en aykırı bulduğumuz yalana itiraz etme hakkına sahibiz. Acemilere ilk seferinde Alacakaranlık hakkında ne anlattığımı biliyor musun? Alacakaranlık'a güç elde etmek için gireriz. Ve oraya girmemizin bedeli olarak da, kabul etmek istemediğimiz gerçeğin bir kısmından vazgeçeriz. Sıradan in-

sanlar buna daha kolay sahip olur. Çok daha kolay, Diğerleri için var olmayan endişelere, sorunlara ve felaketlere sahip olmalarına rağmen. İnsanlar hiçbir zaman bu seçimi yapmak zorunda kalmaz: Onlar iyi ya da kötü olabilirler; bu, zamana, bulundukları çevreye, bir gün önce okudukları kitaba, akşam yemeğinde yedikleri ete göre bile değişkenlik gösterebilir. Bu yüzden onları kontrol etmek çok kolaydır; en kötü niyetli olanları Aydınlık'a, en iyi kalpli olanları ise Karanlık'a doğru itmek son derece kolaydır. Ama biz bir seçim yaptık."

"Ben de bir seçim yaptım, Anton. Ve artık Alacakaranlık'tayım."

"Evet."

"Öyleyse ben sınırın neresi olduğunu ve şeytana tapmak isteyen bazı büyücüler ile benim aramda nasıl bir fark olduğunu neden hâlâ anlamıyorum? Neden hâlâ bu soruları soruyorum?"

"Bunları sormaya hep devam edeceksin. Önce yüksek sesle, sonra da kendi kendine. Bu hiç bitmeyecek. Bu can yakıcı sorulardan kurtulmak istiyorsan, yanlış olan tarafı seçeceksin."

"Ben istediğim seçimi yaptım."

"Biliyorum. Öyleyse buna katlanacaksın."

"Bütün hayatım boyunca mı?"

"Evet. Bu çok uzun sürecek ama asla üstesinden gelemeyeceksin. Attığın her adımın doğru olup olmadığını sorgulamayı hiçbir zaman bırakmayacaksın.

BÖLÜM 3

Maksim, restoranları sevmiyordu. Bunun tek sebebi onun karakteriydi. Barlarda ya da gece kulüplerinde kendini çok daha rahat ve iyi hissediyordu, çok titiz ve resmî olmadığı sürece bazen daha pahalı olanlarını bile tercih edebiliyordu. Tabii ki, en pahalı restoranlarda bile, burjuvalarla pazarlık halindeki kızıl askerler gibi davranan bazı kişiler oluyordu... Terbiyeden yoksun ve edinmeye de hiç niyeti olmayan. Peki, ama fıkralardaki bu Yeni Ruslar'ın örnek alınacak ne özellikleri vardı?

Ama dün akşamı da bir şekilde telafi etmek zorundaydı. Karısı "önemli bir iş yemeği" hikâyesine ya inanmıştı ya da inanır gibi yapmıştı. Ama Maksim'in hâlâ biraz vicdanı sızlıyordu. Keşke karısı da bunu bilseydi... Keşke onun gerçekte kim olduğunu ve ne yaptığını biliyor olsaydı...

Maksim hiçbir şey söyleyememişti. Bu yüzden dün akşamki yokluğunu telafi etmek için küçük kaçamaklar yapan nazik erkeklerle aynı yöntemi kullanmak zorundaydı. Hediye alacak, karısını şımartacak ve akşam yemeğine çıkaracaktı. Mesela, egzotik mutfaklardan örneklerin sunulduğu, yabancı garsonların servis yaptığı, şık dekore edilmiş ve geniş bir şarap menüsüne sahip olan popüler bir restoranda bir akşam yemeği.

Elena gerçekten Maksim'in dün gece onu aldattığını düşünüyor olabilir miydi? Maksim bu sorunun cevabını gerçekten merak ediyordu ama bunu yüksek sesle sormayacaktı. Her zaman konuşulmamış bir

şeyler kalmalıydı. Belki karısı bir gün gerçeği öğrenirdi. Ve onunla gurur duyardı.

Ama birden bunun saçma olduğunun farkına varmıştı. Karanlık ve Kötü yaratıklarla dolu bir dünyada, o, Aydınlık'ın tek şövalyesiydi, sonsuza kadar yalnızdı ve bu gerçeği hiç kimseyle paylaşamazdı. Maksim ilk başlarda kendi gibi olan birileriyle karşılaşmayı umut etmişti: Körler ülkesinde gözleri gören bir adam, dikkatsiz bir sürünün arasındaki kuzu kılığına girmiş olan kurtları bulabilen bir bekçi.

Ama kimse yoktu. Onun yanında durabilecek hiç kimse yoktu.

Yine de ümidini yitirmemişti.

"Bunun denemeye değer olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Elena. Maksim, menüye baktı. *Malay köfte*nin[30] ne olduğunu bilmiyordu. Ama bu vereceği karara asla engel olamamıştı. Nasıl olsa içinde neler olduğu yazıyordu.

"Evet, denemelisin. Krema soslu et.

"Dana mı?"

İlk başta Elena'nın şaka yaptığım anlamadı. Ama sonra ona bakarak gülümsedi.

"Tabii ya."

"Peki ya ben dana etli bir şeyler istersem?"

"Kibarca reddederler," dedi Maksim. Karısını neşelendirmek çok zor değildi. Bunu yapmayı gerçekten seviyordu. Ama şimdi odaya şöyle bir göz gezdirmek istiyordu. Burada doğru olmayan bir şeyler vardı. Arkasındaki loş karanlığa doğru tuhaf, soğuk bir hava esiyordu, bu da gözlerini kısıp sürekli etrafa bakmasına sebep oluyordu.

Bu gerçekten olabilir miydi?

Görevlerinin arasındaki süre genelde en az beş ay, bazen altı ay oluyordu. Daha önce hiç ertesi gün olmamıştı.

Ama belirtiler çok tanıdıktı.

---

30 Köfte, patates ve krema karışımıyla yapılan geleneksel bir Hint yemeği. (ç. n.)

Maksim sanki cüzdanını kontrol ediyormuş gibi elini ceketinin cebine soktu. Orada, onu gerçekten ilgilendiren bir şey vardı –basitçe ama büyük bir özenle oyulmuş, küçük, tahta bir hançer. Bu silahı çocukken kendisi yontmuştu, o zamanlar bunun ne olduğunu anlamamış sadece basit bir oyuncak olduğunu düşünmüştü.

Hançer hazır bekliyordu.

Ama kim için?

"Maks?" Elena'nın sesinde bir sitem vardı. "Yine hayal âlemine daldın."

Kadehlerini tokuşturdular. Bir karı kocanın bunu yapması iyi değildi; bu hareket, ailenin parasız kalacağı anlamına geliyordu. Ama Maksim'in batıl inançları yoktu.

Kimdi bu?

İlk bakışta iki kızdan şüphelenmişti. İkisi de çekici ve güzeldi ama birbirlerinden oldukça farklılardı. Biri kısa boylu, siyah saçlı ve zayıftı. Tıpkı bir erkek gibi büyük bir enerjiyle dolup taşıyordu. Seksi bir havası vardı. Diğeri ise sarı saçlı, daha uzun boylu, daha sakin ve ölçülüydü. Güzelliği oldukça farklıydı, huzur veriyordu.

Maksim, karısınm kendisine baktığını hissetti ve yüzünü başka bir yöne çevirdi.

"Lezbiyenler," diye fısıldadı, Elena kibirli bir tavırla.

"Ne?"

"Şunlara baksana! Kısa, siyah saçlı, pantolon giymiş olan tam erkek gibi."

Gerçekten de öyleydi. Maksim, bunun çok uygun bir tanımlama olduğunu düşünerek kafasını salladı.

Onlar değildi. Kesinlikle, onlar değildi. Ama kimdi?

O anda bir cep telefonu sesi duyuldu ve aynı anda birçok kişi istemsizce telefonlarına baktı. Maksim sesin geldiği noktayı tespit etti ve nefesini tuttu.

Hızlı bir ses tonuyla telefonda konuşan bu adam, sıradan bir Kötü değildi. Diğer insanların göremediği siyah bir örtüyle kaplanmıştı ama Maksim bunu hissedebiliyordu. Bu adamdan yükselen hava, korkunç bir tehlike kokuyor ve giderek Maksim'e yaklaşıyordu.

Maksim karnında ani bir ağrı hissetti.

"Biliyor musun, Len, ıssız bir adada yaşamak istiyorum," dedi, ne söylediğinin farkına varamadan.

"Tek başına mı?"

"Sen ve çocuklarımızla. Ama başka hiç kimse olmayacak. Tek bir nefes bile."

Maksim şarabının hepsini bir seferde içti. Garson hemen bardağını doldurmuştu.

"Ben istemem," dedi karısı.

"Biliyorum."

Cebindeki hançerin ısındığını ve ağırlaştığını hissediyordu. Giderek artan heyecan ise keskin ve neredeyse seksiydi. Serbest kalmak istiyordu.

"Edgar Allan Poe'yu hatırlıyor musun?" diye sordu, Svetlana.

Hiçbir sorun çıkarmadan içeri girmemize izin vermişlerdi. Bunu ummuyordum. Restoranların kuralları değişmiş olmalıydı, ya artık daha demokratik olmuşlardı ya da müşteri sıkıntısı yaşıyorlardı.

"Hayır. Çok uzun zaman önce öldü. Ama Semyon anlatıyordu."

"Poe'nun kendisini kastetmedim. Hikâyelerini demek istedim."

"*Kalabalıkların Adamı*," diye düşündüm.

Svetlana sessizce güldü.

"Evet. Sen şu anda aynı onun durumundasın. Kalabalık yerlerde kalmak zorundasın."

"Neyse ki, buralardan henüz sıkılmadım."

İkimiz de birer bardak Bailey's aldık, yanına da yiyecek bir şeyler sipariş ettik. Bu da muhtemelen garsona neden burada olduğumuz hakkında bir fikir veriyordu: İki tecrübesiz fahişe iş arıyordu. Ama bunu umursamıyordum.

"O da Diğerleri'nden biri mi?"

"Poe mu? Muhtemelen dönüştürülmemiş Diğerleri'ndendir."

Sessizlik

Bazı nitelikler, bazı iç içe şeyler vardır,
İki hayatı olan,
Madde ve ışıktan fışkırıp
Cisimde ve gölgede şekil bulan.

Svetlana sessizce ezberden okumuştu.

Şaşkınlık içerisinde ona baktım.

"Bunu biliyor musun?" diye sordu.

"Nasıl bilmem," dedim. Bakışlarımı yukarıya kaldırdım ve ben de ezberden okumaya başladım:

O bütünleşik Sessizlik'tir; korkma ondan!
Kötülük onun içinde yoktur,
Ama eğer aceleci kader (çok zamansız!)
Onun gölgesiyle tanıştırırsa seni (adsız peri, insan ayağının ezemediği ıssız periler diyarındaki) Tanrı'ya sığın.

Bir an birbirimize baktık ve kahkahalarla güldük.

"Küçük bir edebiyat düellosu," dedi Svetlana, alaylı bir biçimde. Durum: bir–bir. Ama ne yazık ki seyircimiz yok. "Peki, Poe neden dönüştürülmemiş?"

"Birçok şair potansiyel Diğerleri'nden biridir. Ama bazı potansiyellerin insan olarak yaşaması daha iyidir. Poe, psikolojik olarak çok değişkendi; böyle insanlara özel güçler vermek, piromani[31] hastasına bir kutu *napalm*[32] hediye etmek gibidir. Poe'nun hangi tarafta olabileceğini hiç düşünmedim. Muhtemelen çok hızlı bir şekilde sonsuza kadar Alacakaranlık'a çekilmişti."

"Orada nasıl yaşıyorlar? Sonsuza kadar Alacakaranlık'a çekilmiş olanlar?"

"Bilmiyorum, Svetlana. Kimsenin bildiğini de sanmıyorum. Alacakaranlık dünyasında onlarla bazen karşılaşabilirsin ama bu bizim bildiğimiz anlamda bir karşılaşma değildir."

"Bilmek isterdim," dedi Svetlana, düşünceli bakışlarla etrafa bakarak. "Buradaki Diğer'i fark ettin mi?" diye sordu.

"Arkamda telefonla konuşan yaşlı adam mı?"

"Neden yaşlı dedin?"

"Oldukça yaşlı. Ben kendi gözlerimle bakmıyorum."

Svetlana dudağını ısırdı ve gözlerini kıstı. Biraz hırslanmaya başlamıştı.

"Ben bunu henüz yapamıyorum," diye itiraf etti. "Karanlık ya da Aydınlık olup olmadığını bile ayırt edemiyorum."

"Karanlık. Gündüz Nöbeti'nden değil ama Karanlık. Ortalama güçlere sahip bir büyücü. Bu arada o da bizi fark etti."

"Peki, ne yapacağız?"

"Biz mi? Hiçbir şey."

"Ama o bir Karanlık."

---

31 İstekli ve kasıtlı olarak yangın çıkarma hastalığı. (ç. n.)

32 Belirli miktardaki farklı yanıcı sıvıların pelteleştirilmiş benzinle karışımı. (yay. n)

"Evet, biz de Aydınlık'ız. Ne olmuş? Nöbet ajanları olarak kimliğini sorma hakkına sahibiz. Ama bunu yapabilmemiz için emir almış olmamız gerekli."

"Peki, müdahale etme hakkına ne zaman sahip olacağız?"

"Ayağa kalkıp ellerini havaya doğru salladığı zaman bir şeytana dönüşür, sonra insanların kafalarını ısırmaya başlar..."

"Anton!"

"Ben son derece ciddiyim. Huzur içinde akşam yemeğini yiyen dürüst bir Kara Büyücü'ye müdahale etme hakkımız yok."

Garson siparişimizi getirince konuşmayı kesmiştik. Svetlana yiyordu ama hiç iştahı yoktu. Sonra tıpkı somurtkan, kaprisli bir çocuk gibi şöyle dedi:

"Bu Nöbet daha ne kadar böyle küçük düşerek devam edecek?"

"Karanlık Varlıklar'a mı?"

"Evet."

"Kesin bir avantaj elde edene kadar. Diğerleri'ne dönüşmüş olan insanların, seçimleri hakkında hiçbir tereddüdü kalmadığı zaman: Aydınlık ya da Karanlık. Karanlık Varlıklar'ın hepsi eceliyle öldüğü zaman. İnsanları, Kötülük'e şimdiki kadar kolay itemedikleri zaman."

"Ama bu bir kapitülasyon, Anton!"

"Tarafsızlık. Statüko. İki taraf da çıkmazın içinde, ne kadar gizlesek de."

"Biliyor musun, Karanlık Varlıklar'ı korkutan bu yalnız Canavar'ı daha çok seviyorum. Antlaşmayı ihlal etse bile, bilmeden bize tuzak kursa bile. Karanlık Varlıklar'a karşı savaşıyor, öyle değil mi? Savaşıyor. Tek başına, hepsine karşı."

"Peki, Karanlık Varlıklar'ı öldürdüğü halde neden bizimle bağlantıya geçmediğini hiç düşündün mü?"

"Hayır."

"O bizi göremez, Sveta. Bize odaklanmamış."

"Bence o kendi kendini eğitmiş."

"Evet. Kendi kendini eğitmiş ve yetenekli. Kendini karmakarışık bir üslupla ortaya koyan Diğerleri'nden biri. Kötü'yü görme yeteneğine sahip ama İyi'yi fark edemiyor. Bunu korkutucu bulmuyor musun?"

"Hayır," dedi Svetlana, yüzü asık bir şekilde. "Üzgünüm, ne demek istediğini anlayamıyorum, Olga... Pardon, Anton. Tıpkı onun gibi konuşmaya başladın."

"Tamam, sorun değil."

"Karanlık Varlık, bir yere gidiyor," dedi Svetlana, omzumun üzerinden bakarak. "Diğer insanların enerjisini almak ve onlara kötü büyüler yapmak için. Ve biz müdahale etmiyoruz."

Kafamı yavaşça çevirdim ve onu gördüm. Çıplak gözle bakıldığında en fazla otuz yaşında gibi duruyordu. Güzel giyinmişti, çekiciydi. Genç bir kadın ile iki çocuk masada onun hemen sol tarafında oturuyorlardı. Çocuk hemen hemen yedi yaşındaydı, kız ise biraz daha büyüktü.

"Tuvalete gidiyor, Svetlana. Ve bu arada ailesi de son derece sıradan. Güçleri yok. Onları da mı ortadan kaldırmayı öneriyorsun?"

"Ama armut dibine düşer."

"Bunu Garik'e anlatmayı dene. Babası bir Kara Büyücü. Hâlâ hayatta."

"Her zaman istisnalar olur."

"Hayat istisnalardan oluşur."

Svetlana cevap vermedi.

"Ben bu isteği biliyorum, Sveta. İyilik yapmak ve Kötü'yü takip etmek. Şimdi ise Kötülük'ü sonsuza kadar bitirmek için duyulan istek. Ben de böyle hissediyorum. Ama eğer bunun çıkmaz bir sokak olduğunu anlamazsan, Alacakaranlık'ı boylarsın. İçimizden birinin, senin bu dünyevi varlığına son vermesi gerekiyor."

"Ama en azından ben bir şeyler yaptım."

"Hareketlerinin dışarıdan nasıl göründüğünü biliyor musun? Psikopat bir katil senin yanında normal kalır. Gazetelerde tüyler ürpertici tasvirler ve takma adlarla –mesela 'Moskovalı Lucrezia Borgia[33]– senin hakkında verilecek korkunç haberleri düşün. Sen, insanların kalplerine Karanlık Varlıklar'ın bir yılda yapabildiğinden daha fazla kötülük ekerdin."

"Nasıl oluyor da her şeye verecek bir cevabınız oluyor?" dedi, Svetlana sert bir ifadeyle.

"Çünkü biz bir eğitimden geçtik. Ve hayatta kaldık. Birçoğumuz da hayatta kalmayı başardı!"

Garsonu çağırdım ve menü istedim.

"Kokteyle ne dersin? Sonra da kalkabiliriz. İçkimizi sen seç."

Svetlana şarap listesini incelerken kafasını salladı. Garson uzun boylu, esmer, genç bir adamdı, Rus değildi. Her şeyin farkındaydı ve içlerinden birinin erkek gibi davrandığı bu iki kızdan rahatsız olmuş gibi durmuyordu.

"Bilinçdışı," dedi Svetlana.

Emin olamamıştım, en sert kokteyllerden biriydi. Ama hiç tartışmadım.

"İki kokteyl ve hesap lütfen."

Barmen kokteyllerimizi hazırlarken garson da hesabı toparlamaya çalışıyordu, biz de sıkıcı bir sessizlik içerisinde onları bekliyorduk. En sonunda Svetlana şöyle dedi:

"Tamam, şairleri anlıyorum. Onlar potansiyel Diğerleri. Peki ya büyük kötüler? Caligula, Hitler, adam öldürme müptelaları?"

"Onlar sıradan insanlar."

"Hepsi mi?"

---

33 Papalık Devleti'nin on altıncı yüzyıldaki hükümdarı olan Papa VI. Alexander'ın (Rodrigo Borgia) kızıdır. Kardeşi Cesare Borgia'yla birlikte düzenlendiği entrikalarla bilinir. (yay. n.)

"Birçoğu. Bizim de kendi kötülerimiz var. Onların isimleri, sıradan insanlar için hiçbir anlam ifade etmiyor ama sen yakında bu tarihi öğrenmeye başlayacaksın."

"Bilinçdışı," dedi garson, kusursuz bir teleffuzla. Birbirine karışmayan, iki sert katman –siyah ve beyaz– bardağın içinde salmıyordu: tatlı erik likörü ve siyah, sert bira.

Hesabı nakit ödedim –ardımda elektronik bir iz bırakmayı sevmiyordum– ve bardağımı kaldırdım.

"Nöbet'e."

"Nöbet'e," diye karşılık verdi, Svetlana. "Ve senin bu karmaşadan kaçışma."

Tahtaya vur demek istedim ama sonra vazgeçtim. Kokteyli iki yudumda içtim –önce hafif tatlı, sonra biraz acı gelmişti.

"Harika," dedi Svetlana. "Biliyor musun, burayı sevdim. Belki biraz daha kalabiliriz, ne dersin?"

"Moskova'da bir sürü güzel mekân var. Haydi gel, Kara Büyücüler'in olmadığı bir yer bulalım."

Sveta kafasını salladı.

Bu arada adam hâlâ geri dönmemişti.

Saatime baktım. Evet, fazla uzun sürmüştü.

Büyücünün ailesinin hâlâ masada oturuyor olması beni gerçekten çok rahatsız etmişti. Kadın da giderek endişeleniyordu.

"Sveta, hemen döneceğim."

"Kim olduğunu unutma!" dedi Svetlana, onun yanından ayrılırken.

Evet, Kara Büyücü'yü takip etmek için tuvalete gitmek benim için oldukça tuhaftı. Restoranı boydan boya yürüdüm ve giderken Alacakaranlık'a doğru baktım. Büyücünün aurasını görüyor olmam gerekiyordu ama farklı renklerle ışıldayan sıradan auralar arasında –memnun, endişeli, şehvetli, sarhoş, mutlu– gri bir boşluktan başka hiçbir şey yoktu.

Su borusundan kaçmış olamazdı ya!

Sadece binanın dışında Belarus Büyükelçiliği'nin oralarda Diğerleri'nden birine ait çok zayıf bir aura vardı. Ama bu Kara Büyücü değildi, ondan çok daha güçsüzdü ve farklı renkteydi.

Peki, bu adam nereye gitmişti?

Sonunda iki kapı bulunan dar koridorda da hiç kimse yoktu. Bir an duraksadım – kim bilir belki de biz, büyücünün Alacakaranlık yoluyla çıktığını fark etmemiştik, belki de ışınlanacak kadar güçlüydü. Sonra erkekler tuvaletinin kapısını açtım.

İçerisi son derece temiz ve aydınlıktı ama biraz dardı. Havada ise yoğun bir çiçek kokusu hâkimdi.

Kara Büyücü kapının arkasında öylece yatıyordu ve yere uzanmış olan kolları kapıyı sonuna kadar açmamı engelliyordu.

Yüzünde şaşkın, kafası karışmış bir ifade vardı. Elinde parlak, ince, kristal bir boru olduğunu fark ettim. Silahına çok geç uzanabilmişti.

Kan yoktu. Hiçbir belirti yoktu. Alacakaranlık'a tekrar baktım ama yine herhangi bir büyü izi bulamadım.

Kara Büyücü sıradan bir kalp krizinden ya da inmeden ölmüş gibi görünüyordu. Tabii, gerçekten bu şekilde ölebiliyorsa.

Bu olasılığı tamamen ortadan kaldırabilecek çok küçük bir ayrıntı vardı.

Gömleğinin yakasındaki küçük yırtık. Tıpkı bir usturayla yapılmış gibi daracıktı. Sanki birileri boynuna bıçak saplamış ve yakasına da küçük bir çentik atmıştı. Bunun dışında teninde hiçbir darbe belirtisi yoktu.

"Piç kuruları!" dedim, kime küfrettiğimi bile bilmeden. "Piç kuruları!"

Bundan daha kötü bir duruma düşemezdim. Bedenimi değiştirip yanımda bir "tanıkla" kalabalık bir restorana gelmiştim ve Canavar

tarafından öldürülen Kara Büyücü'nün bedeninin yanında tek başıma öylece duruyordum.

"Gel, Pavlik," dedi arkamdan bir ses.

Arkama bakınca, Kara Büyücü'nün masasında oturan kadının, oğlunun elinden tutarak koridora doğru geldiğini gördüm.

"İstemiyorum, anne!" diye bağırıyordu çocuk, annesine karşı çıkarak.

"İçeriye girip, babana artık sıkıldığımızı söyle," dedi kadın, sabırlı bir şekilde. Bir dakika sonra kafasını kaldırdı ve beni gördü.

"Birini çağırın!" diye bağırdım, çaresizce. "Birini çağırın! Burada yaralı bir adam var. Çocuğu uzaklaştırın ve birini çağırın!"

Restorandaki herkes beni duymuştu – Olga'nın güçlü bir sesi vardı.

İçerideki uğultu sesleri, sessizliğin tam ortasında duygusal bir folk müziği nağmesi bırakarak aniden kesilmişti.

Tabii ki kadın dediğimi yapmadı. Koşarak geldi, beni itti ve kocasının bedenine sarılarak ağıtlar yakmaya başladı –tam olarak ağıttı– ve elleriyle yırtık gömleğinin düğmelerini açıp, cansız bedenini sarsarken neler olduğunu çoktan anlamıştı. Sonra büyücünün yanaklarına sert tokatlar atmaya başladı, sanki sadece bayıldığını ya da numara yaptığını umuyormuş gibiydi.

"Anne, neden babama öyle vuruyorsun?" dedi Pavlik, tiz bir ses tonuyla. Korkmamıştı, sadece şaşkındı. Belli ki annesiyle babasının kavga ettiğini daha önce hiç görmemişti. Çok mutlu bir aile olmalıydılar.

Çocuğu omuzlarından tuttum ve yavaşça oradan uzaklaştırmaya çalıştım. İnsanlar çoktan koridora istila etmişlerdi. Sveta'nın kocaman açılmış gözleriyle bana doğru baktığını gördüm. Ne olduğunu tahmin ediyordu.

"Çocuğu götürün," dedim bizim garsona. "Sanırın adam ölmüş."

"Adamı kim buldu?" diye sordu garson, sakince. Konuşmasında en ufak bir aksan yoktu, masada bize servis yaptığı andaki konuşmasından çok farklıydı.

"Ben buldum."

Garson, çocuğu ustaca oradan uzaklaştırırken kafasını salladı. Çocuk ağlıyordu; küçük, rahat dünyasında bir şeylerin ters gittiğini farkına varmıştı.

"Peki, siz erkekler tuvaletinde ne yapıyordunuz?"

Kapı açıktı, adamın yerde yattığını gördüm," dedim hiç düşünmeden.

Garson bunun doğru olabileceğini kabul edercesine kafasını salladı. Ama aynı anda da dirseğimden sıkıca tutmuştu.

"Polisleri beklemek zorundasınız, bayan."

Svetlana sıkışıklığın arasından bize doğru gelmeye başlamıştı. Bu son cümleyi duyduğu anda gözlerini kıstı. Şu anda ihtiyacım olan tek şey, Svetlana'nın, burada bulunan herkesin hafızasını silmesiydi!

"Tabii ki, tabii ki..." dedim, öne doğru bir adım atarak. Garson kolumu bırakmak zorunda kalmış ve arkamdan gelmeye başlamıştı. "Sveta, bu korkunç, orada ölü biri var!"

"Olya." Sveta doğru tepkiyi vermişti. Ellerini omzuma koydu, garsona öfkeli bir bakış attı ve beni restoranın içine geri götürdü.

O sırada çocuk yanımızdan geçti. Hıçkırıklarla ağlıyor ve açgözlü, meraklı kalabalığın arasından geçerek annesinin yanma gitmeye çalışıyordu. Etraftaki insanlar da kadını, kocasının cansız bedeninden uzaklaştırmaya çalışıyorlar ama o, kargaşadan istifade ederek kocasına doğru eğiliyor ve onu yine sarsmaya başlıyordu.

"Kalk! Gena, Kalk! Kalk!

Svetlana'nın onu görünce ürperdiğini hissettim ve fısıldayarak:

"Öyleyse? Karanlık Varlıklar'ı silahla ya da kılıçla ortadan kaldırabiliyor muyuz?"

"Bunu neden yaptın? Anlayamıyorum!" diye fısıldadı Svetlana, öfkeyle.

"Ne?"

Birbirimizin gözlerine baktık.

"Bunu sen yapmadın mı?" diye sordu, Svetlana, kuşkulu bir ses tonuyla. "Özür dilerim, sana inanıyorum."

O an nasıl bir çıkmazın içinde olduğumu farkına varmıştım.

Dedektif benimle çok fazla ilgilenmemişti. Gözlerinden kararını çoktan vermiş olduğunu anlayabiliyordum – ölüm sebebi doğal yollardandı. Güçsüz bir kalp, yanlış ilaç kullanımı. Dedektifin, sık sık pahalı restoranlara giden bir adam için üzülmesi beklenemezdi.

"Ceset, bulunduğunda bu pozisyonda mıydı?"

"Evet, aynen bu şekildeydi," diye onayladım, yorgun bir ifadeyle. "Korkunçtu!"

Dedektif omuzlarını silkti. Üzerinde kan bile olmayan bir cesette korkunç bir şey göremiyordu. Ama yine de söylediğimi onayladı:

"Evet, korkunç bir görüntü. Buralarda başka biri var mıydı?"

"Hiç kimse yoktu. Ama sonra bir kadın geldi, adamın karısı, oğluyla birlikte."

Yaptığım bu tutarsız plan, sahte bir tebessümle ödüllendirilmişti.

"Teşekkürler, Olga. Seninle tekrar bağlantıya geçebiliriz. Şehirden ayrılma lütfen, tamam mı?"

Hızlı bir şekilde kafamı salladım. Bu polis şu anda canımı sıkabilecek en son şeydi.

Ama köşedeki masada oturan patronun mütevazı görüntüsü canımı sıkmıştı.

Dedektif benim yanımdan ayrıldı ve "ölen adamın karısıyla" konuşmaya gitti. Boris İgnatieviç hemen bizim masaya doğru baktı.

Hiç kimsenin dikkatini çekmiyordu; muhtemelen ufak, dikkat dağıtıcı büyülerle korunuyordu.

"İşte şimdi her şeyi berbat ettiniz," dedi patron.

"Biz mi?" diye sordum, emin olmak için.

"Evet. İkiniz. Ama özellikle sen Anton."

"Bana verilen bütün talimatları yerine getirdim," diye fısıldadım, öfkeli bir şekilde. "Ve bu işte de kesinlikle parmağım yok!"

Patron derin bir nefes aldı.

"Bundan şüphem yok. Ama bu durumun farkındayken, sen, Gece Nöbeti elemanı nasıl oluyor da bir Kara Büyücü'nün arkasından tek başına gitme aptallığına düşüyorsun?"

"Kim böyle olacağını tahmin edebilir?" dedim öfkeyle. "Söyle kim!"

"Sen edebilirsin. Biz, senin kimliğini gizlemek için eşi benzeri görülmemiş bir önlem aldıktan sonra. Sana verilen talimatlar neydi? Bir dakika bile yalnız kalma! Svetlana'yla birlikte yemek ye, onunla birlikte uyu! Birlikte duş al! Tuvalete birlikte git! Her an..." patron durdu ve nefes aldı.

"Boris İgnatieviç," Svetlana, beklenmedik bir şekilde araya girdi. "Bunların artık bir önemi yok. Şimdi ne yapabiliriz onu düşünelim."

Patron şaşkınlıkla Svetlana'ya baktı ve kafasını salladı.

"Haklısın. Düşünelim. İlk olarak, durum şu anda gerçekten bir felaket. Daha önce Anton'a karşı duyulan kuşkular sadece tesadüflerden ibaretti ama şimdi gerçekten suçüstü yakalandı. Kafanı öyle sallama, Anton! Cinayet gerçekleştikten birkaç saniye sonra cesedin başında beklerken görüldün. Bu Kara Büyücü de, diğerleri gibi aynı yöntemler kullanılarak öldürüldü. Gündüz Nöbeti, senin hafızanı okutmak için mahkemeye başvuracak."

"Bu çok tehlikeli, öyle değil mi?" diye sordu, Svetlana. "Ama en azından Anton'un suçlu olmadığı anlaşılır."

"Evet, anlaşılır, Svetlana. Ve bu süreçte Karanlık Varlıklar, Anton'un erişebildiği bütün bilgileri elde ederler. Nöbet'in kıdemli yazılımcısının ne kadar çok şey bildiğinin farkında mısın? Anton'un işledikten sonra tamamen unuttuğu ve bildiğinin farkında olmadığı bazı verileri bile. Ama Karanlık Varlıklar'ın kendi uzmanları var, Anton mahkemeye çıktığında –bilincinin ters yüz edilmesine dayanabildiğini farz edelim– Gündüz Nöbeti bizim bütün operasyonlarımızı öğrenecek. Neler olacağını göremiyor musun? Öğretme yöntemlerimiz, yeni Diğerleri arama yollarımız, askerî operasyon analizlerimiz, insanlardan oluşan haber kaynağı ağlarımız, zayiat listelerimiz, personel dosyalarımız, finansal planlarımız..."

Ben tüm bu yaşananlar için yapabileceğim hiçbir şey yokmuş gibi öylece otururken, onlar benim hakkımda konuşuyorlardı. Bu sadece alaycı bir samimiyet değildi, çok daha basit bir şeydi: Patron, acemi büyücü Svetlana'ya danışıyordu, üçüncü sınıf potansiyel bir büyücü olan bana değil.

Durumu, satranç oyunuyla karşılaştıracak olursak, ortaya son derece aşağılayıcı bir durum çıkıyordu. Ben kale –Nöbet'in sıradan çalışanı– Svetlana ise piyondu ama her an vezire dönüşebilecek bir piyon.

Ve patrona göre benim başıma gelebilecek olan tüm kötü olayların, Svetlana'ya verilen küçük bir pratik ders karşısında hiçbir önemi yoktu.

"Boris İgnatieviç, hafızamı okumalarına izin vermeyeceğimi biliyorsun," dedim.

"Ve böylece suçlu bulunacaksın."

"Biliyorum. Yemin ederim ki bu Karanlık Varlıklar'ın ölümüyle hiçbir alakam yok. Ama kanıtım da yok."

"Boris İgnatieviç, peki Anton'un hafızalarını sadece bugünlük kontrol etmelerine izin verirsek!" dedi Svetlana, sevinçle. "Bu, her şeyi çözer; onları ikna eder..."

"Hatıralar bu şekilde bölünemez, Sveta. Tek bir parça halinde dökülürler. Hayatın ilk anından başlayarak. Anne sütü kokusuyla, rahimdeki amniyotik sıvının tadıyla..." Patron şu anda çok etkili konuşuyordu. "Sorun da bu. Anton'un hiçbir sırrı olmasa bile... Her şeyi hatırlamanın ve onları tekrar yaşamanın nasıl bir şey olduğunu bir hayal et! Bu karanlıkta, yapış yapış sıvının içerisinde dalgalanmak, duvarların üstüne üstüne gelmesi, ilerideki ışığın parıltısı, acı, boğulma hissi ve kendi doğumunda hayatta kalmak için mücadele etmek. Ve ölürken hayatının, gözlerinin önünden nasıl anbean geçtiğini biliyor musun? Hatıraların açığa çıktığında başına gelecek olanlar tam olarak bunlardır. Ve aynı anda derinlerde bir yerlerde bu olayların daha önce yaşanmış olduğunu hatırlarsın. Anlıyor musun? Akıl sağlığım koruyabilmen çok zordur..."

"Yani diyorsun ki," dedi Svetlana, kararsız bir tavırla, "Sanki..."

"Bunu ben de yaptım. Ama sorguda değildim. Bir asırdan fazla oldu. Nöbet, hafızanın açığa çıkması ve okunmasının etkileri üzerinde çalışıyordu ve bir gönüllü gerekti. Sonrasında beni normal halime döndürmeleri neredeyse bir yıl sürdü."

"Nasıl?" diye sordu Svetlana, meraklı bir şekilde.

"Yeni izlenimlerle. Daha önce hiç yaşamadığım deneyimler. Yabancı ülkeler, tatmadığım yiyecekler, şaşırtıcı karşılaşmalar ve alışılmadık sorunlar. Ve buna rağmen..." dedi patron, alaycı bir ifadeyle, "hâlâ kendimi bazen düşünürken buluyorum. Tüm o olanlar gerçek miydi yoksa sadece hatıralar mıydı? Onlar tıpkı bir yumağa benzeyen hafızamı çözerken, ben bunları gerçekten yaşıyor muydum, yoksa Gündüz Nöbeti'nin ofisindeki kristal altar üzerinde uzanıyor muydum?.."

Patron sustu.

Masalarda hâlâ oturan insanlar vardı, garsonlar ise etrafta dolanıyorlardı. Olay yeri ekibi Kara Büyücü'nün cesedini götürmüş, birileri de –belli ki yakınları– büyücünün karısını ve çocuklarını almaya gelmişlerdi. Hiç kimse yaşananlardan etkilenmiş görünmüyordu. Aslında tam tersiydi. Müşterilerin keyfi de iştahı da artmıştı. Ve kimse bize dikkat etmiyordu –patronun geçici büyüleri, insanların başka yöne bakmalarını sağlıyordu.

Ya bunların hepsi çoktan olmuşsa?

Ya ben, Anton Gorodetski, Niks Ticaret Firması'nda sistem yazılımcısı ve Gece Nöbeti büyücüsü, eski runik harfleriyle kaplı kristal bir altar üzerinde uzanıyorsam? Ya hafızam birileri tarafından açılıp inceleniyor ve parçalara ayırılıyorsa? Kimin yaptığının bir önemi yok, Kara Büyücüler ya da iki tarafın ortak mahkemesi...

Hayır!

Bu, doğru olamazdı. Patronun anlattıklarından bunu hissetmemiştim. Bu, dejavu hissi değildi. Daha önce bir kadının bedeninde hiç bulunmamıştım. Ve daha önce hiç restoran tuvaletlerinde ölü bedenler bulmamıştım.

"Problemi söyledim," dedi patron, uzun, ince sigarayı cebinden çıkarırken. "Her şey açık mı? Şimdi ne yapacağız?"

"Göreve hazırım," dedim.

"Acele etme, Anton. Cesaret gösterisini bırak."

"Bu cesaret gösterisi değil. Bu, Nöbet'in sırlarını korumak için hazırım demek değil. Böyle bir soruşturmayı kaldıramam. Ölmek daha iyi bir seçenek."

"Ama biz sıradan insanlar gibi ölmüyoruz."

"Tabii ki ölüm bizim için çok daha zor. Ama ben buna hazırım."

Patron derin bir nefes aldı.

"Üzgünüm, bayanlar. Anton, bir anlığına, ortaya çıkacak sonuçları düşünmeyi bırak ve bu olaya neyin sebep olduğunu düşünmeye çalış. Bazen geriye dönüp bakmak faydalı olabilir."

"Tamam," dedim, bir işe yaramayacağını düşünerek.

"Bu Canavar, Moskova'da birkaç yıldır izinsiz avlanıyor. Analiz bölümünden aldığım son veriler, bu tuhaf cinayetlerin üç buçuk yıl önce başladığını gösteriyor. Kurbanların bazıları Karanlık Varlıklar arasından, bazıları ise muhtemelen potansiyel olanlar. Hiçbiri dördüncü dereceden daha güçlü büyücüler değil. Hiçbiri Gündüz Nöbeti'nde çalışmıyor. Bu tanımlama ne kadar uygun bilmiyorum ama neredeyse hepsinin 'ılımlı' Karanlık Varlıklar arasından olması da ayrıca tuhaf. Elbette onlar da insanları öldürebilir ya da olumsuz etkileyebilirler ama sahip oldukları gücün tamamını kullanmazlar."

"Tuzağa düşürüldüler, öyle değil mi?" diye sordu, Svetlana.

"Kesinlikle. Gündüz Nöbeti bu psikopata dokunmuyor, hatta Karanlık Taraf'tan önemsiz gördüklerini onun için kurban bile ettiler. Ama neden? En önemli soru bu: Neden?"

"Çünkü böylece bu ihmalkârlık için bizi suçlayabilirler," dedim.

"Her amaç araçlarını meşru kılmaz."

"İçimizden birine tuzak kurmak için yapıyor olabilirler."

"Anton... Gece Nöbeti'nin, cinayet zamanlarında delili olmayan tek üyesi sensin. Neden Gündüz Nöbeti senin için ava çıksın ki?"

Omuzlarımı silktim.

"Zavulon'un intikamı olabilir mi?" dedi patron, kafasını sallayarak. "Hayır. Onunla yakın zamanda savaştın. Ama bu olay çok itinalı bir şekilde üç buçuk yıl önce planlanmış. Bu durumda geriye yine şu soru kalıyor: Neden?"

"Belki de Anton büyük gizli güçlere sahip bir büyücüdür, olamaz mı?" diye sordu Svetlana, sessizce. "Ve Karanlık Varlıklar bunu fark

etmiştir. Anton'u karşı tarafa geçirmek için artık çok geç. Bu yüzden de onu ortadan kaldırmaya karar vermişlerdir."

"Anton, kendisinin fark ettiğinden çok daha güçlü," dedi patron, sert bir şekilde. "Ama asla ikinci dereceden daha güçlü olamaz."

"Peki ya düşmanlarımız, bizim gördüğümüzden daha farklı gerçekler görebiliyorlarsa?" diye sordum, patronun gözlerinin içine bakarak.

"Ne gibi?"

"Diyelim ki ben güçsüz bir büyücüyüm ya da ortalama güçlere sahibim veya çok güçlüyüm ama ya bu, güç dengesini değiştirecek bir şeyler yapmam için yeterliyse? Büyü kullanmadan bir şeyler yapabiliyorsam? Boris İgnatieviç, Karanlık Varlıklar beni Svetlana'dan uzak tutmaya çalışıyorlar; bu da benim ona yardım edebileceğimi görebildikleri anlamına geliyor. Peki ya başka bir şeyler de görebiliyorlarsa? Gelecekle ilgili bir şeyler. Ya bunu çok uzun zamandan beri görüyorlar ve beni oyunun dışında bırakmaya çalışıyorlarsa? Bununla kıyaslayınca Sveta için savaşmak çok önemsiz kalıyorsa?"

Patron önce sessizce dinledi. Sonra kaşlarını çatarak kafasını salladı.

"Anton, sen megalomani hastalığına yakalanmışsın. Üzgünüm ama Nöbet'teki herkesin gelecek çizgisini kontrol ettim; en önemli personelden, su tesisatçısı Shura Amca'ya kadar. Senin geleceğinde büyük bir başarı görünmüyor. Gerçeklik çizgilerinde de."

"Boris İgnatieviç, bir şeyi gözden kaçırmadığınıza emin misiniz?"

Şimdi gerçekten sinirlenmişti.

"Tabii ki değilim. Hiçbir şeyden tam olarak emin değilim. Kendimden bile. Ama senin haklı olma ihtimalin çok ama çok zayıf. İnan bana."

Ona inandım.

Benim güçlerim, patronunkilerle kıyaslandığında neredeyse hiçbir şeydi.

"Öyleyse hâlâ en önemli şeyi bilmiyoruz: Neden?"

"Evet. Hedef sensin, artık bundan eminiz. Canavar çok zekice ve kusursuzca kontrol ediliyor, bu yüzden Kötülük'le savaştığına inanıyor ama o yalnızca iplerini başkasının oynattığı bir kukla. Bugün de senin geldiğin restorana gönderildi. Ona bir kurban verdiler. Ve sen de olaya dâhil oldun."

"Peki, şimdi ne yapacağız?"

"Canavar'ı bulmaya çalışacağız. Bu bizim tek şansımız, Anton."

"Yani, aslında onu öldüreceğiz, değil mi?"

"Hayır, öldürmeyeceğiz. Yapmamız gereken tek şey onu bulmak."

"Ne olursa olsun. Ne kadar kötü olursa olsun, yaptıkları ne kadar yanlış olursa olsun o hâlâ bizden biri. Bildiği en iyi şekilde Kötülük'e karşı savaşıyor. Ona her şeyi anlatmamız gerek."

"Çok geç, Anton. Çok geç. Ortaya çıktığı anda biz onu kaybettik. Artık olan oldu. Vampir kızın nasıl öldüğünü hatırlıyor musun?"

Kafamı salladım: "Ebedi istirahate çekildi."

"Onun işlediği suçlar bu kadar ciddi değildi – Karanlık Taraf'ın bakış açısından. Ayrıca kızın, neler olduğuna dair bir fikri de yoktu. Buna rağmen Gündüz Nöbeti onun suçlu olduğunu kabul etti."

"Bu yalnızca bir tesadüf mü?" diye sordu, Svetlana. "Yoksa benzer bir durum mu yaratmaya çalışıyorlar?"

"Kim bilir? Anton, bu Canavar'ı bulmak zorundasın."

Yüzüne baktım.

"Onu bul ve Karanlık Varlıklar'a teslim et," dedi patron, sert bir şekilde.

"Neden ben?"

"Çünkü doğru ahlaka sahip olan tek kişi sensin. Tehdit altında olan sensin. Sen sadece kendini koruyorsun. Başka biri için, kendi kendini eğitip yanlış yola sapmış da olsa, bir Aydınlık Varlık'ı teslim etmek büyük bir sarsıntı olur. Sen bunun üstesinden gelirsin."

"Ben o kadar emin değilim."

"Yapabilirsin. Ve unutma, Anton. Sadece bu gecen var. Gündüz Nöbeti'nin bu işi uzatmak için hiçbir sebebi yok. Sabah, sana karşı resmî bir suçlama yapacaklar."

"Boris İgnatieviç!"

"Şimdi hatırlamaya çalış. Restorandaki kimdi? Kara Büyücü'yü tuvalete giderken kim takip etti?"

"Hiç kimse," diye araya girdi Svetlana. "Bundan eminim. Ben ne zaman çıkacağını görebilmek için sürekli bakıyordum."

"Öyleyse Canavar, Kara Büyücü'yü tuvalette bekliyordu. Ama yine de dışarıya çıkması gerek. Hatırlıyor musunuz? Sveta, Anton?"

İkimiz de bir şey söylemedik. Hatırlamıyordum. Kara Büyücü'ye bakmamaya çalışıyordum.

"Bir adam çıktı," dedi Svetlana. "Böyle..."

Düşünüyordu.

"Normaldi, son derece normal. Sanki birileri, milyonlarca yüzü bir araya getirip sıradan bir kişi yaratmıştı. Bir an gördüm ve sonra hemen unuttum."

"Hemen hatırla," diye tekrar etti, patron.

"Hatırlayamıyorum, Boris İgnatieviç. Sıradan biriydi. Orta yaşlı. Onun Diğerleri'nden biri olduğunu bile fark etmedim."

"Sıradan, Diğerleri'nden biri. Alacakaranlık'a bile girmemiş, sadece kenarda dengede duruyor. Hatırla, Sveta! Yüzünü ya da ayırt edici özelliklerini."

Svetlana burnunu ovuşturdu.

"Dışarıya çıktı ve masasına oturdu, yanında bir kadın vardı. Uzun, koyu sarı saçları olan güzel bir kadın. Doğal rengi değildi, boyaydı; makyajını yaparken Lumene ürünlerini kullanmıştı. Bazen ben de bu markayı kullanıyorum, ucuz, çok kaliteli değil."

Tüm bu olanlara rağmen kendimi gülmekten alıkoyamamıştım.

"Ve bir şeyden ötürü üzgündü," diye devam etti, Sveta. "Gülüyordu ama aslında keyfi yoktu. Sanki daha oturmak istiyordu ama gitmek zorundalardı."

Svetlana düşünmeye devam etti.

"Kadının aurası!" dedi birden, patron. "Hatırla ve imgeyi bana yolla!" Sesi yükseliyor ve ses tonu giderek değişiyordu. Tabii ki restorandaki hiç kimse onu duymuyordu ama sadece bir an insanların yüz ifadeleri değişti ve elinde tepsi taşıyan garson tökezleyip bir şişe şarapla iki kristal bardağı elinden düşürdü.

Svetlana kafasını salladı. Patron, onu sıradan insanlar gibi kolay hipnoz etmişti. Gözbebekleri büyüdü ve Svetlana ile patronun yüzü arasında açık renkli bir gökkuşağı belirdi.

"Teşekkürler, Sveta," dedi Boris İgnatieviç.

"Başardım mı?" diye sordu ı vetlana, şaşırarak.

"Evet. Kendini yedinci sınıf bir büyücü olarak kabul edebilirsin. Seni bizzat test ettiğimi onaylayacağım. Anton!"

Bu kez patronun gözlerinin içine baktım.

Küçük bir sarsıntı.

Sıradan insanlara doğru bilinmeyen bir enerjinin akışı.

Bir imge.

Hayır, Canavar'a eşlik eden kadının yüzünü görmüyordum. Sadece aurasını görüyordum ama bu çok daha değerliydi. Mavi yeşil tabakalar, beyaz çizgileri ve küçük kahverengi benekleri olan bir kapta, tıpkı bir dondurma gibi birbirine karışıyordu. Unutması kolay olmayan, son derece çekici bir aura keyfimi kaçırmıştı. Kadın, adamı seviyordu.

Seviyordu ve bir şeyden ötürü incinmişti. Adamın artık onu sevmediğini düşünüyordu ama buna katlanıyordu; bu şekilde devam etmek için hazırlıklıydı.

Bu kadının izlerini takip ederek Canavar'ı bulacaktım. Ve onu mahkemeye –kaçınılmaz ölüme– teslim edecektim.

"Hayır!" dedim.

Patron acıyan gözlerle bana baktı.

"Kadının hiçbir suçu yok! Ve kocasını seviyor, bunu sen de görüyorsun!"

Kulaklarımda hâlâ kasvetli bir müzik mırıldanıyordu. Ve hiç kimse benim haykırışımın farkında değildi. Yerlerde yuvarlanıp insanların masalarının altına dalmama rağmen onlar sadece ayaklarını kaldırıp nefis Hint yemeklerini tıkınmaya devam ediyorlardı.

Svetlana bize baktı. Aurayı hatırlamıştı ama onu anlayamıyordu. Bu altıncı dereceden bir yetenekti.

"Öyleyse ölürsün," dedi patron.

"En azından ne için olduğunu bilirim."

"Seni seven insanları düşünüyor musun, Anton?"

"Bunu yapmaya hakkım yok."

Boris İgnatieviç alaycı bir tavırla gülümsedi:

"Kahraman! Biz nasıl da büyük kahramanlarız! Tertemiz eller, altın gibi bir kalp, asla boka basmayan ayaklar. Buradan götürülen kadını unuttun mu? Ya ağlayan çocukları, onları da mı unuttun? Onlar Karanlık Varlıklar değil. Bizim korumak için söz verdiğimiz sıradan insanlar. Planladığımız her operasyonun dengesini sağlamak için ne kadar zaman harcıyoruz? Analistlere günün her dakikasında küfrediyor olabilirim ama neden hepsinin saçları elli yaşına gelmeden beyazlıyor?"

Patron, yanaklarımı tokatlıyor gibi hissetmiştim. Büyük bir güvenle, benim Svetlana'ya verdiğim dersin aynısını, o da bana veriyordu.

"Nöbet'in sana ihtiyacı var, Anton! Sveta'ya ihtiyacı var! Ama bir psikopata ihtiyacı yok, bunları iyi niyetle yapmış olsa bile! Küçük bir hançer alıp tuvaletlerde ya da arka sokaklarda Karanlık Varlıklar'ı

öldürmek çok kolaydır. Ortaya çıkacak sonuçları ya da bu suçun ağırlığını hiç düşünmeden. Bizim cephe hattımız nerede Anton?"

"Sıradan insanların arasında." Bakışlarımı yere doğru indirdim.

"Kimi koruyoruz?"

"Sıradan insanları."

"Soyut Kötü yoktur, bunu anlamak zorundasın. Kötülük'ün kökleri burada etrafımızda. Cinayetten bir saat sonra bile eğlenmeye ve yemeğe devam eden bu güruh arasında. Biz bunun için savaşmak zorundayız! İnsanlar için. Kötülük çok başlı bir yılandır ve biz onu kesmedikçe daha da büyür! Yılanlar açlıktan ölmek zorundadır, anlıyor musun? Yüz tane Karanlık Varlık öldürdüğünde onların yerine bin tanesi gelir. Canavar'ın suçlu olmasının sebebi bu! İşte bu yüzden onu sadece sen bulabilirsin, Anton! Mahkemeye çıkmasını sağlamalıyız. İster gönüllü olarak ister zorla!"

Patron birden konuşmayı kesti ve ayağa kalktı.

"Haydi, gidelim, önce bayanlar..."

Daha önce hiç böyle davrandığını görmemiştim. Yerimden fırladım ve çantamı aldım – istemsiz bir refleksti.

Patron sebepsiz yere sinirlenmezdi.

"Çabuk!"

Birden, talihsiz Kara Büyücü'nün cansız bedenini bulduğum yere uğramam gerektiğini fark ettim. Ama hiçbir şey söylemedim. Çıkışa doğru öyle hızlı gitmiştik ki eğer görebilselerdi, korumalar bizi kesin durdururdu.

"Çok geç oldu," dedi patron, kapıya geldiğimizde. "Fazla konuştuk."

O sırada üç kişi, âdeta içeriye sızıyormuş gibi restoranın kapısından girdi. Uzun boylu, yapılı iki genç adam ve bir kız.

Kızı tanıyordum. Alisa Donnikova, Gündüz Nöbeti'ndeki cadı. Patronu fark edince gözleri kocaman açılmıştı.

Alacakaranlık'ta zar zor fark edilebilen iki siluet tarafından takip ediliyordu.

"Bir dakika bekleyebilir misin, lütfen?" dedi Alisa, kısık bir sesle, sanki boğazı birden kurumuştu.

"Defol!" Patron hızlı bir el hareketi yaptı ve Karanlık Varlık kenara, duvara doğru çekilmek zorunda kaldı. Elastik duvarın kuvvetine karşı koymaya çalışarak arkasına dayandı ama gücü yetmedi.

"Zavulon, seni çağırıyorum!" dedi kız, haykırarak.

Ooo! Bu cadı, onu çağırma hakkına sahip olduğuna göre Gündüz Nöbeti liderinin gözdesi olmalıydı!

Diğer iki Karanlık Varlık, Alacakaranlık'tan çıkmıştı. İlk bakışta, onların üçüncü ya da dördüncü sınıf savaşçı büyücüler olduğunu anlamıştım. Tabii ki Boris İgnatieviç'e denk değillerdi; ayrıca ben de patrona yardım edebilirdim ama onlar da bu işi uzatabilirlerdi.

Bunu patron da fark etmişti.

"Ne istiyorsun?" dedi patron, tehditkâr bir ses tonuyla. "Şimdi Gece Nöbeti'nin zamanı."

"Bir suç işlenmiş," dedi, Alisa, gözleri parıldıyordu. "Burada, kısa bir süre önce. Kardeşlerimizden biri öldürüldü. İçinizden..." Gözlerini dikerek önce patrona, sonra bana bakmıştı.

"İçimizden?" diye sordu, patron, büyük bir umutla. Cadı bu tuzağa düşmemişti. Eğer böylesine yanlış bir zamanda patrona iftira atacak kadar aptal olsaydı, Boris İgnatieviç onu duvara yapıştırırdı.

Ve bu atacağı adımın mantıklı olup olmadığını bir saniye bile düşünmezdi.

"Aydınlık Varlıklar'ın içinden biri!"

"Gece Nöbeti'nin suçlunun kim olduğuyla ilgili bir fikri yok."

"Resmî olarak yardım talep ediyoruz."

İşte şimdi kaçacak başka yerimiz kalmamıştı. Diğer Nöbet'in yardım isteğini geri çevirmek, geçerli bir savaş sebebiydi.

"Zavulon, seni çağırıyorum!" diye bağırdı cadı tekrar.

Karanlık Varlıklar'ın liderinin, onu duymamasını ya da o anda önemli bir şeylerle uğraşıyor olmasını ümit etmeye başlamıştım.

"İşbirliği yapabiliriz," dedi patron. Sesi buz gibiydi.

Büyücülerin omuzlarının üzerinden yemek yenilen alana baktım –Karanlık Varlıklar çoktan etrafımızı çevirmişlerdi, belli ki, bizi kapıda tutmaya çalışıyorlardı– restoranda olanlar ise gerçekten inanılmazdı.

İnsanlar durmadan yemek yiyorlardı.

Ve yemekleri öylesine yüksek sesle çiğniyorlardı ki sanki her masada bir domuz oturuyordu. Gözleri âdeta mat bir cam gibi görünüyor, parmakları ise çatal ve bıçakları tutuyordu ama yine de yemekleri elleriyle kurcalıyorlardı. Sonra da ağızlarına tıkıyorlar ve etrafa tükürükler saçarak gürültülü bir şekilde yemeye devam ediyorlardı. Şirket koruması üç adam ve genç bir kadınla birlikte sakin bir şekilde yemek yiyen saygın görünümlü, orta yaşlı adam ise şarabı doğrudan şişesinden içiyordu. Hoş görünümlü genç bir adam –iş adamı tarzında– ve güzel kız arkadaşı ise, yoğun kıvamlı portakal sosunu birbirlerine fırlatarak, önlerindeki yemek için kavga ediyorlardı. Garsonlar ise kirli tabakları, bardakları ve şişeleri aceleyle kenara bırakarak bir masadan diğer masaya koşuşturuyorlardı.

Karanlık Varlıklar'ın da insanların dikkatini başka yöne çekmek için kendine has yöntemleri vardı.

"Cinayet işlendiği sırada sizden biri burada mıydı?" diye sordu Alisa, zafer kazanmış bir tavırla. Patron cevap vermeden önce bir an duraksadı.

"Evet."

"Kim?"

"Benim ajanlarımı."

"Olga, Svetlana," dedi cadı, hırs dolu gözleriyle bize bakarak. "İnsan ismi, Anton Gorodetski olan Gece Nöbeti ajanınız da burada değil miydi?"

"Bizden başka hiçbir Gece Nöbeti üyesi burada değildi!" dedi Svetlana, hemen. Güzel cevaptı ama biraz hızlı olmuştu. Alisa sorusunun ne kadar belirsiz olduğunu fark ederek kaşlarını çatmıştı.

"Sakin bir gece değil mi?" dedi, kapının girişinde bir ses.

Zavulon çağrılara cevap vermişti.

Kılık değiştirme numaramın, bu güçlü büyücüyü kandırmaya yetmediğini fark ederek ümitsizce ona doğru baktım. Daha önce İlya'nın, patron olduğunu anlamamış olabilirdi ama yaşlı kurt aynı tuzağa iki kez düşmezdi.

"Çok da sakin değil, Zavulon" dedi patron. "Elemanlarını çek, yoksa bunu ben yapmak zorunda kalacağım."

Kara Büyücü hâlâ aynı görünüyordu, sanki zaman durmuştu, sanki dondurucu kış mevsimi yerini ılık bir bahara bırakmamıştı. Siyah bir takım elbise, gri bir gömlek, modası geçmiş, dar ayakkabılar. İçine çökmüş yanaklar, donuk bakışlar ve kısa kesilmiş saçlar.

"Seni burada bulacağımı biliyordum," dedi Zavulon.

Bana bakıyordu. Sadece bana.

"Ne kadar aptalca..." dedi, kafasını sallayarak. "Tüm bunlara neden ihtiyaç duyuyorsun, hı?"

Öne doğru bir adım attı ve Alisa da hemen onun yolundan çekildi.

"İyi bir iş, başarı, özgüven, dünyanın bütün coşkusu – hepsi senin avuçlarının içinde. Yapman gereken tek şey bu kez ne istediğine karar vermek. Ama sen öyle inatçısın ki. Seni anlamıyorum, Anton."

"Ben de seni anlamıyorum, Zavulon," dedi patron, onun yolunu kapatarak.

Kara Büyücü bakışlarını isteksizce patrona çevirdi.

"Öyleyse yaşlanıyorsun. Sevgilinin bedenindeki kişi Anton Gorodetski, yani Karanlık Varlıklar'ın seri cinayetlerinin şüphelisi. Ne kadar zamandır bu bedende saklanıyor, Boris? Sen bunun farkında değil misin?"

Gülüyordu.

Karanlık Varlıklar'a baktım. Hâlâ bir şey anlamamışlardı. Birkaç saniyeye daha ihtiyaçları vardı.

Sonra Svetlana'nm elini havaya kaldırdığını gördüm, büyülü, sarı alevler avucunda titreşiyordu.

İşte şimdi beşinci sınıf bir büyücü olabilme testini geçmişti ama bu, bizim kaybetmeye mahkûm olduğumuz bir savaştı. Biz üç kişiydik, onlar ise altı. Eğer Svetlana kendini korumak için değil de beni bu güç durumdan çıkarmak için vurursa burada kanlı bir savaş başlardı.

İleriye doğru atıldım.

Olga'nm bedeninin formda olması iyi bir avantajdı. Ve hiçbirimizin –Aydınlık ve Karanlık Varlıklar– fiziksel gücümüzü basit, sıradan zorbalıklar için kullanma alışkanlığımızın olmaması da ayrıca iyi bir özellikti. Neredeyse bütün büyü güçlerinden mahrum edilmiş olan Olga'nın en önemli özelliği ise fiziksel savaş yeteneklerini ihmal etmemiş olmasıydı.

Yumruğum –ya da Olga'nın yumruğu– Zavulon'un karnına saplanınca nefesi bir anda kesilmiş ve iki büklüm olmuştu. Küçük bir tekmeyle bacaklarının altından yakaladım ve dışarıya fırlattım.

"Kes şunu!" diye bağırdı, Alisa. Sesinde aynı anda memnuniyet, nefret ve aşk vardı.

Av başlamıştı.

Pokrovka Caddesi'nden Zemlyanoy Val Caddesi'ne doğru koşuyordum, çantam sırtımda çok sert bir şekilde zıplıyordu. Topuklu ayakkabı giymemiş olmam büyük şanstı. Kaçmak ve gözden kaybolmak zorundaydım. Şehirde hayatta kalabilme derslerini gerçekten çok

sevmiştim ama oldukça kısa sürmüştü. Kim, Gece Nöbeti ajanının takip etmek ve yakalamak yerine, kaçmak ve saklanmak zorunda kalabileceğini tahmin edebilirdi ki?

Arkamda keskin bir çığlık sesi duydum.

Ne olduğunu bile anlamadan tamamen istem dışı bir hareketle kenara çekildim. Kıpkırmızı bir alev şeridi kıvrılarak caddeden aşağıya doğru son hızla geliyordu. Sonra durup geri dönmeye çalıştı ama hızı öylesine yüksekti ki bir binanın duvarına çarptığı anda taşları kora dönüştürdü.

Bu da ne?

Arkama bakarken tökezledim ve yere düştüm. Zavulon savaş silahlarını tekrar enerjiyle dolduruyordu ama sanki bir şeyler onu engelliyormuş ya da hızını kesiyormuş gibi yavaş hareket ediyordu.

Öldürmek için ateş ediyordu!

Bu Alev Kırbaç'ma yakalansaydım, geriye bir avuç tozum bile kalmazdı.

Patron yanılıyordu. Gündüz Nöbeti benim aklımın içindekileri istemiyordu, onlar beni tamamen ortadan kaldırmak istiyorlardı.

Karanlık Varlıklar arkamdan koşuyorlardı. Zavulon silahını bana doğrultmuştu. Patron ise elinden kurtulmaya çalışan Svetlana'yı engellemeye çalışıyordu. Fırladım ve kaçacak hiçbir yerim olmadığını bildiğim halde tekrar koşmaya başladım. En azından etrafımda hiç kimse yoktu. Bu meydan okuma başladığı anda ortaya çıkan içgüdüsel, bilinç dışı korku caddedeki herkesi uzaklaştırmıştı. Hiç kimse zarar görmeyecekti.

Çok tiz bir fren sesi duydum ve etrafıma bakındım, Gündüz Nöbeti ajanları caddede son hızla ilerleyen bir arabanın önüne atlamışlardı. Şoför çete çatışmasının ortasında kaldığını düşünerek bir an durdu ve sonra hızlanarak yoluna devam etti.

Onu durdurmalıydım. Hayır, bu yasaktı.

Kaldırıma atladım ve başıboş şoförün gitmesine izin vererek eski bir Volga'nın arkasına çömeldim ve Zavulon'dan saklandım. Gümüş rengi bir Toyota yanımdan son sürat geçti ve etrafa yanık kokusu bırakarak tiz bir iniltiyle durdu.

Şoförün olduğu taraftaki kapı açıldı ve bir el beni çağırdı.

Böyle şeyler olmazdı!

Sadece ucuz macera filmlerinde kahramanlar yoldan geçen arabalarla kurtarılırlardı.

En azından, kapıyı açıp kendimi içeriye atarken böyle düşünmüştüm.

"Daha hızlı, daha hızlı!" diye bağırdı, kendimi, bir anda yanında bulduğum kadın. Ama şoförün herhangi bir cesaretlendirmeye ihtiyacı yoktu, zaten çoktan ilerlemeye başlamıştık. Arkamızda bir ışık belirdi ve şoför, ateş şeridinin olduğu taraftan kaçarak başka bir yöne saptı. Kadın bağırıyordu.

Olanları nasıl görmüşlerdi? Otomatik bir silah sesini mi duymuşlardı? Roket atışları mı? Lav silahlarının patlayışını mı?

"Neden geri geldin, neden?" diye sordu kadın, şoföre vurmak için ileriye doğru eğilmeye çalışırken. Tam elini yakalayacağım sırada araba hızlandı ve kadını tekrar koltuğuna fırlattı.

"Yapma," dedim kibarca. Öfkeli bir ifadeyle bana baktı.

Buna hakkı vardı. Hangi kadın, kocasının, bir grup eşkıya tarafından takip edilen, alımlı, saçları darmadağın olmuş, yabancı bir kadın için hayatını tehlikeye atmasından hoşlanırdı ki?

Neyse ki tehlike şimdi biraz azalmıştı. Zemlyanoy Val Caddesi'nden çıkmış ve akıp giden trafikte ilerlemeye başlamıştık. Arkadaşlarım ve düşmanlarım çok geride kalmışlardı.

"Teşekkürler," dedim, saçları kısacık kesilmiş olan şoföre.

"Vuruldun mu?" diye sordu, arkasına bile dönmeden.

"Hayır, size çok teşekkür ederim. Neden durdunuz?"

"Çünkü o bir aptal!" diye bağırdı, yanımda oturan kadın. Sanki vebalıymışım gibi benden uzak durmak için koltuğun diğer tarafına kaymıştı.

"Çünkü ben bir aptal değilim," diye cevap verdi adam, son derece sakin bir ses tonuyla. "Neden sizi... Neyse, bu beni ilgilendirmez."

"Bana tecavüz etmek istiyorlar," dedim, aklıma ilk gelen şeyi söyleyerek. Ama gayet iyi bir hikâyeydi.

"Nereye gitmek istersiniz?"

"Burası iyi," dedim, metro girişinin üzerindeki parlak kırmızı "M" harfine bakarak. "Buradan kendim gidebilirim."

"Biz sizi bırakabiliriz."

"Gerek yok. Teşekkürler, yeterince yardım ettiniz zaten."

"Peki."

İtiraz etmedi ya da kararımı değiştirmeye çalışmadı. Araba durdu, indim ve kadına baktım.

"Teşekkürler," dedim.

Sinirle homurdandı ve bir hamleyle kapıyı çarparak kapattı.

Ve işte.

Ama böyle olaylar, yaptığımız işin hâlâ bir anlamı olduğunu kanıtlıyor diye düşündüm kendi kendime.

Tamamen istem dışı bir hareketle saçlarımı düzelttim ve pantolonumun üzerindeki tozları temizledim. Yanımdan geçen insanlar bana temkinli bir tavırla bakıyorlardı ama ürkmüyorlardı. Demek ki o kadar da kötü görünmüyordum.

Düşmanlarım benim izimi bulmadan önce ne kadar zamanım vardı? Beş ya da on dakika mı? Patron onları yavaşlatabilir miydi?

Bu iyi olurdu. Çünkü neler olduğunu anlamaya başladığımı düşünüyordum.

Ve hâlâ çok küçük de olsa bir şansım vardı.

Metroya doğru yürürken, Olga'nın çantasından cep telefonunu çıkardım ve onun numarasını tuşladım, sonra yaptığım hatayı farkına varıp küfrettim ve kendi numaramı tuşladım.

Beş, altı, yedi kez çaldı.

Sonra aramayı iptal edip cep telefonu numaramı tuşladım. Bu kez Olga hemen açmıştı.

"Alo," kısık, alışılmadık bir ses tonu. Benim sesim.

"Benim, Anton," diye bağırdım. Yanımdan geçen genç adam şaşkın bir ifadeyle bana baktı.

"Seni budala!"

Olga'dan böyle bir tepki beklemiyordum.

"Neredesin, Anton?"

"Metroya girmek üzereyim."

"Yeterince zamanın var. Sana nasıl yardım edebilirim?"

"Durumdan haberin var mı?"

"Evet, Boris'le bağlantı halindeyim."

"Bedenimi geri almam gerek."

"Nerede buluşabiliriz?"

Bir an düşündüm.

"Svetlana'yı kara girdaptan kurtarmaya çalıştıktan sonra çıktığım istasyonda."

"Tamam. Boris bahsetmişti. Çember Hat boyunca üç istasyon daha git, yukarı çık ve sola dön.

Metro haritasındaki istasyonları sayıyordu.

"Evet. Tamam."

"Bekleme salonun tam ortasında. Yirmi dakikaya orada olurum."

"Tamam."

"Getirmemi istediğin bir şey var mı?"

"Beni getir. Gerisi sana kalmış."

Telefonu kapattım, etrafa tekrar bir göz attım ve hızlıca metroya doğru yürüdüm.

BÖLÜM 4

Novoslobodskaya İstasyonu'nun tam ortasında bekliyordum. Saatin bu kadar geç olması dışında bu çok sık rastlanan bir manzaraydı: bir erkeği ya da kız arkadaşını bekleyen bir kız.

Bu durumda ben ikisini de bekliyordum.

Beni yerin altında bulmak, yeryüzünde bulmaktan çok daha zordu. En güçlü Karanlık Varlıklar bile yeryüzünün katmanları, Moskova'da dikili olan antik mezarlar, kalabalıklar ve bu yoğun, heyecanlı insanlar arasında benim auramı bulamıyorlardı. Tabii ki, tüm bu istasyonları aramak çok da zor değildi. Her istasyona benim eşkâlimi bilen Diğerleri'nden biri yerleştirmeleri yeterli olurdu.

Ama ben hâlâ Gündüz Nöbeti'nin beni yarım ya da bir saatten önce bulmamasını umuyordum.

Artık her şey ne kadar kolaydı. Yapbozun parçaları nasıl da mükemmel bir şekilde bir araya gelmişti. Kafamı salladım ve gülümsedim. O anda meraklı gözlerle bana doğru bakan serseri giyimli genç bir adam fark ettim. "Hayır, genç arkadaşım, yanlış yoldasın. Bu seksi beden sadece kendi düşüncelerine gülümsüyor," diye düşündüm.

Tüm olay örgüsünün benim üzerimde birleşmeye başladığı ânı bulmam gerekiyordu. Tabii ki patron haklıydı. Ben o kadar değerli değildim. Yıllardır devam eden bu tehlikeli ve değerli tuzaklar benim uğruma yapılmamıştı. Hepsi başka bir şey içindi, tamamen farklı bir şey.

Bizim zayıf noktalarımızdan faydalanmaya çalışıyorlardı. İyiliğimizden ve sevgimizden.

Ve bu da işe yarıyordu... Ya da neredeyse yarıyordu.

Bir anda çok şiddetli bir şekilde sigaraya ihtiyacım olduğunu hissettim, hatta ağzım tükürükle dolmuştu. Tuhaftı, ben çok fazla sigara içmezdim. Bu, Olga'nın bedeninin bir tepkisi olmalıydı. Sonra birden, onun yüz yıl önceki duruşunu hayal ettim: Ağızlığında ince bir sigara tutan zarif bir kadın. Aleksandr Blok ya da Nikolay Gumilyov'la birlikte edebiyat salonunda oturuyor ve masonları, bağımsızlığı, manevi mükemmellik mücadelelerini tartışırken gülümsüyordu.

Ah, sonunda!

"Sigaranız var mı acaba?" diye sordum, yanımdan geçen genç adama. Golden Yava gibi ucuz sigaralar içmeyecek kadar iyi giyinmişti.

Şaşkın bir ifadeyle bana baktı ve bir paket Parliament uzattı.

İçinden bir tane aldım, gülümseyerek teşekkür ettim ve kendime çok hafif bir büyü yaptım. İnsanların bakışları başka yöne çevrilmişti.

Şimdi daha iyiydi.

Konsantre olarak sigaranın ucundaki sıcaklığı iki yüz dereceye yükselttim ve derin bir nefes çektim. Bekleyecektik. Ve tartışma kaldırmayan iki küçük kuralı çiğneyecektik.

İnsanlar yaklaşık bir metre mesafe bırakarak yanımdan geçiyor ve sigara kokusunun nereden geldiğini anlamaya çalışarak şaşkınlıkla havayı kokluyorlardı.Küllerini ayaklarımın üzerine dökerek sigaramı içerken, bir yandan da sadece beş adım uzağımda duran askeri izliyor ve bu işten nasıl kurtulabileceğimi bulmaya çalışıyordum.

Çıkış çok da zor değildi. Tam aksine oldukça kolaydı. Ve bu da benim canımı sıkmıştı.

Karanlık Varlıklar eğer bu tuzağı üç yıldır hazırlıyorlarsa, benim bunu kolayca görebileceğimi de hesaba katmış olmalılardı. Bunun mutlaka bir cevabı vardı ama neydi?

O anda bana doğru bakan şaşkın bir bakış fark ettim. Bunun kim olduğunu anladığımda ise ben de şaşkına dönmüştüm.

Egor.

Altı ay önce iki Nöbet'in arasında yaşanan büyük kavgaya şahit olan küçük çocuk, zayıf güçlere sahip bir Diğer. Her iki taraf için de kurban rolü oynayan. Oyunculara hâlâ dağıtılmamış olan açık kart. Ama oyuncular kartlar için böyle kavga etmezlerdi.

Çocuğun güçleri benim üzerimdeki sıradan örtüyü delip geçmek için yeterliydi. Ve aslında bu karşılaşma çok da şaşırtıcı değildi, dünyada bir sürü tesadüf olay gerçekleşiyordu ama bunun dışında "önceden belirlenme" diye bir şey de vardı.

"Merhaba, Egor," dedim, düşünmek için hiç duraksamadan. Dikkat çekmeyen alana onu da dâhil edebilmek için büyünün alanını genişlettim.

Etrafa bakındı. Sonra da bana bakmaya başladı. Tabii ki Olga'yı hiç insan şeklinde görmemişti. Onu sadece beyaz bir baykuş olarak tanıyordu.

"Sen kimsin ve beni nereden tanıyorsun?"

Evet, büyümüştü. Sadece bedeni değil, aklı da. Nasıl bu kadar uzun bir zamandır seçimini yapmaktan kaçabilmişti? Ve hâlâ nasıl Aydınlık ya da Karanlık taraflardan birine katılmamıştı? Bu soruların cevabını bilmiyordum. Alacakaranlık'a çoktan girmişti, bu da herhangi bir yolu seçebileceği anlamına geliyordu. Ama aurası hâlâ her zamanki gibi saf ve nötrdü.

Onun kaderi kendisiydi. Kendi kaderine sahip olabilmek çok güzel bir duygu olmalıydı.

"Ben, Anton Gorodetski, Gece Nöbeti ajanı," dedim. "Beni hatırlıyor musun?"

Tabii ki hatırlıyordu.

"Ama..."

"Aldırma. Bu bir kimlik gizleme yöntemi, bedenlerimizi değiş tokuş edebiliyoruz."

Bir an illüzyon derslerini anımsayıp geçici olarak kendi bedenime geri dönmem gerekir mi diye düşündüm. Ama lüzum yoktu, Egor bana inanmıştı. Belki de patronun İlya'yla yaptığı değişimi hatırlamıştı.

"Benden ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Sadece bir arkadaşımı bekliyorum, benim bedenime sahip olan kızı. Seninle karşılaşmamız sadece bir tesadüf."

"Nöbetlerinizden nefret ediyorum!"

"Nasıl istersen. Ama ben gerçekten seni izlemiyorum. İstersen gidebilirsin."

Çocuk bana inanmayı, beden değişimi fikrine inanmaktan çok daha zor buluyordu. Şüpheli bir şekilde etrafına bakındı ve kaşlarını çattı.

Tabii ki gitmek onun için zordu. Sıradan insan dünyasının ötesindeki güçleri hissetmiş ve bilmediği sırlara dokunmuştu. Ve bu güçlerinden vazgeçmişti, en azından kısa bir süreliğine.

Ama öğrenmeyi ne kadar çok istediğini tahmin edebiliyordum – hiç olmazsa, pirokinezi[34] ve telekinezi'yle[35] yapılan birkaç ufak numara, esinlenme, lanetleme ve iyileştirmeyi... Tam olarak hangisi olduğunu bilmiyordum. Ama Egor bunları sadece bilmek değil, nasıl yapıldığını da öğrenmek istiyor olmalıydı.

"Yani sen gerçekten beni izlemiyorsun, öyle mi?"

"Hayır, izlemiyorum. Biz doğrudan yalan söyleyemeyiz."

"Bunun da yalan olmayacağım nereden bileceğim?" diye mırıldandı çocuk, yüzünü başka bir tarafa çevirerek. Mantıklı bir soruydu.

"Bilemezsin," dedim. "İstersen inanırsın."

"İnanmak isterim," dedi Egor, yere bakarak. "Ama çatıda olanları hâlâ hatırlıyorum. Her gece rüyamda görüyorum."

34 Zihin gücüyle ateşi kontrol edebilme. (ç. n.)

35 Maddeleri düşünce gücüyle etkileme. (ç. n.)

"O vampirden korkmana gerek yok," dedim. "Toprağa gömüldü o. Mahkemenin emriyle."

"Biliyorum."

"Nereden biliyorsun?" diye sordum, şaşırmıştım.

"Patronun aradı beni."

"Ben bunu bilmiyordum."

"Bir gün evde hiç kimse yokken aradı ve vampirin idam edildiğini söyledi. Ve gizli güçlere sahip Diğerleri'nden biri olduğum için –henüz bir seçim yapmamış olsam bile– insanların listesinden çıkarıldığımı anlattı. Bu yüzden bir daha seçilemezmişim ve korkmama gerek yokmuş."

"Evet, tabii ki," dedim.

"Ve ben de ona, anne ve babamın hâlâ listede olup olmadığını sordum."

Bu soruya ne cevap vereceğimi hiç düşünmemiştim. Patronun cevabının ne olduğunu biliyordum.

"Ben gidiyorum, öyleyse," dedi Egor, ileriye doğru bir adım atarak. "Sigaran bitti."

İzmariti attım ve kafamı salladım.

"Neredeydin? Saat çok geç."

"Antrenmandaydım, yüzüyorum. Sen gerçekten Anton musun?"

"Kırılan bardak numarasını hatırlıyor musun?"

Egor hafifçe gülümsedi. Bu ucuz numara insanları her zaman çok etkilerdi.

"Hatırlıyorum. Bak..." Birden sustu, bakışlarını benim arkama doğru dikmişti.

Arkama döndüm.

Kendi bedenimi dışarıdan görmek çok tuhaftı. Benim yüzüme ve yürüyüşüme sahip, benim pantolonumu ve kazağımı giymiş, kemerinde CD çalar, elinde ise küçük bir çanta taşıyan genç bir adam. Ve

güçlükle fark edebileceğiniz bu gülümseme de benim. Hatta gözler ve bu sahte yansımalar da...

"Selam, Anton," dedi Olga. "İyi akşamlar, Egor."

Olga, Egor'un burada olmasına şaşırmamıştı. Üstelik oldukça sakin görünüyordu.

"Merhaba," dedi Egor, önce Olga'ya sonra da bana bakarak. "Şimdi Anton senin bedeninde mi?"

"Aynen."

"Sen çok güzelsin. Beni nereden tanıyorsun?"

"Ben seni çok da hoş olmayan bir bedenin içinde olduğum zamanlarda görmüştüm. Şimdi lütfen izin ver, Anton'un çok ciddi bir sorunu var ve biz onunla uğraşmak zorundayız."

"Gideyim mi?" Egor zaten bunu yapmak üzere olduğunu unutmuş gibi görünüyordu.

"Evet. Ve lütfen bize kızma. Burada olaylar her geçen dakika daha da kızışıyor."

Egor bana baktı.

"Bütün Gündüz Nöbeti benim peşimde," dedim. "Moskova'daki bütün Karanlık Varlıklar."

"Neden?"

"Uzun hikâye. Sen eve gitsen daha iyi."

Bu söylediğim kulağa çok kaba geliyordu. Egor kaşlarını çattı ve kafasını salladı. Peronun olduğu tarafa doğru baktı. Tren istasyona girmek üzereydi.

"Ama seni koruyacaklar, değil mi?" Egor hâlâ hangi bedende kimin olduğunu bulmakta zorlanıyordu. "Nöbet'in korumayacak mı?"

"Çalışıyorlar," dedi Olga, kibarca. Ama şimdi git, lütfen. Zaman hızla ilerliyor ve bizim çok vaktimiz yok."

"Hoşçakal," dedi Egor, arkasına döndü ve trene koşmaya başladı. Üçüncü adımı attığı anda dikkat çekmeyen alandan çıktı ve neredeyse yere düşüyordu.

"Çocuk eğer burada kalsaydı, onun, bizim tarafa katılacağına inanabilirdim," dedi Olga, Egor'un gidişini izlerken. "Onunla burada neden karşılaştığını görmek için olasılık çizgilerini gerçekten kontrol etmek istiyorum."

"Tesadüf."

"Hiçbir şey tesadüf değildir. Ah, Anton, gerçeklik çizgilerini, açık bir kitap gibi hiç zorlanmadan okuyabiliyordum."

"İyi önsezilerimin olmasına bir itirazım olmazdı."

"Gerçek önsezi katalogdan sipariş edebileceğin bir şey değildir. Haydi, işimize dönelim. Bedenimi bana geri vermek mi istiyorsun?"

"Evet, burada."

"Nasıl istersen." Olga kollarını açtı –yani benim kollarımı– ve beni omuzlarımdan tuttu. Bu, bana ne olduğu belirsiz, aptalca şeyler hissettirmişti. Muhtemelen o da aynı şeyleri hissediyordu, çünkü güldü ve şöyle dedi: "Neden her şeyi bu kadar çabuk berbat etmek zorundasın, Anton? Bu gece için çok acayip planlarım vardı."

"Öyleyse Canavar'a senin planlarını bozduğu için teşekkür mü etmeliyim?"

Olga gülmeyi kesti ve konsantre oldu.

"Tamam. Devam edelim."

Sırt sırta verdik ve ellerimizi çapraz şekline getirerek uzattık. Olga'nın –aynı zamanda benim de olan– parmaklarını tuttum.

"Benim olanı geri ver," dedi Olga.

"Benim olanı geri ver," diye tekrarladım ben de.

"Gesar hediyeni geri veriyoruz!"

Olga'nın, patronun gerçek ismini söylediğini fark ettiğim anda irkilmiştim. Ne isimdi ama!

"Gesar hediyeni geri veriyoruz!" diye tekrarladı Olga, sert bir biçimde.

"Gesar hediyeni geri veriyoruz!"

Olga sanki ana dilini konuşuyormuş gibi kelimelere hafifçe vurgu yaparak eski konuşma şekline geri dönmüştü. Ama ikinci sınıf güçlerle gerçekleştirmesi hiç de zor olmayan bu büyüyü yaparken zorlandığını görmek beni üzmüştü.

Bedenlerimizi değiştirmek tıpkı bir okun yayından fırlaması gibiydi. Zihnimiz, Boris İgnatieviç Gesar'ın bize aktardığı enerji tarafından bedenlerimizde tutuluyordu. Bizim tek yapmamız gereken bu enerjiyi serbest bırakmaktı, böylece eski bedenlerimize hemen geri dönebiliyorduk. Eğer ikimizden biri birinci sınıf büyücü olsaydı, fiziksel temasa bile gerek kalmazdı, bunu uzaktan da yapabilirdik.

Olga'nın sesi sanki bu terk edişin son formülünü telaffuz ediyormuş gibi yükseldi.

O anda bir şey olmadı. Sonra bedenimde kramplar ve şiddetli ağrılar hissetmeye başladım. Sanki Alacakaranlık'a düşüyormuşum gibi gözlerimin önündeki her şey bulanıklaştı ve griye döndü. Sadece bir anlığına bütün istasyonu görebilmiştim: tozlu camları, kirli zemini, ağır ağır hareket eden insanları, onların auralarının oluşturduğu gökkuşağını ve sanki birbirlerini çarmıha gerecekmiş gibi dövüşen iki bedeni.

Sonra bir kuvvet beni itti ve vücudumun kabuğu arasına sıkıştım.

"Ah," yere düşerken güçlükle nefes alıyordum, son anda sadece ellerimi dışarıya çıkarabilmiştim. Kaslarım seğiriyor, kulaklarım ise çınlıyordu. Belki de bu sefer patron tarafından yapılmadığından, bedenlerimizi teslim etmek çok daha zor olmuştu.

"İyi misin?" diye sordu Olga, cılız bir ses tonuyla. "Of, seni lanet olası!"

"Ne?" dedim, yüzüne bakarak.

"En azından tuvalete gidemez miydin?"

"Zavulon'dan izin almam gerekirdi."

"Tamam, unut gitsin. Anton, hemen hemen on beş dakikamız var. Bana her şeyi anlat."

"Tam olarak ne anlatayım?"

"Ne anladığını. Haydi, anlat. Bedenine henüz geri dönmek istemiyordun, bir planın vardı."

Kafamı salladım, sonra ayağa kalktım, avuçlarımdaki tozları silktim ve pantolonumu temizlemek için dizlerime vurdum. Silahımı tutan bant kolumu çok sıkıyordu, gevşetmem gerekiyordu. Şu anda metroda çok fazla kişi yoktu, sular geri çekilmişti. Bu da geride kalanların kalabalık arasında manevra yapmak zorunda kalmadıklarını gösteriyordu ve düşünmek için yeterli zamanları vardı: Auralar, renkli gökkuşağında parıldadı ve ben de sahiplerinin hislerinin yankısını yakaladım.

Onlar Olga'nm gücünü gerçekten sınırlıyordu. Olga'nm vücudundayken, insanların duygularının gizli dünyasını görmek gerçekten büyük bir çaba gerektiriyordu. Ama şimdi çok basitti, gerçekten çok basit. Bununla gurur duymama gerek yoktu.

"Gündüz Nöbeti'nin istediği ben değilim, Olga. Beni hiçbir şekilde istemiyorlar. Ben sıradan, ortalama güçleri olan bir büyücüyüm."

Olga başıyla onayladı.

"Ama avladıkları kişi benim. Bundan hiç şüphem yok. Bu yüzden eğer ben av değilsem, mutlaka yem olmalıyım. Tıpkı Sveta'nın avında Egor'un yem olması gibi."

"Sadece bunu mu anladın?" diye sordu, Olga kafasını sallayarak. "Tabii ki. Sen, yemsin."

"Svetlana için mi?"

Büyücü evet dercesine kafasını salladı.

"Ben bunu daha bugün anladım," diye itiraf ettim. "Sadece bir saat önce. Sveta, Gündüz Nöbeti'ne karşı koyarken, beşinci sınıf bir

büyücünün sahip olabileceği güçleri kullandı. Bir anda. Eğer bir savaş patlak verseydi, Svetlana öldürülecekti. Biz de kontrol edilebiliriz, Olya. İnsanlar farklı taraflara çekilebilirler, İyilik ya da Kötülük'e doğru. Karanlık Varlıklar kendi kötülükleri, kibirleri, güç ve şöhrete duydukları susuzlukları üzerinden manipüle edilebilir. Ve bizi de, kendi sevgimizi kullanarak manipüle edebilirler. Biz bu konuda en az çocuklar kadar savunmasısız."

"Evet."

"Resimdeki patron mu?" diye sordum. "Olya?"

"Evet."

Olga ne söyleyeceğini bilemiyordu. Buna inanamamıştım! Yüz yıldır yaşayan Aydınlık Büyücüler utanç hissetmiyorlardı. Onlar, dünyayı defalarca kurtarmışlardı ve tüm ahlaki kurnazlıkları biliyorlardı. Usta Kadın Büyücüler de utanç hissetmezlerdi, hatta eski Usta Kadın Büyücüler bile. Bizzat kendileri birçok kez ihanete uğramışlardı.

Güldüm.

"Olya, sen bunu hemen fark ettin mi? Karanlık Varlıklar bu iddiayı ortaya atar atmaz? Beni avlama sebeplerinin, Svetlana'yı kontrolden çıkarmak olduğunu tahmin etmiş miydin?"

"Evet."

"Evet, evet, evet. Ve ne beni ne de Svetlana'yı uyardın."

"Svetlana'nın birkaç basamak atlaması için hızlı bir şekilde gelişmesi gerekiyordu." Olga'nın gözlerinde parlak bir alev belirmişti. "Anton, sen benim arkadaşımsın. Sana gerçeği anlatacağım, böylece durumu anlayacaksın. Şu anda kurallara uygun bir şekilde bir Usta Kadın Büyücü yetiştirecek zamanımız yok. Ama ihtiyacımız var, hem de senin hayal edebileceğinden çok daha fazla. Svetlana da bunun için yeterli güce sahip. Zamanla kendini daha da geliştirip bu gücü bir araya getirmeyi ve yönlendirmeyi, hepsinden önemlisi kontrol altında tutmayı öğrenecek."

"Ve eğer ben ölürsem, bu sadece, Svetlana'nın Karanlık'a olan nefretini daha da güçlendirecek."

"Evet. Ama senin ölmeyeceğinden eminim. Nöbet, Canavar'm peşinde. Herkes destek veriyor. Onu, Karanlık Varlıklar'a teslim edip sana karşı yapılmış olan suçlamaları da ortadan kaldıracağız."

"Ama vaktinde dönüştürülmemiş olan bir Aydınlık Büyücü ölecek. Karanlık'la sadece kendisinin savaşabileceğine inandırılmış, zavallı, köşeye sıkışmış, yalnız büyücü."

"Evet."

"Bugün hep benimle aynı fikirdesin," dedim, son derece sakin bir ses tonuyla. "Olga, yaptığının alçakça olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır." Sesinde hiç tereddüt belirtisi yoktu. Bu da durumun çok ciddi olduğu anlamına geliyordu.

"Buna ne kadar dayanmak zorundayım, Aydınlık Varlık?

Olga ürpermişti.

Çok uzun zaman önce, Nöbet üyeleri "Aydınlık Varlık" ifadesini seviyorlardı. Neden kelimeler eski anlamlarını kaybetmişti? Neden şimdi kulağa, bira büfelerinin etrafındaki sokak serserilerine "beyefendi" denmesi kadar saçma geliyordu?

"En azından sabaha kadar," dedi Olga.

"Gece artık bize ait değil. Bugün tüm Karanlık Varlıklar Moskova sokaklarında olacak. Ve bu, onların hakları dâhilindeymiş gibi davranacaklar."

"Biz, Canavar'ı bulana kadar. Dayanacağız."

"Olga." Ona doğru yürüdüm ve bir anlığına, aramızdaki yaş farkını –sonsuz bir geceyle karşılaştırıldığında birkaç yüzyılın ne anlamı olabilirdi– ve güç ya da bilgi eşitsizliğini tamamen unutarak elimle yüzüne dokundum. "Olga, sabaha kadar hayatta kalacağıma gerçekten inanıyor musun?"

Büyücü kadın cevap vermedi.

Kafamı salladım. Konuşacak başka bir şey yoktu.

Nasıl olduğunu merak ediyorum
Şafak vaktinde kendimi kaybetmenin
Saydam kapıları çalmanın
Ve kimsenin cevap veremeyeceğini de biliyorum...

Düğmeye bastım ve CD çaları rastgele çalma moduna getirdim. Bunu yapmamın sebebi, şarkının, içinde bulunduğum durumla uyuşmaması değildi, aksine tam tersiydi.

Geceleri metroda olmayı seviyorum ama sebebini bilmiyorum. Aslında eski, sıkıcı reklamlara ve aynı yorgun insan auralarına bakmak dışında bir şey yok. Motor gürültüsü, yarı açık pencerelerden gelen kuvvetli rüzgâr ve rayların üzerindeki sarsıntı. İneceğim durak için uyuşuk bir bekleyiş.

Ama yine de seviyorum.

Bizim sevgimizi kötüye kullanmak öyle kolay ki!

İrkildim, ayağa kalktım ve aslında son durağa kadar gitmeyi planlamama rağmen kapıya doğru yürüdüm.

Bu istasyon, Rizhskaya'ydı. Bir sonraki ise Alekseevskaya.

Yine o yoğun sessizlik
Her zaman aynı şey,
Bugün sezon başlıyor
Cüzzamlılar kulübünde.

Önümde ilerleyen gücün zayıf kokusunu hissettiğimde yürüyen merdivendeydim. Bakışlarımı merdivenden aşağıya doğru çevirdim ve Karanlık Varlık'ı hemen gördüm.

Hayır, Gündüz Nöbeti üyelerinden biri değildi; bu kötü alışkanlığı tek başına devam ettiriyordu. Zayıf güçlere sahipti, dördüncü ya da beşinci sınıf bir büyücüydü. Muhtemelen beşinci sınıf. Konsantre olmuş bir şekilde etraftaki insanları tarıyordu. Hâlâ çok gençti, yaşı yirmiden fazla değildi. Önü açık, kırışık bir ceket giymişti. Uzun, açık renk saçları vardı. Yakışıklı yüzüne rağmen gergin görünüyordu.

Peki, sizi Karanlık'ın kenarına ne itebilirdi? Alacakaranlık'a girmeden önce ne yaşamış olabilirdiniz? Kız arkadaşınızla yaptığınız bir tartışma? Ya da anne ve babanızla ettiğiniz bir kavga? Bir sınavda mı başarısız oldunuz ya da sınıfta mı kaldınız? Ya da tramvayda birileri ayağınıza mı bastı?

En kötüsü de dış görünüşünüzün bile değişmemiş olmasıdır. Hatta belki şimdi daha iyi görünüyorsunuzdur. Arkadaşlarınız ne kadar eğlenceli birine dönüştüğünüzü ve aslında sizinle takılmanın nasıl da heyecanlı bir şey olduğunu fark edip şaşırırlar. Kız arkadaşınız sizde daha önce fark edemediği birçok iyi özellik bulmaya başlar. Anne ve babanız nasıl da ağırbaşlı ve çalışkan bir kişiye dönüştüğünüzü görüp mutlu olurlar. Öğretmeniniz ise yetenekli öğrencisinden oldukça memnundur.

Ama hiç kimse bunu çevrenizdeki insanlara nasıl ödettiğinizi bilmez. Ve sizin iyiliğinizin, şakalarınızın, sempatinizin bedelinin ne kadar yüksek olduğunu da.

Gözlerimi kapattım ve sırtımı, yürüyen merdivenin hareketli tırabzanına dayadım. Yorulmuştum, biraz da alkollüydüm, hiçbir şeye aldırış etmiyor, sadece müzik dinliyordum.

Karanlık Varlık'ın bakışları bana doğru kaydı, giderek alçaldı, sonra titredi ve durdu.

Hazırlanmak, auramın görünüşünü ya da biçimini değiştirmek için zamanım olmamıştı. Metrodaki bu arayışın başlamış olacağını hiç ummuyordum.

Tıpkı dondurucu bir rüzgâra benzeyen soğuk, insanın içine işleyen bir dokunuş. Bu genç adam, beni, Moskova'daki bütün Karanlık Varlıklar'a dağıtılmış olan imgeyle karşılaştırıyordu. Ama çok acemi bir şekilde çalışıyordu, tüm korumalarını unutmuştu. Aklımın, Alacakaranlık'ın açık patika yolları boyunca ilerlediğini ve onun düşüncelerine dokunduğunu fark etmemişti.

Sevinç. Keyif. Memnuniyet. Keşif. Av. Avın güçlerinin bir kısmını bana verecekler. Takdir. Terfi. Şöhret. Üste çıkmak. Acısını çıkaracağım. Beni daha önce hiç takdir etmediler! Şimdi anlayacaklar. Zam yapacaklar.

En azından aklının köşesinde bir yerlerde başka düşünceler de olabileceğini umuyordum. Düşman olmamla ilgili. Beni de diğer kurbanları gibi öldüreceğiyle ilgili.

Ama yoktu. Hiçbir şey yoktu. Kendinden başka hiçbir şey düşünmüyordu.

Genç büyücü, acemi antenlerini indirmeden önce ben kendiminkileri indirmiştim. Tamamdı. Büyük bir güce sahip değildi. Metrodayken, Gündüz Nöbeti'yle iletişim kuramayacaktı. Hatta bunu istemeyecekti bile. Beni köşeye sıkışmış bir hayvan olarak görüyordu; bir kurt değil, zararsız bir tavşan gibi.

Elinden geleni ardına koyma, genç arkadaşım.

Metrodan çıktım, biraz uzaklaştım ve gölgemi çağırdım. Puslu siluetim yerde birden parıldadı. Hiç vakit kaybetmeden içine girdim.

Alacakaranlık...

İnsanlar saydam bir sisin içine girmişler, arabalar ise kaplumbağalar gibi ağır ağır ilerlemeye başlamıştı. Sokak lambaları kararmış, ışıkları kasvetli ve bunaltıcı bir hal almıştı. Etraf sessizdi; bütün sesler ruhsuz, zar zor işitilebilen bir homurdanmaya dönüşmüştü.

Bu hamlemi biraz erken yapmıştım. Büyücünün, benim arkamdan kendini toplaması biraz zaman alırdı. Ama kendi gücümü hissedebiliyordum, saçma bir şekilde artmıştı. Bu Olga'nm eseri olmalıydı.

Benim bedenimdeyken, eski güçlerini yeniden kazanmış ve tek bir damlasını bile kullanmadan, bedenimi enerjiyle doldurmuştu. Her ne kadar cazip olursa olsun, onları geri almayı aklının ucundan bile geçirmemişti.

"Kendi sınır çizginin neresi olduğunu anlayacaksın" demiştim Svetlana'ya. Olga sınır çizgisinin nerede olduğunu benden çok daha iyi biliyordu, hem de uzun zamandan beri.

Eğimli sütunlardaki betonlara ve yürüyen merdivenlerin taşıyıcı kemerlerine bakarak duvar boyunca yürüdüm. Son derece hızlı bir şekilde yukarıya doğru tırmanan siyah bir nokta vardı. Büyücü aceleyle basamakları çıkıyordu ama hâlâ sıradan dünyadaydı. Gücünü saklıyordu. Haydi, yap da görelim!

Donakalmıştım.

Küçük, girdap oluşturarak dönen bir bulut yerden bana doğru kayıyordu; insan şekline girmiş bir sis yığını.

Diğerleri'nden biri. Eskilerden.

Belki de daha önce bizden biriydi. Belki de değildi. Karanlık Varlıklar ölünce bir yerlere gitmek zorundaydılar. Ama o şimdi sadece Alacaranlık'taki puslu bir bulut, ölümsüz bir gezgindi.

"Sana huzur diliyorum, şehit dostum," dedim. "Kim olursan ol."

Titreyen siluet önümde durdu. Sisin dili, bedeninden ayrıldı ve bana doğru gelmeye başladı.

Ne istiyordu? Alacakaranlık sakinlerinin, yaşayan insanlarla iletişim kurmayı denediği vakaların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi.

Eli –eğer bunun el olduğunu varsayarsak– titriyordu. Ve ondan ayrılan sisin beyaz iplikleri Alacakaranlık'ta yerlere saçılarak çözülüyordu.

"Çok az zamanım var," dedim. "Şehit dostum, sıradan dünyada her kim olursan ol –Karanlık ya da Aydınlık– sana huzur diliyorum. Benden ne istiyorsun?"

Kuvvetli bir rüzgâr, beyaz sisin sarmalları boyunca dalga dalga yayılıyordu. Siluet geri döndü ve uzanmış olan eli –artık bunun el olduğundan emindim– Alacakaranlık'ta kuzeydoğu yönünü işaret etti. Bu istikameti takip ettim. Gökyüzünde parıldayan iğne inceliğinde bir silueti gösteriyordu.

"Evet... Kule, anladım! Ne anlama geliyor bu?"

Sis dağılmaya ve kaybolmaya başlamıştı. Ve bir dakika sonra etrafımdaki Alacakaranlık her zaman olduğu gib bomboş görünüyordu.

Ürpermeye başlamıştım. Ölmüş bir Diğer benimle iletişim kurmaya çalışmıştı. Düşman mıydı yoksa arkadaş mıydı? Bana tavsiye mi veriyordu yoksa beni uyarıyor muydu?

Bunu anlamanın bir yolu yoktu.

İstasyonun duvarlarına tekrar bir bakış attım. Kara Büyücü neredeyse yürüyen merdivenin en üstüne ulaşmıştı ama hâlâ üzerindeydi. Bu yüzden biraz önceki siluetin bana ne söylemeye çalıştığını anlamak için hâlâ biraz zamanım vardı. Ostankino Kulesi'ne çıkmayı düşünmemiştim, aklımda başka bir yol vardı, biraz daha riskliydi ama daha şaşırtıcı bir plandı. Bu yüzden siluetin, oraya çıkmamam için beni uyarmasının bir anlamı yoktu.

Belki de birileri bana yol göstermeye çalışıyordu? Ama kim? Arkadaş mı yoksa düşman mı, işte asıl önemli soru buydu. Hayattan silinmiş olan kişilerin bir farkı olduğunu sanmıyordum. Bizim ölülerimiz, bizi savaş meydanında terk etmezdi.

Buna benim de karar vermem gerekiyordu. Ama şimdi değil.

Metronun girişine doğru koştum. Bir yandan da tabancayı, omuz askımdan çıkarıyordum.

Tam zamanıydı: Kara Büyücü metrodan çıktı ve hemen Alacakaranlık'a girdi. Bunu son derece kolay yapmış gibi görünüyordu ama ben nasıl başardığını görmüştüm. Etrafındaki insanların auraları her yöne karanlık kıvılcımlar saçarak parıldıyorlardı.

Eğer şu an sıradan dünyada olsaydım, insanların yüzlerinin, kalplerine saplanan ani bir ağrı ya da duygusal bir acı sebebiyle –ki bu çok daha acı vericiydi– nasıl şekil değiştirdiğini görebilirdim.

Kara Büyücü etrafına bakındı, benim izimi arıyordu. Etrafındaki insanlardan nasıl enerji alacağını biliyordu ama kullandığı bu yaygın yöntem çok da başarılı değildi.

"Sakin ol," dedim, tabancanın namlusunu büyücünün omurgasına doğru bastırırken. "Sakin ol. Beni çoktan buldun. Ve bahse girerim ki heyecanlandın."

Diğer elimle de onun bileğini sıkıca tuttum, böylece herhangi bir manevra yapamayacaktı. Bütün genç büyücüler en kolay ve en güçlü klasik büyü yöntemlerini kullanıyorlardı. Aynı anda iki ellerini de kullanmaları gerekiyordu.

Büyücünün avucu birden ıslanmıştı.

"Sen...sen..." Olanlara hâlâ inanamıyordu. "Sen, Anton! Kuralların dışına çıktın!"

"Belki de öyle. Ama bu sana ne avantaj sağlayacak?"

Kafasını çevirdi. Alacakaranlık'ta yüzünün şekli bozulmuş, neredeyse bütün çekiciliğini ve canlılığını kaybetmişti. Zavulon gibi Alacakaranlık'ın bütün katmanlarına erişemiyordu ama yine de yüzü artık insan şeklinde değildi. Çenesi aşağıya doğru sarkık, ağzı kurbağa gibi genişçe açık, gözleriyse daracık ve donuktu.

"Sen gerçekten çirkin bir örneksin, arkadaşım," dedim, silahın namlusunu sırtına doğru bastırarak. "Bu bir tabanca. Aslında çok da gerekli olmamasına rağmen gümüş mermilerle dolu. Alacakaranlık'ta da tıpkı sıradan insan dünyasındaki gibi çalışır, yavaş bir şekilde. Ama bu seni kurtarmaz. Derini boylu boyunca yarıp, kaslarının her bir telini ayırdığını ve sinirlerini paramparça ederek kemiklerine yapıştığını hissedebileceksin."

"Bunu yapamazsın!"

"Neden?"

"Çünkü bunu yaparsan, hiçbir zaman aklanamazsın."

"Öyle mi? Ama şimdi hâlâ biraz şansım var, öyle değil mi? Biliyorsun, tetiğe dokunma isteği her zaman daha güçlüdür. Hadi gidelim, pislik."

Büyücüyü, birkaç tekme yardımıyla iki büfenin arasındaki dar koridora doğru sürükledim. Büfelerin duvarlarındaki kalın, mavi yosun tabakaları da kıpırdamaya başlamıştı. Alacakaranlık'm bitki örtüsü bizim duygularımızın –benim öfkemin ve onun korkusunun– tadına bakmaya çok hevesliydi. Ama bu sersem bitkiler güçlü bir korunma yeteneğine sahiplerdi.

Kara Büyücü de bu yeteneğe sahipti.

"Dinle, benden ne istiyorsun?" diye bağırdı. "Onlar bize bir talimat verdiler ve seni aramamızı söylediler. Ben sadece emirleri yerine getiriyorum. Antlaşma'ya saygı gösteriyorum, Nöbetçi!"

"Ben artık Nöbetçi değilim!" dedim, onu duvara, yosunların şefkatli kucağına doğru iterek. Korkusunun dışarıya çıkmasına biraz izin verdim, aksi takdirde düzgün bir konuşma yapamayacaktık. "Bu ava kim liderlik ediyor?"

"Gündüz Nöbeti."

"Ayrıntı ver."

"Patron, adını bilmiyorum."

Bu kesinlikle doğruydu. Ama ben adını biliyordum.

"Seni belirli bir istasyona mı gönderdiler?"

Bir an duraksadı.

"Cevap ver," dedim, namluyu midesine doğrultarak.

"Evet."

"Yalnız mı?"

"Evet."

"Yalan söylüyorsun. Ama önemli değil. Beni bulunca ne yapman emredildi?"

"Gözlemem."

Bu da yalandı. Ama bu kez önemliydi. "Tekrar düşün ve başka bir cevap vermeye çalış."

Büyücü hiçbir şey söylemedi. Mavi yosunlar da iyi iş çıkarmış olmalıydı.

Tetiği çektim. Kurşun ikimizin arasındaki bir metrelik alanda ilerlerken ahenkli bir ses çıkardı. Büyücünün bunu görebilecek zamanı oldu –gözleri korkuyla açılmış, bu da biraz insan gibi görünmesine sebep olmuştu– ve hemen geri çekildi. Ama geç kalmıştı.

"Bu sadece yaralamak için," dedim, "öldürücü değil."

Elini, midesindeki deliğe bastırırken yerde acıyla kıvranıyordu. Alacakaranlık'ta kanı neredeyse şeffaftı ama bu belki de bir göz yanılmasıydı. Ya da belki de sadece bu büyücünün bir özelliğiydi.

"Soruma cevap ver!"

Elimi havaya doğru salladım ve etrafımızdaki mavi yosunları tutuşturdum. Bu kadarı yeterdi, şimdi korkudan, acıdan ve çaresizlikten faydalanacaktım. Bu kadar merhamet ve şefkat yeterliydi, bu kibar sohbet artık bitmeliydi.

Bu Karanlık'tı.

"Seni görünce haber vermemiz ve eğer mümkün olursa öldürmemiz emredildi."

"Gözaltına almadan mı? Sadece öldürmeniz mi emredildi?"

"Evet."

"Bu cevabı kabul edeceğim. Nasıl iletişim kuruyorsunuz?"

"Telefonla... Sadece telefonla..."

"Bana ver."

"Cebimde."

"At."

Beceriksizce cebine uzandı, yarası ölümcül değildi ve büyücünün direnme gücü hâlâ çok yüksekti. Ama çektiği acı dayanılmazdı.

Tam da hak ettiği gibi.

"Telefon numarasını ver," dedim, attığı telefonu yakalarken.

"Acil arama tuşunda kayıtlı..."

Ekrana baktım.

"Numaranın başındaki koda bakılırsa herhangi bir yerde olabilirlerdi. Bu bir cep telefonu numarasıydı."

"Bu ana merkez mi? Nerede?"

"Hatırlayamı..." Tabancaya bakarken duraksadı.

"Hatırla," dedim, cesaretlendirerek.

"Bana beş dakika içerisinde buraya gelebileceklerini söylediler."

İşte tamam...

Arkama döndüm ve gökyüzünde hafifçe parlayan antene baktım. Duruma son derece uygundu.

Büyücü kımıldadı.

Hayır, kasıtlı olarak onu kışkırtmak için bakışlarımı kaçırmamıştım. Ama cebinden çıkardığı değneği görünce –kısa, basit bir şeydi, belli ki onu kendi yapmamıştı, satın alınan işe yaramaz çöplerden biriydi– rahatlamıştım.

"Evet?" dedim karşımda donakalmış adama. Çıkardığı silahı havaya kaldırmaya teşebbüs etmemişti. "Hadi!"

Genç büyücü hareket etmedi; tek bir kelime bile söylemedi.

Eğer saldırmaya çalışırsa benim bütün şarjörü üzerine boşaltacağımı biliyordu. Ve bu da ölümcül olurdu. Ama ona muhtemelen Aydınlık Varlıklar'la herhangi bir çatışmaya girdiğinde nasıl davranması gerektiğini öğretmişlerdi. Bu yüzden de silahsız ve savunmasız birini öldürmenin benim için ne kadar zor olduğunu da biliyordu.

"Ayağa kalk," dedim. "Savaş! Seni piç kurusu, insanların hayatını mahvetmek ve savunmasız insanlara saldırmak seni hiç rahatsız etmiyor, değil mi? Haydi o zaman!"

Genç büyücü dudaklarını yaladı – dili uzun ve biraz çatallıydı. Ve birden onun Alacakaranlık'ın hangi formuna gireceğini anladım. Midem bulanmıştı.

"Kendimi senin merhametine bırakıyorum, Nöbetçi. Şefkat ve adalet istiyorum."

"Eğer şimdi gidersem üstlerinle iletişime geçebileceksin," dedim. "Bunu ikimiz de biliyoruz. Ya da kendini iyileştirmek ve telefonu ele geçirmek için etrafındaki insanlardan güç alabileceksin. Öyle değil mi?"

Kara Büyücü gülümsedi ve tekrar etti:

"Şefkat ve adalet istiyorum, Nöbetçi!"

Yüzünde yapmacık bir gülümseme olan büyücüye bakarak tabancayı bir elimden diğerine geçirdim. Bir şeyler istemeye her zaman hazırlardı. Ama vermeye asla.

"Bizim Nöbet'in çifte standartlı ahlak anlayışını hiçbir zaman anlayamadım," dedim. "Çok zor ve rahatsız edici. Ancak zamanla anlayabildiğin bir şey, ama benim de fazla zamanım yok. Herkesi koruyamadığın zaman bahaneler uyduruyorsun. Özel departmandan birilerinin, her gün Karanlık Taraf'a birilerini teslim etme onayını verdiğini bilmek zor, anlıyor musun?"

Yüzündeki gülümseme yok olmuştu. Sanki sihirli bir formülmüş gibi aynı kelimeleri tekrar etti:

"Şefkat ve adalet istiyorum, Nöbetçi."

"Ben artık Nöbet'te değilim," dedim.

Tabanca geri tepti. Namlu boş kovanları yavaş ve tembel bir şekilde dışarıya atarken büyük bir gürültü çıkardı. Kurşunlar tıpkı kızgın bir arı sürüsü gibi havada vızıldadı.

Büyücü sadece bir kez bağırdı, sonra iki mermi kafatasını paramparça etti. Tabanca tıklayıp sesi kesildiğindeyse şarjörü yavaşça tekrar doldurdum.

Yerde, önümde yatan beden korkunç bir şekilde yaralanmıştı. Ve çoktan Alacakaranlık'tan çıkmaya başlamıştı. Büyücünün genç yüzündeki Alacakaranlık maskesi dağılıyordu.

Elimi havada gezdirdim ve boşlukta süzülen belli belirsiz bir şeyi sıkıca yakaladım. Dış katmanını, Kara Büyücü'nün insan görünümünün bir kopyasını.

Yarın onu bulacaklardı. Herkesin sevdiği mükemmel adamı. Acımasız bir şekilde öldürülmüştü. Dünyaya ne kadar Kötülük getirmiştim? Ne kadar gözyaşı, ne kadar acı ve ne kadar nefret? Bu olaylar zinciri bizi nereye götürecekti?

Ve kaç tane Kötü öldürmüştüm? Kaç kişi daha iyi ve daha uzun bir hayat yaşayacaktı? Ne kadar gözyaşı dökülmeyecek, ne kadar şer gerçekleşmeyecekti? Ne kadar nefret hiç doğmadan yok edilmişti?

Belki de geçmemem gereken o sınırı çoktan geçmiştim.

Ve belki de geçmek zorunda olduğum bir sonraki sınırın nerede olduğunu anlamıştım.

Tabancayı tekrar kılıfına yerleştirdim ve Alacakaranlık'tan çıktım.

Ostankino Televizyon Binası'nın sivri anteni gökyüzünü hâlâ deliyordu.

"Biraz da kurallara uymadan oynamayı deneyelim," dedim. "Hiçbir kurala uymadan."

Şoföre fedakârlık hamlesi yapmama gerek kalmadan, hemen bir araba durdurmayı başarmıştım. Belki de bunun sebebi şu anda ölü Kara Büyücü'nün çekici yüzünü kullanıyor olmamdı.

"Beni Ostankino Binası'na götür," dedim, eski model bir Lada 6'ya binerken. "Mümkün olabildiğince çabuk, kapıları kapanmadan."

"Eğlenmeye mi gidiyorsunuz?" diye sordu şoför, gülümseyerek. Gözlüklerinin içinde eski komedi filmlerindeki yaşlı Shurik karakterine benziyordu.

"Kesinlikle" dedim. "Kesinlikle."

BÖLÜM 5

Televizyon binasının kapıları hâlâ açıktı. Bileti alırken ekstra para ödedim, böylece restorana da gidebilecek ve binanın etrafındaki çimlerde yürüyebilecektim. Patikanın son elli metresi cılız bir gölgelikle kapatılmıştı. Bunu niye koyduklarını merak etmiştim. Acaba bazen eski binalardan beton parçaları mı düşüyordu?

Bu gölgelik, kimliklerin kontrol edildiği gişede bitiyordu. Kimliğimi gösterdim ve –artık çalışmayan– nal şeklindeki metal detektörden geçtim. Başka kontrol mekanizması yoktu; bu stratejik hedefin sahip olduğu tüm koruma bundan ibaretti.

Ciddi şüpheler duymaya başlamıştım. İtiraf etmeliydim ki buraya gelmek tuhaf bir fikirdi. Karanlık Varlıklar'ın yakınlarda olduğuna dair herhangi bir yoğunlaşma hissetmiyordum. Eğer gerçekten buradalarsa çok iyi korunuyorlardı. Bu da ikinci ya da üçüncü sınıf büyücülerle mücadele etmek zorunda kalacağım anlamına geliyordu. Bu bariz bir intihardı.

İdari merkezler. Gündüz Nöbeti'nin avı koordine etmek için kurduğu saha yönetim merkezi. Hedefi olduğum av. Acemi Kara Büyücü, avıyla ilgili gözlem raporunu başka nerede verebilirdi ki?

Deneyimli korumalar dâhil en az on Karanlık Varlık'ın olduğunu düşündüğüm idare merkezine doğru yürüdüm. Darağacının ipini kafama takıyordum; bu kahramanlık değil tam olarak aptallıktı. Tabii ki hâlâ çok küçük de olsa kurtulma ihtimalim varsa – ki ben bu ihtimalin gerçekleşmesini çok istiyordum.

Televizyon kulesi aşağıdan, destekleyici beton sütunların altından bakıldığında uzaktan göründüğünden çok daha etkileyiciydi. Birçok Moskovalınm bu gözlem platformuna hiç çıkmadığı ve burayı bir eğlence yeri olarak değil, manzaranın doğal bir parçası ve sembolik bir nesne olarak gördüğü şüphe götürmez bir gerçekti. Rüzgâr, sanki karmaşık bir yapının aerodinamik borularının içinde duruyormuşum gibi sert hissediliyordu, sesiyse tam duyma sınırımdaydı, kulenin uğultusunu hissedebiliyordum.

Bir an için tel örgüyle kaplanmış açıklıklara, betonun içine doğru aşınmış olan kabuk şeklindeki oyuklara, inanılmaz derecede zarif ve esnek olan siluetlere bakarak öylece durdum. Kule gerçekten çok esnekti, gerilmiş tellerin üzerinde beton halkalar diziliydi. Esnekliğin dayanıklılığı.

Cam kapılardan geçtim.

Tuhaf. Moskova'nın akşam manzarasına üç yüz otuz yedi metre yükseklikten bakmak isteyen birçok insan olacağını düşünmüştüm. Ama yanılmıştım. Asansörle yukarıya çıkarken bile tek başımaydım ya da kulenin servis personelinden bir kadın vardı sadece.

"Kalabalık olacağını düşünmüştüm," dedim, dostça gülümseyerek. "Geceleri hep böyle mi oluyor?"

"Hayır, genelde kalabalık oluyor," dedi kadın. Sesi çok şaşırmış gibi değildi ama yine de ufak bir tereddüt belirtisi yakalamıştım. Kadın düğmeye bastı ve iki kapı aynı anda kapandı. Asansör yukarıya çıkmaya başlayınca, birden kulaklarım tıkandı ve ayaklarım yere çok sert bir şekilde bastı – asansör hızlı ama inanılmaz yumuşaktı. "İki saat önce herkes ortadan kayboldu."

İki saat.

Benim restorandan kaçışımdan hemen sonra.

İdari merkezi o zaman kurdularsa, bu ılık, güzel bahar akşamında restorana çıkmayı planlayan yüzlerce insanın birdenbire planını değiştirmesi hiç şaşırtıcı değildi. İnsanlar neler olduğunu göremeyebilirler ama hissederler.

Ve hatta bu işlerle alakası olmayan insanlar bile Karanlık Varlıklar'm yakınına gitmeyecek kadar akıllıydılar.

Tabii ki genç Kara Büyücü'nün yüzü beni koruyordu. Ama bunun yeterli olup olmadığından emin değildim. Güvenlik görevlisi yüzümü, hafızasına yerleştirilmiş olan listeyle karşılaştırdığında her şey eşleşecekti ve Güç'ün varlığını hissedecekti.

Ama bundan daha derine inebilir miydi? Farklı Güçleri de birbirinden ayırt edebiliyor muydu? Karşısındakinin gücünün karanlık ya da Aydınlık olduğunu bilebilir miydi? Ya da karşısındakinin hangi derecede güce sahip olduğunu?

Bu yüzde elli ihtimaldi. Bunların hepsini yapması gerekirdi. Ama güvenlik görevlileri böyle şeyleri her zaman gözden kaçırırlardı. Tabii ki sıkıntıdan patlamamışlarsa ya da işlerinde yeni ve istekli değillerse.

Ama yüzde elli ihtimal hiç de fena değildi, Moskova sokaklarında Gündüz Nöbeti'nden saklanma ihtimalimle karşılaştırınca...

Asansör durdu. Her şeyi enine boyuna düşünecek zamanım olmamıştı. Buraya çıkmamız sadece yirmi saniye sürmüştü. Böyle bir hız sıradan apartman bloklarında olsa...

"İşte geldik," dedi kadın, neşeli bir ses tonuyla. Görünüşe göre bugün Ostankino Kulesi'nin son ziyaretçisiydim.

Gözlem platformuna girdim.

Burası genelde çok kalabalık olurdu. Kimin yeni gelmiş olduğunu kararsız hareketlerinden hemen anlayabilirdiniz; panoramik camekâna ve yerde duran cam plakalara ürkekçe yaklaşmalarından...

Ama bu kez en fazla yirmi kişi vardı. Ve hiç çocuk yoktu. Aileler kuleye doğru yaklaşırken, yaşanan sinir nöbeti sahnelerini, ebeveynlerin

öfkelerini ve şaşkınlıklarını şu anda hayal edebiliyordum. Çocuklar, Karanlık Varlıklar'a karşı daha hassas oluyorlardı.

Gözlem alanındaki insanlar bile şaşkın ve karamsar görünüyorlardı. Ayaklarının altındaki ışıl ışıl şehir manzarasına hayranlık duymuyorlardı –Moskova her zamanki şenlik modundaydı. Belki de felaket zamanında yaşanan bir bayramdı ama güzel bir bayramdı. Buna rağmen hiç kimse eğlenmiyordu. Etraftaki her şeye Karanlık'ın atmosferi hâkimdi. Onu göremiyordum ama beni tatsız, renksiz ve kokusuz karbonmonoksit gazlarıyla boğduğunu hissedebiliyordum.

Ayaklarıma baktım, gölgemi yukarıya kaldırdım ve içine girdim. Güvenlik görevlisi yanımda duruyordu, sadece iki adım uzağımda, yerdeki cam plakalardan birinin üzerinde. Dostça bakıyordu ama yüzünde biraz da şaşırmış bir ifade vardı. Belli ki Alacakaranlık'ta dolaşmaktan çok da memnun değildi. O sırada birden, yönetim merkezlerini korumak için en iyi adamlarını görevlendirmediklerini fark ettim. Bu adam oldukça genç ve yapılıydı. Düz, gri bir takım elbise ve beyaz bir gömlek giymiş, koyu renkli bir kravat takmıştı; Karanlık'ın hizmetçisinden daha çok banka memuruna benziyordu.

"Merhaba, Anton," dedi büyücü.

Bu cümle aklımı bir anlığına alıp götürmüştü.

Gerçekten bu kadar aptal olabilir miydim? Böylesine korkunç bir çaylak?

Beni bekliyorlardı. Başka bir kurbanla beni buraya çekmişlerdi. Ve hatta –nasıl olduğunu sadece Tanrı bilir– uzun, çok uzun zaman önce ölmüş birini Alacakaranlık'a çekmişlerdi.

"Burada ne yapıyorsun?"

Kalbim deli gibi çarptı ve sonra tekrar normal ritminde atmaya başladı. Her şey çok basitti.

Ölü Kara Büyücü benim adaşımdı.

"Bir şeyler fark ettim. Bununla ilgili tavsiyeye ihtiyacım var."

Güvenlik görevlisi kaşlarını çattı. Muhtemelen doğru bir ifade kullanmamıştım. Ama yine de anlamadı.

"Hadi söyle, Anton. Yoksa içeriye girmene izin vermeyeceğim, biliyorsun."

"Girmeme izin vermek zorundasın," dedim birden. Bizim Nöbet'te idari merkezin yerini bilen herkes içeriye girebilirdi.

"Öyle mi? Bunu kim söylüyor?" Hâlâ gülümsüyordu ama sol eli çoktan kemerinde asılı duran değneğe doğru hareket etmeye başlamıştı.

Değnek büyük bir enerjiyle doluydu. Kaval kemiğinden yapılmıştı ve üzerinde karmaşık oymalar ile küçük, kırmızı kristaller vardı. Ben bundan kurtulsam ya da korunsam bile, böyle bir Güç'ün dışarıya çıkması etraftaki bütün Diğerleri buraya getirirdi.

Gölgemi yeniden çağırdım ve Alacakaranlık'ın ikinci seviyesine girdim.

Soğuk.

Sis girdap yaparak dönüyordu; hayır, hayır sis bulutları. Nemli, ağır bulutlar yeryüzünün üzerinde koşuşturuyorlardı. Burada Ostankino Binası yoktu; bu dünya, sıradan insan dünyasına olan benzerliğini kaybetmişti. Neme doğru bir adım attım, yağmur damlalarının oluşturduğu görünmez yola doğru. Zamanın akışı çok yavaşlamıştı; aslında düşüyordum ama bu öylesine yavaş oluyordu ki henüz bir sorun yaratmıyordu. Üzerimdeki bulut perdesini, üç ay ışığı delip geçiyordu: beyaz, sarı ve kırmızı. Yıldırımın okları önümde belirdi, bulutların üzerinde yavaşça hareket eden dallar gibi filizlenerek büyüdü.

Acı veren bir yavaşlıkla kemerine uzanmaya çalışan belli belirsiz gölgeye doğru yaklaştım. Kolunu yakaladım. Ağır, sert ve tıpkı bir buz kadar soğuktu. Durduramadım. Hemen Alacakaranlık'ın birinci seviyesine geri dönmeli ve onunla savaşmalıydım. O zaman en azından bir şansım olurdu.

Aydınlık ve Karanlık. Ben saha ajanı değilim! Ve hiçbir zaman cephede olmak istemedim! Bana sevdiğim, iyi yaptığım bir iş ver!

Ama Aydınlık ve Karanlık cevap vermedi. Hiçbir zaman vermezlerdi. Her kalpte bazen duyulan şu sessiz, alaylı soru haricinde: "Kimse sana gül bahçesi vadetmedi!"

Ayaklarıma baktım. Kara Büyücü'nün ayaklarından yaklaşık on santimetre daha aşağıdalardı. Düşüyordum; bu gerçeklikte bana destek olan hiçbir şey yoktu. Ostankino Binası ya da ona benzer başka bir şey – bu kadar dik bir uçurum ya da bu kadar yüksek bir ağaç.

Temiz ellere, tutkulu bir kalbe ve rahat bir kafaya sahip olmayı ne kadar çok isterdim. Ama her nedense bu üç özellik birbiriyle iyi geçiniyormuş gibi görünmüyordu. Kurt, keçi ve lahana[36]. Hangi çılgın kaptan bunları aynı tekneye koymayı düşünürdü?

Ve kaptan başlangıç olarak keçiyi yerse, kurt, kaptanın tadına bakmak istemez miydi?

"Bunu yalnız Tanrı bilir," dedim. Sesim bulutların arasında kaybolmuştu. Elimi aşağıya indirdim ve Kara Büyücü'nün gölgesini yakaladım. Boşlukta ağır ağır süzülen bir bez parçası, bir bulanıklık. Gölgeyi yukarıya çektim ve onun bedeninin üzerine fırlattım ve Kara Büyücü'yü Alacakaranlık'ın ikinci seviyesine ittim.

Kara Büyücü çığlık attı, dünyası birdenbire tanınmaz bir hal almıştı. Muhtemelen daha önce birinci seviyeden daha aşağıda hiç bulunmamıştı. Bu ilk yolculuğu için gereken enerjiyi ben sağlıyordum ama buradaki duyguların hepsi ona çok yabancıydı.

Kendimi, Kara Büyücü'nün omuzlarına dayadım ve onu aşağıya doğru ittim. Yukarıya doğru çıkarken de onun kambur sırtını ayaklarımla ezdim. "Usta Büyücüler her zaman başkalarının sırtına basarak yükselirler!"

"Seni aşağılık, Anton. Aşağılık!"

---

36 Yazar, ünlü adam-kurt-keçi-lahana problemine bir atıfta bulunmaktadır. (ç. n.)

Kara Büyücü benim kim olduğumu bilmiyordu – ayakların hâlâ ondan destek alıyordu; arkasına döndüğü âna kadar da bunu fark etmemişti. O anda yüzümü gördü. Benim sahte maskem burada Alacakaranlık'ın ikinci seviyesinde tabii ki işe yaramıyordu. Gözleri kocaman açılmıştı, kısa bir nefes aldı ve bacağımı yakalarken bağırdı.

Ama hâlâ ne yaptığımı ve neden yaptığımı anlamamıştı. Ona ardı ardına tekme atarak topuklarımla, parmaklarım ve yüzünü ezdim. Tüm bunlar bir Diğer'i yaralamazdı ama zaten ben de fiziksel bir zarar vermeye çalışmıyordum. Onu daha da aşağıya itmek istiyordum; uzayın hareketli katmanlarından, Alacakaranlık'tan ve sıradan insan dünyasından geçirerek tüm gerçeklik seviyelerinin en altına göndermek... Nöbetler'in yasalarına göre, hâlâ İyi ve Kötü inancına, mutlak gerçeklere ve intikam duygusuna sahip olan genç Aydınlık Varlıklar için icat edilmiş kurallara göre, savaşmak için ne yeterli zamanım ne de yeteneğim vardı...

Kara Büyücü'yü yeterince tekmelediğime karar verince, dümdüz olmuş bedeni daha da derine ittim. Sonra soğuk ve nemli sisin içinden fırladım ve Alacakaranlık'tan çıktım.

Sıradan insanların dünyasına. Gözlem platformuna.

Kendimi cam bir plakanın üzerinde çömelirken bulmuştum, boğucu bir öksürüğü durdurmaya çalışırken, diğer bir taraftan da başımdan ayaklarıma kadar sırılsıklam olmuştum. Diğer dünyanın yağmuru amonyak ve kül kokuyordu.

Etraftan şaşkınlık sesleri yükseliyordu, insanlar geri çekiliyor ve benden uzaklaşmaya çalışıyorlardı.

"Tekrar her şey yolunda," dedim hırıltılı bir sesle. "Duyuyor musunuz?"

Bakışlarından benimle aynı fikirde olmadıklarını anlayabiliyordum. Duvarın önünde duran üniformalı bir güvenlik görevlisi –bi-

nanın sadık çalışanı– donuk bir ifadeyle bana baktı ve tabancasının kılıfına uzandı.

"Bu senin iyiliğin için," dedim, yeni bir öksürük kriziyle boğulurken. "Anlıyor musun?"

Güç'ümü serbest bıraktım ve insanların akıllarına dokundum. Yüzleri biraz daha sakin ve rahatlamış görünmeye başlamıştı. Yavaş yavaş arkalarına dönüyor ve cam pencerelerden görünen manzaraya bakıyorlardı. Güvenlik görevlisinin eli, tabancanın açılmamış kılıfı üzerinde donup kalmıştı.

Tam o anda ayaklarıma doğru baktım. Şaşkınlıktan donakalmıştım.

Kara Büyücü oradaydı, yerdeki cam plakaların altında. Bağırıyordu. Gözleri acı ve korkunun etkisiyle tıpkı bir bozuk para gibi yusyuvarlak olmuştu. Bir elinin parmak uçlarını cam plakalara sıkıştırmıştı ve onlardan destek alarak asılı duruyordu, bedeni tıpkı rüzgârda sallanan bir sarkaç gibiydi. Beyaz gömleğinin omuzları kana bulanmıştı. Değnek hâlâ belinde duruyordu ama onun varlığını tamamen unutmuştu. Onun için şu anda var olan tek şey bendim, üç kat güçlendirilmiş olan bu cam plakaların ardında gözlem platformunun kuru, sıcak, aydınlık olan kabuğunda İyilik'in ve Kötülük'ün ötesinde... Ben, bir Aydınlık Büyücüsü, onun tam üzerinde duruyor, acı ve korku dolu gözlerle ona bakıyordum.

"Bizim her zaman adalet için savaştığımızı mı düşünüyordun?" diye sordum. Her nedense kalın camlara ve rüzgârın gürültüsüne rağmen beni duyabileceğini düşünmüştüm. Ayağa kalktım ve topuğumla sert bir şekilde cam plakaya vurdum. Bir, iki, üç... Bu darbelerin cama yapışmış olan parmaklarına ulaşıp ulaşmamasının bir önemi yoktu.

Kara Büyücü elini bu darbelerden kaçırmaya çalışarak geri çekildi; bu, tamamen içgüdüsel ve mantıksız bir hareketti.

Bedeni daha fazla dayanamamıştı.

Cam plaka bir anda kan tabakasıyla kaplandı ama sonra rüzgâr hepsini temizledi. Görebildiğim tek şey Kara Büyücü'nün belli belirsiz siluetiydi, binanın rüzgâr pervanesinde ardı ardına taklalar atıyor ve giderek küçülüyordu. Binanın altındaki "Üç Küçük Domuz" adlı şık restorana doğru yol alıyordu.

Kafamın içindeki görünmez saat durmadan tıklıyordu ve o anda birden geriye kalan zamanı otuz dakikaya düşürmüştü.

Cam plakanın üzerinden indim ve gözlem platformunun etrafında daireler çizerek yürüdüm. İnsanlara değil Alacakaranlık'a bakıyordum. Hayır, burada başka güvenlik görevlisi yoktu. Şimdi yönetim merkezlerinin nerede olduğunu bulmam gerekiyordu. Hizmet binasının tepesinde tüm bu ekipmanların arasında mıydı? Sanmıyordum. Çok daha rahat bir yerde olmalıydı.

Restorana inen merdivenlerin en üst katında başka bir güvenlik görevlisi daha vardı, bir insan. Sadece bir bakış onun etki altında olduğunu anlamam için yeterli olmuştu. Neyse ki bu, sadece yüzeysel bir etkiydi.

Ve bu etkiye ihtiyaç duymaları da benim için iyi bir şeydi. Bu çift taraflı bir kılıçtı.

Güvenlik görevlisi ağzını açtı, bağırmaya hazırlanıyordu.

"Sessiz ol! Yürü!" diye emrettim.

Tek bir kelime bile etmeden beni takip etti.

Tuvalete girdik – binanın ilgi çeken, üstelik de ücretsiz yerlerinden biriydi. "Moskova'nın en yüksek pisuvar ve klozetleri, bulutların arasına imzanızı atmaktan çekinmeyin..." Elimi havaya doğru salladım. Yüzü sivilceli genç bir çocuk tuvaletlerin birinden aceleyle çıktı, bir yandan da pantolonunun fermuarını kapatıyordu; pisuvardaki adam ise homurdanarak bir şeyler söyledi, toparlandı ve gözlerindeki donuk ifadeyle dışarıya çıktı.

"Kıyafetlerini çıkar," diye bağırdım, güvenlik görevlisine. Ben de üzerimdeki ıslak kazağı çıkarmaya başladım.

***

Tabancanın kılıfı yarı açıktı. Bu Desert Eagle[37], benim Makarov'umdan[38] çok daha eskiydi. Ama bunun bir önemi yoktu. Asıl önemli olan üniformaların benim üzerime tam olmasıydı.

"Eğer silah sesi duyarsan," dedim, "Aşağıya in ve görevini yerine getir. Anladın mı?"

Kafasını salladı.

"Seni Aydınlık'a yönelteceğim," dedim, kelimelerin üstüne basarak. "Karanlık'ı terk et, Aydınlık'ı savun. Sana İyi'yi Kötü'den ayırt etmen için öngörü veriyorum. Aydınlık'ı takip etmen için inanç veriyorum. Karanlık'a karşı savaşabilmen için cesaret veriyorum."

Gönüllü asker temin etme hakkımı hiçbir zaman kullanamayacağımı düşünürdüm. Hakiki bir Karanlık'ın içinde özgür bir irade nasıl olabilirdi ki? Nöbetlerin kendisi böyle bir pratiğe karşı savaş açmışken, başkalarını oyunumuza nasıl dâhil edebilirdim?

Ama şimdi, Karanlık Varlıklar'ın, yönetim merkezlerini korumak için bu adamı görevlendirmeleriyle bıraktıkları yasal boşluğu hiç tereddüt etmeden kullanacaktım. Bu adam, tıpkı insanların evlerine aldıkları küçük bir köpek gibiydi, ısıramıyordu ama havlıyordu. Ve bu da bana, bu güvenlik görevlisini kendi tarafıma çekme hakkını veriyordu. Çünkü İyi ya da Kötü değildi; karısını seven, yaşlı anne ve babasına yardım etmeyi unutmayan, küçük bir kızı ve ilk evliliğinden

37 (İng.) Çöl Kartalı. Amerikan tasarımı, İsrail yapımı yarı-otomatik bir tabanca. (yay. n.)

38 (Rus.) Nikolay Makarov tarafından 1940'ların sonunda tasarlanmış ve 1951'den itibaren üretime başlamış olan tabancadır. Sovyetler Birliği'nin 1951-1991 yılları arasında standart tabancasıdır. (yay. n.)

yetişkin bir oğlu olan, Tanrı'ya dair zayıf inançları, karışık ahlaki ilkeleri ve birkaç hayali olan sıradan, dürüst bir adamdı.

Savaşta, Aydınlık ve Karanlık ordularının arasında kalmış, ölüme mahkûm bir asker.

"Aydınlık seninle," dedim. Zavallı, küçük adam kafasını salladı ve yüzü birden ışıldadı. Bakışlarında bir hayranlık vardı. Birkaç saat önce, ona benim resmimi gösterip, sıradan bir görev veren Kara Büyücü'ye de tıpkı böyle bakmıştı.

Güvenlik görevlisi tam bir dakika sonra benim berbat kıyafetlerimin içinde merdivenin en üst basamağında duruyordu. Ben de eğer idari merkezde Zavulon'la karşılaşırsam ne yapabilirim diye düşünerek merdivenlerden aşağıya iniyordum. Ya da aynı seviyede olan başka bir büyücüyle.

O zaman, benim güçlerim bu kimlik gizleme oyununu bir dakika bile sürdürmeye yetmezdi.

Bronz Salon. Kapıya doğru yürüdüm ve tuhaf, halka şeklindeki yemek vagonlarına baktım. Halka, üzerinde duran masalarla birlikte yavaşça dönüyordu.

Karanlık Varlıklar'ın, yönetim merkezlerini Altın Salon'a ya da Gümüş Salon'a kurduğundan neredeyse emindim. Ve karşılaştığım manzara beni gerçekten çok şaşırtmıştı.

Garsonlar aslında burada yasak olan içki şişelerini ellerinde tutarak tembel balıklar gibi bir masadan diğer masaya süzülüyorlardı. Önümdeki iki masada, bir çift cep telefonuna bağlanmış olan bilgisayarlar duruyordu. Kulenin sayısız prizine kablo çekmeye gerek duymamışlardı, bu da merkezin sadece kısa bir süreliğine kurulduğu anlamına geliyordu. Kısa saçlı üç genç adam çok istekli bir şekilde çalışıyorlardı. Parmakları klavyenin üzerinde hızla gidip geliyordu. Bilgisayarların ekranındaki yazılar yukarıya doğru kayarken, kül tablalarında da sigara dumanı tütüyordu. Daha önce hiç Karanlık

yazılımcılar görmemiştim, muhtemelen bunlar da oldukça basit operatörlerdi. Ama bizim merkez ağına bağlı olan bilgisayarların başında oturan operatörlerden de farklı görünmüyorlardı. Belki bizimkilerden biraz daha saygılı görünüyorlardı.

"Sokolniki tamamen kapatıldı," dedi genç adamlardan biri. Sesi yüksek değildi ama yine de restorandaki garsonların duraksayıp, adımlarının yavaşlamasına sebep olmuştu.

"Tagansko-Krasnopresnenskaya Hattı da gözetim altında," dedi bir diğeri. Genç adamlar birbirlerine baktılar ve güldüler. Muhtemelen kim, kendi bölgesini daha hızlı rapor edecek diye küçük bir rekabete girmişlerdi.

Devam edin, arayın bakalım beni!

Restoranın barına doğru yürümeye başladım. Kimse bana aldırış etmiyordu. Ben sadece mütevazı görevini yerine getirmeye çalışan zararsız bir güvenlik görevlisiydim. Ve bu güvenlik görevlisi şimdi de bira içmeye karar vermişti. Sorumluluk duygusunu mu kaybetmişti? Yoksa yeni patronlarının güvende olup olmadığını mı kontrol ediyordu? Bir ekip, "kralın" emri üzerine gece devriyesine gönderilmişti.

Barın arkasında duran genç kadın karamsar bir ruh haliyle bardakları siliyordu. Ben barın önünde durunca, hiçbir şey söylemeden bir bardak bira doldurdu ve bana uzattı. Bakışları karanlık ve ifadesizdi, âdeta bir kuklaya dönüştürülmüştü. Ve ben de öfke patlamasını önlemek için mücadele etmek zorundaydım. Buna izin veremezdim. Bir şeyler hissetmeye hakkım yoktu. Ben de bir robottum. Kuklaların duyguları olmazdı.

O anda barın karşısındaki uzun, döner koltukta oturan genç kızı gördüm, tekrar hayal kırıklığına uğramıştım.

Bunu neden daha önce düşünmemiştim?

Oluşturulan her idari merkezin diğer tarafa bildirilmesi gerekiyordu. Ayrıca her idari merkeze de bir gözcü gönderilmesi zorunluydu.

Bu Antlaşma'nın bir parçasıydı; bu, oyunun kurallarından biriydi ve sözde her iki tarafın da yararına bir durumdu. Eğer bizim de şu anda bir idari merkezimiz varsa, Karanlık Varlıklar'dan biri mutlaka orada oturuyor demekti.

Koltukta oturan kişi Yavru Kaplan'dı.

Bakışları üzerimden kayıp geçerken onda hiçbir tuhaflık hissetmemiştim. Ve her şeyin yolunda olduğundan son derece emindim.

Ama sonra tekrar bana baktı.

Yavru Kaplan, görünüşünü ödünç aldığım güvenlik görevlisini daha önce görmüştü. Ve bende, aklında saklamış olduğu özelliklerle uyuşmayan bir şeyler vardı. Bu da onu rahatsız etmişti. Hemen Alacakaranlık'tan bana baktı.

Kendimi korumaya çalışmadan öylece durdum.

Yavru Kaplan kafasını çevirdi ve karşısında oturan büyücüye baktı. Güçsüz bir büyücü değildi – yaşının yaklaşık yüz, güçlerinin de en az üçüncü sınıf olduğunu tahmin ediyordum. Güçsüz değildi, sadece biraz kendini beğenmişti.

"Bu yaptığınız şeyler hâlâ bir provakasyon," dedi. "Gece Nöbeti, bu Canavar'ın Anton olmadığından emin."

"Öyleyse kim?"

"Bizim bilmediğimiz tecrübesiz bir Aydınlık Büyücüsü. Karanlık Varlıklar tarafından kontrol edilen bir Aydınlık Büyücüsü."

"Ama neden, küçük kız?" diye sordu büyücü, samimi bir şaşkınlıkla. "Bana açıkla. En değersizi bile olsa, neden kendi insanlarımızın öldürülmesine izin verelim?"

"Evet, anahtar ifade bu, 'en değersizi'" dedi Yavru Kaplan, kasvetli bir ses tonuyla.

"Evet, belki de. Eğer Moskova'daki Aydınlık Varlıklar'ın liderini ortadan kaldırma şansımız olsaydı, bu doğru olabilirdi ama her zamanki gibi o, şüpheli durumda değil. Ortalama güçlere sahip bir

Aydınlık Varlık için kendimizden yirmi kişiyi feda ediyoruz. İmkânsız. Sen bizim aptal olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, bence çok zekisiniz. Muhtemelen benden daha zeki." Yavru Kaplan her zamanki tehlikeli gülümsemesiyle cevap verdi. "Ama ben sadece bir saha ajanıyım. Son kararlar başkası tarafından alınıyor. Ve bu karar alınacak. Bundan emin olabilirsiniz!"

"Biz hemen bir infaz istemiyoruz!" dedi büyücü, gülümseyerek. "Şu anda bile bir hata olabileceği ihtimalini göz ardı etmiyoruz. Bir mahkeme, bir profesyonel, tarafsız bir araştırma, adalet –bizim bütün isteğimiz bu."

"Ama sizin liderinizin, Anton'u, Alev Kırbaç'ıyla vuramamış olması tuhaf değil mi?" diye sordu, Yavru Kaplan, bir bardak birayı tek bir parmağıyla devirirken. "Bu inanılmaz. Onun en sevdiği silahı, yüz yıldır onun ustası. Sanki Gündüz Nöbeti, Anton'un yakalanmasını istemiyormuş gibi görünüyor."

"Sevgili küçük kız," dedi Kara Büyücü, masaya doğru eğilirken, "Sen tutarsızsın! Bizi masum, yasalara uyan bir Aydınlık Varlık'ı takip etmekle suçlayamazsın ve aynı zamanda da onu yakalamak istememekle!"

"Neden?"

"Böylesine bir sadizm," dedi büyücü, kıkırdayarak. "Bu konuşma gerçekten hoşuma gitti. Sen bizim bir grup manyak, kana susamış psikopatlar olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, bir grup kurnaz hain olduğunuzu düşünüyorum."

"Haydi, yöntemlerimizi karşılaştıralım." Karanlık Varlık'ın fikrinde kararlı olduğunu görebiliyordum. "Her iki Nöbet'in, sıradan insanlara –yemek kaynaklarımıza– verdiği zararı karşılaştıralım."

"Sadece sizin için insanlar yemek anlamına geliyor."

"Peki ya siz? Ya da başka bir deyişle Aydınlık Varlıklar, Aydınlık Varlıklar olarak mı doğdular, kalabalığın arasından seçilmediler mi?"

"Bizim için insanlar, köklerimiz demektir. Köklerimiz."

"Tamam, kökleriniz diyelim. Kelimelere takılmanın ne manası var? Öyleyse, onlar bizim de köklerimiz, küçük kız. Bizim öz suyumuzu sağlıyorlar. Bunu saklamayacağım, bu bir sır değil."

"Bizim sayımızın giderek azalması da bir sır değil."

"Tabii ki. Sıkıntılı zamanlar, stres, gerginlik – insanlar uçlarda yaşıyorlar ve buradan düşmeleri çok kolay. En azından bu konuda anlaşmayı başardık!" dedi büyücü, kıs kıs gülerek.

"Evet." dedi Yavru Kaplan. Benim olduğum tarafa bir daha bakmadı. Konuşma, her iki tarafın filozoflarının boşu boşuna tartıştığı ebedi ve çözümsüz olan konuya gelmişti. İki canı sıkılmış büyücü –biri Aydınlık, diğeri Karanlık– buna ne çözüm getirebilirdi? O anda Yavru Kaplan'ın, bana gereken her şeyi anlattığını fark ettim.

Ya da anlatması mümkün olan her şeyi...

Önümde duran bira bardağını aldım ve derin, ölçülü birkaç yudum içtim. Gerçekten çok susamıştım.

Öyleyse av olan kişi sadece bir paravan mıydı?

Evet, bunun uzun zaman önce farkına varmıştım. Ama Gece Nöbeti'nin de bunu anlamış olması benim için önemliydi.

Canavar yakalanmamış mıydı?

Muhtemelen. Aksi takdirde benimle mutlaka iletişim kurarlardı. Ya telefonla ya da zihinsel olarak... Bu, patron için sorun değildi. Katil, Mahkeme'ye teslim edilmiş olurdu, Svetlana artık yardım etme isteği ile savaştan uzak durma gerekliliği arasında kalmazdı, ben ise artık Zavulon'un yüzüne gülümseyebilirdim.

Ama güçleri kendiliğinden ortaya çıkmış olan bu yalnız adamı, böylesine büyük bir şehirde nasıl bulabilirlerdi? Birden parlayıp sonra tekrar sakinleşen. Bir cinayetten diğerine, Kötülük üzerinde kazanılan anlamsız bir zaferden bir başka zafere koşan. Ve eğer bu

katil, Karanlık Varlıklar tarafından gerçekten tanınıyorsa, bu, büyük patronlar tarafından saklanan bir sırdı.

Burada zamanını boşa harcayan Karanlık Varlıklar tarafından değil.

Büyük bir nefretle etrafıma bakındım.

Bu gerçek değildi!

Kolaylıkla öldürdüğüm güvenlik görevlisi. Bizim gözlemcilerle hiç çekinmeden tartışan bu üçüncü sınıf büyücü. Ve bağıran iki genç adam:

"Tsvetnoy Bulvarı kontrol edildi!

"Polezhaevskaya Caddesi gözetim altında!"

Evet, burası bir idari merkezdi. Ve beni, şehirde avlamaya çalışan acemi Karanlık Varlıklar kadar amatör bir yerdi. Evet, ağ oluşturulmuştu ama hiç kimse buradaki boşluklarla ilgilenmiyordu. Kuşatmadan ne kadar kaçarsam ve bu işi ne kadar berbat edersem, bu, Karanlık'ın o kadar hoşuna gidiyordu. Tabii ki stratejik olarak. Svetlana buna dayanamazdı, kontrolünü kaybederdi. Yardım etmeye çalışırdı çünkü içinde büyüyen Güç'ü hissedebilirdi. Hiç kimse onu engelleyemezdi –en azından doğrudan. Ve en sonunda öldürülürdü.

"Volgograd Caddesi de..."

Şimdi burada hemen onların boğazını kesebilir ya da onları öldürebilirdim! Hepsini! Onlar, Karanlık'ın işe yaramazları, kaybedenleri, hiçbir umudu olmayan ya da bir sürü hatası olan aptallarıydı. Karanlık Varlıklar onlar için üzülmezlerdi çünkü onlar sadece yollarını kapatan bir engeldi. Gündüz Nöbeti –bazen Gece Nöbeti'nin dönüştüğü gibi– düşkünler evi değildi. Gündüz Nöbeti tüm fazlalıklardan kurtulmuştu. Aslında, bu işi onlar için genellikle biz yapardık; bir koz verip dengeyi değiştirmek için müdahale izni alarak.

Ve beni Ostankino Binası'na yönlendiren Alacakaranlık figürü de Karanlık'ın başka bir ürünüydü. Savaşmam gereken yeri bulamama ihtimalime karşı oluşturulan bir sigorta.

Ama gerçek eylem, tek bir Karanlık Varlık tarafından ayarlanmıştı.

Zavulon.

Bana karşı en ufak bir kızgınlık bile hissetmemişti. Tabii ki hissetmemişti. Böyle ciddi bir oyunda, bu kadar karışık ve zararlı duygular ne işe yarardı ki? Kahvaltıda benim gibilerden düzinelerce yiyordu ve onları tahtadan silmek için kendi piyonlarını feda ediyordu.

Bu oyunu bitirmeye ve final maçını oynamaya ne zaman karar vermişti?

"Ateşin var mı?" diye sordum, bira bardağını bırakıp barın üzerinde duran sigara paketini alırken. Birisi bunu unutmuş olmalıydı, belki panikle kaçan restoran çalışanlarından biri, belki de Karanlık Varlıklar'dan.

Yavru Kaplan'ın gözleri ışıldamış, kasları gerilmişti. Büyücü kadının her an savaşta kullandığı şekline dönüşebileceğini fark ettim. Düşmanının enerjisini de hesaplamış olmalıydı. Yavru Kaplan, başarma şansımızın yüksek olduğunu biliyordu.

Ama buna gerek yoktu.

Yaşlı, üçüncü sınıf Kara Büyücü Ronson marka çakmağını gelişigüzel uzattı. Çakmak melodik bir tıklama sesi çıkardı ve parıltılı bir ateşle yandı.

Kara Büyücü konuşmaya devam etti:

"Karanlık'ı sürekli olarak ikili oynamakla ve kasıtlı provakasyon yapmakla suçlamanızın tek bir sebebi var: hayatta kalmaya uygun olmadığınızı gizlemek. Dünyayı ve onun kurallarını anlamadaki başarısızlığınızı. İnsanları anlamadaki başarısızlığınızı! Karanlık Varlıklar tarafından yapılan teşhislerin çok daha doğru olduğu kabul edilince, sizin ahlakınız ne hale gelecek? Tüm yaşam felsefeniz? Hı?"

Bir sigara yaktım, kafamı salladım ve çıkışa doğru yürümeye başladım. Yavru Kaplan şaşkın gözlerle bana bakıyordu. Benim buradan neden ayrıldığımı kendiniz bulun.

Ben buradan öğrenebileceğim her şeyi zaten biliyorum.

Ya da birçoğunu.

Burnunu defterine yapıştırmış olan, kısa saçlı, gözlüklü genç adama doğru eğildim ve hızlı bir şekilde sordum:

"En son hangi bölgeler kapatılıyor?"

"Botanik Bahçesi ve WDNCh," diye cevap verdi, kafasını bile kaldırmadan. Ekrandaki göstergeler aşağı yukarı gidip gelmeye devam ediyordu. Karanlık Varlık talimatları bildiriyor ve Moskova haritasındaki kırmızı noktaları hareket ettirirken, kendi gücünden keyif alıyordu. Onu, bu işlemden uzaklaştırmak, sevdiği kızdan ayırmaktan bile daha zordu.

Ama buna rağmen sevmenin nasıl bir duygu olduğunu da biliyorlardı.

"Teşekkürler," dedim, yanan sigaramı dolu kül tablasının içine atarken. "Çok yardımcı oldunuz."

"Önemli değil," dedi operatör, etrafına bile bakmadan. Dilini dışarıya çıkardı ve haritanın üzerine bir kırmızı nokta daha koydu: ava çıkan, rütbesiz bir Karanlık Varlık daha. Bundan neden bu kadar memnun oluyorsun, seni aptal? Gerçek güçlere sahip olan Karanlık Varlıklar senin haritanın üzerinde asla görünmeyecek. Eğer gücünü tatmin etmek istiyorsan oyuncak askerlerle oynaman daha iyi olur.

Sarmal şeklindeki merdivenden indim. Buraya gelirken hissettiğim bütün öfke –ölme ya da öldürme kararlılığı– ortadan kaybolmuştu. Ameliyat masasında yatan hastasını kaybetmeye başlayan bir cerrahın ellerinin titremesinin kesilmesi gibi, savaştaki bir askerin de belli bir noktada buz gibi bir sakinliğe bürüneceğinden eminim.

Senin düşündüğün seçenekler nelerdi, Zavulon?

Etrafımda daralan ağın içinde debelenmeye başlayıp çıkan kargaşa sonucunda Aydınlık ve Karanlık Varlıklar'ın hepsinin dikkatini üstüme çekerim, özellikle de Svetlana'nın.

Bu değil.

Teslim olurum ya da yakalanırım, sonra uzun, yavaş ve yorucu bir süreç başlar. Svetlana'nın çılgın patlayışıyla sonlanan bir mahkeme.

Bu değil.

Sizin idari merkez ajanlarıyla kavga eder ve onların hepsini öldürürüm ama yerden üç yüz metre yukarıda kapana kısılırım. Ve Svetlana hızlı bir şekilde binaya doğru koşar.

Bu da değil.

İdari merkezin etrafında dolanırım, hiç kimsenin Canavar hakkında bir şey bilmediğini anlarım ve zamana oynarım.

Bu bir ihtimal.

Halka giderek daralıyordu, bunu farkındaydım. Önce, Moskova çevre yolunda yer alan bölgeler kapatılmış, sonra da şehir bölgelere ayrılmış ve ana ulaşım güzergâhları kapatılmıştı. Henüz gözetim altına alınmamış bölgelere hızlıca bakıp saklanacak bir yer bulmak için hâlâ geç kalmış sayılmazdım. Patronun bana vermiş olduğu tek nasihat, Gece Nöbeti, Canavar'ı bulana kadar dayanmam gerektiğiydi

Beni, geçen kış küçük bir tartışma yaşadığımız bölgede sıkıştırmış olman, bir tesadüf değil, öyle değil mi, Zavulon? Hatırlayamıyorum ama yine de anılarımın etkisi altında kalarak hareket ediyorum.

Gözlem platformu şu anda boştu. Bomboş. Son ziyaretçiler de gitmişlerdi. Ayrıca binada hiçbir personel de kalmamıştı –sadece, benim görevlendirdiğim adam merdivenin en üst basamağında duruyor ve elinde silahını tutarak öfkeli bakışlarla aşağıya doğru bakıyordu.

"Artık kıyafetlerimizi değiştirebiliriz," dedim. "Aydınlık sana teşekkür ediyor. Konuşmuş olduğumuz her şeyi daha sonra unuta-

caksın. Evine gideceksin. Ve bugünü de, tıpkı dün gibi, sıradan bir gün olarak hatırlayacaksın. Hiçbir şey olmamış gibi."

"Hiçbir şey olmamış gibi!" dedi adam, kıyafetlerini çıkarırken, sevinçli bir ses tonuyla. İnsanları Aydınlık'a ya da Karanlık'a yöneltmek son derece kolaydı ama en çok gerçek benliklerine döndükleri zaman mutlu oluyorlardı.

BÖLÜM 6

Kuleden çıkınca bir an duraksadım, ellerimi ceplerime soktum, projektörlerin gökyüzünde parlayan ve güvenlik gişelerini hafifçe aydınlatan hüzmelerine bakarak bir süre öylece durdum.

İki Nöbet ya da iki Nöbet lideri arasında oynanan bu oyunda anlayamadığım sadece iki şey vardı.

Alacakaranlıkta gördüğüm ölmüş o Diğer kimdi ve kimin tarafındaydı? Beni uyarmış mıydı yoksa korkutmaya mı çalışmıştı?

Ve çocuk, Egor – onunla karşılaşmam gerçekten bir tesadüf müydü? Ve eğer tesadüf değilse, karşılaşmamız sadece kaderin bir oyunu muydu yoksa Zavulon'un yaptığı başka bir hamle miydi?

Alacakaranlık sakinleri hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Belki de Gesar'ın kendisi bile hiçbir şey bilmiyordu.

Ama en azından Egor hakkında bir şeyler düşünebilirdim.

Egor henüz dağıtılmamış bir karttı. Belki küçük bir karttı ama tıpkı hepimiz gibi o da bir kozdu. Ayrıca küçük kozların da kendine özgü faydaları vardı. Egor çoktan Alacakaranlık'a girmişti – ilki, beni görmeye çalıştığında; ikincisi ise vampirden kaçtığında olmuştu. Dürüst olmak gerekirse, çok da iyi bir el değildi. Her iki seferde de, onu yöneten korku olmuştu; bu da onun geleceğinin belirlenmiş olduğu anlamına geliyordu. Sıradan insanlarla Diğerleri arasındaki çizgide birkaç yıl daha oyalanabilirdi ama yolu onu Karanlık Varlıklar'a götürdü.

Gerçek, gözlerinden daha iyi anlaşılıyordu. Daha da fazlası, o bir Karanlık Varlık'tı. Bu onu, diğer iyi çocuklardan ayıracak en ufak bir fark yaratmıyordu. Eğer ben hayatta kalırsam, onunla her karşılaştığımda ona kimlik sormak zorunda olacaktım ya da kendiminkini göstermek.

Zavulon muhtemelen onu etkileyebilirdi. Onu, benim daha önce bulunduğum yerlere göndererek. Bu da bana, Zavulon'un benim nerede olduğumu hissetme konusunda hiçbir zorluk çekmeceğini hatırlatıyordu. Ama buna hazırlıklıydım.

Ama "tesadüfi" karşılaşmamızın bir anlamı olup olmadığını hâlâ bilmiyordum!

Karanlık bilgisayar operatörünün verdiği bilgiye göre, WDNCh bölgesi henüz aranmamıştı. Bu cümleden çocuğu bir şekilde kullandıkları anlamını çıkarabilirdim – evinde saklanarak ya da yardım almak için onu göndererek. Belki de Egor'un evine gidebilirdim. Öyle değil mi?

Çok karışık. Hem de çok. Her durumda beni kolayca ele geçirebilirlerdi. Bir şeyi gözden kaçırıyordum, son derece önemli bir şeyi.

Caddeye doğru yürüdüm ve bir daha Karanlık Varlıklar'ın sahte idari merkezine bakmadım. Koruma görevindeki büyücünün şu anda televizyon binasının ayaklarının yakınında bir yerlerde uzanan paramparça olmuş bedenini neredeyse tamamen unutmuştum. Ne yapmamı istiyorlardı? Ne? Önce bunu anlamam gerekiyordu.

Yem gibi davran. Gündüz Nöbeti tarafından yakalan. Öyle bir şekilde yakalan ki herkes senin suçlu olduğuna emin olsun. Ama bu zaten çoktan gerçekleşti.

Ama bundan sonra Svetlana kendini kontrol edemezdi. Biz, onu ve anne babasını koruyabilirdik. Yapamayacağımız tek şey, onun kararlarına müdahale etmekti. Ve eğer beni kurtarmaya, Gündüz Nöbeti'nin zindanlarından çıkarmaya ya da Mahkeme'den kaçır-

maya çalışırsa öldürülürdü. Hemen ve hiç tereddütsüz. Tüm oyun planlanmıştı, bu yüzden Svetlana yanlış bir adım atabilirdi. Bu oyun uzun zaman önce, Kara Büyücü Zavulon, Usta Kadın Büyücü'nün imgesini gelecekte gördüğünde hazırlanmış ve bu rolü oynamak benim kaderime yazılmıştı. Tuzaklar önceden ayarlanmıştı. Birincisi başarısız olmuştu. İkincisi ise şu anda doyumsuz ağzını kocaman açmış bekliyordu. Belki üçüncü bir tuzağın olma ihtimali de vardı.

Ama büyü güçlerini henüz ortaya çıkarmamış olan küçük çocuk tüm bunlara nerede dâhil olmuştu?

Durdum.

Egor Karanlık'tı, öyle değil mi?

Peki, Karanlık Varlıklar'ı öldüren kim? Gelişmek istemeyen zayıf, deneyimsiz Karanlık Varlıklar'ı?

Önümde çözülmesi gereken bir problem daha vardı. Peki, bunun anlamı neydi?

Bilmiyordum. Ama çocuğun kaderine terk edildiğini ve metrodaki karşılaşmanın bir tesadüf olmadığını biliyordum. Bunu şimdi çok açık görebiliyordum. Yine bir önsezi deneyimi yaşıyor olmalıydım ya da yapbozun bir parçası daha yerine oturmuştu.

Egor ölebilirdi.

O anda istasyonda bana nasıl baktığım hatırladım; bir şeyler sormak istiyor, aynı anda da küfür ediyordu. Ve iki Nöbet hakkındaki gerçekleri –onun çok daha önceden gördüğü– haykırıyordu. Sonra arkasını dönüp trene doğru koştuğu ânı hatırladım.

"Seni koruyacaklar, öyle değil mi? Nöbetin?"

"Deniyorlar."

Tabii ki deniyorlardı. Sonuna kadar Canavar'ı aramaya devam edeceklerdi.

Cevap buydu!

Birden durdum ve kafamı tuttum. Aydınlık ve Karanlık, nasıl bu kadar salak olabilirdim? Nasıl böyle acemi?

Canavar hayatta olduğu sürece bu tuzağı kuramazlardı. Beni, Aydınlık Taraf'ın izinsiz avlanan psikopat avcısı gibi göstermek yeterli değildi. Gerçek Canavar'ı da öldürmeleri gerekiyordu.

Karanlık Varlıklar onun kim olduğunu biliyorlardı ya da en azından Zavulon biliyordu. Ve bundan daha da önemlisi, onu kontrol edebiliyorlardı. Kurbanları, onun önüne atıyorlardı, özellikle de kendi üyelerinden fayda görmediklerini. Ve Canavar için şu an olanlar kahramanca bir olaydan başka bir şey değildi – Karanlık'a karşı yapılan savaşa tamamen dâhil olmuştu. Ona her yerde Karanlık Varlıklar denk geliyordu: önce kadın bir şekil değiştiren, sonra restorandaki Kara Büyücü ve şimdi de çocuk. Bütün dünyanın çıldırdığını, Kıyamet'in çok yaklaştığını ve Karanlık güçlerin dünyayı ele geçirdiğini düşünüyor olmalıydı. Onun yerinde olmayı hiç istemezdim.

Kadın şekil değiştiren, Karanlık Varlıklar'ın bize bir itirazda bulunmaları ve kimin tehdit altında olduğunu ispatlayabilmeleri için öldürüldü.

Kara Büyücü ise geriye kalan en son boşluğu da kapatıp bana yasal bir suçlama yapabilmek ve beni tutuklatmak için öldürüldü.

Egor da kendisine düşen rolü oynadıktan sonra Canavar'dan kurtulmak için öldürülmek zorundaydı. Böylece Karanlık Varlıklar son dakikada müdahale edebilecekler ve Canavar'ı, ölü bedenin yanında dururken yakalayacaklardı. Direnmeye ve kaçmaya çalıştığında ise onu öldüreceklerdi. Canavar, bizim kurallara göre savaştığımızı anlamıyordu. Hiçbir zaman teslim olmayacaktı ve daha önce adını bile duymadığı bir Gündüz Nöbeti ajanının verdiği talimatları da reddedecekti.

Canavar öldüğünde ise bana hiçbir çıkış yolu kalmayacaktı. Ya hafızamın ifşa edilmesine izin verecektim ya da Alacakaranlık'ı terk edecektim. İki şekilde de Svetlana'nm tepesi atacaktı.

Ürperdim.

Soğuktu. Çok soğuk. Kışın artık tamamen gittiğini düşünmüştüm ama sanırım bu sadece bir temenniydi.

Elimi kaldırdım ve yoldan geçen ilk arabayı durdurdum. Şoförün gözlerine baktım ve şöyle dedim:

"Gidelim..."

Bu etki öylesine güçlüydü ki, şoför nereye gideceğimizi bile sormamıştı.

Dünya sona yaklaşıyordu.

Bir şeyler değişmiş, hareket etmeye başlamış, eski gölgeler canlanmış, eski dillerdeki çoktan unutulmuş kelimeler tekrar kullanılmaya başlamıştı. Sanki bir sarsıntı dünyayı yerinden oynatmıştı.

Dünyanın üzerine Karanlık doğuyordu.

Maksim balkonda sigara içiyor, bir yandan da Lena'nın şikâyetlerini dinliyordu. Bu, Maksim kurtardığı kızı metro istasyonuna bıraktığından beri saatlerdir böyle devam ediyordu. Kendisi hakkında hayal ettiğinden bile çok daha fazla acı gerçek öğrenmişti.

Bir çift uzun bacak ve küçük bir yüz uğruna vurulma tehlikesini göze alan bir aptal ve zampara olduğu iddiası, Maksim'in tahammül edebildiklerinden biriydi. Karısının yanında fingirdek bir fahişeyle flört eden bir aşağılık olduğu iddiası ise gerçekten hayal gücü gerektiriyordu. Çünkü beklenmedik yolcusuyla yalnızca birkaç kelime konuşmuştu.

Ve Lena şimdi gerçekten saçmalıyordu. Maksim'in beklenmeyen iş gezilerini ve eve sarhoş –oldukça sarhoş– geldiği iki günü araştırmaya başlamıştı. Kaç metresi olduğuyla ilgili tahminlerde bulunuyor, aptallığı ve iradesizliğiyle ilgili yorumlar yapıyor ve bu zaaflarının, iyi bir kariyer yapmasını ya da ailesine saygın bir hayat sunmasını nasıl engellediğinden bahsediyordu.

Maksim omuzlarının üzerinden Lena'ya doğru baktı.

Lena ayağa bile kalkmamıştı, bu gerçekten tuhaftı. Büyük, Panasonic marka televizyonun önünde duran deri koltukta oturuyor ve çok dürüst bir şekilde konuşuyordu.

Bunlar onun gerçek düşünceleri miydi?

Maksim'in metres haremine sahip olduğu? Kızı, havada vızıldayan kurşunlardan korumak için değil de sadece güzel bir vücudu olduğu için kurtardığı? Artık kötü ve fakir bir hayatları olduğu? Ama üç yıl önce güzel bir daire alıp son derece şık bir şekilde döşedikten sonra Noel için Fransa'ya gittikleri?

Karısının ses tonundan, kendinden son derece emin olduğu anlaşılıyordu. Sesi suçlama doluydu. Sesi acı doluydu.

Maksim sigarasını balkondan aşağıya attı ve geceye doğru baktı.

Karanlık... Karanlık ilerliyordu.

Restoranın tuvaletinde bir Kara Büyücü öldürmüştü. Evrensel kötülüğün en iğrenç oluşumlarından birini, Kötülük'ün ve korkunun taşıyıcısı olan bir adamı. Etrafındaki insanlardan enerji alan, beyazı siyaha, aşkı ise nefrete dönüştürerek diğer insanların ruhunu kontrol altına alan bir Kara Büyücü'yü. Maksim dünya karşısında her zaman olduğu gibi yalnızdı.

Ama daha önce böyle bir olay olmamıştı. İki gün art arda hiç şeytanın döllerine denk gelmemişti. Ya hepsi iğrenç, kokuşmuş yuvalarından dışarıya çıkmışlardı ya da Maksim'in görüşü giderek keskinleşiyordu.

Tıpkı şimdiki gibi.

Maksim onuncu kattan bakarken, gecenin şehre yayılmış olan ışıklarını görmüyordu. Onlar diğer insanlar içindi. Kör ve güçsüz insanlar için. O, yerde asılı duran küçük, yoğun bir Karanlık bulutu görüyordu. Çok yüksek değildi, on ya da on iki kat yüksekliğindeydi.

İşte şimdi Karanlık'm başka bir dışa vurumunu daha görüyordu.

Her zamanki gibi. Her zaman olduğu gibi. Ama neden böyle sık olmaya başlamıştı? Neden art arda oluyordu? Bu üçüncüydü! Yirmi dört saat içinde üçüncü kez oluyordu!

Karanlık parıldıyor, dalgalanıyor ve hareket ediyordu. Karanlık canlıydı.

Lena ise Maksim'in hataları hakkında bıkkın, berbat bir ses tonuyla söylenmeye devam ediyordu. Sonra ayağa kalktı ve Maksim'in onu dinleyip dinlemediğinden emin olmak istiyormuş gibi balkon kapısına doğru yürüdü. Tamam, sorun yoktu. Lena en azından çocukları uyandırmıyordu... Tabii eğer uyuyorlarsa. Nedense Maksim bundan çok emin değildi.

Keşke Tanrı'ya gerçekten inanıyor olsaydı. Gerçekten... Ama her arınma işleminden sonra Maksim'i teselli eden zayıf inancından geriye neredeyse hiçbir şey kalmamıştı. Kötülük'ün giderek büyüdüğü bir dünyada Tanrı var olamazdı.

Ama keşke olsaydı. Ya da eğer Maksim'in ruhunda gerçek bir inanç kalmış olsaydı, burada, tozlu, ufalanmış betonun üzerinde dizlerinin üstüne çöker ve ellerini, yıldızların bile sessiz ve üzgün bir ifadeyle parıldadığı karanlık gökyüzüne doğru kaldırırdı. Ve şöyle haykırırdı: "Neden ben? Neden ben, Tanrım? Bu çok fazla, bu benim dayanabileceğimden çok daha fazla. Bu yükü benim omuzlarımdan al, sana yalvarıyorum, al! Senin ihtiyaç duyduğun kişi ben değilim. Ben çok zayıfım!"

Ama sızlanmanın faydası yoktu. Tanrı, bu yükü onun omuzlarından almamıştı. Önündeki siyah alev giderek daha da parlıyordu. Karanlık'ın yeni kamçısı.

"Üzgünüm, Lena," dedi, odaya girerken. "Dışarı çıkmam gerek."

Lena birden sustu. Kızgınlık ve öfkeyle dolu olan gözleri ürkütücü görünüyordu.

"Hemen döneceğim." Maksim sorulardan kaçabileceğini umut ederek hızlı bir şekilde kapıya doğru yürümeye başladı.

"Maksim! Maksim, bekle!"

Lena'nm hakaret sürecinden, yakarışa geçişi çok hızlı olmuştu. Maksim'in hemen arkasından fırladı, onu kolundan yakaladı ve yüzüne baktı – umutsuz ve perişan bir haldeydi.

"Özür dilerim, affet beni... Öylesine korktum ki... Söylediğim bütün aptalca şeyler için özür dilerim, Maksim!" Maksim karısına baktı; Lena bir anda sakinleşmiş, bütün siniri gitmişti. Ahlaksız, alçak kocasının evden gitmesini engellemek için her şeyini verebilirdi. Lena gerçekten onun yüzünde bir şeyler görmüyor muydu? Eve gelirken, içine düştükleri yeraltı dünyası çatışmasından bile çok daha korkutucu bir şey?

"Gitmene izin vermeyeceğim! Hiçbir yere gitmene izin vermeyeceğim! Gecenin bu saatinde..."

"Bana bir şey olmayacak," dedi Maksim, usulca. "Sessiz ol, çocukları uyandıracaksın. Ben hemen döneceğim."

"Kendini düşünmüyorsan, en azından çocukları düşün! Beni düşün!" dedi Lena, yöntemini değiştirerek. "Ya arabanın plakasını hatırlarlarsa? Ya o kaltağa bakmak için buraya gelirlerse? O zaman ben ne yapacağım?"

"Buraya hiç kimse gelmeyecek." Her nedense Maksim bu söylediğinin doğru olduğunu biliyordu. "Gelseler bile kapı çok sağlam. Ve sen kimi arayacağını biliyorsun, Lena. Geçmeme izin ver."

Lena kollarını sonuna kadar açıp kafasını geriye doğru atarak kapının girişinde öylece donakalmıştı. Gözlerini, sanki Maksim'in ona vuracağını düşünüyormuş gibi kısmıştı.

Maksim, karısını yanağından nazikçe öptü ve onu yolundan çekti. Onun koridora doğru gidişini izlerken, Lena'nm yüzünde tamamen şaşkın bir ifade vardı. Kızının odasından korkunç, gürültülü bir mü-

zik sesi geliyordu. Uyumamıştı, onların öfkeli seslerini –Lena'nın sesini– bastırmak için müzik setini açmıştı.

"Gitme!" diye fısıldadı, Lena yalvararak.

Maksim, gerekli olan her şeyin cebinde olup olmadığını kontrol ederek ceketini giydi.

"Sen hiçbirimizi düşünmüyorsun!" dedi Lena, kısık bir ses tonuyla, konuşurken hiç hareket etmiyordu, artık hiçbir umudu kalmamıştı. O sırada kızının odasından gelen müziğin sesi biraz daha açılmıştı.

"Bu doğru değil," dedi Maksim sakin bir tavırla. "Şu anda düşündüğüm kişi sensin. Seninle ilgileniyorum."

Asansörü beklemek istemiyordu, karısının son haykırışı duyulduğunda Maksim çoktan bir kat aşağıya inmişti. Bu hiç beklenmedik bir durumdu – Lena ailevi meseleleri herkesin önünde tartışmaktan hoşlanmazdı, asla kapının girişinde bağırmazdı:

"Keşke bizi sevseydin, sadece ilgilenmeseydin!"

Maksim omuzlarını silkti ve daha hızlı yürümeye başladı.

Burası benim geçen kış durduğum yerdi.

Her şey aynıydı: tenha ara sokak, arkamdaki arabaların gürültüsü, sokak lambalarının soluk ışıkları. Sadece biraz daha soğuktu. Ve her şey daha sade ve daha belirgin görünüyordu, ben de ilk devriyesine çıkan genç Amerikan polisi gibiydim.

Kanunları uygula. Kötülük'ü ele geçir. Masumları koru.

Her şey, on iki ya da yirmi yaşında olduğumuz zamanlardaki gibi sade ve belirgin olabilseydi, ne güzel olurdu. Dünyada sadece iki renk olsaydı: siyah ve beyaz. Ama Amerikan bayrağının temsil ettiği idealler arasında yetişmiş, en dürüst ve temiz kalpli polis bile er ya da geç, sokaklarda Karanlık ve Aydınlık'tan daha fazlası olduğunu anlamak zorundadır. Uzlaşmalar, ayrıcalıklar, anlaşmalar var. İspiyoncular, tuzaklar, tahrikler. Er ya da geç, kendi tarafınıza ihanet

etmek zorunda kalacağınız, bir paket eroini başkalarının ceplerine saklayacağınız ve insanların böbreklerine vuracağınız – dikkatlice, hiçbir iz bırakmadan– zaman gelir.

Tüm bu basit kurallar uğruna.

Kanunları uygula. Kötülük'ü ele geçir. Masumları koru.

Ben de tüm bunları kabul etmek zorundaydım.

Ayağımla bir gazete parçasını sürükleyerek dar, taş sokağın sonuna kadar yürüdüm. Burası talihsiz vampirin küle dönüştürüldüğü yerdi. O, gerçekten çok talihsizdi; yaptığı tek yanlış, âşık olmaktı. Bir vampire değil sıradan bir insana ama kendi kurbanına, kendi yemeğine.

Burası vampir kıza –Gece Nöbeti'nin vampirlere yem ettiği– votka atıp yüzünü haşladığım yer.

Karanlık Varlıklar bu kelimeyi tekrarlamayı ne kadar da seviyorlar: "Özgürlük!" Biz ne sıklıkta kendimize özgürlüğün de sınırları olduğunu itiraf ediyoruz?

Ama muhtemelen olması gereken buydu. Özellikleri bakımından farklı, istekleri bakımından ise aynı oldukları sıradan insanların arasında yaşayan Karanlık ve Aydınlık Varlıklar için. Hayatı, meydan okuyarak değil kurallara göre yaşamayı seçenler için.

Ama bir kez Karanlık ile Aydınlık'ın arasında duran nöbetçilerin bulunduğu görünmez sınır çizgisine ulaşırsanız...

İşte o zaman bu bir savaştır. Ve savaş her zaman suçtur. Her savaşta sadece kahramanlık ve fedakârlık değil ihanet ve kalleşlik de vardır. Aksi takdirde savaşı sürdürmek mümkün değildir. Ya da daha başlamadan kaybetmişsiniz demektir.

Peki, tüm bunlar ne içindi? Orada uğruna savaşılacak ne vardı? Sınır çizgisinde, ortada, Karanlık ile Aydınlık arasında dururken bana savaşma hakkını veren şey neydi? Benim vampir komşularım vardı! Asla hiç kimseyi öldürmemişlerdi – en azından Kostya öldürmemişti.

Sıradan insanlar, onların saygın kişiler olduklarını düşünüyorlardı. Eğer onları hareketleriyle yargılayacak olursak, patrondan ya da Olga'dan çok daha dürüst olduklarını görürüz.

Sınır çizgisi nerede? Haklı çıkma noktası nerede? Bağışlanma noktası nerede?

Cevapları bilmiyordum. Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu, kendime bile. Eski inançların ve kaidelerin akıntısına kapılmıştım. Arkadaşlarım, Gece Nöbeti saha ajanları durmadan nasıl savaşabiliyorlardı? Bu yaptıklarına nasıl bir açıklama getiriyorlardı? Bunu da bilmiyordum. Ama onların çözümleri de zaten bana yardımcı olamazdı. Karanlık Varlıklar'ın sloganlarının da söylediği gibi, burada herkes tek başınaydı.

Ve en kötüsü de eğer anlamayı başaramazsam, eğer bu sınır çizgisini bulamazsam ölüme mahkûm edilecek olmamdı. Ve sadece ben değil. Svetlana da ölürdü. Patronunu kurtarmak için bu umutsuz girişimde bulunurdu. Sonra da Moskova Nöbetleri'nin bütün bünyesi çökerdi.

"Çünkü demirhanede tek bir çivi yoktu..."[39]

Elimi, kirli, tuğla duvara dayayarak bir süre öylece durdum. Bir şeyleri tekrar tekrar düşünüyor ve bir cevap bulmaya çalışıyordum.

Ama bulamamıştım.

Bu da kaderin olduğu anlamına geliyordu.

Sessiz, küçük avluyu geçerek "sütunların üstünde duran eve" doğru yürüdüm. Bu Sovyet gökdelenlerini gördükçe tuhaf bir ümitsizliğe kapılıyordum. Bunun özel bir sebebi yoktu ama bu his son derece belirgindi. Daha önce terk edilmiş köylerin ve harap olmuş

39 Yazar, demirhanesinde hiç çivi olmadığı için, atın ayağındaki nalı çivileyemeyen bir nalbantın, tüm ülkenin çöküşüne sebep olduğunu anlatan bir Rus halk öyküsüne atıfta bulunmaktadır. (ç. n.)

tahıl ambarlarının önünden trenle geçerken de aynı şeyi hissetmiştim. Boşa giden bir çaba hissi... Havada boşa giden sert bir yumruk...

"Zavulon," dedim. "Eğer beni duyabiliyorsan..."

Sakinlik. Moskova gecelerinin her zamanki sakinliği – arabaların motorları uğulduyor, pencerelerin, boş caddelerin ardından müzik sesleri geliyordu.

"Her ihtimali hesaplamış olmanın imkânı yok," dedim. "İmkânı yok. Yolda her zaman çatallar vardır. Gelecek önceden belirlenemez. Bunu biliyorsun. Ben de biliyorum."

Sağıma ya da soluma bakmadan, trafiğe dikkat etmeden yolun karşısına geçtim. Ben görevdeydim, öyle değil mi?

Dışlanma alanı.

Tramvay durmaya çalışırken raylardan tiz bir ses çıkıyordu. Arabalar fren yapıyor ve benimle birlikte bu boş alanın etrafından geçiyorlardı. Benim için şu anda aylar önce çatısında savaştığımız bu ev, karanlık ve insan gözünün göremediği enerjinin parlak ışıltısı dışında hiçbir şey yoktu.

Ve çok az kişinin görebildiği bu güç giderek artıyordu.

Ben haklıydım, burası kasırganın merkeziydi. Beni buraya mı yönlendirmeye çalışıyorlardı? Harika. İşte şimdi ulaşmıştım. Bu utanç verici, küçük mağlubiyeti hiç unutmadın değil mi, Zavulon? Kölelerinin gözü önünde nasıl tokat yediğini unutmadın değil mi?

Tüm büyük amaçları dışında –bunların, onun için büyük olduğunu anlamıştım– Kara Büyücü'nün üzerine titrediği çok önemli bir isteği daha vardı. Bir zamanlar sıradan bir insanlık zaafıydı ama şimdi Alacakaranlık onu inanılmaz bir şekilde artırıyordu.

İntikam. İntikam isteği.

Tekrar savaşmak. Ve savaşın sonunda yumruğunu havaya kaldırmak.

Bu, Aydınlık ya da Karanlık bütün Usta Büyücüler'in sahip olduğu bir özelliktir, sıradan savaşlardan sıkılırlar, farklı zaferler kazanmak isterler. Rakiplerinin gururunu kırmak için. Basit zaferlerden zevk almazlar, bunlardan zaten bir sürü kazanmışlardır. Büyük karşılaşmalar bitmek bilmeyen bir satranç oyununa dönüşür. Tıpkı Gesar'ın –Aydınlık'ın büyücüsü– başka birinin görüntüsüne bürünüp Zavulon'la alay ettiği gibi.

Ama benim için bu karşılaşma hâlâ bir oyuna dönüşmemişti.

Ve belki tam bu noktada da benim şansım gizliydi.

Tabancamı kılıfından çıkardım ve emniyet kilidini açtım. Sanki dalış yapacakmışım gibi derin, çok derin bir nefes aldım. Zamanı gelmişti.

Maksim bu kez çok hızlı olacağını hissedebiliyordu.

Bütün bir geceyi bekleyerek geçirmezdi. Bu avı takip etmek için saatler harcamazdı. Bu seferki ilhamın ışıltısı çok parlaktı. Bu sadece düşman bir yaratığın var olduğu hissi değildi, bu kez hedefe giden yol da çok açıktı.

Arabayı, Galuşkin ve Yaroslavskaya Caddeleri'nin birleştiği kavşağa kadar sürdü ve yüksek bir binanın avlusuna park etti. Sonra yavaşça binanın içine doğru süzülen, parlak siyah aleve baktı.

Kara Büyücü oradaydı. Maksim, onun sıradan bir insan olduğunu hissediyor ve onu neredeyse görebiliyordu. Erkekti. Güçleri zayıftı. Kurt adam, vampir ya da karabasan değildi. Tam olarak bir Kara Büyücü'ydü. Güç seviyesi oldukça düşüktü, herhangi bir soruna sebep olmazdı. Sorun başka bir şeydi.

Maksim bu olayların, bu kadar sık devam etmemesi için sadece dua edebilirdi. Her gün Karanlık yaratıkları öldürmek onu sadece fiziksel olarak zorlamıyordu. Hançerin, Maksim'in düşmanının kalbini delip geçtiği an çok korkunçtu. Her şeyin titremeye ve sallanmaya

başladığı, renklerin ve seslerin yavaşça yok olduğu ve her şeyin yavaş hareket etmeye başladığı o anda... Eğer bir gün yanılırsa, o zaman ne yapardı? İnsan ırkının düşmanı olmayan, sıradan birini öldürürse? Bilmiyordu.

Ama bunun için yapabileceği hiçbir şey yoktu; çünkü o, bu kocaman dünyada Karanlık Varlıklar'ı sıradan insanlardan ayırabilen tek kişiydi. Çünkü o, eline Tanrı, kader ve şans tarafından silah verilen tek kişiydi.

Maksim tahta hançerini çıkardı ve hafif bir üzüntüyle oyuncağına baktı, kafası karışmış gibiydi. Bu hançeri oyan ve ona, bu şatafatlı "misericorde"[40] ismini veren tek kişi o değildi.

Maksim ve en yakın arkadaşı Petka, o zamanlar on iki yaşındalardı. Çocukken tek arkadaşı oydu; aslında bütün hayatı boyunca edindiği tek arkadaştı – neden itiraf etmesin ki? Şövalyecilik oynarlardı ama bu çok uzun sürmemişti. Onlar çocukken, bilgisayar oyunlarının olmadığı dönemlerde, kendilerini eğlendirmelerinin birçok yolu vardı. Mahalledeki bütün çocuklar sadece kısa bir yaz tatili süresince bu oyunu oynamışlardı: kılıçları ve hançerleri oyarak dikkatli bir şekilde bütün güçleriyle birbirlerini kesme numaraları yapıyorlardı. Tahta bir kılıcın bile, birinin gözünü oyabileceğini ya da kanını akıtabileceğinin farkındalardı. Maksim ve Petka'nın her zaman karşıt taraflarda savaşmaları da gerçekten çok garipti. Belki Petka biraz daha küçük olduğu içindi. Belki de Maksim, ona sevgiyle bakan ve sanki âşıkmış gibi sürekli olarak arkasından gelen bir arkadaşa sahip olmaktan utanıyordu. O savaşların birinde Maksim, Petka'nın tahta kılıcını –arkadaşı pek de karşı koymadan– vurup yere düşürmüş, sonra da şöyle bağırmıştı: "Artık benim tutsağımsın!"

Ama sonra çok tuhaf bir olay oldu. Petka bu hançeri Maksim'e uzattı ve cesur şövalyenin, onu esir alıp küçük düşürmeden, bu

40 Ortaçağ'da kullanılan uzun, dar bir kılıç türü. (ç. n.)

hançerle canını alması gerektiğini söyledi. Bu bir oyundu, tabii ki sadece bir oyundu ama Maksim bu tahta hançerle numaradan vurmaya çalışırken bile içinde bir ürperti hissetmişti. Petka sadece bir an, beyaz, pis tişörtüne ramak kala duran hançere baktı, sonra da bakışlarını Maksim'e doğru çevirdi ve şöyle dedi: "Bunu bir hatıra olarak sakla."

Maksim bu tahta hançeri kabul ettiği için mutluydu. Bir ödül ve bir hediye. Ama bir sebepten ötürü onu bir daha hiç oyunda kullanmamıştı. Evde saklamış ve sanki bu beklenmedik hediyeden ve kendi duygusallığından utanıyormuş gibi onu unutmaya çalışmıştı. Ama onu asla unutmamıştı. Büyümüş, evlenmiş ve hatta ilk çocuğu bile büyümeye başlamıştı ama onu hiç unutmamıştı. Oyuncak silahı, çocukların fotoğraf albümleri, içinde saç olan zarfları ve diğer duygusal saçmalıklarıyla birlikte çekmecesinde duruyordu. Ta ki Maksim'in dünyadaki Karanlık'ı ilk fark ettiği ana kadar.

Sanki bu tahta hançer onu çağırıyordu. Ve sanki gerçek, acımasız, merhametsiz ve yenilmez bir silah olduğunu kanıtlamıştı.

Ama artık Petka yoktu. Daha gençken birbirlerinden ayrılmışlardı. Bir yıl, çocuklar için büyük bir fark demekti ama gençler için çok büyük bir boşluktu. Sonra hayat onları ayırmıştı. Ama hâlâ her karşılaşmalarında birbirlerine gülümseyip tokalaşıyorlardı. Hatta birkaç kez birlikte bir şeyler içip çocukluk günlerinden konuşmuşlardı. Sonra Maksim evlendi ve oradan taşındı, bu olaydan sonra bağlantılarını tamamen koparmışlardı. Fakat bu kış Maksim, annesinden, Petka hakkında tamamen tesadüf eseri bazı haberler duymuştu. Maksim, annesini akşamları düzenli olarak arıyordu, tıpkı iyi bir evladın yapması gerektiği gibi. "Petka'yı hatırlıyor musun? Çocukken ne kadar da iyi arkadaştınız, birbirinden ayrılmayan iki dost gibi..."

Hatırlıyordu. Ve böyle bir giriş konuşmasının nereye varacağını hemen anlamıştı.

Yüksek bir binanın çatısından düşerek ölmüştü. Gecenin o saatinde orada ne yaptığını da sadece Tanrı biliyordu. Belki intihar etmişti, belki de sarhoştu ama doktor sarhoş olmadığını söylemişti. Ya da belki de öldürülmüştü. Oldukça iyi maaş veren bir şirkette çalışıyordu, ailesine destek oluyor ve son model bir araba kullanıyordu.

"Muhtemelen uyuşturucu kullanıyordu," demişti, Maksim sert bir şekilde. Öylesine sert bir biçimde söylemişti ki annesi tartışmaya bile çalışmamıştı. "Sanırım öyle, her zaman biraz tuhaf bir çocuktu."

Kalbi ani bir acıyla kasılmamıştı. Fakat bir sebepten dolayı o akşam sarhoş oldu ve iki haftadır izini bulmaya çalıştığı kadını öldürdü. O kadın ki Karanlık güçlerini kullanarak erkekleri, sevdiği kadınlardan ayırıp nikâhlı eşlerine döndürüyordu. O yaşlı bir cadıydı, insanları birbirlerine yaklaştırıyor, sonra da ayırıyordu.

Petka gitmişti. Arkadaş olduğu çocuk yıllar önce gitmişti. Ve şimdi de yılda bir, hatta daha seyrek görüştüğü Pyotr Nesterov üç aydır ortalarda yoktu. Ama Maksim hâlâ Petka'nın verdiği hançeri saklıyordu.

Belki de onların bu garip çocukluk arkadaşlığının özel bir sebebi vardı.

Maksim tahta hançerini bir elinden diğer eline yuvarlayarak onunla oynuyordu. Neden yalnızdı? Neden yanında en azından omuzlarındaki yükü hafifletecek bir arkadaşı yoktu? Etrafta çok fazla Karanlık ve çok az Aydınlık vardı.

Bir sebepten ötürü, evden ayrılırken Lena'nın söylediği son cümleyi hatırlamıştı: "Keşke bizi sevseydin, sadece ilgilenmeseydin!"

"Ama bu aynı şey değil mi?" diye hemen karşılık vermişti, Maksim, zihnine.

Hayır, muhtemelen değildi. Ama aşkı İyilik'e değil de Kötülük'e karşı savaşmak olan bir adam ne yapardı?

Karanlık'a karşı, Aydınlık için değil.

Aydınlık için değil ama Karanlık'a karşı.

"Ben koruyucuyum," dedi Maksim kendi kendine, alçak bir sesle. Sanki bunu yüksek sesle söylemekten çekiniyor gibiydi. Sadece şizofrenler kendi kendilerine konuşurlardı. O, şizofren değildi, normal bir insandı. Normalden biraz daha iyi, dünyada sürünen bütün eski Kötülükler'i görüyordu.

Sürünüyorlar mıydı yoksa uzun, çok uzun zaman önce burayı yuvaları haline mi getirmişlerdi?

Ama bu çılgınlıktı. O kesinlikle kendinden şüphe duyamazdı. İnancının bir parçasını bile kaybederse rahatlar ve var olmayan yaratıkları aramaya başlardı; işte bu, onun sonu olurdu. O zaman tahta hançer artık karanlığı kovalayan, ışıltılı bir kılıç olmazdı. Başka bir büyücü, ateşiyle onu küle dönüştürür, bir cadı büyü yapar, bir kurt adam ise parçalara ayırırdı.

Koruyucu ve yargıç!

Tereddüt edemezdi.

Karanlık'ın siyah tülü birdenbire onuncu kattan aşağıya doğru hareket etmeye başlamıştı. Maksim'in kalp atışları giderek daha da hızlanıyordu: Kara Büyücü, kaderle olan randevusuna doğru geliyordu. Maksim arabadan indi ve hızlıca etrafına bakındı. İçindeki gizli şeyler, her zamanki gibi etraftaki seyircileri uzaklaştırmış ve savaş alanını temizlemişti.

Savaş alanı mıydı yoksa darağacı mı?

Koruyucu muydu yoksa yargıç mı?

Ya da bir cellât mı?

Ne fark ederdi? Aydınlık'a hizmet ediyordu!

Vücudunu çok tanıdık bir güç istila etmişti. Maksim, ellerini paltosunun cepleri üzerinde tutarak apartmanın girişine, asansörle aşağıya gelen Kara Büyücü'ye doğru yürüdü.

Hızlı olmalıydı, her şeyi çok hızlı halletmeliydi. Hava daha tam kararmamıştı. Birileri onu görebilirdi. Ve hiç kimse bu hikâyeye inanmazdı. Umut edebileceği en iyi şey akıl hastanesi olurdu.

Çağır. Adını söyle. Silahını çıkar.

Misericord. O koruyucu ve yargıçtı. Aydınlık'ın şövalyesi. Bir cellât değil!

Bu avlu savaş alanıydı, darağacı değil.

Maksim apartmanın girişinde durdu. Ayak seslerini duyuyordu. Kapı kilitlendi.

Kendini öyle kötü hissediyordu ki korku ve acı dolu bir çığlık atabilir, gökyüzüne bu kader ve hediye için lanetler yağdırabilirdi.

Kara Büyücü bir çocuktu.

Zayıf, siyah saçlı, son derece sıradan görünen –Maksim'in görebildiği Karanlık ışıltıları hariç– küçük bir çocuktu.

Ama neden? Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı. Maksim bir sürü kadın, erkek, genç, yaşlı öldürmüştü ama daha önce hiç, ruhunu Karanlık'a satan bir çocuğa denk gelmemişti. Bunu hiç düşünmemişti; belki bu düşünceyi kabul etmek istemediğinden, belki de ilerleme kaydettiğini görmeye tahammül edemediğinden. Eğer yeni kurbanının on iki yaşında bir çocuk olduğunu bilseydi, evde kalmayı tercih ederdi.

Çocuk kapının önünde duruyor ve yüzündeki şaşkın ifadeyle Maksim'e bakıyordu. Maksim sadece bir an çocuğun geri dönüp hızla kaçacağını ve şifreli, ağır kapıyı da arkasından kapatacağını düşünmüştü. Kaç! Kaç!

Çocuk ileriye doğru bir adım attı, bir yandan da çok hızlı çarpmasın diye kapıyı tutmuştu. Hoşnutsuz bir ifadeyle Maksim'e bakıyordu ama yüzünde en ufak bir korku belirtisi yoktu. Maksim bunu anlayamıyordu. Çocuk, onun tesadüfen yoldan geçen biri olduğunu düşünmemişti, kendisini beklediğini biliyordu. Ve konuşmak

için Maksim'in yanma doğru geldi. Korkmuyor muydu? Karanlık Varlıklar'ın gücüne mi güveniyordu?

"Sen Aydınlık Varlıklar'dansın, bunu görebiliyorum," dedi çocuk, sessiz ama kendinden emin bir şekilde.

"Evet." Ne söyleyeceğini bilememişti; kelimeleri, dışarı çıkmaları için zorlamak mecburiyetinde kalıyordu. Bu zayıflığı için kendine lanet ederek, çocuğu omuzlarından tuttu ve şöyle dedi: "Ben yargıcım."

Çocuk hâlâ korkmamıştı.

"Bugün Anton'u gördüm."

Anton da kimdi? Maksim hiçbir şey söylemedi ama gözlerinde şaşkın bir ifade belirmişti.

"Beni görmeye o yüzden mi geldin?"

"Hayır. Senin için geldim."

"Neden?"

Çocuk, sanki Maksim'le uzun bir tartışmaya girmiş gibi ya da Maksim yanlış bir şey yapmış da onu itiraf etmek zorundaymış gibi saldırgan davranıyordu.

"Ben yargıcım," diye tekrar etti Maksim. Arkasına dönüp buradan kaçmak istediğini hissediyordu. Bu olanlar baştan sona yanlıştı, bu olamazdı! Bu çocuk, bir Karanlık Varlık olamazdı, kızıyla aynı yaşta olan bu küçük çocuk! Bir Kara Büyücü kendini savunur saldırır ve kaçardı, sanki özür bekliyormuş gibi yüzünde kırgın bir ifadeyle öylece durmazdı.

Sanki bir şey onu koruyormuş gibi.

"Senin adın ne?" diye sordu, Maksim.

"Egor."

"Bu olanlar için üzgünüm," dedi Maksim, oldukça içten bir tavırla. Bu işin uzaması ona sadistçe bir tatmin hissettirmiyordu. "Lanet olsun! Benim, seninle aynı yaşta olan bir kızım var!"

Her nedense, Maksim'in canım en çok bu yakıyordu.

"Ama bunu ben yapmazsam, kim yapacak?"

"Neden bahsediyorsun?" Çocuk, Maksim'in elini, omzundan çekmeye çalışıyordu. Bu da onun kararlılığını artırıyordu.

Erkek, kız, yetişkin, çocuk... Ne fark ederdi! Karanlık ve Aydınlık, tek fark buydu.

"Seni kurtarmak zorundayım," dedi Maksim. Boşta duran eliyle, cebinden tahta hançerini çıkardı. "Seni kurtarmak zorundayım ve kurtaracağım."

BÖLÜM 7

Önce arabayı tanıdım.

Sonra, arabadan indiği anda Canavar'ı.

Bir anda büyük bir çaresizlik içinde olduğumu hissettim. Bu, beni Olga'nın bedeniyle Maharaja Restoran'dan kaçarken kurtaran adamdı.

Bunu o zaman tahmin etmem gerekir miydi? Belki de... Biraz daha deneyimli ve sakin olsaydım ya da düşünecek daha fazla zamanım olsaydı... Bunu, arabadaki kadının aurasına bakarak da anlayabilirdim. Nihayetinde Svetlana bana kadının ayrıntılı eşkâlini vermişti. Kadını tanıyabilirdim ve tabii ki Canavar'ı da. Her şeyi o arabanın içinde sonlandırmış olabilirdim.

Peki, şimdi nasıl sonlandıracaktım?

Canavar benim olduğum tarafa doğru gelince Alacakaranlık'a girdim. Bu işe yaramış görünüyordu. Benim daha önce çöp bacasının yanma oturup beyaz baykuşla karamsar bir konuşma yaptığım merdivenin girişine doğru yürümeye devam etti.

Canavar, Egor'u öldürmeye gidiyordu. Aynen tahmin ettiğim gibi. Aynen Zavulon'un planladığı gibi. Tuzak tam önümde duruyordu, çok sıkı bir şekilde gerilmiş olan yay yerinden fırlamak üzereydi. Eğer bir adım daha atarsam, Gündüz Nöbeti bu operasyonun başarısını kutlamaya başlayacaktı.

Peki, ama sen neredesin Zavulon?

Alacakaranlık bana zaman tanıyordu. Canavar son derece yavaş adımlarla hâlâ apartmana doğru yürüyordu. Karanlık'ın izlerini bulabilmek için etrafıma bakındım. Ufacık bir iz, cılız bir nefes, zayıf bir gölge...

Etrafımda çok yüksek bir büyü gerilimi vardı. Gerçekliğin tüm ince çizgileri geleceği burada bir araya geliyordu. Burası, yüzlerce yolun kesişimi, dünyanın hangi yöne gideceğine karar verdiği noktaydı. Benim yüzümden, Canavar yüzünden ya da Egor yüzünden değildi. Biz, bu tuzağın sadece birer parçasıydık. Sadece birer figürandık: içimizden birine "yemek hazır" demesi gerektiği talimatı verilmişti; bir diğerimize ise düşmesi gerektiği; üçüncü kişiye de başını gururla yukarıda tutarak darağacına çıkması gerektiği. Moskova'daki bu nokta, ikinci kez görünmez bir savaşın ev sahibiydi. Ama ben herhangi bir Karanlık, Aydınlık ya da Diğer göremiyordum. Sadece bu Canavar vardı ve ben şimdi bile, göğsünde duran parlak Güç noktası dışında, onu bir Diğer olarak görmüyordum. İlk bakışta kalbini gördüğümü düşünmüştüm. Ama sonra bunun bir silah olduğunu fark ettim – Karanlık Varlıklar'ı öldürmek için kullandığı silah

Burada neler oluyor, Zavulon? Birden kendimi çok aşağılanmış hissetmiştim, anlamsız bir aşağılanma. Buradayım! Tuzağına doğru yürüyorum. Bak, ayaklarımı çoktan havaya kaldırdım, şimdi her şey bitmek üzere. Peki, sen neredesin?

Ya büyük Kara Büyücü kendini çok iyi gizliyordu ve bu yüzden ben onu bulamıyordum ya da gerçekten burada değildi!

Kaybetmiştim. Daha oyun başlamadan kaybetmiştim, çünkü düşmanımın amacını anlamamıştım. Buraya pusu kurmuş olmalılardı; Canavar, Egor'u öldürünce, Karanlık Varlıklar'ın da onu öldürmeleri gerekiyordu.

Onun, Egor'u öldürmesine izin veremezdim!

Ben buradaydım, öyle değil mi? Ona neler olduğunu açıklayabilir, Nöbetler'i, birbirimizi nasıl gözlediğimizi, Antlaşma'ya göre tarafsız

bir tutum sürdürmek zorunda olduğumuzu, insanları, Diğerleri'ni, dünyayı ve Alacakaranlık'ı anlatabilirdim. Tıpkı Svetlana'ya anlattığım gibi o da bunu anlardı.

Anlar mıydı?

Ya gerçekten Aydınlık'ı göremiyorsa!

Ona göre insan dünyası gri, akılsız bir koyun sürüsüydü. Karanlık Varlıklar da, en besili koçu bulmak için onların etrafında dolaşan kurtlar. Kendisi de koruyucu çoban köpeğiydi. Ama çobanı göremiyordu; gözleri korkudan ve öfkeden âdeta kör olmuştu. Bu yüzden etrafta deli gibi koşuşturuyordu, tek başına, hepsine karşı.

Bana inanmazdı ya da benliğinin bana inanmasına izin vermezdi...

İleriye, Canavar'a doğru fırladım. Kapı açıktı ve Canavar, Egor'la konuşuyordu. Bu aptal çocuk bizim dünyamızın güç kurallarını bu kadar iyi bilirken, nasıl oluyor da gecenin bu saatinde dışarıya çıkıyordu? Canavar, kurbanlarını çağıramıyordu, öyle değil mi?

Konuşmak faydasız. Ona Alacakaranlık'tan saldır. Sıkıştır ve her şeyi açıkla!

Görünmez bariyere son hızla çarptığımda Alacakaranlık'tan binlerce yaralı ses duyuldu. Canavar'a ulaşmama sadece üç adım kala, ona vurmak için elimi yukarıya kaldırdığımda bir anda kendimi düz, şeffaf bir duvara yapışmış halde bulmuştum. Bu duvarın üzerinden yavaşça kayarken, kulaklarım da delice çınlıyordu.

Bu kötüydü. Çok kötü! Canavar, Güç'ün doğasını anlamıyordu. Kendi kendini eğitmiş bir büyücüydü, İyilik'in tarafında olan bir psikopat. Ama işini yapmaya başladığı anda kendini büyülü bir bariyerle koruyordu. Bu tamamen istem dışı bir hareketti ama bu gerçek, bana bir kolaylık sağlamıyordu.

Canavar, Egor'a bir şeyler söyledi ve elini paltosunun cebinden çıkardı.

Tahta bir hançer. Böyle bir büyü hakkında bir şeyler duymuştum, tecrübesiz ve güçlü bir büyüydü ama şu anda bunu hatırlamaya çalışmak için doğru bir zaman değildi.

Gölgemi sıradan insan dünyasına doğru ittim ve Canavar'ın üstüne atladım.

Maksim hançeri çıkardığı anda birden yere düştü. İçinde bulunduğu dünya çoktan griye dönmüştü. Çocuk ağır çekimde hareket ediyordu. Maksim, çocuğun göz kapakları acıdan kocaman açılmadan önce, onların nasıl aşağıya doğru hareket ettiğini bile görebilirdi. Gece, hüküm verilen bir Alacakaranlık sahnesine dönüşmüştü.

Biri onu durdurmuştu. Yan tarafına vurup yere yapıştırmıştı. Maksim son anda elini cebirden çıkardı, yuvarlandı ve ayağa fırladı.

Sahnede üçüncü bir karakter vardı. Maksim bu sinsi yaklaşımı neden fark etmemişti? O önemli işiyle meşgul olurken, Aydınlık'ın gücü –onu bu savaşa iten– tesadüf tanıkları ve istenmeyen misafirleri her zaman uzaklaştırırdı. Bu kez neden yapmamıştı?

Adam gençti, hatta belki de Maksim'den daha genç. Üzerinde bir kazak ve pantolon vardı, omuzlarında da bir çanta asılıydı. Sonra çantayı dikkatsiz bir şekilde yere bıraktı. Elinde bir tabanca tutuyordu.

Bu iyi değildi...

"Dur," dedi adam, sanki Maksim koşmak üzereymiş gibi. "Beni dinle."

Onu yakalayan bu tesadüf tanık sıradan bir manyak mıydı? Ama o zaman elindeki bu tabanca neydi? Neden hiç fark ettirmeden, sinsice yaklaşmıştı? Sivil özel harekât askeri miydi? Hayır, öyle olsaydı Maksim'i vururdu; yerden kalkmasına izin vermezdi.

Maksim korku dolu bakışlarla bu yabancıya baktı, kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. Başka bir Karanlık Varlık olabilirdi ama Maksim daha önce hiç aynı anda iki Kara Büyücü'ye denk gelmemişti.

Burada Karanlık yoktu. Bir tane bile!

"Kimsin sen?" diye sordu Maksim, yavaş yavaş kurtarıcısına doğru yaklaşan büyücü çocuğu neredeyse tamamen unutmuştu.

"Anton Gorodetski, Gece Nöbeti ajanı. Beni dinlemek zorundasın."

Anton boş olan eliyle Egor'u yakaladı ve arkasına doğru çekti. Verdiği mesaj çok açıktı.

"Gece Nöbeti mi?" Maksim bu yabancıda hâlâ Karanlık'ın izlerini bulmaya çalışıyordu. Bulamıyordu ve bu onu daha çok korkutuyordu. "Sen Karanlık'tan mısın?

Hiçbir şey anlamamıştı. Beni irdelemeye çalışıyordu: öfkeli, kararlı ama son derece acemi bir şekilde beni sorguluyordu. Kendimi ondan koruyup koruyamayacağımı bile bilmiyordum. Bu adamda ya da bu Diğer'de –her ikisi de uygundu– ilkel bir güç vardı; vahşi, hastalıklı bir güç. Kendimi bu adamdan korumaya bile çalışmamıştım.

"Gece Nöbeti? Sen Karanlık'tan mısın?"

"Hayır. Senin adın ne?"

"Maksim," dedi Canavar, yavaşça bana doğru yürürken. Bana, sanki daha önce karşılaştığımızı hissetmiş gibi bakıyordu ama benim görünüşüm farklıydı. "Kimsin sen?"

"Gece Nöbeti için çalışıyorum. Sana her şeyi açıklayacağım, dinle beni. Sen Aydınlık bir Büyücü'sün."

Maksim'in yüzü âdeta taşa dönüşmüştü.

"Sen Karanlık Varlıklar'ı öldürüyorsun. Ben bunu biliyorum. Bu sabah kadın bir şekil değiştireni öldürdün. Akşam da restoranda bir Kara Büyücü'yü.

"Bunu sen de mi yapıyorsun?"

Belki bana öyle gelmişti. Belki de gerçekten sesinde bir umut kırıntısı vardı. O anda silahımı onun da görebileceği bir şekilde kılıfına geri koydum.

"Ben bir Aydınlık Büyücü'yüm. Ama çok güçlü değilim. Moskova'daki yüzlerce büyücüden biriyim. Bizim sayımız çok fazla, Maksim."

Maksim'in gözleri kocaman açılmıştı. İşte o an, tam da hedeften vurduğumu fark etmiştim. Artık *superman* olduğunu düşünen ve bununla gurur duyan bir çılgın olmadığını biliyordu. Muhtemelen hayatında hiçbir şeyi, bir silah arkadaşıyla karşılaşmaktan daha çok istememişti.

"Zamanında senin farkına varamadık, Maksim," dedim. Her şeyi barış içerisinde, kan dökmeden, iki Aydınlık Büyücü arasında çılgınca bir savaşa sebep olmadan halletmek mümkün değil miydi? "Bu bizim hatamız. Sen yalnız başına savaşmaya başladın ve karmakarışık bir durum oluşmasına sebep oldun, Maksim ama hâlâ bir şeyleri düzeltme şansımız var. Sen Antlaşma'yı bilmiyorsun, değil mi?"

Beni dinlemiyordu. Daha önce hiçbir şekilde duymadığı Antlaşma'yı takmıyordu. Yalnız değildi, şu anda onu ilgilendiren tek şey buydu.

"Sen Karanlık Varlıklar'a karşı mı savaşıyorsun?"

"Evet."

"Ve sizden daha çok var?"

"Evet!"

Maksim tekrar bana baktı. Gözlerinde yine Alacakaranlık'ın güçlü kıvılcımları belirmişti. Yalanı, Karanlık'ı, Kötülüğü, düşmanlığı görmeye çalışıyordu –yapabildiği tek şey görmekti.

"Sen Karanlık Varlık değilsin," dedi. Ses tonu bundan şikâyetçiymiş gibiydi. "Bunu görebiliyorum. Ben asla yanılmam, asla!"

"Ben nöbetçiyim," diye tekrar ettim. Etrafıma bakındım, hiç kimse yoktu. Bir şey herkesin korkup kaçmasına sebep olmuştu. Muhtemelen bunun sebebi Canavar'm güçleriydi.

"Bu çocuk..."

"O da Diğerleri'nden," dedim hemen. Henüz belli değil, Aydınlık mı yoksa..."

Maksim kafasını salladı:

"O bir Karanlık Varlık."

Egor'a baktım. Gözlerini benimkilerle buluşturmak için yavaşça yukarıya kaldırmıştı.

"Hayır," dedim.

Aurasım çok net bir şekilde görebiliyordum: her genç çocuk gibi –ama bir delikanlı gibi değil– aydınlık, lekesiz, ışıltılıydı. Kaderi kendi ellerindeydi; geleceği hâlâ belirsizdi.

"O bir Karanlık Varlık," dedi Maksim tekrar, kafasını sallayarak. "Görmüyor musun? Ben asla yanılmam, asla! Beni durdurdun ve Karanlık'ın elçisini yok etmemi engelledin."

Yalan söylüyor gibi görünmüyordu. Ona çok fazla yetenek verilmemiş olabilirdi ama sahip olduğu güç çok kuvvetliydi. Maksim, Karanlık'ı görebiliyordu. Diğer insanların ruhundaki en ince siyah tülü bile fark edebiliyordu. Daha da fazlası, yeni filizlenen Karanlık'ı görmüştü.

"Karşılaştığımız her Karanlık Varlık'ı öldüremeyiz."

"Neden?"

"Biz bir ateşkes yaptık, Maksim."

"Karanlık'la nasıl bir ateşkes yapılmış olabilir?"

Ürperdim. Sesinde en ufak bir tereddüt belirtisi yoktu.

"Her savaş, barıştan daha kötüdür."

"Bu hariç." Maksim hançeri tutan elini havaya kaldırdı. "Bunu görüyor musun? Bu, bana bir arkadaşımın hediyesi. O arkadaşım öldürüldü; belki de sorumlusu bu çocuk gibi insanlar. Karanlık sinsidir!"

"Bunu bana anlatmana gerek var mı?"

"Tabii ki. Sen Aydınlık Varlık olabilirsin..." Yüzündeki öfke giderek artıyordu. "Ama eğer sen, senin Aydmlık'm çok uzun zaman önce kararmışsa. Kötülük için herhangi bir bağışlanma söz konusu olamaz. Kötülükle ateşkes olamaz!"

"Kötülük için bağışlanma olamaz?" Şimdi de ben sinirlenmiştim. "Tuvalette, Kara Büyücü'yü hançerledikten sonra bir on dakika daha orada kalmalıydın! Yoksa çocuklarının ve karısının çığlıklarını duymak istemedin mi? Onlar, Karanlık Varlık değildi, Maksim! Güçleri olmayan sıradan insanlardı! Sen üzerine ateş edilen o kızı kurtardın..."

Ürpermişti ama yüzündeki taş gibi soğuk ifade yok olmamıştı.

"Aferin! Ama onu senin işlediğin cinayetler yüzünden öldürmeye çalıştıklarını biliyor muydun? Hı?"

"Bu bir savaş."

"Sen kendi savaşına başladın," diye fısıldadım. "Sen bu oyuncak hançerinle tıpkı bir çocuk gibisin. Yumurta kırmadan omlet yapamazsın, öyle değil mi? Aydınlık'ın büyük savaşı için her şeye izin veriliyor mu?"

"Ben Aydınlık için savaşmıyorum," dedi Maksim, alçak bir sesle. "Ben Karanlık'a karşı savaşıyorum. Benim tek yapabildiğim bu. Anlıyor musun? Ve yanılıyorsun, benim için sorun yumurtalar ya da omletler değil. Ben bu gücü istemedim, buna sahip olmanın hayalini kurmadım. Ama bu güce sahipken de başka türlü davranmam mümkün değil."

Bu adamı zamanında farkına etmeyen kimdi?

Neden Maksim'i, Diğerleri'nden birine dönüştüğü anda bulmamıştık?

Birinci sınıf bir saha ajanı olurdu. Uzun süren tartışmalardan ve açıklamalardan sonra. Aylar süren eğitimlerden, yıllar süren çalışmalardan, sinir krizlerinden, hatalardan, içki nöbetlerinden, kendini öldürme girişimlerinden sonra. Nihayetinde bu meydan okumanın kurallarını anlayacaktı – tüm kalbiyle olmasa bile, soğuk, uzlaşmaz tavrı yüzünden böyle bir yeteneği yoktu. Karanlık ile Aydınlık arasındaki savaşı düzenleyen, kurbanlarını avlayan kurt adamları

görmezden gelmemiz gerektiğini ve bunu yapamayan insanlarımızı da öldürmemizi söyleyen kuralları...

Buradaydı, tam önümde duruyordu. Sadece birkaç yıl içerisinde deneyimli saha ajanlarından bile daha fazla Karanlık Varlık öldürmüş olan Aydınlık Büyücü. Yalnızdı, köşeye sıkışmıştı. Sadece nefret etmeyi biliyordu, sevmeye yeteneği yoktu.

Egor hemen arkamda sessizce durmuş, büyük bir dikkatle konuştuklarımızı dinliyordu. Arkama döndüm, omuzlarından tuttum ve ön tarafıma doğru ittim. Ve şöyle dedim:

"Bu çocuk Kara Büyücü mü? Muhtemelen – korkarım, haklısın. Birkaç yıl içerisinde kendi güçlerini de hissetmeye başlayacak. Yaşı ilerledikçe, Karanlık onun içinde büyümeye başlayacak. Her adımında hayatı daha da kolaylaşacak. Her adımı başka insanlara acı verecek. Denizkızı masalım hatırlıyor musun? Cadı, bacaklarını verir, böylece denizkızı yürümeye başlar ama sürekli bacaklarına kızgın bıçaklar battığını hisseder. Bu, bizim hikâyemiz, Maksim! Biz sürekli keskin bıçakların üzerinde yürüyoruz ama buna hiçbir zaman alışamıyoruz. Ama Andersen, hikâyenin tamamını anlatmadı. Cadı başka bir yol bulabilirdi: Denizkızı yürürdü ve bıçaklar başkasına batardı. Karanlık'ın yaptığı gibi."

"Ben kendi acımı taşırım," dedi Maksim. Birden beni anladığını düşünmek gibi çılgın bir umuda kapıldım. "Ama bunu yapamam, hiçbir şeyi değiştirmeye hakkım yok."

"Onu öldürmeye hazır mısın?" diye sordum, başımla Egor'u işaret ederek. "Söyle Maksim. Ben bir Gece Nöbeti ajanıyım ve İyilik ile Kötülük arasındaki çizginin nerede olduğunu biliyorum. Karanlık Varlıkları öldürerek bile Kötülük yaratabilirsin. Söyle, onu öldürmeye hazır mısın?"

Hiç tereddüt etmedi. Sadece gözlerime bakarak kafasını salladı.

"Evet, kesinlikle hazırım. Karanlık'ın yaratıklarının kaçmasına hiçbir zaman izin vermedim. Vermeyeceğim de."

Görünmez tuzak çat diye kapandı.

Zavulon'un orada durduğunu görmek beni hiç şaşırtmazdı. Alacakaranlık'ın dışına çıkıp Maksim'in sırtını sıvazladığını. Ya da alaycı bir gülümsemeyle bana baktığını.

Ama bir dakika sonra, fark ettim ki Zavulon orada değildi. Hiç olmamıştı.

Kurduğu tuzağın herhangi bir gözetlemeye ihtiyacı yoktu. Kendi kendine de devam edebilirdi. Ben yakalanmıştım ve bütün Gündüz Nöbeti'nin o anda nerede olduğuna dair bir kanıtı vardı.

Ya Maksim'in, Kara Büyücü'ye dönüşmeye başlayan çocuğu öldürmesine izin verecek ve kendimi onun suç ortağı yapacaktım – tüm sonuçlarıyla.

Ya da Canavar'la savaşacak ve onu öldürecektim – ne de olsa ondan çok daha güçlüydüm. Böylece tek tanığı ortadan kaldıracak, ayrıca Aydınlık Büyücü'yü de öldürmüş olacaktım.

Maksim kararından asla vazgeçmezdi. Bu, onun savaşı, yıllardır yanında taşıdığı küçük haçıydı. Ya zafer ya ölüm istiyordu.

Öyleyse Zavulon'un bu savaşa müdahale etmesine gerek var mıydı?

Her şeyi doğru yapmıştı. Karanlık Varlıklar arasındaki işe yaramazları temizlemiş, gerilim yaratmış ve hatta kasıtlı olarak beni ıskalamıştı. Zavulon beni, Canavar'la buluşturmaya çalışmıştı. Ve şimdi uzaklarda bir yerdeydi. Belki Moskova'da bile değildi. Olanları izliyor olabilirdi: bunun için kullandığı bir sürü teknik ve büyülü aleti vardı. Belki de izliyor ve gülüyordu.

Benim sonumu getirmişti.

Hangi yöne gidersem gideyim, Alacakaranlık beni bekliyordu.

Kötülük'ün, İyilik'le savaşırken kendi ellerini kullanmasına gerek yoktur. İyilik'in, kendisiyle savaşmasını sağlamak çok daha kolaydır.

Geriye sadece bir şansım kalmıştı, çok ufak ve korkunç derecede aşağılık bir şanstı.

Çok yavaş olabilirdim.

Maksim'in, çocuğu öldürmesine izin verebilirdim ya da başka bir deyişle onu durdurmazdım. O zaman sakinleşirdi. Ve benimle birlikte Gece Nöbeti'nin idari merkezine gelir, dinler, tartışır ve en sonunda patronun acımasız tartışmalarına ve demir gibi sağlam olan mantığına çarpıp pes ederdi. Ne yaptığının farkına varır ve bozduğu bu dengenin aslında ne kadar hassas olduğunu anlardı. Ve temize çıkma şansının çok zayıf olduğu Mahkeme'ye teslim olurdu.

Nihayetinde ben bir saha ajanı değildim. Yapabileceğim her şeyi yapmıştım. Hatta Karanlık'ın oyununu görebilmiş ve benden çok daha zeki birinin planladığı zincirleme hamleleri de fark edebilmiştim. Sadece yeterli gücüm yoktu, tepkilerim çok hızlı değildi.

Maksim, hançeri tutan elini havaya kaldırdı.

Zaman, birdenbire sanki Alacakaranlık'a girmişim gibi yavaş ilerlemeye başlamıştı. Ama renkler solmamıştı, hatta her zamankinden daha da parlaktı. Âdeta yoğun bir şurup akıntısının içinde hareket ediyormuşum gibiydi. Tahta hançer, tıpkı bir metal ya da gri bir alev gibi parıldayarak Egor'un göğsüne doğru ilerliyordu. Maksim'in yüzü sakin ve kararlıydı ama dudaklarından ne kadar gergin olduğu anlaşılıyordu. Egor ise neler olduğunu anlamıyor, yerinden kıpırdamaya bile çalışmıyordu.

Egor'u kenara fırlattım – kaslarım bana boyun eğmeyi neredeyse reddediyorlardı. Böylesine saçma ve intihar anlamına gelen bir şeyi yapmak istemiyorlardı. Tahta hançer, çocuk için –küçük Kara Büyücü– ölüm anlamına geliyordu. Benim içinse, yaşamak. Tıpkı bugüne kadar olduğu ve bundan sonra da olacağı gibi... Bir

Karanlık Varlık için yaşamak, bir Aydınlık Varlık için tam tersine ölmek demekti ya da tam tersi. Bunu ben mi değiştirecektim?

Çok yavaş değildi.

Egor düştü, kafasını güm diye kapıya çarptı ve kayarak yere oturdu – onu çok hızlı itmiştim. Ama yaralanmasını umursamıyordum; önemli olan, hayatını kurtarmamdı. Maksim'in gözleri âdeta çocuksu bir kızgınlıkla parıldadı ama hâlâ konuşabiliyordu:

"O bir düşman!"

"O hiçbir şey yapmadı!"

"Sen Karanlık'ı koruyorsun."

Maksim benim Karanlık ya da Aydınlık olup olmadığımı tartışmıyordu. Bunu zaten açıkça görebiliyordu.

Tek sorun onun beyazdan daha beyaz olmasıydı. Daha önce hiç, kimin yaşayacağına ya da kimin öleceğine karar vermek zorunda kalmamıştı.

Hançer tekrar yükseldi. Bu kez çocuğu değil beni hedef almıştı. Kaçtım, gölgemi bulmaya çalıştım ve hemen onu çağırdım. O da sözümü dinleyerek bana doğru geldi.

Dünya grileşti, sesler kayboldu ve hareketler yavaşladı. Egor kıvranmayı bırakmıştı, hiç hareket etmeden öylece duruyordu. Arabalar güçlükle hareket eden tekerlekleriyle cadde boyunca kararsız bir şekilde ilerliyordu, ağaçların dalları rüzgârı unutmuştu. Ama Maksim yavaşlamamıştı.

Ne yaptığım bilmeden beni takip etti. Tıpkı ana yoldan kaldırıma çıkan biri gibi kolaylıkla Alacakaranlık'a doğru kaydı. Onun için her şey aynıydı; kendi inancından, kendi nefretinden ve beyazın öfkeli renginden güç alıyordu. Artık Karanlık Varlıklar'ın celladı değildi. O bir Engizisyon üyesiydi. Ve bizim üyelerimizden çok daha korkunçtu.

Kollarımı açtım ve parmaklarımı yayarak basit, sağlam bir Güç işareti yaptım. Genç Diğerleri, onlara bu hareket ilk gösterildiğinde

hep gülmüşlerdir. Maksim durmadı bile. Biraz sendeledi ama sonra inatla kafasını aşağıya eğdi ve tekrar bana doğru yaklaştı. Anlamaya başladım ve umutsuzca aklımdaki büyü deposunu anımsayarak geri çekildim.

Agape – aşkın sembolü. Aşka inanmıyordu.

Üçlü anahtar – güven ve anlayışı ortaya çıkaran bir sembol. Bana güvenmiyordu.

Uyuşturucu – mor bir simge, uykuya giden yol. Göz kapaklarımın kapanmaya başladığını hissediyordum.

Bu, Karanlık Varlıklar'ı nasıl mağlup ettiğini anlatıyordu. Öfkeli inancı, Diğerleri'nden birinin güçleriyle birleşince tıpkı bir ayna gibi oluyordu; kendisine yönelen herhangi bir darbeyi geri yansıtıyordu. Bu da onu, düşmanının seviyesine çekiyordu. Karanlık Varlıklar'ı görebilme yeteneği ve anlamsız, büyülü hançerinin bir araya gelmesi de, onu neredeyse hiç yara almaz bir duruma getiriyordu.

Yine de her şeyi böyle yansıtamıyordu. Yansıtılmış darbeler hemen geri gelmiyordu. Ama Thanatos[41] sembolü ya da beyaz kılıç muhtemelen işe yarardı.

Eğer onu öldürürsem, kendimi de öldürmüş olacaktım. Kendimi, hepimizin en sonunda varacağı o yola atmış olacaktım, Alacakaranlık'ın içine. Soluk rüyaların ve renksiz hayallerin içine, sonsuzluğa, soğuk sise. Beni bir düşman olarak görmekte hiç zorlanmamıştı ama ben onu aynı şekilde görebilecek kadar güçlü değildim.

Birbirimizin etrafında dönerken, Maksim ara sıra bana doğru beceriksiz hücumlar yapıyordu. Daha önce hiç gerçek bir savaşta bulunmamıştı. Kurbanlarını kolay ve çabuk öldürmeye alışmıştı. Uzaklardan bir yerden Zavulon'un alaycı kahkahasını duyabiliyordum. Yumuşak, sakin sesini:

41 Eski Yunan'da ölüm Tanrısı. (ç. n.)

"Demek Karanhk'a karşı bir oyun oynamak istiyorsun, öyle mi? Oyna, öyleyse. İhtiyacın olan her şeye sahipsin. Düşmanlar, arkadaşlar, aşk, nefret. Silahını seç. İstediğini. Sonucun ne olacağını zaten biliyordun. Ve şimdi gördün."

Zavulon'un sesini belki hayal ettim, belki de gerçekten duydum.

"Sen kendini de öldürüyorsun!" diye bağırdım. Tabancamın kılıfı sırtımda savruluyordu, onu fark etmem ve tabancamı çıkarıp gümüş mermilerini Maksim'in üzerine salmam için âdeta bana yalvarıyordu. Tıpkı adaşıma yaptığım gibi.

Maksim beni duymuyordu; bu yeteneğe sahip değildi.

Svetlana, sen sınır çizgimizin nerede olduğunu çok merak ediyordun, Karanlık Varlıklar'la savaşırken geçmememiz gereken sınır çizgisini... Neden şimdi burada değilsin? Bunu kendin de görebilirdin.

Ama etrafta kimse yoktu. Hiçbir Karanlık Varlık bizim düellomuzun görüş alanında değildi. Bana yardım edecek, Maksim'in üstüne atlayıp onu hareketsiz kılacak ve Alacakaranlık'taki bu ölümcül savaşa son verecek bir Aydınlık Varlık da yoktu. Sersem bir şekilde yerden kalkmaya çalışan küçük çocuk –geleceğin Kara Büyücü'sü– ve bir düzine kurt adam (ya da vampir) kadar Kötülük yapmış, kendini Aydınlık'ın şövalyesi ilan etmiş olan acımasız bir cellattan başka hiç kimse yoktu.

Parmaklarımı sisin üzerinde gezdirerek, sisi elimde toplamaya çalıştım ve parmaklarımı sırılsıklam etmesine izin verdim. Sonra sağ elime biraz daha Güç gönderdim.

Elimden beyaz bir ateş kılıcı çıktı. Alacakaranlık titriyor ve yanıyordu. Basit ama güvenilir bir silah olan beyaz kılıcı havaya kaldırdım. Maksim donakalmıştı.

"İyilik ya da Kötülük," dedim, o anda yüzümde alaycı bir gülümseme olduğunu hissetmiştim. "Bana gel. Gel. Seni öldüreceğim. Aydınlık'tan daha da aydınlık olabilirsin ama asıl sorun bu değil."

Bu herkeste işe yarardı. Bundan hiç şüphem yoktu. Birden ortaya çıkan bir ateş kılıcının ilk görüşte neler hissettirdiğini hayal edebiliyordum. Ama Maksim yine de bana doğru yaklaşmıştı.

Aramızdaki mesafe boyunca beş adım attı. Sakindi, korkmuyordu, hatta elimdeki beyaz kılıca bile bakmamıştı. Daha önce büyük bir güvenle yüksek sesle söylediğim kelimeleri kendi kendime tekrarlayarak, öylece durdum.

Sonra tahta hançerin birden kaburgalarıma girdiğini hissettim.

Gündüz Nöbeti lideri çok uzaklardaki gizli barınağında kahkahalarla gülüyordu.

Önce dizlerimin üstüne düştüm, sonra da sırtımın... Avucumu göğsümün üzerine bastırıyordum. Acıyordu ama bundan fazlası değildi. Alacakaranlık, yaşayan birinin kanının kokusunu duyunca öfkeli bir şekilde bağırdı ve birden çekilmeye başladı.

Bu çok kötüydü!

Yoksa tek seçeneğim bu muydu? Ölmek?

Svetlana'yı kurtaracak kimse kalmayacaktı. Uzun ve ihtişamlı yolunda ilerlerdi ama günün birinde sonsuza kadar Alacakaranlık'a girmek zorunda kalabilirdi.

Tüm bunların olacağını biliyor muydun, Gesar? Umut ettiğin şey bu muydu?

Dünya tekrar renklenmişti. Gecenin karanlık renkleri... Alacakaranlık beni reddetmiş, tiksinerek dışarıya fırlatmıştı. Elimle kanayan yaramı sıkarak, yarı oturur yarı yatar bir vaziyette yerde duruyordum.

"Neden hâlâ yaşıyorsun?" diye sordu, Maksim.

Sesindeki kızgınlık geri gelmiş, neredeyse yüzü asılmıştı. Gülümsediğimi hissediyordum ama acım beni durduruyordu. Maksim hançere baktı ve onu tekrar havaya kaldırdı, bu kez kendinden emin değildi. O sırada Egor, ikimizin arasında duruyor ve beni Maksim'den korumaya çalışıyordu. İşte şimdi acım bile gülmeme engel olamamıştı.

Geleceğin Kara Büyücüsü, bir Aydınlık Varlık'ı, başka bir Aydınlık Varlık'tan koruyordu!

"Yaşıyorum, çünkü senin silahın sadece Karanlık'a karşı güce sahip," dedim. O anda, göğsümden keyfimi kaçıran bir ses geldi. Hançer kalbime ulaşmamıştı ama ciğerimi delmişti. "Sana onu kim verdi bilmiyorum ama o sadece Karanlık'ın karşı kullanılabilecek bir silah. Bana karşı sadece yaralayan bir tahta parçası."

"Sen Aydınlık Varlıksın," dedi Maksim.

"Evet."

"O ise bir Karanlık Varlık." Hançer yavaşça Egor'a doğru yöneldi.

Kafamı salladım ve çocuğu kendime doğru çekmeye çalıştım. O da inatla kafasını salladı ve olduğu yerde kaldı.

"Neden?" dedi, Maksim. "Söyle neden? Hı? Sen Aydınlık'sın, o Karanlık..."

Ve sonra ilk kez gülümsedi ama mutlu bir gülümseme değildi.

"Öyleyse, ben kimim? Bunu söyle."

"Senin, geleceğin Engizisyon Üyesi olacağını söyleyebilirim," dedi arkamdan bir ses. "Bundan neredeyse eminim. Yetenekli, acımasız, namuslu bir Engizisyon Üyesi."

Alaycı bir şekilde gülümsedim:

"İyi akşamlar, Gesar."

Patron gülümseyerek başını salladı. Svetlana da hemen arkasında duruyordu, yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu.

"Bir on dakika daha bekleyebilir misin?" diye sordu, patron. "Sonra senin küçük yaranla ilgileneceğim."

"Tabii ki bekleyebilirim," dedim.

Maksim çılgına dönmüş gözlerle patrona bakıyordu.

"Endişelenmene gerek olduğunu düşünmüyorum," dedi patron, Maksim'e. "Eğer sıradan bir kaçak avcıysan, Mahkeme seni infaz eder – ellerinde çok kan var, Mahkeme de var olan bu dengeyi

devam ettirmek zorunda. Ama sen harikasın, Maksim. Senin gibi birinden kurtulmaya güçleri yetmez. Seni bizim üstümüze getirecekler, Karanlık ve Aydmlık'ın üstüne. Hangi taraftan geldiğinin bile bir önemi olmayacak. Ama buna çok sevinme. Bu, iktidar değil. Bu zor bir görev. Bırak şu hançeri!"

Maksim silahını, sanki parmaklarını yakıyormuş gibi yere fırlattı. İşte bu gerçek bir büyücüydü, benim gibilerin çok ötesinde.

"Svetlana, testi geçtin," dedi patron, ona bakarak. "Ne söyleyebilirim? Üçüncü sınıf, kendine hâkim olma ve dizginleme. Buna hiç şüphe yok."

Egor'dan destek alarak ayağa kalkmaya çalıştım. Patronun elini sıkmak istiyordum. Oyunu yine kendi kurallarına göre oynamıştı. Burada olmaya alışkın olan herkesi kullanarak. Ve Zavulon'u yenmişti ama ne yazık ki Zavulon burada değildi! Yüzünün şeklini görmeyi nasıl da isterdim, baharın ilk gününü kâbusa çeviren şeytan yüzünü.

"Ama..." Maksim bir şeyler söylemeye çalıştı ama sonra durdu. Karşılaştığı yeni izlenimler onu şaşkına çevirmişti. Şu anda kendini nasıl hissettiğini çok iyi biliyordum.

"Anton, senin ve Svetlana'nın bu işin üstesinden gelebileceğinizden kesinlikle emindim," dedi patron, içten bir şekilde. "Bu tarz güçlere sahip bir kadın büyücü için en tehlikeli olan şey, kendine hâkim olamamaktır. Karanlık'a karşı savaşmak için gerekli olan temel kriterleri unutmak. Aceleyle hareket etmek ya da çok uzun bir süre tereddütte kalmak. İşte bu, eğitimin asla sonraya bırakılmaması gereken bir aşamasıdır."

Svetlana sonunda bana doğru yürüdü ve nazik bir şekilde kolumdan tuttu. Patrona baktı, sadece bir anlığına yüzünde öfkeli bir ifade fark etmiştim.

"Dur," dedim. "Sveta, yapma. Patron haklı. Bugün ilk kez bizim savaşımızın sınır çizgisinin nerede olduğunu anladım. Kızma. Sadece

ufak bir yara," dedim elimi, yaramın üzerinden çekerek. "Biz sıradan insanlar gibi değiliz. Biz çok daha dayanıklıyız."

"Teşekkürler, Anton," dedi patron. Sonra Egor'a baktı. "Sana da teşekkürler, küçük çocuk. Senin, diğer tarafta olacak olman, ne kadar üzücü. Ama Anton'u destekleyeceğinden emindim."

Çocuk, patrona doğru yürümeye çalıştı ama ben hemen omuzlarından tuttum. Eğer Egor kızgınlığını dile getirirse, bu çok yakışıksız olurdu. Gesar'ın yaptıklarının sadece bir misilleme olduğunu anlamamıştı.

"Üzüldüğüm tek bir şey var, Gesar," dedim. "Sadece tek bir şey. Zavulon'un burada olmaması. Bütün oyunları bozulurken onun yüzünü görememem."

Patron hemen cevap vermedi.

Bunu söylemek onun için zor olmalıydı. Ya da ben bunu duyduğuma hiç memnun olmayacaktım.

"Ama Zavulon hiçbir şey yapmadı, Anton. Üzgünüm. Onun bu olanlarla hiçbir ilgisi yok. Bu, Gece Nöbeti'nin özel bir operasyonu."

HİKÂYE III

SADECE ONLAR İÇİN

ÖNSÖZ

Esmer tenli, kısık gözlü, ufak tefek bir adamdı. Şaşkın ama biraz da suçlu görünen gülümsemesi ve aynı anda hem çaylak hem de kurnaz olabilen bakışlarıyla başkentteki herhangi bir asker için çok uygun bir avdı. Dayanılmaz sıcağa rağmen, artık neredeyse hiç kullanılmayan, oldukça eski moda, koyu renk bir takım elbise giymiş ve son rötuş olarak da Sovyet zamanlarından kalma, eski bir kravat takmıştı. Bir elinde eski Sovyet filmlerindeki kibar tarım uzmanlarının ve kolektif tarım çiftliği başkanlarının kullandığı eski püskü, şişkin bir evrak çantası; diğer elindeyse içinde Orta Asya kavunu olan bir file taşıyordu.

Yataklı trenin ikinci sınıf vagonundan gülümseyerek çıktı ve sonra kadın kondüktöre, yol arkadaşlarına, onu itip kakan vagon görevlisine, tezgâhta sigara ve limonata satan genç adama gülümsemeye devam etti. Gözlerini yukarıya kaldırdı ve sevinçle Kazanski İstasyonu'nun üstünü örten çatıya baktı. Ara sıra durup içinde kavun bulunan fileyi tutuşunu değiştirerek peron boyunca yürüdü. Otuzlu ya da ellili yaşlarda olabilirdi, bir Avrupalı'nın onun yaşını tam olarak anlayabilmesi çok zordu.

Bir dakika sonra ise muhtemelen dünyanın en kirli ve en döküntü trenlerinden biri olan bu Taşkent-Moskova treninin bu kez birinci sınıf yataklı vagonundan genç bir adam indi. Ufak tefek adamın tam zıttı bir görünüşe sahipti. Başka bir Orta Asya ırkındandı. Belki de Özbek'ti ama giyim tarzı daha çok modern bir Moskovalı'ya benzi-

yordu: Şort ve tişört giymiş, küçük, deri bir çanta takmıştı. Başka hiçbir bagajı ya da taşralıya benzer herhangi bir tavrı yoktu. Belinde bir cep telefonu taşıyordu. Metronun kutsal "M" harfini bulabilmek için etrafına bakınmadı. Kondüktöre hızlı bir şekilde selam verip taksicilerin tekliflerini kibarca kafasını sallayarak reddetti. Sonra yüzündeki hafif hoşnutsuz ve yabancı ifadeyle yeni gelen telaşlı yolcu kalabalığının arasına doğru iki adım attı. Ama bir dakika sonra o kalabalığın bir parçası haline gelmişti, organizmanın içindeki herhangi bir sağlıklı hücreden farksızdı ve fagosit askerlerin ya da arkada kalan diğer hücrelerin dikkatini çekmiyordu.

Bu arada elinde bir kavun ve evrak çantası taşıyan ufak tefek adam da yetersiz Rusçasıyla defalarca özür dileyerek kalabalığın arasında ilerlemeye çalışıyordu. Bir alt geçitten geçti, etrafına bakındı ve bir sonraki alt geçide doğru yürümeye başladı. Sonra kalabalığın biraz daha az olduğu bir noktada, reklam panosunun önünde durdu. Eşyalarını göğsünün üzerinde tutarak çantasından buruşuk bir kâğıt çıkardı ve dikkatle okumaya başladı. Yüzündeki ifadeden takip edildiğinin farkında olduğu anlaşılıyordu.

Duvarın kenarında üç kişi duruyordu: üzerinde daracık bir ipek elbise olan, kızıl saçlı güzel bir kız; gözlerindeki sıkıcı ifadeyle yaşlı görünen, punkçı gibi giyinmiş genç bir adam ve uzun, ince hatlara sahip, asık suratlı, biraz daha yaşlı başka bir adam.

"Bu, pek ona benzemiyor," dedi yaşlı bakışlara sahip genç adam, kuşkulu bir ifadeyle. "Hiç benzemiyor. Onu çok uzun zamandır görmedim ama..."

"Emin olmak için Djoru'ya sormak ister misin?" diye sordu genç kız, ilgisiz bir tavırla. "O olduğuna eminim."

"Sorumluluğu kabul ediyor musun?" Genç adamın sesinde en ufak bir şaşkınlık belirtisi ya da tartışma isteği yoktu. Sadece kızın kararından emin olmak istiyordu.

"Evet," dedi kız, bakışlarını ufak tefek adamın üzerine sabitleyerek. "Hadi gidelim. Onu alt geçitte yakalayacağız."

Hep birlikte yavaş ve uyumlu adımlarla yürümeye başladılar. Sonra birbirlerinden ayrıldılar. Kız dümdüz yürümeye devam etti; adamların biri sağa, diğeri sola saptı.

Ufak tefek adam kâğıdım katladı ve tereddütlü bir şekilde alt geçide doğru yürümeye başladı. Etrafın bu beklenmedik tenhalığı, bir Moskovalı ya da başkente sık sık gelen bir ziyaretçi için son derece şaşırtıcı olurdu. Nihayetinde burası metrodan ana istasyona giden en kısa ve en kolay yoldu. Ama adam bu duruma aldırmıyordu. Sanki görünmez bir bariyerle karşılaşmış gibi onun tam arkasında durup başka alt geçitlere giden insanları umursamıyordu. Tren istasyonunun içindeki alt geçidin diğer ucunda da aynı şeylerin olduğunu bilmesinin imkânı yoktu.

İnce yapılı yaşlı adam gülümseyerek ona doğru geliyordu. Çekici genç kadın ve yırtık bir kot pantolon giymiş, küpeli genç adam ise ona arkadan yaklaşıyorlardı.

Ufak tefek adam yürümeye devam etti.

"Bekle, babalık," dedi ince yapılı adam, görünüşüyle uyumlu tiz ve yapmacık bir ses tonuyla. "Acele etme."

Orta Asyalı adam gülümsedi ve kafasını salladı ama durmadı.

İnce yapılı adam, sanki onunla arasına bir çizgi çiziyormuş gibi eliyle bir hareket yaptı. Hava birden parıldadı ve rüzgârın soğuk esintisi alt geçit boyunca hızla yayıldı. Perondaki çocuklar ağlamaya, köpeklerse ulumaya başlamıştı.

Orta Asyalı adam düşünceli bir ifadeyle ileriye doğru bakarak durdu. Dudaklarını büzdü, ıslık çaldı ve önünde duran adama kurnaz bir şekilde gülümsedi. Sanki görünmez bir cam kırılıyormuş gibi çok tiz bir şıngırtı sesi duyuldu. İnce yapılı adam acıyla yüzünü buruşturdu ve geriye doğru adım attı.

"Bravo, Devona," dedi genç kadın, Orta Asyalı adamın arkasında dururken. "Ama şimdi kesinlikle acele etmemelisin."

"Ah, benim acele etmem gerek, ah, evet..." dedi Orta Asyalı adam hızlı ve anlamsız bir şekilde. "Kavun ister misiniz, güzel bayan?"

Genç kadın, Orta Asyalı adama bakarak gülümsedi ve bir öneride bulundu:

"Neden bizimle gelmiyorsunuz, saygıdeğer misafir? Birlikte oturup kavunu yer, çay içeriz. Çok uzun zamandır sizi bekliyoruz. Böyle hemen kaçıp gitmek hiç ince bir davranış olmaz."

Ufak tefek adamın yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. Sonra kafasını salladı:

"Hadi gidelim, gidelim."

İlk adımıyla, tiz ve yapmacık ses tonuna sahip olan ince yapılı adamı yere devirdi. Orta Asyalı ufak tefek adamın önünde sanki görünmez bir kalkan vardı; öfkeli bir rüzgâr duvarı. İnce yapılı adam uzun saçlarıyla yeri süpürerek sürükleniyordu. Gözleri korkuyla kısılmıştı ve sessiz bir çığlık boğazım yırtıyordu.

Punkçı gibi giyinmiş genç adam, elini havaya doğru sallayarak Orta Asyalı adama doğru kırmızı ışıklar gönderdi. Işıklar genç adamın elinden çıkarken kör edici bir parlaklıktaydı ama hedefe doğru ilerlemeye başladıklarında yavaş yavaş soldular. Asyalı'nın sırtına ulaştıklarındaysa neredeyse tüm parlaklıklarını yitirmişlerdi.

"Ah, ah," dedi Asyalı yaşlı adam ama durmadı. Sanki sırtına can sıkıcı bir sinek konmuş gibi omuzlarını aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı.

"Alisa!" diye bağırdı genç adam, işe yaramayan saldırısına devam ederken. Parmaklarıyla havayı sıkıştırmaya çalışıyor ve kırmızı alevler çıkararak yaşlı adamın üzerine savuruyordu. "Alisa!"

Genç kız, Asyalı adamın ona doğru gelişini izlerken başını yana doğru eğdi. Fısıldayarak bir şeyler söyledi ve elini elbisesinin üzerinde gezdirdi. Elinde birdenbire ince, şeffaf bir prizma belirdi.

Asyalı adam kafasını aşağıda tutup sağa sola doğru savrularak komik bir şekilde daha hızlı yürümeye başladı. İnce yapılı adamsa onun önünde yuvarlanıyor ama artık bağırmaya bile çalışmıyordu. Yüzü paramparça olmuştu ve kanlar içindeydi. Kolları ve bacakları kırılmış, işe yaramaz bir hale gelmişti. Düz bir zeminde üç metre boyunca kaymış gibi değil, sanki vahşi bir kasırgayla kayalıklardan ya da dört nala koşan bir atın arkasından sürüklenmiş gibiydi.

Genç kadın prizmanın içinden Asyalı adama baktı. Adam önce biraz yavaş yürüdü. Sonra inledi ve bir anda ellerini serbest bıraktı – kavun mermer zeminin üzerinde çatırtıyla yarıldı, evrak çantasıysa yumuşak ama şiddetli bir sesle yere düştü.

"Ah," dedi, kızın Devona diye seslendiği adam. "Ah, ah!"

Asyalı adam titreyerek yere düştü. Yanakları içine çöktü, elmacık kemikleri keskin bir şekilde dışarıya fırladı, elleri birden kuruyup kaldı ve cildini bir damar ağı kapladı. Siyah saçları griye dönüşmedi ama birdenbire inceldi ve gri tozlarla kaplandı. Etrafındaki hava parıldadı ve Alisa'ya doğru sıcak bir hava akımı dalgalanmaya başladı.

"Benim olmayanlar artık benim olacak," dedi genç kadın, tıslayarak. "Senin olan her şey benim."

Asyalı ufak tefek adamın bedeni tamamen kuruyunca, genç kadının yüzüne renk gelmişti. Tuhaf, anlaşılmayan kelimeler fısıldarken bir yandan da dudaklarını şapırdatıyordu. Punkçı gibi giyinmiş genç adam kaşlarını çattı ve elini aşağıya indirdi. Son ışık hüzmesi de koyu renk bir taşa dönüşerek yere düştü.

"Çok kolaydı," dedi. "Çok kolay."

"Patron çok memnuniyetsizdi," dedi, prizmasını elbisesinin kıvrımları arasına saklarken. Gülümsedi. Yüzüne, tıpkı kadınlarda

coşkulu bir cinsel ilişki sonrasında ortaya çıkan enerjiye benzer bir güç yayıldı.

"Kolaydı... ama bizim Kolya biraz şanssızdı."

Punkçı gibi giyinmiş genç adam, uzun saçlı adamın hareketsiz bedenine bakarak kafasını salladı. Gözlerinde hiçbir sempati belirtisi yoktu ama düşman gibi de bakmıyordu.

"Kesinlikle," dedi güven dolu bir ses tonuyla, kurumuş cesede doğru yürürken. Elini havada gezdirdi ve kurumuş cesedi aniden küle dönüştürdü. Bir sonraki manevrasıyla da kavunu, yapışkan bir çöp haline getirmişti.

"Evrak çantası," dedi genç kadın. "Çantayı kontrol et."

Bir el hareketiyle imitasyon deri parçalandı ve evrak çantası açıldı, tıpkı deneyimli bir inci dalgıcının bıçağının altındaki istiridye kabuğu gibi. Ama genç adamın yüz ifadesinden anlaşıldığı kadarıyla beklenen inci burada değildi. İki temiz iç çamaşırı, bir çift ucuz, pamuklu eşofman beyaz bir gömlek, plastik bir torbanın içinde duran kauçuk sandaletler, içinde kuru Kore eriştesi bulunan plastik bir kap ve gözlük kutusu.

Genç adam birkaç el hareketi daha yaptı ve plastik kap ortadan ikiye ayrıldı, kıyafetlerin dikişleri patladı ve gözlükleri açığa çıkaran kutu açıldı. Genç adam lanet etmeye başlamıştı.

"Hiçbir şey yok, Alisa! Hiçbir şey!"

Cadı kızın yüzüne yavaşça şaşkın bir ifade yayılmaya başlamıştı.

"Stasik, ama bu aradığımız Devona, bizim kurye. Taşıdığı şeyi asla birine emanet etmez, hiç kimseye güvenemez!"

"Öyle olmalı," dedi genç adam, ayağıyla Asyalı adamın küllerini karıştırırken. "Seni uyardım, öyle değil mi, Alisa? Aydınlık Varlıklar'dan her şeyi bekleyebilirsin. Sen bu sorumluluğu aldın. Ben güçsüz bir büyücü olabilirim ama senden daha fazla deneyimim var, elli yıl daha fazla."

Alisa kafasını salladı. Şu anda gözlerinde kafasının karıştığına dair bir iz yoktu. Elleri, prizmayı arayarak tekrar elbisesinin üzerinde gezindi.

"Evet," dedi, yumuşak bir ses tonuyla. "Haklısın, Stasik. Ama elli yıl içerisinde deneyimlerimiz eşit duruma gelecek."

Punkçı giyimli genç adam güldü ve uzun saçlı adamın bedeninin yanma çömeldi, sonra dikkatlice ceplerini aramaya başladı.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Eminim, kendi yöntemlerinde ısrarcı olmamalıydın. Diğer yolcuları da kontrol etmek isteyen bendim."

Genç adam kendini savunmak için kıza doğru döndü. Ama artık çok geçti. Yaşam enerjisinin sıcak akımı vücudunu çoktan terk etmeye başlamıştı.

BÖLÜM 1

Oldsmobile bir antikaydı ki onu beğenmemin sebebi de buydu zaten. Ama açık camların, güneşin bütün bir gün boyunca kavurduğu asfalttan yükselen sıcağa karşı bir yardımı oimuyordu. Klima gerekiyordu.

İlya da muhtemelen aynı şeyi düşünüyordu. Direksiyonu bir eliyle tutuyor, sürekli etrafına bakınıyor ve herkesle sohbet ediyordu. Bu seviyedeki bir büyücünün, olasılıkları on dakika önceden fark edebildiğini ve hiç kaza yapmadığını biliyordum ama yine de kendimi biraz tedirgin hissediyordum.

"Bir klima taktırmayı düşünüyorum," dedi Yulia, özür dilercesine. O herkesten daha fazla etkileniyordu sıcaktan; yüzünde kırmızı lekeler oluşuyor ve gözleri bulanıklaşıyordu. Hasta olmayacağını umuyordum. "Ama bu arabayı mahveder, bu şekilde dizayn edilmemiş! Klima yok, cep telefonu yok, yol bilgisayarı yok."

"Hı-hı," dedi, zayıf bir gülümsemeyle. Hepimiz dünden beri çalışıyorduk. Hiç kimse uyumamıştı; sabahın beşine kadar ofiste kalmış, sonra bütün bir geceyi de orada geçirmiştik. Otuz yaşındaki genç bir kızın, yetişkinlerle birlikte köle gibi çalışmasını uygun bulmuyordum. Ama bu, onun kendi seçimiydi, hiç kimse onu zorlamamıştı.

Svetlana, ön taraftaki koltuğundan önce Yulia'ya doğru endişeli bir bakış attı. Sonra da onunla aynı fikirde olmadığını belirtmek için Semyon'a baktı. Semyon –soğukkanlı büyücü– Java marka sigarasıyla neredeyse boğuluyordu. Derin bir nefes aldı ve arabanın içinde dolaşan bütün sigara dumanını ciğerlerine çekti. Sonra izma-

riti camdan dışarıya attı. Yava artık yasal bir sigaraydı –çok yakın bir zamana kadar Semyon, Flight ve diğer iğrenç tütün ürünlerini tercih ediyordu.

"Camları kapat," dedi Semyon.

Bir anda hava soğumaya başlamıştı. Havada hafif tuzlu bir deniz kokusu duyuluyordu. Bunun gece denizi olduğunu bile söyleyebilirdim, üstelik çok uzak da değildi – Kırım sahil şeridinin tipik kokusu. İyot, yosun ve pelin otu. Karadeniz. Muhtemelen Koktebel.

"Koktebel mi?" diye sordum.

"Yalta," diye cevap verdi, Semyon. "10 Eylül 1972, gece saat üç sularında. Küçük bir fırtına sonrası."

İlya kıskandığını belli edercesine diliyle damağından bir ses çıkardı.

"Harika! Bu duyuları bunca zaman nasıl tüketmedin?"

Yulia, Semyon'a doğru suçlu bir bakış attı. İklim sohbetleri, her büyücünün kolay bulduğu şeyler değildi ve Semyon'un sahip olduğu bu duyular herhangi bir partiyi de çok güzel süsleyebilirdi.

"Teşekkürler, Semyon Pavloviç." Bir sebepten ötürü, Yulia, Semyon'a en az patrona davrandığı kadar çekingen davranıyor ve ona daima soyadıyla hitap ediyordu.

"Ah, önemli değil," diye cevap verdi, Semyon. "Koleksiyonumda 1913 Tayga yağmuru, 1940 kasırgası ve 1956 yılında Jürmala'daki bir bahar sabahı da var. Ayrıca bir de Gagra'da bir kış gecesi."

İlya güldü:

"Gagra'daki kış gecesi önemli değil. Ama Tayga yağmuru..."

"Değiş tokuş yapmayacağım," diye uyardı Semyon. "Senin koleksiyonunu biliyorum; bu kadar iyi bir şey yok."

"Peki bir taneye karşılık iki, hayır üç..."

"Sana hediye olarak verebilirim," dedi Semyon.

"Dalga geçme," dedi İlya, direksiyonu aniden çekerek. "Ona eşdeğer ne verebilirim?"

"O zaman onu açtığım zaman seni çağırırım."

"Sanırın bunun için teşekkür etmeliyim."

Tabii ki İlya'nın yüzü asılmıştı. Ben her zaman onların güçlerinin eşit olduğunu düşünmüştüm, hatta belki İlya'nm daha güçlü olduğunu. Ama Semyon önemli olan bir anı büyüyle kaydetme yeteneğine sahipti. Ve koleksiyonunu boşa harcamak istemiyordu.

Tabii ki bazı insanlar onun bu yaptığının, yolculuğumuzun son yarım saatini böylesine kıymetli duyularla güzelleştirmesinin gereksiz olduğunu düşünebilirlerdi...

"Böyle bir koku akşamları teneffüs edilmeli, mangaldaki kebapla birlikte," dedi İlya. Bazen inanılmaz derecede duygusuz olabiliyordu. Yulia gerilmişti.

"Yemen'deki bir anı hatırlıyorum," dedi Semyon, beklenmedik bir şekilde. "Bizim helikopter... Her neyse, önemli değil... Yürüyerek yola koyulmuştuk. İletişim donanımlarımız zarar görmüştü, büyü kullanmaksa Harlem'e elinde 'zencilere hayır' pankartıyla yürümeye benzeyecekti. Hadramaut Çölü'ne doğru yürüyerek yola çıkmıştık. Bizim bölge ajanlarına ulaşmamıza az bir mesafe kalmıştı, yüz ya da yüz yirmi kilometre. Fakat hepimiz çok yorulmuştuk. Ve hiç suyumuz yoktu. Sonra Alyoşka –şimdi Maritime Bölgesi'nde çalışan iyi kalpli adam– şöyle dedi: 'Ben daha fazla dayanamayacağım, Semyon Pavloviç; evde karım ve iki çocuğum var. Bu yüzden eve canlı dönmek istiyorum.' Kumlara çömeldi ve özel zulasmı açtı. İçinde yağmur vardı. Yirmi dakikalık bir sağanak yağmur. İhtiyacımız olanı içtik, mataralarımızı yedekledik ve gücümüzü tekrar kazandık. Bize daha önce söylemediği için yüzüne yumruk atmak istiyordum ama sonra ona acıyıp vazgeçtim."

Bu uzun konuşmadan sonra, arabadaki herkes bir süre sustu. Semyon fırtınalı hayat hikâyesinin gerçeklerini son derece güzel bir şekilde anlatmıştı.

İlk kendine gelen İlya olmuştu:

"Neden Tayga'da kendi yağmurunu kullanmadın?"

"Bu nasıl kıyaslama," dedi Semyon, öfkeyle. "Bir yanda 1913'ten kalma bir koleksiyon parçası, diğer taraftaysa Moskova'da biriktirilmiş klasik bir bahar sağanağı. Benzin kokuyordu, inanabiliyor musun?"

"İnanırım."

"Evet, işte. Her şeyin bir yeri ve zamanı var. Şimdi anımsadığım o akşam oldukça keyifliydi ama çok olağanüstü değildi. Sadece senin külüstürüne uygun."

Svetlana sessizce güldü. Arabanın içindeki belli belirsiz gerginlik bir anda dağılmıştı.

Gece Nöbeti bir haftadır çok yoğun çalışıyordu. Ama Moskova'da sıra dışı bir şey olduğundan değil; her şey normaldi. Şehre, haziran ayında daha önce görülmemiş bir sıcak hava dalgası hâkimdi ve yaşanan vakaların sayısı bu zamana kadar görülen en düşük seviyedeydi. Ne Aydınlık Varlıklar ne de Karanlık Varlıklar bundan memnundu.

Bizim analistler, bu beklenmeyen sıcak havaya Karanlık Varlıklar'ın planladığı bir şeyin sebep olup olmadığı teorisi üzerinde yirmi dört saattir çalışıyorlardı. Ama şüphesiz Gündüz Nöbeti de Aydınlık Varlıklar'ın iklime bir müdahalede bulunup bulunmadığını araştırıyordu. Nihayetinde, her iki taraf da bu anormal havaya doğal sebeplerin yol açtığına ikna olunca, artık hiçbir şey yapmamaya karar vermişlerdi.

Karanlık Varlıklar, tıpkı yağmurlu havada hareketsiz kalan sinekler gibi sakinleşmişlerdi. Doktorların tahminlerinin tam aksine şehirdeki kazaların ve doğal ölümlerin sayısı azalmıştı. Aydınlık Varlıklar çalışmak istemiyorlar; büyücüler de ufak tefek şeyler için

kavga ediyorlardı. Arşivdeki en basit belgeyi bulmak günün neredeyse yarısını alıyordu. Analistlere hava tahmini sorulduğundaysa, on sekizinci yüzyıldaki saçma cümlelerle cevap veriyorlardı: "Bulutların içindeki sular siyah." Boris İgnatieviç tam bir sersem gibi ofisin etrafında dolaşıyordu. Doğu kökenli olmasına ve doğuya dair sahip olduğu engin deneyimlere rağmen Moskova'nın sıcağı karşısında afallamıştı. Dün sabah, perşembe günü, bütün personeli bir araya toplayıp Nöbet'ten ona yardım edecek iki gönüllü belirlemiş ve diğer herkese şehri terk etmesini söylemişti. Herhangi bir yere gidebilirlerdi; Maldivler'e, Yunanistan'a, hatta isterlerse cehennemin dibine – orası bile bu şehirden daha rahat olurdu. Ya da en azından şehir dışındaki bir yazlık eve. Pazartesi günkü öğle yemeğine kadar hiçbirimizi ofiste görmek istemediğini söylemişti.

Patron salondaki bütün yüzlere tebessüm yayılana kadar bekledi, sonra da bu hediyenin sadece yoğun bir çalışmayla kazanılacağını belirtti. Sadece bu şekilde boşa geçen günlerden dolayı hissettiğimiz utancı sonlandırabilirdik. Eski klasiğin adı doğru bir noktayı işaret ediyordu: "Pazartesi, cumartesi gününden başlardı"[42]. Bu yüzden fazladan üç gün tatil hakkı kazanmak için yarım kalan işlerimizi bitirmek zorundaydık.

Ve biz de işlerimizi bitirmiştik; hatta bazılarımız sabaha kadar bununla uğramıştı. Hâlâ şehirde olan ve özel gözlem altında bulunan Karanlık Varlıklar'ı kontrol etmiştik: vampirler, kurt adamlar, karabasanlar, şeytanlar, aktif cadılar ve düşük güçlere sahip her çeşit can sıkıcı kötü yaratık. Her şey yolundaydı. Vampirlerin şu anda istedikleri şey kan değil, soğuk bir biraydı. Cadılar, komşularına kötü büyüler yapmayı denemek yerine Moskova'ya küçük bir yağmur bulutu çağırmaya çalışıyorlardı.

---

42 *Pazartesi, Cumartesi Gününden Başlar* Yevgeni Migunov'un yazmış olduğu 1964 tarihli bir bilimkurgu romanı. (yay. n.)

Ama biz şimdi tatil yolundaydık. Tabii ki Maldivler kadar uzağa gitmiyorduk –patron, muhasebe bölümünün cömertliği konusunda çok fazla iyimserdi. Ama şehir dışında geçirilecek iki ya da üç gün bile bize çok iyi gelirdi. Sadece patrona yardım etmek için şehirde kalan zavallı gönüllüler için üzülüyorduk.

"Benim evi aramam gerek," dedi Yulia, Semyon arabanın içindeki nemli sıcağı, serin deniz havasıyla değiş tokuş ettikten sonra o da kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı. "Sveta, cep telefonunu versene."

Bu serinlik benim de hoşuma gidiyordu. Bir an, geride bıraktığımız arabalara baktım: birçoğunun camı açıktı ve içlerindeki insanlar, bizim antika arabamızın kliması olduğunu zannederek kıskanç ve kibirli bir ifadeyle bize bakıyorlardı.

"Birazdan döneceğiz," dedi İlya.

"Hatırlıyorum. Buraya daha önce bir kez geldim."

"Sessiz!" Yulia sert bir şekilde uyardı ve telefonda konuşmaya başladı. "Anne, benim! Evet geldim. Tabii ki. Harika! Burada bir göl var. Hayır derin değil, anne. Uzun konuşamayacağım. Sveta'nın babası telefonunu bana ödünç verdi. Hayır, başka kimse yok. Sveta mı? Bir saniye.

Sveta derin bir nefes aldı ve Yulia'nın elindeki telefona uzandı, bunu yaparken de bana doğru sert bir bakış attı. Bu yüzden ben de ciddi bir ifadeye bürünmeye çalışıyordum.

"Merhaba, Nataşa teyze," dedi Svetlana, tiz bir çocuk sesiyle. "Evet, çok güzel. Evet. Hayır, annem ve babamla birlikte. Annem şu anda uzakta, çağırmamı ister misiniz? Tamam, ileteceğim. Mutlaka. Hoşça kalın."

Sveta telefonu kapattı ve şöyle dedi:

"Söyle bakalım, küçük kız, annen gerçek Sveta'ya tatilin nasıl geçtiğini sorunca ne olacak?"

"Sveta çok güzel zaman geçirdiğimizi söyleyecek."

Svetlana derin bir nefes aldı ve sanki bir destek bekliyormuş gibi Semyon'a baktı.

"Büyü güçlerini kişisel amaçlar için kullanmak beklenmeyen sonuçlar doğurur," dedi Semyon, sert ve resmî bir ses tonuyla. "Bir an hatırlıyorum..."

"Ne büyüsü?" diye sordu Yulia, gerçekten şaşırmış bir ifadeyle. "Arkadaşım Sveta'ya birkaç erkekle bir partiye gittiğimi söyledim ve beni idare etmesini istedim. Tereddüt etti ama sonra kabul etti."

Sürücü koltuğunda oturan İlya kıkırdadı.

"Böyle bir partiye niye gitmek isteyeyim ki," dedi Yulia öfkeli bir şekilde, neyin komik olduğunu tam anlamayarak. "Sıradan çocukların kendilerini eğlendirme şekli. Buna niye gülüyorsunuz?

Bizim Nöbet'in bütün üyeleri hayatlarının büyük bir kısmını çalışarak geçiriyorlar. Bunun sebebi işkolik olmamız –kim çalışmayı, dinlenmekten daha çok sever ki?– ya da işimizin çok ilginç olması değil. Zamanımızın büyük bir kısmını sıkıcı devriye nöbetleri yaparak ya da ofiste oturduğumuz koltukları parlatarak geçiriyoruz. Sayımız çok fazla değil. Gündüz Nöbeti'nin gücünü koruması çok daha kolay; her Karanlık Varlık gücünü kullanmak için bir fırsat kollar. Ama bizim durumumuz çok farklı.

Fakat iş dışında hepimiz hayatın küçük bir parçasına sahibiz. Ve bunu –Aydınlık ya da Karanlık– hiç kimseye bırakmıyoruz. Bu sadece bizim. Bu, hayatın ne gizleyebildiğimiz ne de açığa çıkarabildiğimiz küçük bir parçası. Gerçek, sıradan insan bedenimizden geriye kalan.

Bazıları bulduğu ilk fırsatta seyahate çıkar. Örneğin, İlya standart tur paketlerini tercih ediyor ama Semyon otostop yapmaktan hoşlanıyor. Bir keresinde tek bir kuruşu bile olmadan, bugüne kadar gidilebilen en kısa sürede Moskova'dan Vladivostok'a yolculuk etmişti.

Ama bu başarısı "Ücretsiz Yolcular Ligi"nin kayıtlarına geçmedi, çünkü bu yolculuk esnasında iki kez büyü güçlerini kullanmıştı.

İgnat içinse –aslında sadece onun için değil– yolculuk seks maceraları demekti. Neredeyse hepimizin yaşadığı bir evre, çünkü hayat Diğerleri'ne, sıradan insanlara sunduğu fırsatlardan daha fazlasını verir. Ayrıca insanların, Diğerleri'ne karşı yoğun bir çekim gücü hissettiği de çok iyi bilinen bir gerçektir onları farkına varmasalar bile...

Aramızda daha bir sürü koleksiyoncu var. Çakı, anahtarlık, pul ve çakmak biriktiren mütevazı koleksiyoncularından hava, koku, aura ve büyü biriktiren koleksiyonculara kadar. Ben de önceleri araba modelleri koleksiyonu yapıyor ve sadece birkaç yüz tane aptal için değerli olan nadir modellere büyük paralar ödüyordum. Şimdi bütün koleksiyon iki karton kutunun içinde duruyor. Onları bahçeye çıkarıp kum havuzunda oynayan küçük çocuklara vermem gerek.

Avcıların ve balıkçıların sayısı da oldukça yüksek. İgor ve Garik paraşütle atlamayı inanılmaz seviyorlar. Bizim işe yaramaz yazılımcı Galya ise –sevimli kız– bonzai ağaçları yetiştiriyor. İnsan ırkının icat ettiği eğlence türlerinin büyük bir kısmına sahip olduğumuzu düşünüyorum.

Peki Yavru Kaplan eğlenmek için ne yapıyordu? Şu anda onun evine doğru gitmemize rağmen bu konuda hiçbir fikrim yoktu. Bunu öğrenme isteğim, en az şehrin kavurucu sıcağından kaçmak isteğim kadar yoğundu. Bir kişinin evinde birazcık bile zaman geçirseniz, onun özel ilgi alanlarının ne olduğunu hemen anlarsınız.

"Gelmek üzere miyiz?" diye sordu Yulia, şikâyet eden bir ses tonuyla. Otobandan çıkmış, küçük bir nehrin üzerinde inşa edilmiş olan yazlık evleri geçerek toprak yolda beş kilometre ilerlemiştik.

"Evet. Gelmek üzereyiz," diye cevap verdim, Yavru Kaplan'ın bize bıraktığı resmi kontrol ederek.

"Daha doğrusu, çoktan geldik," dedi İlya, direksiyonu kırıp arabayı dosdoğru ağaçlara doğru sürerken. Yulia yüksek sesle bağırdı ve elleriyle yüzünü kapattı. Svetlana daha sakin davranmıştı ama o bile arabanın çarpacağını sanarak ellerini öne doğru uzatmıştı.

Araba gür çalılıklara ve geçit vermeyen dallara doğru fırladı ve ağaçlardan oluşan kalın duvara çarptı. Ama tabii ki bir darbe yaşanmamıştı. Büyüyle yapılmış bir serabın içinden geçip pürüzsüz bir yola inmiştik. Tam karşımızda tıpkı bir ayna gibi parıldayan, küçük bir göl vardı. Kenarındaysa, etrafı uzun çitlerle çevrilmiş, iki katlı, tuğla bir ev.

"Beni, şekil değiştirenlerle ilgili hayrete düşüren şey," dedi Svetlana, "gizliliklerine bu kadar çok önem vermeleri. Sadece bir serabın arkasında saklanmakla kalmamış, aynı zamanda çitleri de var."

"Yavru Kaplan bir şekil değiştiren değil," diye karşı çıktı, Yulia. "O dönüşebilen bir büyücü."

"Aynı şey," dedi Svetlana, kibar bir biçimde.

Yulia, açıkça onu desteklemesini ümit ederek Semyon'a baktı.

"Genel olarak, Svetlana haklı. Uzmanlaşmış savaş büyücüleri de diğer şekil değiştirenler gibidir. Tek fark, önlerinde eksi değil artı işareti olmasıdır. Eğer Yavru Kaplan, Alacakaralık'a ilk girdiğinde birazcık daha farklı bir ruh halinde olsaydı Karanlık bir şekil değiştirene dönüşürdü. Yolu önceden belirlenmiş olan çok az kişi vardır. Bu mücadele genellikle eğitim sürecinde yaşanır."

"Benimki nasıl oldu?" diye sordu Yulia.

"Sana daha önce anlattım," diye homurdandı Semyon. "Son derece kolaydı."

"Anne babandan ve öğretmenlerinden öğrendiğin mülayim ahlak," dedi İlya gülerek, arabayı giriş kapısının önünde durdururken. "Ve küçük kız o anda dünya kadar aşk ve iyilikle doldu."

"İlya!" dedi Semyon, sert bir şekilde. O, Yulia'nın yol göstericisiydi, genç büyücü kadının gelişim sürecinde neredeyse hiç bulunmayan, tembel bir yol gösterici. Ama belli ki İlya'nın şakasından hoşlanmamıştı.

Yulia yetenekli bir kızdı ve Nöbet'in onunla ilgili büyük umutları vardı. Ama bu, ahlaki mantığının dolambaçlı labirentinde Svetlana'yla –geleceğin Usta Büyücü'sü– aynı hızda dolaşmak zorunda kalmasını gerektirecek kadar yüksek bir umut değildi.

Sveta ve ben muhtemelen aynı anda aynı şeyi düşünmüştük – birbirimize baktık. Ve göz göze geldiğimiz anda bakışlarımızı başka yöne çevirdik.

O anda görünmez bir duvarın bizi ayırmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Ben sonsuza kadar üçüncü sınıf bir büyücü olarak kalacaktım. Svetlana ise kısa bir süre içinde beni geçecek–çok kısa bir süre içerisinde çünkü Nöbet yönetimi bunun gerekli olduğunu düşünüyor– ve sınıflandırmanın da ötesinde bir büyücüye dönüşecekti.

Sonra da karşılaştığında birbirini elini sıkan, yılbaşı ve doğum günlerinde birbirine kart gönderen sıradan arkadaşlara dönüşecektik.

"Orada uyuyan biri mi var, nedir o?" diye sordu, İlya öfkeli bir biçimde. Onun kafasında bizimkilere benzer problemler yoktu. Kafasını camdan dışarıya çıkardı ve arabanın içine bir anda sıcak hava doldu ama en azından temiz bir havaydı. Kapıya yerleştirilmiş olan kameraya bakarak el salladı. Sonra da kornaya bastı.

Kapılar yavaş yavaş açılmaya başladı.

"Bu biraz daha iyi," diye homurdandı, arabayı avlunun içine doğru sürerken.

Çok sık aralıklarla ağaçlandırılmış büyük bir araziydi. En şaşırtıcı olan da kocaman çamlar ve köknarlara zarar vermeden bu evi inşa etmeyi başarmış olmalarıydı. Çalışmayan fıskiyenin yanındaki küçük çiçeklik dışında toprakla uğraşıldığına dair herhangi bir

belirti yoktu. Evin önündeki beton garajda beş araba duruyordu. Danila'nın inatçı vatan sevgisiyle kullandığı eski Niva'yı ve Olga'nın spor arabasını hemen tanımıştım – toprak yolda bu arabayı sürmeyi nasıl başarmıştı? Onların arasında ise Tolik'in kullandığı hurdaya dönmüş steyşın vagon ve daha önce ofisin önünde gördüğüm ama kimin olduğunu bilmediğim iki araba vardı.

"Bizi bekleme zahmetine girmemişler" dedi İlya, öfkeli bir ses tonuyla. "Nöbet'in en iyi üyeleri ara yollarda yorgun argın ilerlerken, onlar çoktan eğlenmeye başlamışlar."

İlya motoru kapattı ve tam o anda Yulia sevinçle bağırdı:

"Yavru Kaplan!"

Üzerimden atlayarak kapıyı açtı ve arabadan dışarıya fırladı.

Semyon mırıldanarak küfür etti ve inanılmaz hızlı bir şekilde onu takip etmeye başladı. Tam zamanında.

Köpeklerin nerede saklandığını bilmiyordum. Sanırım, Yulia'nın arabadan çıktığı ana kadar saklanmışlardı. Ama ayakları yere değdiği anda Yulia'nın her tarafını açık kahverengi gölgeler kaplamıştı.

Genç kız çığlıklar atıyordu. Beş ya da altı köpekle değil bir kurt sürüsüyle bile baş edebilecek kadar güçlüydü ama daha önce hiç gerçek bir savaşın içerisinde bulunmamıştı. Âdeta aklı başından gitmişti. Dürüst olmak gerekirse, ben bile burada bir saldırı olacağını beklemiyordum. Özellikle de bu tarz bir saldırı. Köpekler, Diğerleri'ne asla saldırmazlardı. Karanlık Valıklar'dan korkarlar, Aydınlık Varlıklar'ı ise severlerdi. Bir hayvanın, ayaklı büyü kaynaklarına olan doğal korkusunu önlemek için gerçekten uzun ve sıkı bir eğitim vermek gerekiyordu.

Svetlana, ben ve İlya arabadan dışarıya fırladık. Ama Semyon hepimizden önce davranmıştı. Bir eliyle Yulia'yı yakaladı, diğeriyle de havaya doğru bir el hareketi yaptı. Korku büyüsü kullanır, Yulia'yı Alacakaranlık'a çeker ya da köpekleri hemen orada küle dönüştü-

rür diye düşünüyordum. Çünkü refleksler genellikle basit büyüler içermektedir.

Ama Semyon geçici bir donma büyüsü kullandı. Köpeklerin ikisini havada yakaladı: bedenleri asılı kaldı ve bir anda mavi bir parlaklıkla kaplandı. Dar ve hırıltılı ağızları ileriye doğru uzanırken salyaları, tıpkı mavi, dolu taneleri gibi dişlerinden aşağıya sarkıyordu.

Yerde asılı kalan diğer üç köpek ise bu kadar etkileyici değildi.

Yavru Kaplan bize doğru koşmaya başladı. Yüzü bembeyaz olmuş, gözleri kocaman açılmıştı. Bir an Yulia'ya baktı. Genç kız hâlâ ağlıyordu ama sesi her geçen dakika biraz daha azalıyordu.

"Herkes iyi mi?" diye sordu, en sonunda.

"Neyse ki," diye mırıldandı İlya, değneğini aşağıya indirirken. "Burada nasıl hayvanlar besliyorsunuz?"

"Hiçbir şey yapmazlardı," dedi Yavru Kaplan, suçlu bir ifadeyle.

"Öyle mi?" Semyon, Yulia'yı kucağından indirdi ve yere oturttu. Sonra bir parmağını havada asılı duran köpeğin açık dişleri üzerinde düşünceli bir şekilde gezdirdi. Donma büyüsünün elinin altında duran ince tabakası oldukça esnekti.

"Yemin ederim!" dedi Yavru Kaplan, elini kalbinin üzerine bastırarak. "Çocuklar, Sveta, Yulia, üzgünüm. Onları durdurabilme şansım yoktu. Bu köpekler, yabancıları yere devirip durdurmak için eğitiliyorlar."

"Diğerleri'ni bile mi?"

"Evet."

"Aydınlık Varlıklar'ı bile mi?" Semyon'un sesinde kuşkulu bir hayranlık belirtisi vardı.

Yavru Kaplan bakışlarını aşağıya indirdi ve kafasını salladı.

Yulia, Yavru Kaplan'ın yanına gitti, onu kucakladı ve biraz daha sakin bir ses tonuyla şöyle dedi:

"Korkmadım, sadece şaşırdım."

"Benim hızlı davranamamış olmam da iyi oldu," dedi İlya karamsar bir ses tonuyla, silahını yerine koyarken. "Kızarmış köpek benim için çok egzotik bir yemek. Ama senin köpeklerin beni tanıyor, Yavru Kaplan."

"Onlar sana dokunmadılar."

Ortamdaki gerginlik yavaş yavaş azalıyordu. Tabii ki çok ciddi bir olay yaşanmamıştı, birbirimizi nasıl sakinleştireceğimizi biliyorduk ama bu olay, pikniğe biraz gölge düşürmüştü.

"Çok üzgünüm," diye tekrarladı, Yavru Kaplan. Yalvaran gözlerle bakıyordu.

"Peki, ama söylesene, bunlara neden ihtiyaç duyuyorsun?" diye sordu, Sveta, köpeklere doğru bakarak. "Bunu bana açıklayabilir misin? Sen Yeşil Bereliler'i bile bozguna uğratacak kadar güçlüsün. Neden bu rottweilerlara ihtiyaç duyuyorsun?"

"Onlar rottweiler değil, Staffordshire bull teriyer."

"Ne fark eder?"

"Hırsızları tek bir hamleyle yakalıyorlar. Ben sadece haftanın iki günü buradayım, sürekli şehre gidip gelemem."

Yaptığı açıklama çok ikna edici değildi. Basit bir korku büyüsü, evin yakınına gelebilecek tüm sıradan insanları buradan uzak tutabilirdi. Ama Yavru Kaplan hiç kimsenin bunu söylemesine izin vermeden konuşmaya devam etmişti:

"Bu da benim huyum..."

"Bu köpekler daha ne kadar böyle asılı kalacaklar?" diye sordu Yulia, Yavru Kaplan'a tekrar sarılırken. "Ben onlarla arkadaş olmak istiyorum. Aksi takdirde kişiliğimi ve cinsel tercihlerimi etkileyen, gizli bir psikolojik problem olarak kalacak."

Semyon kıkırdadı. Yulia'nın esprisi nihayet ortamdaki gerginliği tamamen dağıtmıştı ama aynı anda herkes Yulia'nın bu espriyi

düşünmeden mi yoksa önceden hesaplayarak mı yaptığını tahmin etmeye çalışıyordu.

"Akşam olmadan tekrar hareket etmeye başlayacaklar. Evet, ev sahibi, bizi içeriye davet etmeyecek misin?"

Havada asılı duran köpekleri öylece bıraktık ve eve doğru yürümeye başladık.

"Ne kadar güzel bir evin var, Yavru Kaplan!" dedi Yulia. Şu anda hepimizi görmezlikten geliyor, sadece Yavru Kaplan'la ilgileniyordu. Sanki bu büyücü kadın onun idolüymüş ve yaşanan her şeyi affedebilirmiş gibi, hatta bu aşırı dikkatli bekçi köpeklerini bile.

Neden geliştiremediğimiz güçlerimiz her zaman kafamıza taktığımız güçlerdir?

Yulia mükemmel bir analitik büyücüydü. Gerçekliğin ince izlerini çözebiliyor ve sıradan görünen olaylardaki gizli kalmış büyüleri açığa çıkarabiliyordu. Çok zekiydi ve çalıştığı bölümdeki herkes onu çok seviyordu. Sadece sevimli bir kız olarak değil aynı zamanda bir silah arkadaşı, değerli ve eşsiz bir meslektaş olarak da. Ama onun idolü, şekil değiştiren ve savaşçı bir büyücü olan Yavru Kaplan'dı. Neden analiz bölümünde yarın gün çalışan ve bu departmanın kadın avcısı, orta yaşlı, etkileyici yöneticisi Erik'le aşk yaşayan, iyi kalpli Polina Vasilievna'yı kendine örnek almayı düşünmemişti?

Ama hayır. O, kendine idol olarak Yavru Kaplan'ı seçmişti.

Kafilenin arkasında ilerlerken, bir yandan da ıslık çalmaya başlamıştım. Tam o anda Svetlana'nın bana baktığını fark ettim ve kafamı salladım. Her şey yolundaydı. Önümüzde hiçbir şeyle uğraşmadan geçireceğimiz kocaman bir gün vardı. Karanlık Varlıklar, Aydınlık Varlıklar, entrikalar, komplolar, meydan okumalar yoktu. Sadece gölde yüzmek, güneşlenmek, kebap yemek, şarap içmek vardı. Ve akşam hamamda yıkanmak. Böyle büyük bir evin güzel bir hamamı olması gerekirdi. Sonra Semyon'la birlikte birkaç şişe votka ve mantar

turşusu alıp bütün bu kalabalıktan uzaklaşarak keyifli bir şekilde içebilir ve yıldızlara bakarak felsefi konuşmalar yapabilirdik.

Harika.

İnsan olmak istiyorum. En azından yirmi dört saatliğine.

Semyon durdu ve başıyla bana işaret ederek şöyle dedi:

"Haydi iki şişe alalım, hatta üç. Belki başka birileri daha bize katılır."

Bu aslında şaşırtıcı değil tam aksine sinir bozucuydu. Benim düşüncelerimi okuyamıyordu, sadece hayat deneyimi benden çok daha fazlaydı.

"Anlaştık," dedim. Svetlana kuşku dolu bir ifadeyle tekrar bana baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Bu senin için daha kolay," dedi Semyon. "Ben neredeyse hiç... İnsan olmadım."

"Buna ihtiyacın var mı?" diye sordu, Yavru Kaplan, kapıda duraksayarak.

Semyon omuzlarını silkti:

"Tabii ki yok. Ama isterim."

Ve evin içine girdik.

Yirmi misafir bu büyük ev için bile biraz fazlaydı. Eğer sıradan insanlar olsaydık, daha farklı olabilirdi. Ama çok gürültü yapıyorduk. Aylardır sıkı bir şekilde çalışan yirmi tane çocuğu bir araya getir, onları içi dolu bir oyuncak mağazasına bırak, canlarının istediği her şeyi yapmalarına izin ver ve ortaya çıkan sonuçları izle...

Sadece ben ve Svetlana bu gürültülü eğlencelerden ve oyunlardan biraz uzak duruyorduk. Açık büfeden birer bardak şarap aldık ve odanın köşesinde duran deri koltuğa oturduk.

Semyon ve İlya büyü düellosu yapıyorlardı. İzleyenler için son derece kültürel, barışçıl ve zevkliydi – başlangıçta. Semyon belli ki

arabada arkadaşının gururunu incitmişti – şimdi sırayla odanın iklimini değiştiriyorlardı. Moskova ormanlarının kışını, sonbahar sisini ve İspanya'daki yaz mevsimini yaşamıştık. Yavru Kaplan yağmuru kesin olarak yasaklamıştı ama zaten büyücülerin amacı kötü hava şartlarını bir araya toplamak değildi. Belli ki onlar iklim değişikliği seviyelerine bazı kısıtlamalar getirmişlerdi. Bu yarışma, doğanın en sıra dışı anını kimin yaratabileceğinden daha çok bu âna uygun olan koşulu kimin sağlayacağıyla ilgiliydi.

Garik, Ferit ve Danila ise bir iskambil oyunu oynuyorlardı. Hiçbir gösterişi olmayan, son derece sıradan bir oyundu ama masanın üzerinde büyüler parıldıyordu. Hile yapmak ve kendilerini hileye karşı korumak için büyü yöntemlerini kullanıyorlardı. Ellerinde tuttukları kartların ne olduğunun hiçbir önemi yoktu.

İgnat açık olan kapının önünde duruyordu, etrafı araştırma bölümündeki kadınlarla çevrilmişti, onların arkasından da bizim işe yaramaz programcılar geliyordu. Bizim seksi yıldız, belli ki aşk acısı çekmişti ve şimdi yakın arkadaşlarında teselli arıyordu.

"Anton," dedi Sveta, alçak bir ses tonuyla, "Ne düşünüyorsun, sence bu, gerçek mi?"

"Neden bahsediyorsun?"

"Bu mutluluktan. Semyon'un ne dediğini hatırlıyorsun, öyle değil mi?"

Omuzlarımı silktim:

"Yüz yaşına geldiğimiz zaman buna geri dönebilecek miyiz? Kendimi iyi hissediyorum. Sadece bu kadar. Bir yerlere kaçmak ya da hesaplar yapmak zorunda değilim. Nöbetler dilleri dışarıda gölgede saklanıyorlar."

"Ben de kendimi iyi hissediyorum," dedi Svetlana. "Ama burada sadece dört tane genç var ya da aşağı yukarı genç sayılan. Yulia,

Yavru Kaplan, sen ve ben. Yüz yıl sonra bize ne olacak? Ya da üç yüz yıl sonra."

"Bekleyip göreceğiz."

"Anton, dinle beni," dedi Sveta, eliyle yavaşça yanağıma dokunurken. "Nöbet'e katıldığım için gurur duyuyorum. Annem tekrar sağlığına kavuştuğu için mutluyum. Şüphesiz, hayatım şimdi çok daha iyi. Hatta patronun, seni neden o zorlu sınava soktuğunu bile artık anlayabiliyorum..."

"Yapma, Sveta," dedim, elini tutarak. "Bütün kötü olaylar benim başıma gelmiş olmasına rağmen ben bile ona hak veriyorum. Bu konuda konuşma."

"Konuşmayacağım..." Sveta şarabını içti ve boş kadehi aşağıya doğru indirdi. "Anton, söylemeye çalıştığım şey – ben burada gerçek bir mutluluk göremiyorum."

"Nerede?" Bazen gerçekten çok aptal davranıyordum.

"Burada. Gece Nöbeti'nde. Arkadaşlarımız arasında. Sonuç olarak, yaşadığımız her gün bizim için yeni bir savaş demek. Büyük ya da küçük. Çıldırmış bir kurt adam, bir Karanlık Büyücü ve diğer bütün Karanlıklar'la birlikte. Gücünü topla, çene kaslarını sıkıp çıplak göğsünle tabancanın namlusunun önünde durmaya hazırlan ya da çıplak kıçınla bir kirpi yuvasının önünde çömel."

Kahkahayla güldüm.

"Sveta, bunda kötü olan ne? Biz askeriz. Hepimiz. Yulia'dan Gesar'a kadar. Ve tabii ki savaşta mutluluk olmaz. Ama eğer geri çekilirsek, işte o zaman..."

"O zaman, ne?" diye sordu, Sveta. "Kıyamet mi kopacak? İyilik ve Kötülük'ün güçleri binlerce yıldır savaşıyorlar. Birbirlerinin boğazını keserek, insanlığın ordularını birbirlerinin üzerine salarak... En yüce amaçları için. Peki söyle, Anton, insanlar tüm bu zaman içerisinde hiç ilerleme kaydetmediler mi?"

"Kaydettiler."

"Peki ya Nöbetler kurulduğundan beri? Anton, sevgilim, bana bir sürü şey anlattın ve bunları anlatan sadece sen de değildin. En önemli savaşın insanlar için olduğunu ve bizim büyük katliamları önlediğimizi söyledin. Peki, öyle mi? İnsanlar hâlâ birbirlerini öldürüyorlar. Hem de iki yüz yıl önce yaptıklarından çok daha fazla."

"Yaptığımız işin son derece zararlı olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır," dedi Sveta, bıkkın bir tavırla kafasını sallayarak. "Hayır, bunu söylemeye çalışmıyorum. O kadar kibirli biri değilim. Söylemeye çalıştığım şey, biz belki de sadece Aydınlık'ız. Ama sadece bu kadar... Biliyorsun, Moskova'da sahte yılbaşı ağacı satmaya başladılar. Ağaçlar gerçek gibi duruyor ama insanlara mutluluk getirmiyor."

Bu kısa hikâyeyi, son derece ciddi bir yüz ifadesiyle, ses tonunu bile değiştirmeden anlatmıştı. Sonra gözlerime baktı.

"Demek istediğimi anlıyor musun?"

"Anlıyorum."

"Evet, belki de, Karanlık Varlıklar daha az Kötülük yapmaya başladılar," dedi Svetlana. "Bizim bu karşılıklı imtiyazlarımız: Kötü bir davranış yapabilmek için iyi bir davranış yapmak, öldürmek ve iyileştirmek için lisansa sahip olmak, eminim bunların hepsi haklı gösterilebilir. Karanlık Varlıklar eskiden olduğundan daha az Kötülük yapıyorlar. Biz de doğamız gereği Kötülük yapmıyoruz. Peki ya insanlar?"

"Peki, bunların insanlarla ne alakası var?"

"Ne demek istiyorsun? Biz onları koruyoruz. Bıkmadan, fedakârca. Öyleyse neden hayatları daha iyiye gitmiyor? Karanlık'ın görevini onlar yapıyorlar. Neden? Acaba biz bir şeyler mi kaybettik, Anton? Aydınlık Büyücüler'in, tüm orduları öldükten sonra kendilerini ön saflara attıkları zamanlarda sahip oldukları inancı mı? İnsanları sa-

vunurken aynı anda onlara mutluluk getirme yeteneğimizi mi? Eğer hapishanenin duvarları onların ta kendisiyse, sağlam duvarların ne anlamı var? İnsanlar gerçek büyüyü unuttular; insanlar Karanlık'a inanmıyorlar ama Aydınlık'a da inanmıyorlar! Evet, Anton, biz askeriz! Ama insanlar, orduları sadece savaş olduğu zaman severler!"

"Ama şu anda da bir savaş var."

"Bunu kim biliyor?"

"Biz sıradan askerler değiliz," dedim. "Eski, tanıdık pozisyonlarımıza geri dönmeyi asla istemeyiz ama bunun başka bir çözümü yok. Biz daha çok süvarilere benziyoruz. Taram, taram, taram..."

"Süvariler gülümsemeyi bilirler. Ama bunu çok az yaparlar."

"Öyleyse bana ne yapmam gerektiğini söyle," dedim, çok güzel olacağına söz verdiğimiz günün hızlıca akıp gittiğini ve içi çöplerle dolu bir çukura dönüştüğünü fark ederek. "Söyle! Usta Büyücü ya da geleceğin Usta Büyücü'sü. Savaşımızın generali. Ben sadece sıradan bir teğmenim. Bana görevlerimi söyle ve onların doğru olduğundan emin ol. Ne yapmam gerektiğini söyle!"

O anda bütün bir odanın sessizliğe büründüğünü fark ettim. Herkes bizi dinliyordu. Ama umurumda değildi.

"Dışarıya çıkıp Karanlık Varlıklar'ı öldürmemi söyle, öldüreyim. Bu konuda çok iyi değilim ama en iyi vuruşumu yapacağım! Gülümsememi ve insanları İyilik yağmuruna tutmamı söyle, yapayım. İyilik ve Kötülük, Karanlık ve Aydınlık, biz bu kelimeleri öyle sık kullanıyoruz ki anlamlarını yitirdik; onları tıpkı bir bayrak gibi astık ve yağmurlu ve rüzgârlı bir havada çürümeye bıraktık. Öyleyse bize yeni kelimeler ver! Yeni bayraklar ver! Bana nereye gideceğimi ve ne yapacağımı söyle!"

Svetlana'nm dudakları titremeye başlamıştı. O anda konuşmayı kestim ama artık çok geç olmuştu.

Svetlana elleriyle yüzünü kapatmış ağlıyordu.

Ben ne yapıyordum?

Birbirimize gülümsemeyi gerçekten unutmuş muyduk?

Belki ben haklıydım, çok haklıydım ama...

Eğer yakınımdaki insanları değil de bütün bir dünyayı korumak için donatıldıysam, benim doğrumun ne anlamı var? Eğer nefretimi kontrol altına aldıysam, neden bana aşk şansı verilmiyor?

Hemen atıldım, elimi Svetlana'nın omuzlarına attım ve onu odadan çıkardım. Büyücülerin hepsi başka yönlere bakarak hâlâ odada duruyorlardı. Belki ilk kez böyle bir manzarayla karşı karşıya kalıyorlardı. Belki de tüm olanları anlamışlardı.

"Anton." Yavru Kaplan hiç ses çıkarmadan bir anda yanımda belirmişti. Beni ileriye doğru itti, kapıyı açtı ve anlayışla karışık bir suçlama ifadesiyle yüzüme baktı. Sonra da bizi yalnız bıraktı.

Bir an hiç kıpırdamadan öylece durduk. Svetlana omzuma yaslanmış, hıçkırarak ağlıyordu. Bekledim. Bir şeyler söylemek için artık çok geçti. Zaten çok fazla şey söylemiştim.

"Deneyeceğim..."

Bunu hiç beklemiyordum. Her şey olabilirdi: kızgınlık, karşı saldırı, şikâyetler... Ama bu olamaz diye düşünüyordum.

Svetlana ellerini ıslak yüzünden çekti, kafasını salladı ve gülümsedi.

"Sen haklısın, Antoşka. Kesinlikle haklısın. Bugüne kadar tek yaptığım karşı çıkmak ve şikâyet etmek. Çocuk gibi mızmızlanıyorum ve hiçbir şeyi anlamıyorum. Herkes burnumu yulaf lapasına batırıp ateşle oynamama izin veriyor ve benim birazcık da olsa büyümemi bekliyor. Bu yüzden bunu yapmak zorundayım, deneyeceğim... Size yeni bayraklar vereceğim."

"Sveta..."

"Sen haklısın," diye araya girdi, Sveta. "Ben de biraz haklıyım. Ama tabii ki diğerlerinin yanında kendimi tutmam gerekirdi. Onlar

sadece en iyi bildikleri yolla eğlenmeye çalışıyorlar. Bugün tatil ve hiçbir şeyin bunu mahvetmesine izin vermemeliyiz. Anlaştık mı?"

O duvarı tekrar hissetmiştim. Her zaman Gesar ve diğer büyük patronlarla benim aramda duran o görünmez duvarı.

Zamanın aramızda inşa edeceği o duvarı. Ben de bugün o duvara kendi ellerimle birkaç sıra soğuk, kristal tuğlalar yerleştirmiştim.

"Affet beni, Sveta," diye fısıldadım. "Affet beni."

"Unutalım," dedi Sveta, çok kararlı bir ifadeyle. "Unutalım. Hâlâ unutabiliyorken."

En sonunda etrafımıza bakındık.

"Çalışma odası mı?" diye sordu Sveta.

Lekeli bir meşe ağacından yapılmış olan kitaplık, siyah camlarla korunuyordu. Yanında da üzerinde bilgisayar bulunan kocaman bir masa vardı.

"Evet."

"Yavru Kaplan yalnız mı yaşıyor?"

"Bilmiyorum," dedim, kafamı sallayarak. "Biz genellikle böyle sorular sormayız."

"Öyle görünüyor, en azından şimdilik." Svetlana kâğıt bir mendil çıkardı ve yüzündeki yaşları kurulamaya başladı. "Güzel bir evi var. Haydi, gidelim, herkes bir terslik olduğunu düşünecek."

Kafamı salladım:

"Onlar bizim tartışmadığımızı hissetmişlerdir."

"Hayır. Bütün odaların arasında bariyerler var. Bir şey hissedememiş olabilirler."

Alacakaranlık'a doğru baktım ve duvarların arasında gizli bir parlaklık olduğunu fark ettim.

"Şu anda görüyorum. Her gün daha da güçleniyorsun."

Svetlana gülümsedi, biraz gergindi ama yine de bu söylediğim onu gururlandırmıştı. Sonra şöyle dedi:

"Tuhaf. Yalnız yaşıyorsan neden duvarlara bariyer yerleştirirsin ki?"

"Yalnız değilken neden yerleştirirsin?" diye sordum, alçak bir ses tonuyla, herhangi bir cevap beklemeden. Svetlana da bana bir cevap vermeye çalışmamıştı.

Çalışma odasından çıktık ve diğerlerinin olduğu odaya geri döndük.

Ortam tam olarak bir mezarlığı andırmıyordu ama bu havadan çok da uzak değildi.

Oda nemli bir bataklık gibi kokuyordu –bunu ya Semyon ya da İlya denemişti. İgnat, kollarını Lena'ya dolamış öylece ayakta duruyor ve üzgün bir şekilde etrafına bakınıyordu. Tabii ki –ne şekilde olursa olsun– eğlenceyi tercih ederdi, herhangi bir tartışma ya da gerginlik onun kalbine saplanan bir bıçak gibiydi. İskambil oyunu oynayanlar da sessizlik içinde masada duran tek bir karta bakıyorlardı. Onlar bunu yaparken kâğıt kıpırdıyor, sembolü ve değeri değişiyordu. Yulia'nm yüzü asılmıştı ve sessizce Olga'ya bir şeyler soruyordu.

"Kim bana içki doldurur?" diye sordu, Sveta elimi tutarak. "Delirmiş kadınlar için en iyi tedavinin bir bardak konyak olduğunu bilmiyor musunuz?"

Mutsuz bir yüz ifadesiyle camın önünde duran Yavru Kaplan hemen bara doğru yürüdü. Bu tartışma için gerçekten kendini mi suçluyordu?

Sveta ve ben birer bardak konyak aldık, göstererek kadehlerimizi tokuşturduk ve birbirimizi öptük. O sırada Olga'nın bakışını yakalamıştım: mutlu değildi, üzgün de değildi ama ilgiliydi. Sanki biraz kıskanç bir bakıştı.

Birden kendimi kötü hissetmiştim.

Sanki günlerdir, aylardır içinde dolaştığım bir labirentten dışarıya çıkmış gibiydim. Dışarıya çıktığımda gördüğüm tek şey ise bir dizi yer altı mezarlığının girişiydi.

BÖLÜM 2

Olga'yla yalnız konuşma şansım ancak iki saat sonra yakalayabilmiştim. Svetlana'ya zoraki görünen eğlence çoktan dışarıya taşınmıştı. Semyon mangaldan sorumluydu ve isteyenlere kebap dağıtıyordu. Kebapların bu kadar kısa zamanda pişmiş olmaları bu işin içinde kesinlikle bir büyü etkisi olduğunu gösteriyordu. Gölgeliğin altında ise iki kasa şarap duruyordu.

Olga, İlya'yla son derece samimi bir sohbet içerisindeydi, her ikisinin de elinde bir kadeh şarap ve kebap vardı. Bu konuşmayı bölmek ayıptı ama....

"Olya, seninle konuşmam gerek," dedim, onlara doğru yaklaşarak. Svetlana, Yavru Kaplan'la derin bir tartışma içerisindeydi. Kızlar –sıcak hava konusunun gündemden düşmesine sebep olan– Nöbet'in geleneksel yeni yıl eğlencesi hakkında hararetli bir konuşma yapıyorlardı. Olga'yla konuşmanın tam zamanıydı.

"Affedersin, İlya," dedi Olga, omuzlarını silkerek. "Bunu tekrar konuşacağız, tamam mı? Sovyetler Birliği'nin yıkılma sebepleri hakkındaki fikirlerin çok ilgimi çekti. Haklı olmasan bile..."

İlya büyük bir sevinçle gülümsedi ve oradan uzaklaştı.

"Sor, Anton," dedi Olga, ses tonunu hiç değiştirmeden.

"Ne soracağımı biliyor musun?"

"Sanırım tahmin edebiliyorum."

Etrafıma bakındım. Yakınımızda hiç kimse yoktu. Piknik daha yeni başlamıştı. Herkesin yiyip içmek istediği, henüz midelerinde ve kafalarında ağırlık hissetmeye başlamadığı bir andı.

"Svetlana'yı neler bekliyor?"

"Geleceği görebilmek kolay değil. Özellikle de Usta Büyücüler'in geleceğini."

"Bu sorundan kaçma, arkadaşım," dedim, gözlerine bakarak. "Bunu yapma. Biz birlikte çalıştık, öyle değil mi? Biz ortaktık. Senin cezan devam ederken ve bu bedene bile sahip değilken. Ki senin cezan âdildi."

Olga'nın yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Sen benim suçum hakkında ne biliyorsun?"

"Her şeyi biliyorum."

"Nasıl?"

"Nihayetinde verilerle uğraşıyorum."

"Buna erişmeye yetecek iznin yok. Ve benim başıma gelen olayla ilgili hiçbir şey elektronik arşivlere girilmedi."

"Dolaylı kanıtlar, Olya. Sudaki dalgaları gördün, değil mi? Taş çoktan dipte balçığın derinliklerinde uzanıyor olabilir ama dalgalar ilerlemeye devam ediyor. Sahilleri aşındırarak, çöpleri ve köpükleri toplayarak, hatta eğer taş çok büyükse, tekneleri bile devirerek. Farz edelim ki ben uzun süre sahilde durdum, Olya. Durdum ve aşındıran dalgaları izledim."

"Blöf yapıyorsun."

"Hayır, Olga. Svetlana'ya bundan sonra ne olacak? Eğitimin hangi aşamasında?"

Büyücü bana baktı. Yarım kalan şarabını ve soğumuş kebabını tamamen unutmuştu. Bir darbe daha vurdum:

"Sen bu aşamadan geçtin, öyle değil mi?"

"Evet." Konuşmaya başlayacak gibi görünüyordu. "Geçtim. Ama beni daha yavaş hazırlamışlardı."

"Öyleyse Sveta'yla ilgili bu acele neden?"

"Hiç kimse bu yüzyıl içerisinde başka bir Usta Büyücü'nün doğacağını düşünmüyordu. Gesar işler ilerledikçe doğaçlama yapmak zorunda kaldı."

"Sana bedenini geri vermelerinin sebebi de bu mu? İşini iyi yapmış olman değil mi?"

"Her şeyi anladığını söylüyorsun!" dedi Olga, gözlerinden kıvılcımlar saçarak. "Öyleyse neden bana işkence ediyorsun?"

"Onun eğitimlerini izliyor musun? Senin deneyimlerine mi dayanıyor?"

"Evet. Tatmin oldun mu?"

"Olga, biz barikatların aynı tarafında duruyoruz," dedim, fısıldayarak.

"Öyleyse takım arkadaşlarına dirsek atma!"

"Olga senin asıl amacın neydi? Yapamadığın şey neydi? Sveta'nın yapması gereken ne?"

"Sen..." dedi, Olga, şimdi gerçekten kafası karışmıştı. "Anton blöf yapıyorsun!"

Cevap vermedim.

"Hiçbir şey bilmiyorsun! Sudaki dalgalar! Sen onları görmek için hangi yöne bakacağını bile bilmiyorsun!"

"Belki de öyle. Ama önemli bir şeye sahibim, öyle değil mi?"

Olga dudaklarını ısırarak bana baktı. Sonra kafasını salladı.

"Evet. Dolaysız bir soru, dolaysız bir cevap. Ama hiçbir şey anlatmayacağım. Bunu bilmemen gerekiyor. Bu seni ilgilendirmiyor."

"İşte burada yanılıyorsun."

"Hiçbirimiz Svetlana'ya zarar gelmesini istemeyiz," dedi Olga sert bir şekilde. "Anladın mı?"

"Biz bir kişiye nasıl zarar verildiğini bilmiyoruz. Ve bazen bizim İyilik'imizin, Kötülük'ten hiçbir farkı olmuyor."

"Anton, bu konuşmayı artık bitirelim. Benim, senin sorularına cevap verme yetkim yok. Ve bu sürpriz tatili diğerlerine zehir edemeyiz."

"Sence bu sürpriz mi?" diye sordum, imalı bir biçimde. "Hı, Olya?"

Ama Olga duygularına engel olmuştu, yüz ifadesinden bir şey anlamak mümkün değildi. Böyle bir soru için fazlasıyla anlaşılmaz bir tavır içindeydi.

"Sen zaten yeterince anlamışsın." Sesi eski otoriter biçimine dönerek daha yüksek çıkmaya başlamıştı.

"Olya, Biz bugüne kadar hiç aynı anda tatile gönderilmedik. Bir günlüğüne bile olsa. Gesar neden bütün Aydınlık Varlıklar'ı şehir dışına gönderdi?"

"Hepsini değil."

"Polina Vasilievna ve Andrey'i hesaba katma. Sen de biliyorsun ki onlar sıradan ofis çalışanları. Şu anda Moskova'da tek bir Gece Nöbeti ajanı bile yok!"

"Karanlık Varlıklar da son derece sakin."

"Yani?"

"Anton, bu kadar yeter."

Kafamı salladım, Olga'mn ağzından başka laf alamayacağımı anlamıştım.

"Tamam, Olya. Altı ay önce tesadüfen bile olsa aynı taraftaydık. Ama görüyorum ki şimdi öyle değil. Özür dilerim. Bunlar benim uzmanlık alanım olan problemler değil."

Olga kafasını salladı. Bunu hiç beklemiyordum, gözlerime inanamamıştım.

"Nihayet anladın..."

Şaka mı yapıyordu? Yoksa gerçekten bu işe müdahale etmeyeceğime inanmış mıydı?"

"Çok hızlı anlarım," dedim. Svetlana'ya baktım. Son derece neşeli bir şekilde Tolik'le sohbet ediyordu.

"Bana kızdın mı?" diye sordu, Olga.

Eline dokundum, gülümsedim ve içeriye girdim. Bir şeyler yapmak istiyordum. Bunu, şişesinden binlerce yıl sonra ilk defa çıkmış bir cin kadar çok istiyordum. Herhangi bir şey: kaleler yapmak, şehirleri yerle bir etmek, *Basic*'te program yazmak, kanaviçe işlemek.

Kapıyı, hiç dokunmadan, Alacakaranlık'ın içinden iterek açtım. Bunu niye yaptım bilmiyorum. Aslında bu tarz şeyleri çok sık yapmam. Sadece içki içtiğimde ve çok sinirli olduğumda yaparım. Sanırım ilk sebep şu anki duruma uymuyor.

Odada hiç kimse yoktu. Dışarıda sıcak kebap, soğuk şarap ve ağaçların altına yerleştirilmiş o kadar çok plaj sandalyesi varken, kim içeride oturmak isterdi ki?

Koltuğa oturdum. Masadan kadehimi aldım –ya da Sveta'nm kadehini– konyak doldurdum ve on beş yıllık bir Prazdnichny gibi değil de ucuz bir votkaymış gibi tek bir seferde içtim. Bir bardak daha doldurdum.

O sırada içeriye Yavru Kaplan girdi.

"Bir sakıncası var mı?" diye sordum.

"Tabii ki yok. Genç büyücü yanıma oturdu. "Anton seni üzen bir şeyler mi var?"

"Sen bana aldırma."

"Svetlana'yla mı tartıştın?"

Hayır anlamında kafamı salladım:

"Sorun o değil."

"Anton ben mi yanlış bir şey yaptım? Güzel vakit geçirmiyor musunuz?"

Şaşkın bir ifadeyle yüzüme baktım.

"Yavru Kaplan, saçmalama. Her şey harika. Herkes güzel vakit geçiriyor."

"Peki ya sen?"

Şekil değiştiren bu genç büyücüyü daha önce hiç böyle tereddütlü görmemiştim. Bizim güzel vakit geçirip geçiremediğimiz konusunda endişeliydi. Ama herkesi memnun edebilmek çok zordur.

"Svetlana'yı eğitiyorlar," dedim.

"Niçin?" diye sordu genç büyücü, hafifçe kaşlarını çatarak.

"Bilmiyorum. Olga'nın yapamadığı bir şeyi ona yaptırmak için. Çok tehlikeli ama aynı zamanda çok da önemli olan bir şey için."

"Bu iyi." Bir bardak aldı, kendine konyak doldurdu ve bir yudum içti.

"İyi mi?"

"Tabii ki. Onu eğitmeleri, ona yol göstermeleri." Yavru Kaplan bir şeyler bulmaya çalışarak etrafına bakındı, sonra da kaşlarını çatarak duvardaki müzik setine baktı. "Bu kumanda sürekli kayboluyor," dedi.

Müzik setinin ışıkları yandı ve Queen'in, *A Kind Of Magic* adlı parçası çalmaya başladı. Bu yaptığı beni etkilemişti. Elektronik devreleri uzaktan kontrol etmek hiç de kolay bir şey değildi; duvara bakışlarla delik açmak ya da sivrisinekleri alev topuyla uzak tutmaya benzemiyordu.

"Sen Nöbet'te ne kadar eğitim gördün?" diye sordum.

"Yedi yaşındayken başladım. On altı yaşına geldiğimde saha operasyonlarına dâhil edildim."

"Dokuz yıl! Ve senin için daha kolay, çünkü senin büyü güçlerin doğuştan. Ama Svetlana'yı altı ay ya da bir yıl içerisinde Büyük bir Büyücü'ye dönüştürmeyi planlıyorlar."

"Bu çok zor," diye onayladı, genç büyücü. "Patronun yanlış yaptığını mı düşünüyorsun?"

Omuzlarımı silktim. Patronun yanlış yaptığını söylemek, güneşin doğudan doğduğunu inkâr etmek kadar saçma olurdu. O yüzlerce yıldır –hatta binlerce– hata yapmamayı öğreniyordu. Acımasız davranıyor olabilirdi, hatta zalimce. Karanlık Varlıklar'ı kışkırtıp Aydınlık Varlıklar'ı yalnız bırakıyor olabilirdi. Her şeyi yapıyor olabilirdi. Hata yapmak dışında.

"Sanırım Svetlana'mn gücünü biraz abartıyor."

"Yapma! Patron her şeyi hesap eder."

"Bunu ben de biliyorum. Bir önceki oyunu da gayet iyi oynamıştı."

"Ve Sveta'nın iyiliğini ister," diye ekledi, inatçı bir tavırla. "Anlıyor musun? Kendi metodlarıyla. Sen farklı davranıyor olabilirsin; ben, Semyon ya da Olga da öyle. Hepimiz farklı davranabiliriz. Ama Nöbet'i o yönetiyor. Ve her şeyi yapma hakkına sahip."

"Yani o, en iyisini mi bilir?" diye sordum.

"Evet."

"Peki ya özgürlük?" diye sordum, bir kadeh daha konyak doldururken. Aslında buna hiç gerek yoktu, başım çoktan uğuldamaya başlamıştı. "Özgürlük?"

"Tıpkı Karanlık Varlıklar gibi konuşuyorsun," dedi genç büyücü birden.

"Onların, benim gibi konuştuğunu düşünmeyi tercih ederim."

"Her şey çok basit, Anton." Yavru Kaplan bana doğru eğildi ve gözlerime baktı. Üzerinde konyak ve hafif bir çiçek kokusu vardı; parfüm gibi değildi: şekil değiştiren büyücüler parfüm kokularını sevmezlerdi. "Sen Svetlana'yı seviyorsun."

"Tabii ki seviyorum. Bu kimse için yeni bir haber değil."

"Ve çok yakında senden daha güçlü olacağını biliyorsun."

"Şu anda da öyle değilse..." Bundan ona bahsetmedim ama o anda Svetlana'nın duvarların içindeki büyülü ekranları nasıl hissettiğini hatırlamıştım.

"O, senin sınırlarını aşacak. Sen onun çok gerisinde kalacaksın. Onun problemleri senin için çok anlaşılmaz olacak, sana tuhaf gelecek. Onun yanında kaldığında kendini işe yaramaz bir fazlalık, bir jigolo gibi hissedecek ve geçmişe tutunmaya başlayacaksın."

"Evet." Kafamı salladım. O anda içkimin çoktan bittiğini fark edip şaşırdım. Ben bardağımı tekrar doldururken, ev sahibim de dikkatle bana bakıyordu. "Bu yüzden onun yanında kalmayacağım. Buna ihtiyacım yok."

"Ama başka seçeneğin yok."

Onun bu kadar katı olabileceğini hiç düşünmemiştim. Evine gelen herkesin, onun misafirperverliğinden memnun olup olmamasıyla bu kadar ilgileneceğini hiç ummamıştım. Ve ayrıca gerçekleri, ondan bu kadar sert bir şekilde duyacağımı da.

"Biliyorum."

"Eğer bunu biliyorsan, Anton, patronun Svetlana'yı bu kadar hızlı bir şekilde yukarıya taşımasına kızmanın tek bir sebebi var."

"Benim zamanım tükeniyor," dedim. "Kum taneleri parmaklarımın arasından kayıp gidiyor, yağmur damlaları gökyüzünden süzülüyor."

"Senin zamanın mı? Senin ve Svetlana'nın zamanı, Anton."

"Asla 'bizim' zamanımız olmadı, asla."

"Neden?"

İyi bir soruydu. Neden? Omuzlarımı silktim.

"Biliyorsun ki esirken üremeyen bazı hayvanlar var."

"Yine aynı şey!" dedi genç büyücü, öfkeli bir şekilde. "Ne esareti? Svetlana için sevinmelisin. O, Aydınlık Varlıklar'ın gururu olacak. Sen ise onu ilk keşfeden ve onun hayatını kurtaran kişi olacaksın."

"Ne için? Karanlık'la bir savaş daha yapmak için mi? Gereksiz bir savaş daha?"

"Anton, tıpkı bir Karanlık Varlık gibi konuşuyorsun. Sen onu seviyorsun. Bu yüzden hiçbir şey için karşılık bekleme. Aydınlık Varlıklar'ın yaptığı gibi!"

"Aşk, Karanlık ve Aydınlık'ın bittiği yerde başlar."

Yavru Kaplan öylesine öfkeliydi ki buna bir cevap bile verememişti. Sonra üzgün bir şekilde kafasını salladı ve gönülsüzce şöyle dedi:

"En azından söz ver..."

"Bu, ne için olduğuna bağlı."

"Biraz daha duyarlı olmak için. Kıdemli iş arkadaşlarına güvenmek için."

"Söz veremem."

Yavru Kaplan derin bir nefes aldı ve gönülsüzce şöyle dedi:

"Dinle, Anton, muhtemelen seni hiç anlamadığımı düşünüyorsun. Ama bu doğru değil. Ben, şekil değiştiren bir büyücü olmak istemiyordum. İyileştirici güçlerim vardı, hem de son derece başarılı olanlardan."

"Gerçekten mi?" Şaşkınlık içerisinde yüzüne baktım. Bunu hiç düşünmemiştim.

"Evet," diye doğruladı, genç büyücü hemen. "Ama güçlerimi hangi yönde geliştireceğime karar vermek zorunda kaldığımda patron beni çağırdı. Çay içip kek yiyerek sohbet ettik. Çok ciddi bir konuşma yaptık, tıpkı yetişkin insanlar gibi. Ki ben o zamanlar, Yulia'nın şu anki halinden bile daha küçüktüm. Aydınlık'ın neye ihtiyacı olduğunu, Nöbet'e nasıl biri gerektiğini ve benim neler başarabileceğimi konuştuk. Ve bu konuşma sonucunda ne pahasına olursa olsun savaşçı güçlerimi geliştirmem gerektiğine karar verdik. Bu ilk başta hoşuma gitmedi. Değişim geçirmenin nasıl bir acı verdiğini biliyor musun?"

"Kaplana dönüşmenin mi?"

"Hayır, kaplana dönüşmek sorun değil. Zor olan, kaplandan tekrar insan şekline dönüşmek. Ama üstesinden geldim. Çünkü patrona inandım, çünkü doğru olanı yaptığımı anladım."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi mutluyum," dedi genç büyücü, heyecanlı bir şekilde. "Ne kaybedeceğimi, zamanımı nelere harcayacağımı gördüğümde... Şifalı otlar ve büyüler... Saptırılmış parapsikoloji bilimiyle vakit harcamak, kara girdapları etkisiz hale getirmek, tılsımları birbirine karıştırmak..."

"Kan, acı, korku, ölüm," dedim aynı ses tonuyla. "Aynı anda gerçekliğin iki ya da üç seviyesinde birden savaşmak, ateşten kaçmak, kanın tadına bakmak, cehennemin ve yüksek suların içinden geçmek."

"Bu bir savaş."

"Evet, olabilir. Ama neden cephede yalnız olmak zorundasın?"

"Birisi bunu yapmak zorunda, öyle değil mi? Sonuç olarak, böyle bir evim olmazdı," dedi Yavru Kaplan, eliyle odayı göstererek. "İyileştirme gücüyle çok fazla para kazanılamayacağını sen de biliyorsun. Ve eğer sahip olduğun tüm güçle birilerini iyileştirirsen, başkaları da durmadan insanları öldürür."

"Güzel bir ev," dedim. "Ama ne kadar sıklıkla buraya geliyorsun?"

"Gelebildiğim kadar."

"Sanırın çok sık değil. Vardiya üstüne vardiya alıyorsun, sürekli en zorlu işlerin olduğu yerlerdesin."

"Bu benim yolum."

Kafamı salladım. Bu, zaten beni ilgilendirmezdi ki... Sonra şöyle dedim:

"Evet, haklısın. Belki de yoruldum. Belki de böyle saçma konuşmamın sebebi bu."

Yavru Kaplan şüpheli bir ifadeyle bana baktı. Bu kadar kolay pes etmeme şaşırmıştı.

"Bir süre bardağımla birlikte burada oturmaya ihtiyacım var," diye ekledim. "Sarhoş olana kadar tek başıma içmeye, masanın altında uyuya kalmaya ve şiddetli bir baş ağrısıyla uyanmaya. İşte o zaman kendimi daha iyi hissedeceğim."

"Devam et, öyleyse," dedi genç büyücü, sesinde hafif bir kızgınlık vardı. "Biz buraya niçin geldik? Bar açık, istediğini seçebilirsin. Sonra da gidip diğerlerine katılabiliriz. Ya da ben de burada kalıp sana eşlik edebilirim."

"Yalnız kalsam daha iyi olacak," dedim, elimle tombul şişeye vurarak. "Yemeksiz ve arkadaşsız, son derece berbat bir şekilde. Yüzmeye gitmeden önce uğrarsınız. Belki hâlâ hareket edebilecek halde olurum, ne dersin?"

"Tamam."

Yavru Kaplan gülümsedi ve dışarı çıktı. Yalnız kalmıştım – tabii ki Ermeni konyağı şişesi bir arkadaş olarak sayılmazsa. Çünkü bazen öyle olduğuna inandırır.

Yavru Kaplan çok iyi bir kızdı. Nöbet'teki bütün arkadaşlarım ve meslektaşlarım son derece iyi ve harika insanlardı. Onların seslerini Queen'in melodisinin arasında duyabiliyordum. Ve bu hoşuma gidiyordu. Bazılarıyla çok iyi anlaşıyordum, bazılarıyla da o kadar iyi değildim. Ama burada hiç düşmanım yoktu ve asla olmayacaktı. Biz birlikte yürüyorduk ve bu hep böyle olacaktı. Birbirimizi kaybedebileceğimiz sadece bir yol vardı.

Öyleyse yaşananlardan ötürü neden bu kadar mutsuzdum? Böyle hisseden bir tek bendim – Olga ve Yavru Kaplan, patronun planını onaylıyorlardı. Ve eğer bunu diğerlerine soracak olsam, onların da Olga ve Yavru Kaplan gibi cevap vereceklerinden neredeyse emindim.

Yoksa ben gerçekten tarafsız düşünemiyor muydum?

Belki de.

Konyaktan bir yudum aldım ve odadaki yabancı, saçma yaşamın solgun ışıklarını takip ederek Alacakaranlık'a doğru baktım.

Tavanın sağ üst köşesinde üç sivrisinek, iki böcek, bir de örümcek fark ettim.

Parmaklarımı birbirine sürttüm ve iki milimetre boyunda, ufak bir alev topu oluşturdum. Örümceği hedef aldım –sabit hedef, en iyi pratik yapma şeklidir– ve alev topunu onun üzerine gönderdim.

Bu davranışımda ahlaka aykırı bir durum yoktu. Biz Budist değiliz, yani en azından Rusya'daki birçok Diğer, Budist değil. Biz et yer, sinekleri ve sivrisinekleri öldürür, hamam böceklerini zehirleriz. Eğer her ay yeni korku büyüleri öğrenemeyecek kadar tembelseniz, böcekler hemen sizin büyülerinize bağışıklık kazanırlar.

Kesinlikle ahlak dışı bir durum yoktu. Sadece komikti, hatta böyle bir deyim bile vardı: "Bir sivrisineği öldürmek için alev topu kullanmak." Bu, her yaştan çocuğun Nöbet derslerine çalışırken oynadığı popüler bir oyundu. Muhtemelen Karanlık Varlıklar da aynı şeyi yapıyorlardı ama onlar için bir sinekle serçenin ya da bir sivrisinekle köpeğin birbirinden hiçbir farkı yoktu.

Örümceği tek atışta yaktım. Uyuşuk sivrisinekleri öldürürken de hiçbir sorun yaşamadım.

Kazandığım her zaferi, konyak bardağımı itaatkâr şişeme tokuşturarak kutladım. Sonra diğer iki sineği öldürmeye çalıştım ama ya kanımda çok fazla alkol vardı ya da sinekler küçük bir alev topunun yaklaştığını hissetme konusunda çok daha iyiydiler. İlk sineği öldürmek için dört atış yapmak zorunda kaldım. İkinci sineği ise altıncı vuruşumda öldürdüm. Bunu yapmaya çalıştığım süre içerisinde de iki alev topunu, duvara dayalı duran dolabın camına isabet ettirmeyi başarmıştım.

"Bunun için üzgünüm," dedim, konyağımı içerken, pişman bir şekilde. Ayağa kalktım, o anda oda birden dönmeye başladı. Siyah

bir kadifenin üzerinde asılı duran kılıçların bulunduğu dolaba doğru yürüdüm. İlk bakışta, on beşinci ya da on altıncı yüzyıl Almanya'sına ait olduklarını düşünmüştüm. O anda alev topunun ışığı söndü ve ben kılıçların yaşını tam olarak anlayamadım. Camda küçük çukurlar oluştu, neyse ki kılıçlara isabet ettirememiştim.

Bir süre işleri nasıl yoluna koyacağımı düşündüm. Ama oturma odasının her yanma dağılmış olan camı, tekrar yerine koymaktan daha iyi bir fikir bulamamıştım. Bunu yapmak, camı dönüştürüp tekrar yaratmaktan daha fazla çaba gerektirmişti.

Sonra bara doğru yürüdüm. Her nedense daha fazla konyak içmek istemiyordum. Ama Meksika kahve likörü, sarhoş olma isteğim ile kendime gelme arzum arasında iyi orta yoldu. Kahve ve alkol aynı şişede...

Arkama döndüğüm anda sandalyede oturan Semyon'u gördüm.

"Herkes göle gitti," dedi büyücü.

"Hemen geliyorum," diye söz verdim, "Hemen."

"Şişeyi bırak," dedi Semyon.

"Neden?" diye sordum. Ama yine de bırakmıştım.

Semyon gözlerime baktı. Koruma duvarlarım yükselmemişti. Ve bunun bir hile olduğunu farkına vardığımda artık çok geçti. Başka bir yöne bakmaya çalıştım ama başaramadım.

"Seni alçak," dedim güçlükle, üç cesedin üzerine doğru eğilerek.

"Koridorda, sağda!" diye bağırdı, Semyon arkamdan. Bakışları hâlâ sırtımı deliyordu; görünmez bağlantı ağı beni takip ediyordu.

Tuvalete gittim. İşkencecim beş dakika sonra yanıma gelmişti.

"Daha iyi misin?"

"Evet," dedim, güçlükle nefes alarak. Dizlerimin üstünde doğrularak ayağa kalktım ve kafamı lavabonun içine soktum. Semyon hiçbir şey söylemeden musluğu açtı ve sırtıma vurdu.

"Rahatla. Biz kocakarı ilaçlarıyla başladık ama şimdi..."

Vücudumu sıcak bir hava dalgası kapladı. İnliyordum ama artık şikâyet etmiyordum. O aptal sersemlik çoktan gitmişti ve şimdi son toksinler vücudumu terk ediyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Karaciğerine yardım ediyorum. Biraz su iç. Kendini daha iyi hissedersin."

Gerçekten işe yaramıştı.

Beş dakika sonra kendi ayaklarım üzerinde tuvaletten çıktım. Terli ve ıslaktım ama tamamen ayılmıştım. Haklarımın ihlal edilmesine bile itiraz etmeye çalışmıyordum.

"Neden müdahale ettin? Sarhoş olmak istiyordum, üstelik olmuştum da..."

"Seni genç adam..." dedi Semyon, ayıplayarak kafasını sallarken. "Sarhoş olmak istiyormuş! Kim konyakla sarhoş olur? Hem de şaraptan sonra, bu kadar hızlı bir şekilde, yarım saatte yarım şişe içerek. Biz Sasha Kuprin'le sarhoş olmaya karar verdiğimizde..."

"Sasha da kim?"

"Bildiğin Sasha, yazar. O zamanlar daha yazar değildi. Biz son derece doğru ve medeni yollarla içer, kütük gibi sarhoş olur, masaların üzerinde dans eder, duvarlara ateş açar ve zamparalık yapardık."

"O da Diğerleri'nden biri miydi?"

"Sasha mı? Hayır, ama çok iyi bir adamdı. Onunla birlikte çeyrek kova içki içer, liseli kızları şampanyayla sarhoş ederdik."

Kendimi koltuğa bıraktım, boş şişeye baktım ve midemin tekrar bulanmaya başladığını hissederek yutkundum.

"Çeyrek kova mı?"

"Evet, çeyrek kova. Nasıl sarhoş olmayalım!" dedi Semyon. "Sarhoş olabilirsin, Anton. Eğer buna gerçekten ihtiyacın varsa. Ama sadece votka içerek olmalısın. Konyak ve şarap kalbin için zararlı."

"Votka ne için iyi?"

"Ruhun için. Eğer çok incinmişse..."

Gerçek insanlar ve savaşlar hakkındaki anılarını hatırlayarak, komik ve küçük bir büyücünün sevimli yüzüyle bana baktı.

"Hata yaptım," diye itiraf ettim. "Yardımın için teşekkürler."

"Rica ederim, dostum. Bir keresinde diğer Anton'u aynı gece içerisinde üç kez ayılttım. Sarhoş olmadan sadece içmeye ihtiyacı olduğunda, işe yarıyordu."

"Diğer Anton? Çehov mu?" diye sordum, şaşkınlıkla.

"Hayır, saçmalama. Diğer Anton bizden biriydi. Uzak Doğu'da öldürüldü, samuray..." Semyon elini havada salladı ve birden sustu. Sonra sevgi dolu bir ifadeyle şöyle dedi: "Acele etme. Bu gece her şeyi medeni yollarla yapacağız. Şimdi bizim çocuklara yetişmemiz gerek. Haydi, gidelim, Anton."

Son derece uysal bir şekilde Semyon'u takip ederek evden dışarıya çıktım. Ve Sveta'yı gördüm. Kanepede oturuyordu, çoktan mayolarını ve renkli eteğini –ya da kalçalarının hizasında duran bandı– giyinmişti.

"İyi misin?" diye sordu, şaşkınlıkla bana bakarak.

"Kesinlikle. Kebaplar bana iyi gelmedi."

Svetlana dikkatlice bana baktı. Belli ki yüzümdeki kızarıklık ve saçlarımın ıslak olması hızlı bir şekilde sarhoş olduğumun en iyi belirtileriydi.

"Pankreasını kontrol ettirmen gerek."

"Her şey yolunda," dedi Semyon, hızlıca araya girerek. "İnan bana, ben iyileştirme eğitimi de aldım. Sıcak hava, ekşi şarap, yağlı kebap... Hepsi üst üste geldi. Şimdi yüzmeye ve akşamın serinliğini hissetmeye ihtiyacı var. Sonra birlikte bir şişe parlatırız. İhtiyacı olan tedavi bu."

Sveta ayağa kalktı, bana doğru yürüdü ve acıyan gözlerle baktı.

"Belki biraz daha oturmak istersin? Sana sert bir çay yaparım."

Evet, belki de. İyi olurdu. Burada oturmak. Baş başa. Çay içmek. Konuşmak ya da tek bir kelime bile söylemeden oturmak. Fark etmez. Svetlana'ya bakmak ya da hiç bakmadan öylece durmak. Sadece nefesini duymak ya da duymamak için kulaklarımı tıkamak. Birlikte olduğumuzu bilmek. Sadece biz, bütün bir Gece Nöbeti ekibi değil. Sadece birlikte olmak istediğimiz için, patronun tasarladığı bir plan yüzünden değil.

Gülümsemeyi unutmuş muydum?

Kafamı salladım ve korkak bir ifadeyle gülümseyerek şöyle dedim:

"Hadi gidelim. Henüz büyü savaşının eli ayağı tutmayan, yaşlı moruğu değilim. Gidelim, Sveta."

Semyon önden yürüyordu ama her nedense onun şu anda göz kırptığını biliyordum. Beni onaylayan bir ifadeyle.

Akşam serinlik getirmemişti ama en azından sıcaktan kurtulmuştuk. Kalabalık topluluk saat altı ya da yediden sonra küçük gruplara ayrılmaya başlamıştı. Yorulmak bilmeyen İgnat, Lena ve –son derece tuhaf bir şekilde– Olga'yla birlikte gölde kalmıştı. Yavru Kaplan ve Yulia ise ormana gitmişlerdi. Diğerleri de evin etrafını çevreleyen avluda dolaşıyorlardı.

Ben ve Semyon da ikinci kattaki geniş balkona yerleşmiştik. Burası çok rahattı. Hasırdan yapılmış koltuklar vardı. Ayrıca hafif bir rüzgâr esiyordu –sıcak havadan kurtulmak için harika bir yerdi.

"Bir numara," dedi Semyon, üzerinde "Danone çocukları" reklamı bulunan plastik, yoğurt poşetinden votkayı çıkarırken. "Smirnovskaya."

"Bunu mu tavsiye ediyorsun?" diye sordum, tereddütlü bir şekilde. Kendimi, votka konusunda büyük bir uzman olarak görmüyordum.

"Yaklaşık iki yüz yıldır bunu içiyorum. Ve inan bana, daha önceleri, şimdiki halinden daha kötüydü."

Poşetten, iki kalın kadeh, iki litrelik bir kavanozun ince kapağının altında duran salatalık turşusu ve içinde lahana turşusu bulunan büyük bir kap çıkardı.

"Peki, bununla birlikte bir şeyler içilir mi?"

"Votkayla hiçbir şey içilmez, dostum," dedi Semyon, kafasını sallayarak. Onların hepsi sahtekârlık."

"Her zaman öğrenecek yeni bir şeyler var."

"Bu dersi yakında öğrenirsin. Ayrıca votkayla ilgili endişe duymana gerek yok, Chernogolovka benim sorumlu olduğum bölge. Oradaki küçük ve temiz içki fabrikasında çalışan büyücüyü tanıyorum. O bana kaliteli ürünler getiriyor."

"Karşılıklı küçük değiş tokuşlar," dedim.

"Değiş tokuş değil. Para ödüyorum. Bu bizim kişisel sorunumuz, Nöbet'i ilgilendiren bir şey değil."

Semyon becerikli bir şekilde şişenin kapağını açtı ve her iki bardağı da yarısına kadar votka doldurdu. Poşet bütün bir gün boyunca verandada durmuştu ama yine de votka hâlâ soğuktu.

"Sağlığa mı?" dedim.

"Bunun için daha çok erken. Bize içelim."

Beni ayıltırken işini kusursuz yapmış ve kanımdan alkolü çıkarmakla yetinmeyip metabolizmamdaki bütün artıkları da dışarıya atmış olmalıydı. Bardağın tamamını hiç tereddüt etmeden içtim. Votkanın, sadece dondurucu soğukta değil yaz sıcağından sonra da çok iyi geldiğini fark ederek şaşırmıştım.

"İşte bu," dedi Semyon, memnuniyetle, sandalyesine daha da rahat bir şekilde yerleşmeye çalışarak. "Yavru Kaplan'a buraya iki tane sallanan sandalye koymasını önerebiliriz."

Java marka sigarasını çıkardı ve yaktı. Yüzümdeki kızgın ifadeyi fark edince de şöyle dedi:

"Ne olursa olsun bu sigarayı içmeye devam edeceğim. Ben bir vatanseverim. Ülkemi çok seviyorum."

"Ben de bir vatanseverim ama sağlığımı da seviyorum," diye cevap verdim, sert bir ifadeyle.

Semyon kıkırdadı.

"Bir keresinde tanıdığım bir yabancı beni evine davet etti..." diye başladı söze Semyon.

"Uzun zaman önce mi?" diye sordum, konuşma tarzına uyum sağlamaya çalışarak.

"Çok uzun zaman önce değil, geçen yıl. Rus tarzıyla nasıl içildiğini öğrenmek için davet etti. Penta Otel'de kalıyordu. Bir kız arkadaşımı ve onun abisini yanıma aldım –cezaevinden yeni çıkmıştı, gidecek bir yeri yoktu– ve oraya gittim."

O grubun nasıl göründüğünü gözümde canlandırdım ve kafamı salladım.

"İçeri girmenize izin verdiler mi?"

"Evet."

"Büyü mü kullandın?"

"Hayır, yabancı arkadaşım parasının avantajını kullandı. Bir sürü votka ve abur cubur depolamıştı; 30 Nisan'da içmeye başladık, 2 Mayıs'ta bitirdik. Otel görevlilerinin içeri girmelerine izin vermedik ve asla televizyonu kapatmadık."

Semyon'un Rus malı, buruşuk, ekose gömleğine, Türk malı, kirli kot pantolonuna ve Çek malı, paramparça olmuş sandaletlerine bakarak, üç litrelik metal bir fıçıdan dökülen birayı nasıl içtiğini hayal edebiliyordum. Ama onu Penta Otel'de düşünemiyordum.

"Sizi canavarlar," dedim, korku dolu bir ses tonuyla.

"Neden? Arkadaşım son derece memnun oldu. Ve gerçek Rus sarhoşluğunun nasıl bir şey olduğunu artık anladığını söyledi."

"Nasıl bir şeymiş?"

"Sabah uyandığında etrafındaki her şey gri görünür. Gri gökyüzü, gri güneş, gri şehir, gri insanlar, gri düşünceler. Ve bundan kurtulmanın tek yolu, bir bardak daha içmektir. O zaman kendini iyi hissedersin. Renkler geri gelir."

"İlginç bir yabancı bulmuşsun."

"Kesinlikle!"

Semyon tekrar votka koydu – bu kez biraz daha azdı. Sonra bir an düşündü ve bardağı ağzına kadar doldurdu.

"Haydi, içelim, dostum. Mavi gökyüzünü, sapsarı güneşi ve şehrin bütün renklerini görmek için içmek zorunda olmadığımıza içelim. Buna içelim. Alacakaranlık'a girip çıkar ve dünyanın diğer tarafının, herkesin düşündüğü gibi olmadığını görürüz. Belki de tek bir diğer taraf yoktur. Parlak renklerin şerefine içelim!"

Bardağımın yarısını içtim, büsbütün sersemlemiştim.

"Ağır ol, çocuk," dedi Semyon, ses tonunu hiç değiştirmeden.

Bardağımda kalanı içtim ve ağzıma, bir avuç dolusu tatlı ekşi lahana turşusundan attım. Sonra da şöyle dedim:

"Semyon, neden böyle davranıyorsun? Neden insanları bu görüntünle şaşırtma ihtiyacı duyuyorsun?"

"Bunlar çok zekice cümleler. Anlamıyorum."

"Nasıl yani?"

"Böylesi daha kolay, Antoşka. Herkes en iyi bildiği yolla kendine bakar. Bu da benim yolum."

"Ne yapmam gerek, Semyon?" diye sordum, ne demek istediğimi açıklamadan.

"Yapman gerekeni yap."

"Peki ya yapmak zorunda olduğumu yapmak istemiyorsam? Ya bizim pırıltılı, göz alıcı gerçeklerimiz, nöbetçilerimizin yeminleri ve olağanüstü iyi niyetleri benim boğazıma takıldıysa?"

"Anlaman gereken bir şey var, Anton," dedi büyücü, turşuyu ağzında kütürdetirken. "Bunun yıllar önce farkına varman gerekirdi ama bilgisayarlarınla birlikte gizlenmiştin. Bizim Aydınlık gerçeğimiz ne kadar büyük ve parlak olursa olsun, bir sürü küçük, ufacık gerçeklerden oluşur. Ayrıca Gesar senin bile asla hayal edemeyeceğin bir deneyime ve bir metre genişliğinde alna sahip olabilir. Ama aynı zamanda büyüyle iyileştirilmiş bir hemoroide, Oidipus kompleksine [43] ve geçmişte işe yarayan planları yeni yollarla tekrar şekillendirme alışkanlığına da sahiptir. Bunlar sadece bazı örnekler; onun tuhaf özelliklerinin ne olduğunu gerçekten bilmiyorum, nihayetinde o bir patron."

Bir sigara daha çıkardı, bu kez karşı çıkmadım.

"Anton, sana problemin ne olduğunu anlatacağım. Sen genç birisin, Nöbet'e katıldın ve halinden memnunsun. En sonunda bütün bir dünya beyaz ve siyah diye ikiye ayrıldı! Senin insanlık hayallerin gerçek oldu; şimdi kimin iyi, kimin kötü olduğunu söyleyebiliyorsun. Ama anlamaya çalış. Öyle değil. Hiç değil. Biz bir zamanlar beraber yaşıyorduk. Aydınlık Varlıklar ve Karanlık Varlıklar. Mağaradaki kamp ateşimizin etrafında oturur, tüylü bir mamutun otlandığı en yakın meranın nerede olduğunu görmek için Alacakaranlık'a bakar, şarkı söyler, dans eder, parmaklarımızdan kıvılcımlar çıkarır ve alev toplarıyla diğer kabileleri yakardık. Ve farz edelim ki iki erkek kardeş vardı; ikisi de birer Diğer'di. Belki de ilki Alacakaranlık'a girdiğinde karnı toktu; belki de biraz önce bir kadına ilk görüşte âşık olmuştu. Ama diğeri farklıydı. Yeşil bambular ona karın ağrısı yapmıştı; karısı da hayvan derisi yüzdüğü için yorgun olduğunu ve başının ağrıdığını söyleyerek onu reddetmişti. Ve işte böyle başladı. İlki, herkesi mamuta götürdü ve tatmin oldu. Diğeri ise şefin kızını, mamutun hortumunun bir parçasıyla değiş tokuş etti. Bu, Karanlık

43 Sigmund Freud'un psikanalitik teorisine göre, çocuk karşı cinsteki ebeveyni sahiplenirken, kendi cinsinden olan ebeveyni saf dışı eder. (ç. n.)

Varlıklar'la Aydınlık Varlıklar'ın birbirinden nasıl ayrıldığını, nasıl iyi ve kötü olduklarını anlatıyor. Çok basit değil mi? Biz bütün küçük Diğer çocuklara böyle öğretiyoruz. Ama tüm bunların bittiğini sana kim söyledi?"

Semyon öylesine ani bir şekilde bana doğru eğildi ki sandalyesi çatırdadı.

"Böyleydi, hâlâ böyle ve hep böyle olacak. Sonsuza kadar, Antoşka. Bunun bir sonu yok. Bugün eğer birisi ayaklanır ve izin almadan kalabalığa doğru yürürse, biz onun bedenini ruhundan ayırırız. Sonra da dengeyi bozan bu manyak psikopatı Alacakaranlık'a göndeririz. Ama yarın ne olacak? Yüzyıl içinde? Binyıl içinde? Bu kadar ileriyi kim görebilir? Sen, ben, Gesar?"

"Öyleyse ben..."

"Senin bir doğrun var mı, Anton? Söyle bana, var mı? Bundan emin misin? Öyleyse ona inan, benimkine ya da Gesar'ınkine değil. Ona inan ve onun için savaş. Eğer yeterli cesaretin varsa. Savaşma fikri seni ürpertmiyorsa. Karanlık özgürlüğün tek kötü tarafı başkalarından bağımsız olmak değildir. Bu da küçük çocuklar için başka bir açıklama. Karanlık özgürlük, kendinden, kendi vicdanından ve kendi ruhundan bile önce gelen özgürlüktür. Göğsünde bir ağrı hissedemediğin anda yardım iste. Aksi takdirde çok geç olur."

Duraksadı, torbaya uzandı ve bir şişe daha votka çıkardı. Derin bir nefes aldı:

"İkinci şişe. Sarhoş olamayacağımızı hissediyorum. Başaramayacağız... Ve Olga'nın söylediklerine dönersek..."

Nasıl oluyor da her şeyi duymayı başarıyordu?

"Olga, Svetlana'nın, onun yapamadığı bir şeyi yapabileceği ihtimalini kıskanmıyor. Ama kıskanmamasının sebebi Svetka'nın daha her şeyin başında olması ya da Olga'nın her şeyi çoktan geride bırakmış olması değil. Olga, Svetlana'yı kıskanıyor, çünkü sen onu

seviyorsun, onun yanında duruyor ve onu durdurmaya çalışıyorsun. Hiçbir şey yapamayacak olmana rağmen. Gesar yapabilirdi ama yapmak istemedi. Sen yapamazsın ama yapmak istiyorsun. Belki sonuç değişmiyor ama bu onu üzüyor. Kaç yaşında olursa olsun, ruhunu acıtıyor."

"Svetlana'yı ne için hazırladıklarım biliyor musun?"

"Evet," dedi Semyon, bardağına biraz daha votka doldururken.

"Ne için?"

"Buna cevap verememem. Yazılı olarak söz verdim."

"Semyon..."

"Aynı şeyi söylüyorum, yazılı olarak söz verdim. Gömleğimi çıkarmamı ister misin? Böylece sırtımda, aldığım cezaların izlerini görebilirsin. Tek bir kelime bile söylersem, bu sandalyeden alevler fışkıracak ve küllerim bir sigara paketine sığacak. Bu yüzden, üzgünüm, Anton. Beni sıkıştırma."

"Teşekkürler," dedim. "Haydi, içelim. Belki sonunda sarhoş oluruz. Buna gerçekten ihtiyacım var."

"Bunu görebiliyorum," dedi Semyon. "Devam edelim."

BÖLÜM 3

Çok erken uyandım. Her yer çok sessizdi, yaşayan yazlık evin sessizliğinde nihayet serinleyen sabah rüzgârının hışırtısı duyuluyordu. Ama bu, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıyordu. Yatak, terden sırılsıklam olmuştu. Başım ağrıdan çatlıyordu. Semyon yanımdaki yatakta monoton bir ses tonuyla horluyordu – üçümüz aynı odaya yerleştirilmiştik. Tolik ise battaniyeye sarılmış bir halde yerde uyuyordu. Sırtını acıttığını söyleyerek, ona verilen hamağı reddetmişti. 1976 yılında yaşanan bazı kargaşalarda sırtı incindiğinden, sert bir zeminde uyuması onun için daha iyi olacaktı.

Ani bir hareketle sarsılmasın diye başımın arkasını ellerimle tuttum ve yataktan kalktım. Başucumda duran komidine baktım, üzerinde iki aspirin ve bir şişe Borjomi mineralli su duruyordu. Kim bu kadar kibar olabilirdi?

Dün gece birlikte üç şişe içtik... Sonra Tolik geldi, sonra başka birileri daha. Şarap getirdiler. Ama ben hiç şarap içmedim. Bunu çok iyi hatırlıyorum.

Yarım şişe suyla aspirinleri içtim ve etki etmelerini bekleyerek bir süre öylece oturdum. Ağrılarım dinmiyordu. Sanırın buna daha fazla dayanamayacaktım.

"Semyon," dedim, kısık bir ses tonuyla. "Semyon!"

Büyücü bir gözünü açtı. Oldukça iyi görünüyordu. Sanki dün akşam benden çok daha fazla içmemiş gibiydi. Tabii ki bu da yüz yıllık bir deneyimin eseriydi.

"Başımın ağrısını dindir."

"Elimde balta yok," diye mırıldandı, büyücü.

"Haydi, ama..." diye sızlandım. "Kes şu ağrıyı!"

"Anton, biz kendi isteğimizle içtik, öyle değil mi? Kimse bizi zorladı mı? Sen bundan zevk almadın mı?"

Arkasını döndü.

O anda Semyon'dan bir yardım göremeyeceğimi farkına vardım. Aslında haklıydı ama buna daha fazla katlanamazdım. Ayakkabılarımı giydim, Tolik'in uyuyan bedeninin üzerinden atladım ve odadan çıktım.

Misafirler için sadece iki oda vardı ve diğerinin kapısı kilitliydi. Ama koridorun sonundaki ev sahibine ait olan odanın kapısı açıktı. Yavru Kaplan'ın iyileştirici güçleriyle ilgili söylediklerini hatırladım ve hiç tereddüt etmeden oraya doğru yürüdüm.

Bugün sanki her şey bana karşı birleşmişti. Yavru Kaplan yoktu. Tüm kuşkularıma rağmen İgnat ve Lena da burada değildi. Yavru Kaplan bütün bir geceyi Yulia'yla geçirmişti, genç büyücü tıpkı bir çocuk gibi uyuyor, bir kolu ve bir bacağı yataktan aşağıya sarkıyordu.

Şu anda kimin yardım edeceğinin bir önemi yoktu. Parmak uçlarımda yürüdüm, kocaman yatağın kenarına oturdum ve yavaşça seslendim:

"Yulia... Yulienka..."

Genç kız gözlerini açtı, kırpıştırdı ve sempatik bir tavırla şöyle dedi:

"Akşamdan mı kaldın?"

"Evet." Kafamı sallayarak risk almak istememiştim, birileri kafamın içinde el bombası yerleştirmiş gibiydi.

"Hı hı.."

Gözlerini kapattı. Tekrar uykuya daldığını bile düşünmüştüm ama birden elini, dizimin üzerine koydu. Birkaç dakika hiçbir şey

olmadı, sonra birden ağrılarım azalmaya başladı. Sanki birileri kafamın arkasındaki gizli sifona basmış, zehirli, kaynar sular dışarıya akmaya başlamıştı.

"Teşekkürler," dedim, fısıldayarak. "Teşekkürler, Yulienka."

"Bu kadar çok içme, bunu kaldıramazsın," diye mırıldandı genç büyücü ve birden yavaşça horlamaya başladı. İşten uykuya kolaylıkla geçebilmişti. Bunu sadece çocuklar ve bilgisayarlar yapabiliyordu.

Ayağa kalktım, dünyanın renklerini tekrar görebildiğim için mutluydum. Semyon haklıydı, tabii ki. Yaptığımız hareketlerin sorumluluğunu da üstlenmek zorundayız. Ama bazen bunun için yeterli gücümüz olmaz. Etrafıma bakındım. Bütün bir oda bej rengi tonlarında dekore edilmiş, eğik pencereler bile hafifçe boyanmıştı. Müzik seti altın rengi; yerdeki kalın, tüylü halı ise açık kahverengiydi.

Bunu yapmam doğru değildi. Hiç kimse beni içeriye davet etmemişti.

Sessizce kapıya doğru yürüdüm, tam kapıdan çıkmak üzereyken Yulia'nın sesini duydum:

"Bana bir Snickers borcun var, tamam mı?"

"İki tane," dedim.

Yarım kalan uykumu tamamlamak için yatağıma geri dönebilirdim ama oradaki anılarım çok da hoş değildi. Geri dönersem, yastıkta gizlenmiş olan ağrıların tekrar saldırıya geçeceğini hissediyordum. Bu yüzden odaya gittim, kot pantolonumu ve gömleğimi giyip hemen dışarı çıktım.

Herkes gerçekten uyuyor muydu? Yavru Kaplan bir yerlerde dolaşıyordu... Ve başka birileri de mutlaka içki şişesiyle birlikte sabaha kadar uyanık kalmış olmalıydı.

İkinci katta küçük bir salon vardı. Analiz bölümünde çalışan Danila ve Nastya'nın da oradaki kanepede son derece huzurlu bir şekilde uyuduğunu fark ettiğim anda hızlıca geri çekildim. Kafamı

salladım: Danila'mn çok güzel ve çekici bir karısı vardı, Nastya'nın ise onu çok seven, yaşlı bir kocası.

Ne de olsa onlar sıradan insanlardı.

Ve biz Diğerleri'ydik, Aydınlık'ın gönüllüleri. Eğer farklı bir ahlaka sahip olsaydık, bunun nasıl bir yardımı olurdu? Askerleri teselli eden –sadece hastane yataklarında değil– genç hemşirelerle ve ordu aşklarıyla dolu olan bir savaş cephesi gibiydi.

Burada bir de kütüphane vardı. Garik ve Ferit'i de orada bulmuştum. Bütün bir geceyi, içki şişesiyle birlikte –sadece bir şişe değil– konuşarak geçirmişlerdi. Ve belli ki koltukta uykuya dalmalarının üzerinden çok zaman geçmemişti: Ferit'in piposu önünde duran masada hâlâ zayıf bir şekilde yanıyordu. Raflardan çıkardıkları bir yığın kitap ise yerde öylece duruyordu. Belli ki bir şeyler hakkında uzun uzun tartışmış ve yazarlardan, şairlerden, filozoflardan, tarihçilerden yardım istemişlerdi.

Uzun, dolambaçlı ahşap merdivenlerden aşağıya indim. Bu huzurlu, sessiz sabahı benimle paylaşacak birini bulabilir miydim?

Oturma odasında da herkes uyuyordu. Mutfağa baktım ama orada da köşeye sinmiş olan köpekten başka hiç kimse yoktu.

"Tekrar hayata döndün mü?" diye sordum. Terriyer dişlerini gösterdi ve acınacak bir ses tonuyla inildedi.

"Peki, dün kim senden savaşmanı istedi?" Masadan bir parça sosis aldım ve köpeğin önüne çömeldim. Bu son derece iyi eğitilmiş hayvan sosisi çalmaya bile çalışmamıştı. "Haydi, al."

Çene, avucuma doğru uzandı ve sosisi silip süpürdü.

"Sen kibar olursan, insanlar da sana karşı kibar olur!" dedim. "Köşeye sinmeyi bırak!"

Uyanık olan başka birilerini bulabilir miydim?

Kendim için de bir sosis aldım ve oturma odasından, çalışma odasına doğru yürürken onu yedim.

Oradakiler de uyuyordu.

Köşedeki koltuk açılmış olmasına rağmen dardı, bu yüzden birbirlerine çok yakın yatıyorlardı. İgnat kaslı kolunu ortaya doğru genişçe açmıştı. Yüzünde ise tatlı bir gülümseme vardı. Lena, İgnat'ın sol tarafına yapışmış, bir eliyle genç adamın sarı saçlarını tutuyordu. Diğer eli ise İgnat'ın göğsünün üzerinden geçerek, bizim Don Juan'ın diğer ortağına ulaşıyordu. Svetlana'nın yüzü İgnat'ın koltuk altına gömülmüştü. Elleri de, vücutlarının yarısına kadar sıyrılmış olan battaniyenin altına birleşiyordu.

Kapıyı çok sessiz ve dikkatli bir şekilde kapattım.

Oldukça samimi küçük bir restorandı. İsminden de anlaşılacağı gibi –Deniz Kurdu– balık yemekleri ve içerisindeki gemi dekorasyonuyla ünlüydü. Ayrıca metro istasyonunun da hemen yanındaydı. Bu da, bazen kaçamak yapmak isteyen ama taksi parasından kaçman orta sınıf için son derece etkili bir etkendi.

Bu müşteri, eski ama oldukça kullanışlı bir model olan Jiguli marka arabayla gelmişti. İyi eğitilmiş garsonların bakışlarından, adamın, kullandığı arabaya kıyasla çok daha zengin olduğu anlaşılıyordu. Pahalı, Danimarka votkasını fiyatını hiç sormadan ya da otobanda görev yapan devriyenin bir sorun yaratıp yaratmayacağını hiç düşünmeden içmesi de bu düşünceyi güçlendirmişti.

Garson, bu müşterinin sipariş verdiği mersin balığını getirdiğinde, adam, garsona kısa bir bakış attı. Daha önce öylece oturuyor, kürdanla, masa örtüsünün üzerindeki çizgileri takip ediyor, ara sıra da durup cam gövdeli gaz lambasından yükselen alevlere bakıyordu ama şimdi birden bakışlarını garsona dikmişti.

Garson bir anda gördüğünü düşündüğü şeylerden kimseye bahsetmedi. Sanki kör edici iki kuyuya bakıyor gibiydi. Sanki Aydınlık'ın

aşırı parlaklığı gözlerini kör etmiş ve onu Karanlık'tan ayırt edemez olmuştu. "Teşekkürler," dedi müşteri.

Garson hissettiği hızlı yürüme isteğiyle mücadele ederek oradan uzaklaştı. Ve kendi kendine şöyle dedi: Bu sadece, loş restoranın içinde bulunan lambaların bir yansıması. Sadece, karanlıktaki ışıkların hafifçe gözüme çarpması.

Boris İgnatieviç orada oturmuş, eliyle kürdanları kırmaya devam ediyordu. Mersin balığı soğumuş, kristal bir karafın içerisinde duran votkası da ılınmıştı. Duvarın diğer tarafında kalın kablolardan yapılmış sahte gemi dümenleri ve yelken bezleri vardı. Büyük bir grup da birinin doğum gününü kutluyordu. Tebrik sesleri geliyor; sıcaklar, vergiler ve sorunları "doğru yollarla" çözmeyen bazı serseriler hakkında şikâyet konuşmaları yapılıyordu.

Gesar, Moskova Gece Nöbeti'nin liderini bekliyordu.

Avludaki köpekler beni görünce ürkerek kaçıştılar. "Donma büyüsü" onları çok etkilemiş olmalıydı. Bedenleri kurallara uymayı reddetmiş; nefes alamamışlar ya da havlayamamışlardı. Ağızlarından akan salyalar donmuş; hava ise onları sıcak ve ağır elleriyle aşağıya doğru itmişti.

Ama ruhları hâlâ yaşıyordu.

Köpekler çok zor anlar yaşamışlardı.

Kapılar yarı açıktı. Dışarıya çıktım ve bir süre öylece durdum, nereye gideceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum.

Bir şey fark eder miydi?

Kendimi kırılmış hissetmiyordum. Acı bile çekmiyordum. Biz ikimiz hiçbir zaman aşk yaşamamıştık. Daha da fazlası, ben aramıza bariyerler koymuştum. Ben sadece ânı yaşamadım, her şey şu anda ve sonsuz kadar olsun istedim.

Kemerimden CD çalarımı çıkardım ve rastgele çalma moduna getirdim. Bu her zaman işe yarıyordu. Belki de uzun zamandır –

Yavru Kaplan gibi– basit elektronik devreleri kontrol ettiğim içindi, farkında bile olmadan?

Yorgunsan bunun suçlusu kim?
Ve neyin hasretini çektiğini bulamıyorsan,
Aradığın her şeyi kaybettiysen,
Gökyüzüne uçup tekrar geri düştüysen,
Her geçen gün kimin hatası?
Hayat diğer insanların yollarında yürüyor,
Ve senin evin yalnız,
Ve pencerelerinin arkası karanlık,
Ve renkler soluyor, sesler yok oluyor,
Ve ellerin yeni eziyet arıyor,
Ve eğer acın azalıyorsa,
Yeni bir felaket geliyor demektir...

İşte benim istediğim buydu. Ben bunu yapmaya çalışmıştım. Ve şimdi yalnızca kendimi suçlayabilirdim. Bütün bir geceyi Semyon'la birlikte geçirip, İyilik ve Kötülük arasındaki evrensel anlaşmazlığın karmaşık sorunlarını tartışmak yerine Sveta'yla kalmalıydım. Kurnaz gerçekleri için Olga ve Gesar'a kızmak yerine kendi gerçeklerimde ısrarcı olmalıydım. Kazanmanın imkânsız olduğunu asla düşünmemeliydim.

Böyle düşünmeye başladığınızda çoktan kaybetmişsiniz demektir.

Bunun suçlusu kim, söyle, kardeşim,
Biri evli, biri zengin,
Biri komik, biri âşık,
Biri aptal, biri düşman,

Ve orada ya da burada bunun suçlusu kim,
Birbirlerini bekliyorlar, bu onların yaşam biçimi,

Ama gün kasvetli, gece ise boş,
Sıcak yerler kalabalık,
Ve renkler soluyor, sesler yok oluyor
Ve ellerin yeni eziyet arıyor,
Ve eğer acın azalıyorsa
Yeni bir felaket geliyor demektir...

Bunun suçlusu kim ve sırrı ne?
Neden acı ya da mutluluk yok,
Yenilgisiz zaferler yok,
Ve şansın ve şansızlığın kimin yüzünden?
Ve yalnız olman kimin hatası,
Senin hayatın çok uzun,
Çok kasvetli ama sen hâlâ bekliyorsun
Bir gün öleceğini umarak.

"Oh, hayır," diye fısıldadım, kulaklıklarımı çıkarırken. "Bu, benim için uygun değil."

Bize çok uzun zamandır sahip olduğumuz her şeyi vermemiz ve karşılığında hiçbir şey almamamız gerektiği öğretiliyordu. Başkaları uğruna kendimizi feda etmemiz ve her adımda silahlarla yüzleşmemiz. Her bakışımız akıllı ve soylu olmalı; aklımızda bir tane bile önemsiz düşünce ve kötü niyet olmamalıydı. Nihayetinde biz, Diğerleri'ydik. Kalabalığın üstünden yükselip temiz, kusursuz bayraklarımızı açmış, yüksek topuklu botlarımızı parlatıp beyaz eldivenlerimizi giymiştik. Ah, evet, kendi küçük dünyamızda çok ileri gidemezdik. Her hare-

ketimize bir açıklama bulunabilirdi, asil ve soylu bir açıklama. Biz burada beyazlar içindeyiz ve diğer herkes boka batmış durumda.

Bundan bıktım!

Tutkulu bir kalp, temiz eller, sakin bir kafa... Devrim ve İç Savaş sırasında yaşananlar tesadüf değildi. Neredeyse bütün Aydınlık Varlıklar Çeka'ya bağlanmışlardı. Ve bunu yapmayanların birçoğu da Karanlık Varlıklar'ın ya da daha sıklıkla, korudukları insanların elleriyle öldürülmüşlerdi. İnsanların aptallığı, alçaklığı, korkaklığı, ikiyüzlülüğü ve kıskançlığı yüzünden. Tutkulu bir kalp ve temiz eller. Ama kafayı sakin tutmak çok daha önemli. Kesinlikle gerekli. Bunların hiçbirine katılmıyorum. Neden sade bir kalp ve sıcak eller olmasın? Bence bu kulağa daha iyi geliyor.

"Sizi korumak istemiyorum," dedim, sabah ormanının sessizliğine doğru. "İstemiyorum! Çocuklar, kadınlar, yaşlı adamlar ve embesiller... Hiçbirinizi... İstediğiniz gibi yaşayın, hak ettiğinizi alın! Vampirlerden kaçın, Kara Büyücüler'e tapın, keçilerin kıçını öpün! Bunu hak ediyorsanız, yapın! Eğer benim aşkım, sizin mutlu hayatınızdan daha önemsizse, öyleyse ben de size mutluluk dilemiyorum!"

Onlar daha iyi olabilirler, olmalılar, onlar bizim köklerimiz, geleceğimiz, sorumluluğumuz. Küçük insanlar ve büyük insanlar, çöpçüler ve devlet başkanları, suçlular ve polisler. İçlerinde ya hayat veren bir sıcaklıkla ya da öldürücü bir alevle patlak verebilen bir Aydınlık taşırlar...

İnanmıyorum!

Hepinizi gördüm. Çöpçüler ve devlet başkanları, hırsızlar ve polisler. Çocuklarını öldüren anneler, kızlarına tecavüz eden babalar gördüm. Annelerini evden atan oğullar, babalarının yemeğine arsenik koyan kız evlatlar gördüm. Misafirleri geçirirken gülümseyen ama sonrasında hamile karısının yüzüne tokat atan eşler gördüm. Sarhoş kocasını bir şişe daha içki almak için dışarıya gönderip ateşli bir kucaklamayla kocasının en yakın arkadaşına sarılan eşler gördüm.

Bunları görmek çok kolay. Yapmanız gereken tek şey bakmak. İşte bu yüzden bize, Alacakaranlık'a bakmayı öğretmeden önce bakmamayı öğretirler.

Ama biz hâlâ bakıyoruz.

Onlar güçsüzler, uzun süre yaşamazlar, her şeyden korkarlar. Bizim onları küçük görmemiz ve onlardan nefret etmemiz yasak. Onları sadece sevmek, korumak ve onlara merhamet etmek zorundayız. Bu bizim işimiz, görevimiz. Biz Nöbet'iz.

İnanmıyorum!

Hiç kimse, hiçbir zaman, hiç kimseyi kötülük yapmaya zorlayamaz. Hiç kimseyi çamura itemezsiniz, insanlar bunu hep kendi kendilerine yaparlar. Hayatın koşulları ne olursa olsun mazeretleri yoktur, hiçbir zaman da olmayacaktır. Ama insanlar mazeret ararlar ve sonunda bulurlar. Bu, tüm insanlara öğretilir, onlar da iyi öğrenciler olduklarını ispat ederler.

Ve biz de muhtemelen iyinin iyisiyiz.

Evet, elbette Diğerleri'ne dönüşmeyip insan olarak kalmayı başaranlar da vardı, hâlâ var ve hep var olacak. Ama sadece bazıları... Hatta birkaçı... Ya da acaba biz onlara daha yakından bakmaya mı korkuyoruz. Farkına varacağımız şeylerden mi korkuyoruz?

"Sizin için mi yaşamam gerekiyor?" diye sordum. Orman cevap vermedi, benim söylediğim her şeyi kabul etmeye çoktan hazırdı.

Neden biz her şeyi feda etmek zorundayız? Kendimizi ve sevdiğimiz şeyleri?

Üstelik, bundan hiç haberi olmayacak ya da bunun değerini hiç bilmeyecek insanlar için.

Bunu öğrenseler bile, çabalarımızın karşılığı olarak göreceğimiz tek şey, şaşkınlıkla kafalarını sallamak ve bağırmak: "gerzekler!"

Tüm bu insanlığa, Diğerleri'nin kim olduğunu sadece bir kez göstermek iyi olmaz mıydı? Antlaşma'ya mecbur edilmeyen ve Nöbet'ten bağımsız olarak çalışabilen tek bir Diğer neler yapabilirdi?

Bütün bu resim gözümün önüne gelince kendi kendime gülümsedim. Genel bir resim, içinde sadece benim olduğum değil. Ben kolayca durdurulabilirdim. Ama bir Usta Büyücü, Antlaşma'nın şartlarını ihlal edebilir ve Diğerleri'ni tüm dünyaya ifşa edebilirdi. Ne yaygara kopardı!

Kremlin'e ve Beyaz Saray'a uzaylılar inse bile bu kadar ilgi çekmezdi.

Tabii ki bu mümkün değil.

Bu benim yöntemim de değil.

Her şeyden önce ben dünyayı yönetmek ya da onu bir kargaşanın içine sokmak istemiyorum.

Ben tek bir şey istiyorum: sevdiğim kadını, kendi kendini kurban etmeye zorlamasınlar. Çünkü Usta Büyücüler'in yöntemi gerçekten kurban etmeye dayanıyor. Geliştirdikleri korkunç güçler onları tamamen değiştiriyor.

Biz, hiçbirimiz tam olarak insan değiliz. Ama en azından bir zamanlar insan olduğumuzu hatırlıyoruz. Ve hâlâ mutlu oluyor, üzülüyor, seviyor ve nefret ediyoruz. Ama Usta Büyücüler insani duygulardan çok uzaklaşıyorlar. Muhtemelen duygularını hissediyorlar ama bunun farkına varamıyorlar. Gesar bile –sınıflandırmanın ötesindeki büyücü– gerçek bir Usta Büyücü değil. Olga ise bir sebepten ötürü gerçek bir Usta Büyücü olmayı başaramamış.

Bir şeyleri beceremişler. Karanlık'a karşı yapılan bazı büyük mücadelelerde başarısız olmuşlar.

Şimdi de yeni adaylarım savaşın ortasına atmaya hazırlar.

Karanlık ve Aydınlık'ı hiç umursamayan sıradan insanlar uğruna.

Onu, Diğerleri'ne dönüşmesi için gerekli olan bütün halkalardan atlatıyorlar, güçlerini çoktan üçüncü dereceye yükselttiler, şimdi de aklıyla oynuyorlar. Hızlı, çok hızlı bir şekilde.

Bu bilinmeyen hedeflerin çılgın yarışında bana da mutlaka bir yer vardı. Gesar sahip olduğu her şeyi kullandı, ben de dâhil. Ne yaparsam yapayım –vampir avlamak, Canavar'ı takip etmek, Olga'nın bedenindeyken Svetlana'yla konuşmak– hepsi patronun ellerinde şekilleniyordu.

Şu anda yaptıklarım da kesin daha önceden görülmüştü.

Tek umudum Gesar'm bile her şeyi önceden görebilme yeteneğine sahip olmamasıydı.

Bu planı bozmak için bulabildiğim tek yol buydu. Sveta'nın güçleri için yapılmış büyük planı.

Ve bu süreçte herhangi bir Kötülük'e sebep olmayacağım. Çünkü eğer böyle bir şey yaparsam, sonum Alacakaranlık olur.

Ama her şeyi Svetlana için yapıyorum.

Kendime geldiğimde yüzümü, cılız, küçük bir cam ağacının gövdesine yaslamış olduğumu fark ettim. Öylece duruyor ve ağacın gövdesine yumruk atıyordum. Öfkeden ya da acıdan, hangisi olduğunu bilemiyordum. Sonra yaralı ve kanlı elimi hareket ettirmeyi bıraktım. Ama ses susmadı. Ormanın içinden geliyordu, büyülü bariyerin tam sınırından. Hep aynı ritim duyuluyordu: hızlı, öfkeli bir vurma sesi.

Hâlâ *paintball* oynayan yetişkinler gibi eğildim ve ağaçların arasından koştum. Aslında neyle karşılaşacağımı biliyordum.

Küçük, boş alanda hoplayıp zıplayan bir kaplan vardı. Daha doğrusu dişi bir kaplan. Siyah ve turuncu derisi yükselen güneş ışıkları arasında parıldıyordu. Dişi kaplan beni fark etmedi; şu anda birini ya da bir şeyleri görebilecek durumda değildi. Hançer gibi keskin pençeleriyle gövde kabuklarını yolarak ağaçların arasından fırladı. Çam ağaçlarının üzerinde beyaz çizikler oluşmuştu. Dişi kaplan ara

sıra duruyor, arka bacaklarının üzerinde yükseliyor ve pençeleriyle ağaç gövdelerini yırtmaya başlıyordu.

Yavaşça eve doğru yola koyuldum.

Bizim en iyi rahatlama yolumuz budur. Biz, hepimiz savaşmak zorundayız, sadece Karanlık'la değil Aydınlık'la da. Çünkü Aydınlık bazen bizi kör eder.

Ama bizim için üzülmeyin. Biz bununla gurur duyuyoruz. İyilik ve Kötülük arasındaki evrensel savaşın askerleri, ebedi gönüllüler.

BÖLÜM 4

Genç adam restorana öylesine kendinden emin bir şekilde girdi ki sanki her gün buraya kahvaltıya geliyormuş gibiydi. Ama öyle değildi.

Esmer, kısa boylu adamın oturduğu masaya doğru yürüdü, birbirlerini çok uzun zamandır tanıyormuş gibi görünüyorlardı. Ama bu da doğru değildi.

Attığı son adımla birlikte yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Düşmedi; asaletini kaybetmeden ya da eğilmeden kendini yavaşça aşağıya indirdi.

Yanından geçen garson güçlükle yutkundu ve yüzünü başka bir tarafa çevirdi. Bugüne kadar her türlü şeyi görmüştü, mafya babasının karşısında el pençe divan duran dalkavuklar onun için son derece önemsiz bir durumdu. Ama bu genç adam dalkavuğa, bu esmer adam da hiç mafya babasına benzemiyordu.

Havadaki bela kokusunun, haydutların silahlı çatışmasından çok daha korkutucu bir şey olduğunu hissedebiliyordu. Tam olarak neler olduğunu bilmiyordu ama belanın yaklaştığını hissediyordu. Çünkü henüz dönüştürülmemiş olsa bile o da Diğerleri'ndendi.

Ama bir dakika sonra gördüklerini tamamen unutmuştu. Sadece içinde hafif bir tedirginlik hissi kalmıştı ama bunun sebebini hatırlamıyordu.

"Ayağa kalk, Alişer," dedi Gesar, sessizce. "Ayağa kalk. Biz böyle yapmıyoruz."

Genç adam dizlerinin üstünde kalktı ve Gece Nöbeti liderinin karşına oturdu. Kafasını salladı:

"Biz de. Artık yapmıyoruz. Ama babam, sizi dizlerimin üzerinde selamlamam gerektiğini öğretti, Gesar. O eski kuralların izinden gitti. Diz çökmüş olmalı. Ama artık bunu yapamayacak."

"Nasıl öldüğünü biliyor musun?"

"Evet. Gözlerimle gördüm, kulaklarımla duydum, onun acısıyla ben de acı çektim."

"O acıyı bana da ver, Alişer, Devona'nın ve insan kadının oğlu."

"İstediğinizi alın, Gesar, Kötülük'ün yok edicisi, var olmayan Tanrı'nın eşiti."

Birbirlerinin gözlerine baktılar. Sonra Gesar kafasını salladı.

"Katilleri biliyorum. Babanın intikamı alınacak."

"Bunu yapması gereken benim."

"Hayır, sen bunu yapamazsın, bu hakka sahip değilsin. Sen Moskova'ya yasa dışı yollarla geldin."

"Beni Nöbet'inize alın, Gesar."

Gece Nöbeti'nin lideri itiraz edercesine kafasını salladı.

"Ben Semerkant'ın en iyisiydim, Gesar," dedi genç adam, gözlerini patrondan ayırmadan. "Gülmeyin, biliyorum burada en kötünün de kötüsüyüm. Beni Nöbet'e alın. Öğrencilerinizin öğrencisi olarak. Bekçi köpeğiniz olarak. Babamın hatırası için istiyorum. Beni Nöbet'e alın."

"Çok fazla şey istiyorsun, Alişer. Sana ölümünü vermemi istiyorsun."

"Ben zaten ölüyüm, Gesar. Onlar babamın ruhunu içtiğinde, ben de onunla birlikte öldüm. O, Karanlık Varlıklar'ı oyalarken, ben gülümseyerek yürüyordum. Onlar, babamın küllerini ayaklarıyla çiğnerken, ben metrodan aşağıya iniyordum. Gesar, bunu istemeye hakkım var."

Gesar kafasını salladı.

"Peki, öyleyse. Sen de Nöbet'in bir üyesisin, Alişer."

Genç adamın yüzünde hiçbir duygu belirtisi oluşmadı ama kafasını salladı ve bir anlığına elini, kalbini üzerine bastırdı.

"Getirdiğin şey nerede, Alişer?"

"Bende, efendim."

Gesar hiç konuşmadan elini masanın karşı tarafına doğru uzattı.

Alişer kemerinde duran küçük çantayı açtı ve dikkatlice, dikdörtgen şeklinde kalın bir kumaş yığını çıkardı.

"Buyrun, Gesar, beni görevimden azad edin."

Gesar, genç adamın açık olan avucunu eliyle kapladı ve parmaklarını kapattı. Bir dakika sonra genç adam elini çektiğinde avucu artık boştu.

"Görevin tamamlandı, Alişer." Şimdi biraz rahatlayalım. Bir şeyler yiyip içelim ve babanı analım. Ben sana bütün hatırladıklarımı anlatacağım."

Alişer kafasını salladı. Gesar'ın bu söylediğine memnun mu olmuştu yoksa yaşlı adamın her söylediğini zaten kabul etmeye hazır mıydı, işte bunu anlamak imkânsızdı.

"Yarım saatimiz var," dedi Gesar. "Sonra Karanlık Varlıklar gelecek. Senin izini bulmuş olmalılar, bunun için çok geç kalmış olsalar bile..."

"Bir savaş mı olacak, efendim?"

"Bilmiyorum," dedi, Gesar omuzlarını silkerek. "Ne fark eder? Zavulon uzakta. Diğerlerinden korkmam için de bir sebep yok."

"Savaş olacak," dedi Alişer, düşünceli bir şekilde. Etrafına bakındı.

"Müşterilerin hepsini uzaklaştır," diye tavsiye verdi, Gesar. "Yavaşça, dikkat çekmeden. Tekniğini gözlemlemek istiyorum. Sonra rahatça misafirlerimizi bekleriz."

Saat on bire doğru herkes uyanmaya başlamıştı. Ben de balkonda ayaklarımı plaj sandalyesine uzatmış bekliyordum. Bir yandan da uzun bardakta duran cin toniğimden yudumlar alıyor ve mazoşistliğin tatlı acısının tadını çıkarıyordum. Kapıda her görünen kişiye dostça el sallıyor ve açılmış parmaklarımdan küçük bir gökkuşağı çıkararak onu gökyüzüne doğru yükseltiyordum. Bu çocukça bir eğlenceydi. Ve herkesi gülümsetiyordu. Yulia benim selamımı fark edince, esnemeyi bıraktı, çığlık attı ve o da bana kendi gökkuşağıyla cevap verdi. Birkaç dakika birbirimizle yarıştık, sonra birlikte, ormana kadar uzanan başka bir gökkuşağı yaptık. Yulia, bana, içi altın dolu çömleği aramaya gideceğini ve terriyerlerden biri ayaklarının dibinde uysalca koşarken, rengârenk kavislerin altında gururla yürüyeceğini söyledi.

Onları bekliyordum.

İçlerinden ilk gelen Lena'ydı. Mutlu ve neşeliydi, bikinilerini giymişti. Beni görünce bir an mahcup oldu ama sonra başıyla selam verdi ve kapılara doğru yürüdü. Onun yürüyüşünü izlemekten keyif alıyordum: ince, zarif ve hayat doluydu. Şimdi serin sulara gömülecek, bir süre kendi kendine oynayacak ve iştahlı bir kahvaltı yapmak için geri gelecekti.

Bir sonraki gelen İgnat'tı. Üzerinde deniz şortu ve kauçuk terlikleri vardı.

"Selam, Anton!" dedi keyifli bir şekilde. Yanıma geldi, diğer sandalyeyi açtı ve oturdu: "Nasıl gidiyor?"

"Savaşıyorum!" dedim, bardağımı havaya kaldırarak.

"Genç adam." İgnat etrafına bakınarak şişeyi aradı ama bulamadı. Sonra benim kadehime uzanıp küçük bir yudum aldı. "Çok hafif bir karışım."

"Dün yeterince sarhoş oldum."

"Öyleyse, haklısın, kendine dikkat et," dedi İgnat. "Biz bütün gece şampanya içtik. Sonra da içine biraz konyak koyduk. Başım ağrır diye korkuyordum ama iyiyim. Ucuz atlattım."

Ona gücenmek imkânsızdı.

"İgnat, küçükken ne olmak isterdin?" diye sordum.

"Hasta bakıcı."

"Ne?"

"Evet, bana erkeklerin hemşire olamayacağını söylediler ve ben de hasta insanlara yardım etmek istiyordum. Bu yüzden büyüyünce hasta bakıcı olmaya karar verdim."

"Harika," dedim. "Peki, neden doktor değil?"

"Benim için büyük bir sorumluluk," diye itiraf etti, İgnat. "Ve çok uzun süre çalışmak zorundasın."

"Peki, hasta bakıcı oldun mu?"

"Evet. Psikiyatri ekibiyle birlikte ambulansta görev yapıyordum. Bütün doktorlar benimle çalışmayı seviyorlardı."

"Neden?"

"İlk olarak, ben son derece çekiciyim," dedi, İgnat, samimi bir şekilde kendini överek. "Bir kadınla ya da adamla konuşurken onları sakinleştirebiliyor ve hastaneye gitmeye ikna edebiliyordum. İkincisi de bir kişinin gerçekten hasta olup olmadığını ve aslında var olmayan şeyleri görüp görmediğini anlayabiliyordum. Bazen de doktorların kulağına, her şeyin yolunda olduğunu ve iğne gerekmediğini fısıldıyordum."

"Tıp çok büyük bir kayıp yaşamış."

"Evet," dedi İgnat, iç çekerek. "Ama patron beni Nöbet'te daha faydalı olacağıma ikna etti. Ve doğruymuş, öyle değil mi?"

"Sanırım."

"Ben artık sıkıldım," dedi İgnat, düşünceli bir şekilde. "Sen sıkılmadın mı? İşe geri dönmek istiyorum."

"Sanırım ben de. İgnat, bir hobin var mı? İş dışında?"

"Beni sorguya mı çekiyorsun?" diye sordu, şaşkınlıkla.

"Sadece merak. Yoksa bu bir sır mı?"

"Bizim sırrımız mı var?" diye sordu İgnat, omuzlarını silkerek. "Kelebek biriktiriyorum. Dünyadaki en iyi koleksiyonlardan biri, iki oda dolusu."

"Harika," dedim.

"Bir ara gelip bak," dedi İgnat. "Sveta'yı da getir, senin de kelebekleri çok sevdiğini söyledi."

Öyle uzun bir süre güldüm ki İgnat bile ne demek istediğimi anladı. Ayağa kalktı, belli belirsiz gülümsedi ve mırıldandı:

"Kahvaltıyı hazırlamalarına yardım edeyim..."

"Bol şans," dedim sadece. Ama kendimi tutamıyordum, bizim yakışıklı çapkın kapıya ulaştığında seslendim ve şöyle dedim: "Dinle, patron Sveta için boşuna mı endişeleniyor?"

İgnat elini çenesine dayayarak bir süre düşündü:

"Sen de biliyorsun ki boşuna değil. Her nedense Svetlana çok sinirli, hiçbir şey onu rahatlatmıyor. Önünde çok büyük görevler var, bizim gibi değil."

"Sen elinden geleni yapıyorsun, öyle değil mi?"

"Bu nasıl bir soru!" dedi İgnat, gücenmişti. "Git işine, seni görmek gerçekten güzeldi!"

Cin ılınmış, bardaktaki buz erimişti. Pipetin üzerinde ise hafif bir ruj izi kalmıştı. Kafamı salladım ve kadehi yere koydum.

Gesar, her şeyi önceden göremiyorsun.

Ama seninle şansa sahip olduğum tek yerde kelimeleri ve eylemleri kullanarak savaşmak için –elbette büyü düellosuyla değil, çünkü bu gerçekten çok saçma olur– senin ne istediğini bilmem gerek. Kartların nasıl sıralandığını bilmem gerek. Ve elinde ne tuttuğunu.

Oyuncular kim?

Gesar, senarist ve yönetmen. Olga, onun hata yapmış büyücü sevgilisi, danışmanı. Svetlana, özenle yetiştirilen oyuncu. Ben, Svetlana'nın eğitiminin enstrümanlarından biriyim. İgnat, Yavru Kaplan, Semyon ve diğer tüm Aydınlık Varlıklar onlar bu hesaba dâhil olmayabilirlerdi. Onlar da birer enstrümandı ama ikinci plandalardı. Ve ben onların desteğine güvenemezdim.

Karanlık Varlıklar?

Tabii ki onlar da buna dâhildi ama aleni bir şekilde değil. Zavulon ve yandaşları da Svetlana'nın bizim kamptaki görüntüsüyle ilgili endişe duyuyorlardı ancak şu anda açıkça bir şey yapamıyorlardı. Ama kurnazca planlarla bir şeyleri baltalayabilir ya da Nöbetler'i savaşın kenarına getirecek bir darbe hazırlayabilirlerdi.

Başka?

Engizisyon?

Parmaklarımla şezlongun koluna vurdum.

Engizisyon. Nöbetlerin bile üzerinde olan kuruluş. Tartışmaları gözden geçiriyor ve Antlaşma'yı ihlal edenleri cezalandırıyordu –her iki taraftan da. Çok dikkatliydi. Hepimizin bilgilerini biriktiriyordu. Ama sadece çok sıra dışı durumlarda müdahale ediyordu. Böylesine etkili olmasının sebebi ise, güçle savaşmasından daha çok gizliliğe sahip olmasının altında yatıyordu. Güçlü bir büyücüyü de kapsayan bir olayla karşılaştığında da savaşçıları Nöbetler'e yönlendiriyordu.

Ama Engizisyon bir şekilde dâhil edilmişti. Patronu tanıyordum. Eline geçen her fırsatı son damlasına kadar kullanırdı. Ve en son yapılan işte de Maksim'in –Canavar olan Diğer– Engizisyon'a gitmiş olması buna gayet iyi bir örnekti. Patron, Svetlana'yı eğitmek için bu aşk ilişkisinden faydalanmış, ona kendini kontrol etme ve hile dersleri vermişti. Ama bu süreç içerisinde de yeni bir Engizisyon üyesi keşfetmişti.

Keşke Svetlana'yı ne için hazırladıklarını bilseydim!

Hâlâ karanlıkta yürüyordum. Ama en kötüsü de, Svetlana'dan giderek uzaklaşıyordum. Kulaklıklarımı taktım ve gözlerimi kapattım.

Bu akşam aşk merdivenleri mucizevi çiçekler açacak,
Bu akşam ruhlar eve geri gelecek...
Bulutlar kuzeyden, rüzgâr güneyden,
Çok yakında büyücü kadınlar bana el sallayacak...
Mucize bekleyerek yaşıyorum, tıpkı kılıfında duran bir tabanca gibi,
Ağında duran bir örümcek gibi,
Çöldeki bir ağaç gibi,
İninde duran siyah bir tilki gibi.

Risk alıyordum. Büyük bir risk alıyordum. Usta Büyücüler kendi türlerinin sırtlarına basarak büyürler ama onları karşılarına almaya da asla cesaret edemezler. Yalnız olanlar hayatta kalamaz.

Teleskopların içinden geçiyordum, çocukların korku dolu gözlerinden uzakta,
Bir denizkızıyla uyumak istiyordum ama ona nasıl davranacağımı bilmiyordum,
Bir tramvaya dönüşmek istiyordum ve pencerenden içeriye girmek,
Rüzgâr sınırlardan esiyor ama biz artık umursamıyoruz,
Rüzgâr sınırlardan esiyor ama biz artık umursamıyoruz...
Benim gölgem, gıcırdayan merdivenim, rengârenk pazar günüm, yağmurlu güneş ışığım ol,
Benim Tanrım, huş ağacı özüm, elektrik akımını, eğik silahım ol.

Senin rüzgârına tanığım, sen yüzüme esersin, ben de gülümserim.
Seni savaşmadan bırakmaya razı değilim, çünkü sen benim hayalimsin.
Gölgem ol...

Omzumda bir el hissettim.

"Günaydın, Sveta," dedim ve gözlerimi açtım.

Üzerinde mayosu ve deniz şortu vardı. Saçları ıslaktı ve oldukça düzgün bir şekilde toplanmıştı. Duş almış olmalıydı. Bense tıpkı pis bir domuz gibiydim, duş almayı düşünmemiştim bile.

"Dünden beri nasılsın?"

"İyi. Sen?"

"İyi," dedi ve başka bir tarafa döndü.

Bekledim. Kulaklarımda Splin'in[44] sesi duyuluyordu.

"Benden ne bekliyordun?" dedi sert bir şekilde. "Normal, sağlıklı genç bir kadınım. Geçen yazdan beri hayatımda kimse yok. Ve fark ettim ki sen sürekli Gesar'ın bize bir araya getirdiğini düşünüyorsun, tıpkı çiftleşen atlar gibi."

"Hiçbir şey beklemiyordum!"

"Öyleyse sürprizle karşılaştığın için üzgünüm!"

"Odada benim izlerimi mi gördün? Uyandığında?"

"Evet." Svetlana büyük bir mücadeleyle cebinden sigara paketini çıkardı ve bir tane yaktı. "Yorgunum. Hâlâ bir şeyler öğreniyorum, henüz çalışmıyorum ama yine de yorgunum. Ve buraya dinlenmeye geldim."

"Burada yapmacık bir mutluluk yaşandığını söyleyen sendin!"

"Bu fırsatı yakaladığı için mutlu olan da sendin!"

"Haklısın," dedim.

---

44 Rusya ve Sovyet Cumhuriyetleri'nde popüler olan bir rock grubu. (ç. n.)

"Sonra sen votka içmek ve komplolar hazırlamak için gittin."

"Ne komplosu?"

"Gesar'a karşı. Tabii bu arada, bana karşı da. Saçmalık! Ben bunu hissetsem bile! Kendini bir Usta Büyücü olarak mı gör..."

Sustu. Ama artık çok geçti.

"Ben bir Usta Büyücü değilim," dedim. "Ben üçüncü sınıf bir büyücüyüm. Belki iki ama daha fazla değil. Hepimizin bazı limitleri var ve bunların ötesine geçmemiz imkânsız. Binlerce yıl yaşasak bile."

"Özür dilerim, seni incitmek istemedim," dedi Svetlana, mahcup olmuştu. Sigara tutan elini aşağıya indirdi.

"Unut gitsin. İncinmedim. Karanlık Varlıklar, ailelerini çoğunlukla kendi türleri arasından oluştururken, bizim neden eşlerimizi sıradan insanların arasından seçtiğimizi biliyor musun? Karanlık Varlıklar, eşitsizliğe ve sürekli rekabete katlanmayı daha kolay bulurlar."

"Sıradan insanlar ve Diğerleri –bu çok daha aykırı bir durum."

"Pek öyle sayılmaz. Biz birbirinden farklı iki türüz. Yani hiçbir şey eşit değil."

"Bilmeni istiyorum," dedi Svetlana, sigarasından derin bir nefes alarak. "Amacım işleri bu kadar ileriye götürmek değildi. Ben sadece senin aşağıya gelip bizi görmeni ve kıskanmanı istemiştim."

"Üzgünüm, kıskanmam gerektiğini bilmiyordum," dedim, pişmanlık duyan bir ses tonuyla.

"Ve sonra... Her şey birden değişti. Durduramadım."

"Her şeyi anlıyorum, Sveta. Bu çok normal."

Şaşkınlık içerisinde bana baktı:

"Normal mi?"

"Tabii ki. Bu, herkesin başına gelir. Nöbet, büyük ve güçlü bir aile. Bunun ortaya çıkardığı tüm sonuçlarla birlikte."

"Sen nasıl bir aşağılıksın," diye bağırdı Svetlana. "Anton, keşke şimdi kendini dışarıdan görebilseydin! Sen nasıl oluyor da bizim tarafta bulunabiliyorsun!"

"Sveta, sen uzlaşmak için geldin, öyle değil mi?" diye sordum, şaşkınlıkla. "Tamam, işte uzlaşıyorum. Sorun yok. Hayat bu, insanın başına her şey gelebilir."

Yerinden fırladı ve bir an öfkeyle bana baktı, bakışları buz gibiydi. Gözlerimi hızlıca kırpmaya başladım.

"Seni aptal," diye bağırdı ve içeriye girdi.

Benden ne beklemişti? İncinmiş duygular, suçlamalar, üzüntü?

Daha da önemlisi, Gesar'ın beklediği neydi? Svetlana'nın talihsiz aşığı rolünü oynamayı bırakırsam ne değişecekti? Bu rolü başka biri mi üstlenecekti? Yoksa Svetlana için yalnız kalma zamanı mıydı –büyük kaderiyle birlikte yapayalnız?

Hedef. Gesar'ın hedefinin ne olduğunu bilmem gerekiyordu.

Şezlongdan fırladım ve içeriye girdim. O anda birden Olga'yı gördüm. Salonda yalnızdı. Elinde uzun, dar bıçaklı bir kılıç tutarak açık vitrinin önünde öylece duruyordu. Ona bakıyordu. Hayır, antika bir oyuncakmış gibi bakmıyordu. Muhtemelen Yavru Kaplan da kılıçlarına aynı şekilde bakıyordu. Ama onun eski silahlara olan sevgisi çok özeldi, Olga'nın öyle değildi.

Gesar yaşamak ve çalışmak için Rusya'ya geldiğinde –tabii ki Olga için– bu tarz kılıçlar hâlâ kullanımda olabilirdi.

Ama seksen yıl önce –Olga bütün haklarından mahrum edildiğinde– savaşlar daha farklıydı.

Eski Usta Büyücü. Eski Büyük Hedef. Seksen yıllık.

"Her şey ne kadar iyi planlanmış, değil mi?" dedim.

Olga birden irkildi ve arkasına döndü.

"Karanlık Varlıklar'ı kendimiz mağlup edemiyoruz. Öncelikle küçük insanların aydınlatılması gerek. Kibar, sevecen, çalışkan ve

akıllı olmaları. Böylece bütün Diğerler, Aydınlık'tan başka bir şey göremezler. Ne büyük bir hedefti... Kanın içinde boğulurken dalgalar ne kadar devam etti?"

"Nihayet anladın mı?" dedi Olga. "Yoksa sadece tahmin mi ettin?"

"Tahmin ettim."

"Güzel. Sırada ne var?"

"Ne hata yaptın, Olga?"

"Bir anlaşmayı kabul ettim. Karanlık'la küçük bir anlaşma. Ve biz bu yüzden kaybettik."

"Kaybettik mi? Biz her zaman var olacağız. Uyarla, uyum sağla, yerini bul. Ve bu eski savaşa devam edeceğiz. Kaybeden sadece insanlar."

"Geri çekilmek bazen kaçınılmazdır," dedi Olga, kılıcı tek eliyle kolayca tutup kafasının üzerinde sallarken. "Motorları rölantide çalışan bir helikopter gibi mi görünüyorum?"

"Kılıç sallayan bir kadın gibi görünüyorsun. Olga, biz gerçekten hiçbir şey öğrenmiyor muyuz?"

"Tabii ki öğreniyoruz. Bu kez her şey farklı olacak, Anton."

"Yeni bir devrim mi?"

"Biz bir öncekini de istemedik. Her şeyin neredeyse hiç kan dökülmeden olması gerekiyordu. Biliyorsun, biz sadece sıradan insanlar sayesinde kazanabiliriz. Aydınlatılmaları sayesinde, ruhlarının yükselmesi sayesinde. Komünizm son derece kusursuz, harika bir sistem ve bunun fark edilmemiş olması tamamen benim hatam."

"Oo! Eğer bunların hepsi senin hatansa neden Alacakaranlık'ta değilsin?"

"Çünkü her şey kabul edildi. Her adım onaylandı. Hatta bu talihsiz anlaşma bile... O bile kabul edilebilir görünüyordu."

"Ve şimdi, insanları değiştirmek için yeni bir girişim mi yapılıyor?"

"Başka bir tane daha."

"Neden burada?" diye sordum. "Neden yine Rusya'da?"

"Neden olmasın?"

"Bizim ülkemiz buna daha ne kadar katlanmak zorunda?"

"Katlanabildiği kadar."

"Haydi ama, neden yine burada?"

Olga derin bir nefes aldı, kılıcı son derece usta bir şekilde kılıfına yerleştirdi ve vitrine geri koydu.

"Çünkü sevgili dostum, burada hâlâ bir şeyler başarabilmek mümkün. Avrupa'nın ve Kuzey Amerika'nın potansiyel gücü tüketildi. Mümkün olan her şey denendi. Şu anda gelişen birkaç şey var. Ama bütün bu ülkeler yarı uyku halinde. Şortunu giymiş, elinde dijital fotoğraf makinesi tutan son derece sağlıklı bir emekli – Batı'nın zenginliği bu. Bizim bunu gençlerle denememiz gerek. Rusya, Asya, Arap dünyası – onlar günümüzün güçlü köprüleri. Öyle endişeli bakma, ben de ülkemi senin kadar seviyorum! Ben, bunun için, senin damarlarındaki kandan çok daha fazla kan akıttım. Anlaman gereken şey Antoşka, savaş alanının bütün bir dünya olduğu. Sen de bunu benim kadar iyi biliyorsun."

"Bizim savaşımız Karanlık'la, insanlarla değil!"

"Evet, Karanlık'la. Ama biz sadece ideal bir toplum yaratarak kazanabiliriz. Dünya, iyilikle, sevgiyle ve adaletle yönetilecek. Nöbetler'in görevi caddelerdeki ruh hastası büyücüleri yakalamak ve vampirlere lisans vermek değildir! Tüm bu küçük şeyler zaman ve enerji alır ama bunlar yan etkileridir, tıpkı lambadan yayılan sıcaklık gibi. Lambalar aydınlatmak için kullanılırlar, ısınmak için değil. Biz, Karanlık Varlıklar'm küçük taşkınlıklarını etkisiz hale getirmekten çok insan dünyasını değiştirmek zorundayız. Bizim hedefimiz, bizim zaferimize giden yol bu!"

"Olga, bunu anlıyorum."

"Harika. Öyleyse, şimdi de hiç açıkça söylenmemiş bir şeyi daha anlaman gerek. Biz bunun için binlerce yıldır savaşıyoruz. Ve bu kadar zamandır tarihin akışını değiştirmeye çalışıyoruz. Yeni bir dünya yaratmak için."

"Cesur yeni dünya."[45]

"Alay etme. Sonuç olarak bir şeyler başardık. Tüm bu kan ve acılar sayesinde dünya giderek daha insancıl bir yer haline geliyor. Ama gerçek bir devrime ihtiyacımız var."

"Öyleyse bizim hedefimiz komünizm mi?"

"Hayır, bizim hedefimiz değil ama onu destekliyoruz. Oldukça cazip görünüyor."

"Peki, şimdi ne olacak?"

"Göreceksin." Olga gülümsedi. Dostça, samimi bir gülümseme. "Anton, her şey güzel olacak. Güven bana."

"Bunu bilmem gerekiyor."

"Hayır. Bunu gerçekten bilmek zorunda değilsin. Ve endişelenmene de gerek yok, bir devrim planlamıyoruz. Esir kampları, idamlar, mahkemeler yok. Eski hatalarımızı tekrar etmeyeceğiz."

"Onun yerine yeni hatalar yapacağız."

"Anton!" dedi Olga, sesini yükselterek. "Ne yapmaya çalışıyorsun? Elimizde kazanmak için gerçekten iyi bir fırsat var. Ülkemiz barış ve mutluluk içerisinde yaşayabilir. İnsanlığın öncüsü haline gelebilir. Karanlık'ı yenmek. Yirmi yıldır buna hazırlanıyoruz, Anton. Ve bu sadece Gesar'ın projesi değil, bütün liderler bu konuda çalışıyorlar."

"Ne?"

"Evet. Sen tüm bunların tesadüf olduğunu mu düşünüyordun?"

Afallamıştım.

"Yirmi yıldır Svetlana'yı mı izliyorsunuz?"

---

45 Yazar burada Aldous Huxley'nin, 1932 tarihli distopik romanı *A Brave New World*'e gönderme yapmaktadır. (yay. n.)

"Tabii ki hayır! Yeni bir toplum modeli geliştirildi. Planın birçok bölümü yürürlüğe kondu. Ben bile bütün detayları bilmiyorum. Gesar plandaki kilit oyuncuların bir araya gelmesini bekliyor... Zaman içerisinde boşluklar tamamlanacak."

"Tam olarak kim? Svetlana ve Engizisyon üyesi mi?"

Olga'nın gözbebekleri birden küçüldü. Tahminimin doğru olduğunu biliyordum. Ya da bir kısmının.

"Başka? Benim oynamam gereken kısım hangisi?"

"Zamanı geldiğinde anlayacaksın."

"Olga, bugüne kadar sıradan insan dünyasına yapılan hiçbir müdahalenin sonucu iyi olmadı."

"Çocukça aksiyomlara gerek yok, Anton," dedi Olga, şimdi gerçekten öfkelenmişti. "Herkesten daha zeki olduğunu düşünme. Büyü kullanma niyetinde değiliz. Sakin ol ve rahatla."

Kafamı salladım:

"Tamam. Sen kendi fikirlerini söyledin... Ama ben sana katılmıyorum."

"Resmî olarak mı?"

"Hayır. Kişisel olarak. Ve bir birey olarak duruşumun doğru olduğuna inanıyorum."

"Muhalefet yapmak? Gesar'a karşı?" Olga'nın gözleri âdeta yuvalarından fırlamış, dudaklarında eğri bir gülümseme belirmişti. "Anton..."

Arkama döndüm ve dışarıya çıktım.

Evet, komikti.

Evet, saçmaydı.

Bu sadece Olga ve Gesar'ın hayalini kurdukları çılgın bir proje değildi. Başarısız olmuş deneyimleri tekrarlama girişimi de değildi. Bu, çok uzun bir süreçte itinayla hazırlanmış bir operasyondu. Ve ben buna denk geldiğim için çok şanssızdım.

En kıdemli yöneticiler tarafından onaylanmış bir operasyon.

Aydınlık tarafından onaylanmış bir operasyon...

Ben neden buna dâhil oluyordum? Buna hakkım yoktu. Hiçbir şekilde. Ama başka şansım da yoktu. Kesinlikle yoktu. Kendimi, saati durduran kum tanesini anlatan bilgelik hikâyesiyle avutabilirdim ama şimdi değirmen taşlarının arasında ezilen bir kum tanesiydim.

En üzücü olan da bu taşların çok yardımsever ve iyi niyetli olmasıydı. Kimse benim canımı yakmazdı. Kimse bana karşı savaşmazdı. Sadece, hiçbir yararı olmayacak şeyler yapmamı engellerlerdi.

Öyleyse neden bu ağrıyı hissediyordum, göğsümdeki bu dayanılmaz ağrıyı?

Balkonda öylece dururken, aciz bir öfkeyle yumruklarımı sıkıyordum. O anda omzumda bir el hissettim.

"Bir şeyleri anlamışsın gibi görünüyor, Anton, öyle mi?"

Semyon'a baktım ve kafamı salladım.

"Zor mu?"

"Evet," diye itiraf ettim.

"Öyleyse, bir şeyi unutma, lütfen. Sen sadece bir kum tanesi değilsin. Kimse sadece bir kum tanesi değildir. Özellikle de Diğerleri'nden biriyse."

"İnsanların düşüncelerini anlayabilmek için ne kadar zaman harcadın?"

"Yüz yıl, Anton."

"Yani Gesar bizim düşüncelerimizi tıpkı bir kitap gibi okuyabiliyor, öyle mi?"

"Tabii ki."

"Öyleyse düşünmemeyi öğrenmek zorundayım," dedim.

"Bunun için öncelikle düşünmeyi öğrenmen gerekiyor. "Şehirde bir kargaşa çıktığını biliyor muydun?"

"Ne zaman?"

"On beş dakika önce. Ama çoktan bitti."

"Peki, ne oldu?"

"Batı'dan bir yerlerden bir kurye, patronu görmeye gelmiş. Karanlık Varlıklar da onu takip edip ortadan kaldırmaya çalışmışlar. Patronun gözünün önünde." dedi, Semyon, gülerek.

"Bu savaş demek!"

"Hayır, bunu yapmaya hakları var. Kurye, Moskova'ya yasa dışı yollarla girmiş."

Etrafıma baktım. Hiç kimse gitme telaşı içerisinde değildi. Eşyalarını toplayan ya da arabaları çalıştıran birileri yoktu. İgnat ve İlya mangalı tekrar yakıyorlardı.

"Geri dönmemiz gerekmiyor mu?"

"Hayır. Patron bunu kendi yollarıyla halletti. Küçük bir savaş, can kaybı yok. Kurye bizim Nöbet'in üyesi yapılmış, böylece Karanlık Varlıklar da elleri boş dönmek zorunda kalmışlar. Sadece restoran biraz zarar görmüş, o kadar."

"Ne restoranı?"

"Kuryeyle patronun buluştuğu restoran," dedi Semyon sabırlı bir şekilde. "Bize tatilimize devam edebileceğimiz söylendi."

Gökyüzüne baktım, göz kamaştıracak kadar maviydi ve havadan âdeta sıcak boşalıyordu.

"Biliyor musun, ben pek tatil havamda değilim. Moskova'ya geri döneceğim. Kimse buna gücenmez diye düşünüyorum."

"Tabii ki gücenmez."

Semyon bir sigara çıkardı ve yaktı. Sonra şöyle dedi:

"Senin yerinde olsam, kesinlikle kuryenin Batı'dan ne getirdiğini öğrenirdim. Belki de bu senin şansındır."

Acı bir şekilde gülümsedim.

"Karanlık Varlıklar öğrenememişler. Patronun kasasını mı aramamı öneriyorsun?"

"Karanlık Varlıklar ele geçirememişler. Getirdiği şey her neyse. Tabii ki senin de onu ele geçirme, hatta ona dokunma hakkın bile yok. Sadece öğren."

"Teşekkürler. Gerçekten, teşekkürler."

Semyon, benim son derece samimi olan minnettarlığımı kabul ederek kafasını salladı.

"Alacakaranlık'ta ödeşiriz. Biliyorsun ben de yeterince tatil yaptım. Öğle yemeğinden sonra Yavru Kaplan'ın motosikletini ödünç alıp şehre döneceğim. Seni de bırakayım mı?"

"Hı hı."

Mahcup olmuştum. Belki de bu sadece Diğerleri'nin hissedebildiği bir mahcubiyetti. Ne zaman biri bize yardım etmek istese ya da hak etmediğimiz ve muhtemelen reddedemeyeceğimiz bir şey vermeyi teklif etse bu duyguyu hissederiz. Burada daha fazla kalamazdım. Burada kalıp Svetlana'yı, Olga'yı ve İgnat'ı görmek. Onların doğrularını dinlemek...

Benim her zaman kendi doğrularım var.

"Motosiklet sürebiliyor musun?" diye sordum, beceriksizce konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Bir keresinde Dakar Rallisi'ne katıldım. "Haydi, gel çocuklara yardım edelim."

Asık bir yüz ifadesiyle İgnat'a baktım. Baltayı gerçek bir usta gibi tutmuş, odunları parçalıyordu. Her darbeden sonra bir an duruyor ve kol kaslarını bükerek etrafındakilere bakıyordu.

Kendini gerçekten seviyordu. Şüphesiz bütün dünyayı da seviyordu ama en başta kendisi geliyordu.

"Tamam, edelim," dedim. Kolumu salladım ve Alacakaranlık'a doğru üç bıçak işareti fırlattım. Tam İgnat yeni bir darbe daha atmak için baltayı havaya kaldırmışken birkaç kütük, düzgün odun parça-

ları halinde birbirinden ayrıldı. İgnat dengesini kaybetti, neredeyse düşüyordu. Sonra etrafına bakınmaya başladı.

Attığım darbe doğal olarak iz bırakmıştı. Alacakaranlık, enerjiyi doyumsuz bir şekilde içine çekerek titriyordu.

"Antoşka, bunu niye yaptın?" diye sordu, İgnat, gücenmiş bir ses tonuyla. "Neden? Bu hiç centilmence değil!"

"Ama etkili," dedim, balkondan aşağıya doğru inerken. "Biraz daha odun kırayım mı?"

"Oo, sen..." dedi İgnat, odunları toplamak için eğilirken "Böyle yapmaya devam et, kebapları da ateş toplarıyla pişirirsin."

Kendimi hiç suçlu hissetmiyordum ama yine de yardım etmeye başladım. Odunlar çok düzgün kesilmişti ve ışıltılı bir kehribar sarısıyla parıldıyordu. Bu güzel parçaları ateşin üzerine atarak yazık edecektik.

Sonra eve baktım ve birinci katın penceresinde Olga'yı gördüm.

Benim bu küçük yaramazlığımı ciddi bir ifadeyle izliyordu. Çok ciddi bir ifadeyle.

Ona el salladım.

BÖLÜM 5

Yavru Kaplan'ın motosikleti gerçekten iyiydi, tabii eğer bu belirsiz kelime bir Harley için kullanılabilirse. Nihayetinde motosikletler vardır ve bir de Harley-Davidson'lar.

Yavru Kaplan'ın buna neden ihtiyacı vardı, hiç anlamamıştım. Gördüğüm kadarıyla yılda sadece birkaç kez sürüyordu. Muhtemelen hafta sonları için büyük bir eve ihtiyaç duymasıyla aynı sebepten ötürüydü. Öğleden sonra, saat iki bile olmadan şehre geri dönmüştük.

Semyon iki tekerlekli bu aracı tıpkı bir usta gibi kullanıyordu. Ben hatıralarıma yerleştiren "olağanüstü yetenekleri" etkin hale getirip gerçeklik sınırım gözden geçirsem bile bunu yapamayabilirdim. Semyon'la aynı hızda kullanabilmem için yedek güçlerimin çok büyük bir kısmını kullanmam gerekirdi. Ama Semyon bunu kolaylıkla yapıyordu – belki de sıradan bir insan sürücüyle arasındaki tek fark, büyük deneyimiydi.

Bir saatte yüz kilometre gelmiş olmamıza rağmen hava hâlâ çok sıcak hissediliyordu. Rüzgâr tıpkı sıcak, sert bir havlu gibi yanaklarıma çarpıyordu. Sanki güneşte kızarmış arabalarla dolu, uçsuz bucaksız bir fırının içinde ilerliyormuşuz gibiydi. En az üç kez bir arabaya ya da uygunsuz bir şekilde yerleştirilmiş olan bir direğe çarpacağımızı düşünmüştüm. Ama orada ölmemiz pek mümkün değildi, bizim çocuklar olanları hissedip gelirler ve parçalarımızı bir araya getirirlerdi ama bu çok da eğlenceli bir şey olmazdı.

Hiçbir aksilik yaşamadan Moskova'ya geldik. Semyon çevre yolundan çıktıktan sonra beş kez büyülü değneğini kullandı ama bunu sadece polislerin başka bir yöne bakmasını sağlamak için yapmıştı.

Semyon benim evime daha önce hiç gelmemiş olmasına rağmen adresimi sormadı. Apartmanın girişinde durdu ve motoru kapattı. Çocuk parkında oturmuş ucuz bira içen birkaç yeniyetme birden konuşmayı kestiler ve motosiklete baktılar. Böyle belirgin ve basit hayallere sahip olmak ne kadar da güzeldi: bira içmek, diskoda eğlenmek, seksi bir kız arkadaşa sahip olmak ve Harley sürmek.

"Ne zamandan beri bir şeyleri önceden sezebiliyorsun?" diye sordu, Semyon.

İrkildim. Bu özelliğe sahip olduğumdan hiç kimseye bahsetmemiştim.

"Uzun zamandan beri."

Semyon kafasını salladı. Evimin pencerelerine baktı. Bu soruyu niye sorduğunu söylememişti.

"Sanırın, seninle yukarıya gelmem gerek."

"Bak, ben senin kapıya kadar bırakman gereken kız arkadaşın değilim."

Büyücü gülümsedi:

"Beni İgnat'la karıştırma... Tamam, önemli bir şey yok. Dikkatli ol."

"Neye karşı?"

"Belki de her şeye karşı."

O anda motosikleti çalıştırdı ve kafasını salladı:

"Olanlar için, Anton. Olacaklar için. Dikkatli ol."

Parkta oturan birkaç yeniyetmenin beğeni içeren bağrışlarına da sebep olarak, hızla ileriye doğru fırladı ve park etmiş bir Volga'yla, ağır ağır ilerleyen bir Jiguli'nin yanından kolayca geçerek gözden kaybolmaya başladı. Kafasını sallayarak gidişini izledim. Bütün bir gününü Moskova'da dolaşarak geçirecek olan Semyon hakkında önceden sezmem gereken hiçbir şey yoktu. Önce birkaç motosik-

letlinin peşine takılacak, sadece on beş dakika sonra da efsaneler yaratan eski motosikletçiler hakkında her şeyi bilen tam teşekküllü bir üye olacaktı.

Dikkatli ol...

Neye karşı?

Daha da önemlisi neden?

Kilidin şifresini tuşladım, içeriye girdim ve asansörü çağırdım. Bu sabah hâlâ arkadaşlarımla tatildeydim ve her şey yolundaydı.

Hiçbir şey değişmemişti, benim artık orada olmamam dışında.

Aydınlık Varlıklar'm kontrolden çıktığını gösteren ilk belirtinin her zaman, sezgilerindeki ışıltılar olduğunu söylerler, tıpkı krize girmek üzere olan bir sara hastası gibi. Sonra gereksiz güç kullanırlar, alev topuyla sinek öldürmek, savaş büyüsüyle odun parçalamak gibi. Sevdikleri insanlarla tartışırlar. Bazı arkadaşlarıyla beklenmedik tartışmalar yaşarken, bazılarıyla da beklenmedik samimi ilişkiler kurarlar. Bunu herkes bilir, bir Aydınlık Varlık kontrolden çıkınca neler olduğunu herkes bilir.

Dikkatli ol...

Kapıya doğru yürüdüm ve anahtarlarıma uzandım.

Ama kapı zaten açıktı.

Anne ve babamda da birer anahtar vardı. Anıa onlar Saratov'dan buraya haber vermeden gelmezlerdi. Ayrıca ben onların geldiğini hissederdim.

Hiçbir sıradan insan hırsız benim evime giremezdi; eşikteki basit büyü onu durdururdu. Bunun yanı sıra Diğerleri'ne karşı oluşturulmuş engeller de vardı. Tabii ki güçleriyle kolaylıkla bunun üstesinden gelebilirlerdi ama nöbetçi sistem devreye girmiş olmalıydı.

Kapı ile kapı pervazı arasındaki dar çatlağa bakarak öylece durdum, bu çatlak burada olmamalıydı. Alacakaranlık'tan baktım ama hiçbir şey göremedim.

Tabancam yanımda değildi, evdeydi. Ayrıca on savaş tılsımı da içerideydi.

Talimatları takip edebilirdim. Büyü güçleriyle korunan bir eve yabancılar tarafından girildiğini fark eden bir Gece Nöbeti üyesi, bunu nöbetçi operasyon memuruna ve patronuna bildirmek zorundaydı. Sonra da...

Ama patronun sadece iki gün önce, bütün bir Gündüz Nöbeti'ni perişan ettikten sonraki halini gözümde canlandırdığım anda talimatları takip etme isteğimden vazgeçtim. Hızlı bir "donma" büyüsü yapmak için parmaklarımı kapattım, belki de Semyon yaptığında nasıl işe yaradığını hatırladığım içindi.

Dikkatli ol?

Zaten açık olan kapıyı ittim ve içeriye doğru yürüdüm ama burası bir anda başka bir eve dönüşmüştü.

İçeriye girdiğim anda bunun için yeterli gücü ve yetkisi olan, ayrıca davet bile edilmeden gelecek kadar yüzsüz olabilen biriyle karşılaştım.

"İyi günler, patron!" dedim, çalışma odasına doğru bakarak.

Aslında tam olarak yanılmış sayılmazdım.

Zavulon camın kenarında duran sandalyede oturuyordu. Şaşkınlıkla kaşlarını havaya kaldırdı ve elinde tuttuğu gazetesini masaya bıraktı. Sonra da ince, altın çerçeveli gözlüklerini dikkatli bir şekilde çıkardı.

"Merhaba, Anton. Biliyor musun, senin patronun olmaktan memnuniyet duyardım."

Gülümsedi. Sınıflandırmanın ötesindeki Kara Büyücü, Moskova Gündüz Nöbeti'nin lideri. Genellikle, kusursuz bir şekilde dikilmiş olan siyah takım elbise ve açık gri bir gömlek giyiyordu. İnce çerçeveli gözlükleri ve kısa kesilmiş saçlarıyla yaşı belli olmayan bir Diğer'di.

"Yanıldım," dedim. "Burada ne yapıyorsun?"

Zavulon omuzlarını silkti:

"Tılsımını al. Burada, masada bir yerlerde hissedebiliyorum."

Masaya doğru yürüdüm, çekmeceyi açtım ve bakır bir zincire takılı olan fildişi madalyonu çıkardım. Tılsımı avucumun içerisinde sıktım, giderek ısındığını hissediyordum.

"Zavulon, artık benim üzerimde bir gücün yok."

Kara Büyücü kafasını salladı:

"Güzel. Güvenliğin hakkında herhangi bir şüphe duymam istemiyorum."

"Bir Aydınlık Varlık'ın evinde ne yapıyorsun, Zavulon? Bunu Mahkeme'ye bildirme hakkım var."

"Biliyorum," dedi Zavulon, omuzlarını silkerek. "Her şeyi biliyorum. Haksız durumdayım. Bu çok aptalca. Kendimi bir misillemeye maruz bırakıyorum, tabii ki Gündüz Nöbeti'ni de. Ama sana bir düşman olarak gelmedim."

Hiçbir şey söylemedim.

"Gözlem cihazları için de endişelenmene gerek yok," dedi Zavulon. "Sana ait olanlar ya da Engizisyon'un kurdukları için. Onları uyuttum. Birbirimize söyleyeceğimiz her şey sonsuza kadar sadece ikimizin arasında kalacak."

"Bir insanın söylediklerinin yarısına, bir Aydınlık Varlık'ın ise söylediklerinin çeyreğine inan ama Karanlık bir Varlık'm söylediği tek bir kelimeye bile inanma," diye mırıldandım.

"Tabii ki bana güvenmeme hakkına sahipsin. Hatta güvenmemek zorundasın! Ama lütfen beni dinle." Zavulon şaşırtacak kadar belirgin ve güven verici bir ifadeyle gülümsedi. "Sen Aydınlık Varlık'sın. Yardım isteyen herkese, yardım etmek zorundasın, bana bile. Ve ben de şimdi yardım istiyorum."

Bir an duraksadım, sonra koltuğa doğru yürüdüm ve oturdum. Ayakkabılarımı çıkarmadan, yaptığım "donma" büyüsünü etkisiz hale getirmeden, sanki kendimi, Zavulon'la savaşırken hayal etmem hiç de garip bir durum değilmiş gibi.

Evimde bir yabancı vardı. Evim, benim kalemdir. Nöbet'te çalıştığım yıllar boyunca buna inanmaya başlamıştım.

"İlk olarak, buraya nasıl girdin?" diye sordum.

"İlk olarak, son derece sıradan bir maymuncuk aldım."

"Zavulon, ne demek istediğimi biliyorsun. Nöbetçi sistemler imha edilebilir ama kandırılamaz. İzinsiz girişlerde harekete geçiyor olmaları gerekir."

Kara Büyücü derin bir nefes aldı.

"Kostya içeriye girmeme yardım etti. Sen ona giriş izni vermişsin."

"Onun, arkadaşım olduğunu düşünmüştüm. Bir vampir olsa bile."

"O senin arkadaşın," dedi, Zavulon, gülümseyerek. "Ve sana yardım etmek istiyor."

"Kendince."

"Bizim yollarımızla, Anton. Senin evine girdim ama herhangi bir zarar verme niyetinde değilim. Buraya koyduğun resmî evrakların hiçbirine bakmadım. Herhangi bir izleme işareti de bırakmadım. Sadece konuşmaya geldim."

"Öyleyse konuş."

"Sen ve ben bir probleme sahibiz, Anton. Aynı probleme. Ve bu problem bugün kritik noktalara ulaştı."

Zavulon'u gördüğüm andan beri ne hakkında konuşacağımızı biliyordum, bu yüzden sadece kafamı salladım.

"Güzel, beni anlıyorsun." dedi Kara Büyücü, koltuğa yaslandı ve derin bir nefes aldı. "Anton, ben burada herhangi bir illüzyon içinde değilim. Biz dünyayı farklı görüyoruz. Görevlerimizi farklı yollardan algılıyoruz. Ama bu koşullar altında bile ilgi alanlarımız bazen uyuşuyor. Senin bakış açından, bizim –Karanlık Varlıklar– başarısızlıklarımız var. Yaptığımız eylemler bazen daha anlamsız görünüyor. Ve doğamız gereği insanları daha az umursamak zorundayız. Bunların hepsi doğru. Ama hiç kimse, şuna çok dikkat et, hiç kimse bizi, insanlığın kaderini değiştirmeye çalışmakla suçlayamaz!

Antlaşma'da da görüleceği gibi biz kendi hayatımızı yaşıyoruz ve sizden de aynısını yapmanızı istiyoruz."

"Kimse sizi suçlamadı," diye onayladım. "Çünkü nereden bakarsan bak, zaman sizin yanınızda."

Zavulon kafasını salladı:

"Bu ne anlama geliyor? Belki de biz, daha çok insanlar gibiyiz? Belki de haklıyız? Ama bu tartışmaya girmeyelim, bunun bir sonu yok. Daha önce söylediğimi tekrar ediyorum. Biz Antlaşma'ya saygı duyuyoruz. Ve ona, Aydmlık'ın güçlerinden çok daha fazla sadık kalıyoruz!"

Klasik tartışma taktiği. Önce genel bazı suçlarını itiraf edersin. Sonra yavaşça rakibini aynı tür hataları yapmakla suçlarsın. Önce biraz suçlarsın, sonra bırakırsın. Ve tüm bunları unutalım dersin.

Sonra da asıl konuya geçersin.

"Ama burada asıl önemli olan şeyi konuşalım," dedi Zavulon, ciddileşerek. "Sözü dolandırmanın bir anlamı yok. Son yüz yıldır Aydınlık'ın güçleri üç tane evrensel deney gerçekleştirdiler. Rusya'da devrim. İkinci Dünya Savaşı. Ve şimdi de yeni bir proje. Aynı senaryoyla."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim. Bir anda karnımı ağrıtan bir çaresizlik hissetmiştim.

"Gerçekten mi? Açıklayayım. Nihayetinde insanlığı ya da önemli bir kısmını –büyük ayaklanmalar ve korkunç katliamlar pahasına– ideal topluma yönlendirecek olan toplumsal modeller geliştirildi. Bu sizin bakış açınızdan ideal olan ama ben bunu tartışmayacağım! Kesinlikle... Herkes kendi hayallerini kurma hakkına sahiptir. Ama sizin yolunuz öyle acımasız ki..." Başka bir üzgün gülümseme daha. "Siz, bizi acımasızlıkla suçluyorsunuz –neredeyse hiçbir sebep olmadan– ama şeytana tapma ayininde kurban edilen bir çocuk ile faşistlerin toplama kamplarında feda edilen çocuk arasında ne fark var? Ve faşizm de sizin buluşlarınızdan biri. Kontrolden çıkan başka

bir buluş. Önceleri enternasyonalizm ve komünizm vardı... Bu işe yaramadı. Sonra ulusal sosyalizm geldi. Bir hata daha! Kafa kafaya verip sonuçları gözden geçirdiniz. Sonra derin bir nefes aldınız, yazı tahtasını temizlediniz ve tüm bu deneylere yeni baştan başladınız."

"Sizin çabalarınızla hataya dönüştüler."

"Tabii ki! Bizde kendimizi savunma içgüdüsü var, biliyorsun. Biz toplumsal modelleri, ahlak kurallarımız üzerine inşa etmeyiz. Bu yüzden neden sizin projelerinize göz yumalım?"

Hiçbir şey söylemedim.

Zavulon kafasını salladı, memnun olmuş görünüyordu.

"İşte, Anton... Biz düşman olabiliriz. Düşmanız da. Geçen kış sen bize engel oldun, çok ciddi bir engel. Bu bahar ise beni çıldırttın. İki Gündüz Nöbeti ajanını ortadan kaldırdın. Evet, tabii ki Engizisyon, yaptıklarının tamamen zorunluluk ve kendini müdafaa olduğuna karar verdi ama inan bana ben buna hiç memnun olmadım. Kendi çalışanlarını bile koruyamazsan, nasıl bir lider olursun? Bu yüzden biz düşmanız. Ama şimdi çok nadir görülen bir durumla karşı karşıyayız. Başka bir deney. Ve sen de dolaylı olarak buna dâhil oluyorsun."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Zavulon güldü ve elini havaya doğru kaldırdı.

"Anton, senin ağzından laf almaya çalışmıyorum. Sana hiçbir şey sormayacağım. Ya da bir şey yapmanı istemeyeceğim. Sadece söylemem gereken şeyleri dinle. Sonra ben gideceğim."

O anda birden cadı Alisa'nın müdahale hakkını geçen kış çatıda nasıl kullandığını hatırladım. Çok küçük bir müdahale: yaptığı tek şey doğruları söylememe izin vermekti. Ve bu gerçekler de Egor'un, Karanlık Taraf'a geçmesine sebep olmuştu.

Niye böyle oluyordu?

Neden Aydınlık, yalanla; Karanlık ise gerçekle hareket ediyordu? Neden bizim gerçeğimiz, güçsüzlüğünü; yalan ise etkili olduğunu kanıtlamıştı? Neden Karanlık, Kötülük yapmak için doğruları çok

güzel kullanabiliyordu? Bunun sorumlusu insanların doğası mıydı yoksa bizim doğamız mı?"

"Svetlana muhteşem bir büyücü," dedi, Zavulon. "Ama onun geleceğinde Gece Nöbeti liderliği yok. Gece Nöbeti, onu sadece tek bir amaç için kullanacak. Olga'nın tamamlayamadığı görev için. Bu sabah Semerkant'tan gelen bir kurye izinsiz bir şekilde şehre girdi, biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum," diye itiraf ettim, bunu neden yaptığımı hiç bilmeden.

"Ve ben sana o kuryenin ne getirdiğini söyleyebilirim. Bilmek ister misin?"

Dişlerimi gıcırdattım.

"İstersin," dedi Zavulon, kafasını sallayarak. "Bu kurye bir parça tebeşir getirdi."

Karanlık Varlıklar'ın söylediğine asla inanma. Ama her nedense içimden bir ses bunun yalan olmadığını söylüyordu.

"Küçük bir parça tebeşir," Kara Büyücü gülümsedi. "Onunla okul tahtasına yazı yazabilirsin. Ya da kaldırıma sek sek oyunu çizebilirsin. Ya da bilardo sopasının ucuna sürebilirsin. Bunların hepsini yapabilirsin, tıpkı fındık kırmak için büyük bir kraliyet mührü kullanmak kadar kolay. Ama eğer bir Usta Büyücü Kadın bu tebeşir parçasını ele geçirirse, her şey değişir. Gerçek bir büyücü olması gerek, sıradan bir büyücünün güçleri yeterli olmaz. Kadın olması gerek, çünkü erkek bir büyücünün elinde sıradan bir tebeşirden öteye gidemez. Ve ayrıca bu büyücü kadının Aydınlık Varlık olması gerek. Bu nesne Karanlık Varlıklar'ın işine yaramaz."

Bana mı öyle gelmişti yoksa nefes mi almıştı? Hiçbir şey söylemedim.

"Küçük bir parça tebeşir," dedi Zavulon, koltuğa yaslanırken. "Çoktan aşınmış. Gözlerinde parlak ateşler olan genç, güzel kadınlar onu defalarca ince parmaklarının arasına aldılar. Kullanıldı ve tüm

dünya titredi. Şehirlerin sınırları yok oldu, imparatorluklar yükseldi, çobanlar peygamberlere, marangozlar tanrılara dönüştü, sokak çocukları krallar olarak tanındı, astsubaylar imparatorluğa yükseldi, mezun olamayan ilahiyat öğrencileri ve yeteneksiz sanatçılar zorbalara dönüştü. Küçük bir parça tebeşir. Sadece o kadar."

Zavulon ayağa kalktı ve ellerini açtı:

"Sana tüm anlatmak istediğim bu, sevgili düşmanım. Kalan kısmını sen kendin de anlarsın. Tabii bunu gerçekten istiyorsan."

"Zavulon." Yumruğumu açtım ve tılsıma baktım. "Sen Karanlık'ın yaratıcısısın."

"Tabii ki. Ama sadece içimdeki Karanlık'ın yaratıcısıyım. Kendi seçtiğim Karanlık'ın."

"Senin doğruların bile kötü."

"Kime göre? Gece Nöbeti'ne mi? Tabii ki. Yoksa insanlara göre mi? Bu konuda seninle aynı fikirde değilim."

Kapıya doğru yürüdü.

"Zavulon," dedim, ona tekrar ismiyle hitap ederek. "Senin gerçek halini gördüm. Kim olduğunu ve ne olduğunu biliyorum."

Zavulon aniden olduğu yerde durdu. Yavaşça arkasına döndü ve elini, yüzünün üzerinden geçirdi. Yüzünün şekli bir anda bozuldu, teninin yerine soluk bir katman gelmiş, gözleri ise dar yarıklara dönüşmüştü.

Sonra illüzyon dağıldı.

"Evet, tabii ki gördün," dedi Zavulon, tekrar insan şekline geri dönmüştü. "Ve ben de seni gördüm. Ve kendime, senin parlak kılıcı olan, beyaz bir melek olmadığını itiraf ettim. Her şey senin bakış açma bağlı. Hoşçakal, Anton. İnan bana, ilerleyen zamanlarda seni ortadan kaldırmak beni memnun edecek. Ama şimdilik sana şans diliyorum. Sahip olmadığım ruhumun derinliklerinden."

Kapı arkasından hızla kapandı.

Ve birden, Nöbetçi sistem –sanki yeni uyanmış gibi– Alacakaranlık'tan bağırmaya başladı. Eski Kore kralının duvarda duran maskesi acımasız bir şekilde kaşlarını çatmıştı, gözlerindeki ahşap yarıklar da öfkeyle parıldıyordu.

Koruyucum...

İki kez basarak sistemi susturdum ve hazırladığım "donma" büyüsünü maskenin üzerine fırlattım. Nihayetinde kullanışlı bir büyüydü.

"Küçük bir parça tebeşir," dedim.

Daha önce böyle bir şeyler duymuştum. Ama çok uzun zaman önceydi ve açıkçası pek umursamamıştım. Ya eğitmenlerimden biri bahsetmişti ya boş bir dedikoduydu ya da öğrencilerin arasında yayılan bir söylenti. Ama mutlaka tebeşirle ilgiliydi.

Koltuktan kalktım, elimi havaya doğru kaldırdım ve tılsımı yere attım.

"Gesar," dedim, Alacakaranlık'a doğru. "Gesar, cevap ver!"

Gölgem yerden, bana doğru hızla yükseldi, bedenimi yakaladım ve kendimi onun içine doğru çektim. Işıklar söndü, oda sallandı ve mobilyaların hatları bulanıklaştı. Birden, etrafı dayanılmaz bir sessizlik kapladı. Sıcaklık azalmıştı. Aç gözlü Alacakaranlık benim bütün gücümü içine çekerken, kollarımı açarak öylece durdum.

"Gesar, adınla seni çağırıyorum!"

Gri sisin ince çizgileri odanın içinde sürükleniyordu. Bağırdığımı birinin duyması umurumda bile değildi.

"Gesar, akıl hocam, seni çağırıyorum. Cevap ver!"

Çok uzakta görünmez bir gölge nefes aldı.

"Seni duyuyorum, Anton!"

"Cevap ver!"

"Neyin cevabını istiyorsun?"

"Zavulon, bana yalan mı söyledi?"

"Hayır."

"Gesar, dur!"

"Çok geç, Anton. Her şey olması gerektiği gibi ilerliyor. Güven bana."

"Gesar, dur!"

"Senin böyle bir istekte bulunma hakkın yok."

"Hak diye bir şey yok! Eğer biz Aydınlık'ın bir parçasıysak. Eğer İyilik yapıyorsak, her hakka sahibim!"

Patron hemen cevap vermedi. Benimle konuşmamaya karar verdiğini bile düşünmüştüm.

"Tamam. Bir saat sonra Para Bar'da seni bekleyeceğim."

"Nerede?"

"Paraşütçüler Bar'ında. Turgenevskaya İstasyonu'nun hemen yanında, eski posta merkezinin arkasında."

Sessizlik oldu.

Geriye doğru bir adım atarak Alacakaranlık'tan çıktım. Buluşmak için biraz garip bir yerdi. Gesar'ın Gündüz Nöbeti'yle hesaplaştığı yer miydi? Hayır, orası restorana benzer bir yerdi.

Tamam, ha Para Bar ha Rosic O'Gradys ha Şans Kulübü. Ne fark ederdi. Ha paraşütçüler ha genç profesyoneleri ha eşcinseller.

Ama Gesar'la buluşmadan önce öğrenmem gereken başka bir şey daha vardı.

Cebimden telefonumu çıkardım ve Svetlana'nın numarasını tuşladım. Hemen cevap vermişti.

"Selam," dedim, sadece. "Yazlık evde misin?"

"Hayır." Ciddi ses tonum onu şaşırtmışa benziyordu. "Şehre dönüyorum, yoldayım."

"Kiminle?"

Duraksadı.

"İgnat'la."

"Güzel," dedim, son derece içten bir ses tonuyla. "Dinle, tebeşir hakkında bir şeyler biliyor musun?"

"Ne hakkında?"

Bu seferki şaşkınlığı çok belirgindi.

"Tebeşirin büyü özellikleri hakkında. Büyüde kullanılması hakkında bir şeyler öğrenmedin mi?"

"Hayır, Anton. İyi olduğuna emin misin?"

"Evet, daha iyiyim."

"Bir şey mi oldu?"

Kadınların aynı soruyu iki ya da üç farklı yolla sorma alışkanlığı...

"Özel bir şey yok."

"Şey..." Duraksadı. "Olga'ya sormamı ister misin?"

"O da sizin yanınızda mı?"

"Evet, üçümüz birlikte dönüyoruz."

"Gerek yok. Teşekkürler."

"Anton..."

"Evet Sveta?"

Masaya doğru yürüdüm ve büyülü malzemelerle dolu olan çekmeceyi açtım. Donuk kristallere ve savaşçı bir büyücü olmak istediğim zamanlardan kalma değneğe baktım. Sonra çekmeceyi kapattım.

"Affet beni."

"Affedilecek bir şey yok."

"Evine gelebilir miyim?"

"Ne kadar uzaktasın?"

"Yarı yoldayım."

Kafamı salladım ve cevap verdim:

"Olmaz. Önemli bir görüşmem var. Seni sonra ararım."

Konuşmayı bitirdim ve gülümsedim. Gerçek çoğu zaman kötü niyetli ve yanlış olabilir. Örneğin, gerçeğin sadece bir kısmını söyle-

diğinizde. Örneğin, sebebini açıklamadan konuşmak istemediğinizi söylediğinizde.

Kötülük aracılığıyla İyilik yapmama izin ver. Şu anda başka yolum yok.

Emin olmak için yatak odasına, banyoya ve mutfağa bakarak evin her yerini dolaştım. Hissedebildiğim kadarıyla Zavulon arkasında herhangi bir "hediye" bırakmamıştı.

Çalışma odasına geri döndüm, bilgisayarımı açtım ve içinde genel büyü verilerinin bulunduğu disketi taktım. Şifreyi girdim. Sonra "tebeşir" kelimesini arattım. Özel bir şeylerle karşılaşacağımı ummuyordum. Öğrenmek istediğim şey hiçbir veri tabanının içeremeyeceği kadar yüksek bir güvenlik izni gerektiriyor olabilirdi.

"Tebeşir" kelimesi için üç sonuç çıkmıştı.

İlki, birinci sınıf bir Aydınlık Büyücü ile bir Kara Büyücü'nün on beşinci yüzyılda düello yaptıkları bir tebeşir ocağından bahsediyordu. Her ikisinin ölüm sebebi de güçlerinin sona ermesiydi; düello bittikten sonra Alacakaranlık'tan çıkacak yeterli güçleri kalmamıştı. Bu olaydan sonraki beş yüz yıl içerisinde de bu düellonun yapıldığı alanda yaklaşık üç bin kişi ölmüştü.

İkinci sonuç, tebeşirin, büyü sembolleri ve koruyucu halkalar çizerken nasıl kullanılacağından bahsediyordu. Çok fazla bilgi vardı, hepsini hızlıca okudum. Ama ilginç bir şey yoktu. Tebeşir kullanımının, kömür, kalem, kan ya da yağlı boyadan özel bir farkı yoktu. Tabii ki daha kolay silinmesi dışında.

Üçüncü sonuç ise, "Efsaneler ve Doğrulanmamış Veriler" bölümünde çıkmıştı. Tabii ki bu bölüm vampirlerle savaşırken sarımsak ve gümüş kullanımı gibi saçma bilgiler içeriyordu. Bunun yanı sıra var olmayan ayin ve dinî törenlerden de bahsediyordu.

Ama gerçek bilginin tamamen unutulduğu ve efsanelerin arasında kaybolduğu durumları da daha önce görmüştüm.

"Kader'in Kitapları" adlı makalede de tebeşirden bahsediyordu.

Yarısına kadar okudum ve o anda tam on ikiden vurduğumu farkına vardım. Her acemi büyücünün ulaşabileceği bilgilerin hepsi işte burada duruyordu. Belki de bu bilgiler sıradan insanlara açık olan kaynaklarda bile vardı.

Kader'in Kitapları. Tebeşir.

Duruma uyuyordu.

Önce dosyaları, sonra da bilgisayarı kapattım. Öğrendiğim her şeyi yerli yerine oturtmaya çalışarak bir süre öylece durdum. Sonra saate baktım.

Gesar'la yapacağım tuhaf görüşmenin zamanı neredeyse gelmişti.

Duş aldım ve kıyafetlerimi değiştirdim. Yanıma üç tane tılsım aldım: Zavulon'un madalyonu, Gece Nöbeti kimlik kartı ve İlya'nın bana verdiği savaş diski. Bu disk, beş rubleden –eski, yuvarlak bronz parçası– biraz daha büyüktü. Daha önce hiç disk kullanmamıştım. İlya'nm söylediğine göre, tılsımın içinde sadece bir kullanımlık enerji kalmıştı vardı. Ya da en fazla iki.

Tabancamı gizlendiği yerden çıkardım ve şarjörünü kontrol ettim. Patlayıcı gümüş mermiler. Kurt adamlara karşı başarılı, vampirlere karşı tereddütlü, Kara Büyücüler'e karşı ise son derece etkiliydi.

Sanki patronla konuşmaya değil savaşa gidiyormuş gibiydim.

Kapıya çıktığımda cebimdeki telefon çaldı.

"Anton?"

"Sveta?"

"Olga seninle konuşmak istiyor, telefonu ona veriyorum."

"Tamam," dedim, kapıyı kilitlerken.

"Anton, seni çok seviyorum. Lütfen aptalca bir şey yapma."

Ne cevap vereceğimi bilememiştim. Telefonu Olga aldı.

"Anton. Her şeye çoktan karar verildiğini bilmeni istiyorum. Ve tüm bunlar çok yakında gerçekleşecek."

"Bu gece," dedim.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Sadece hissediyorum. Nöbet bu yüzden şehir dışına gönderildi, değil mi? Ve bu yüzden Svetlana gereken moda girdi."

"Nereden biliyorsun?"

"*Kader'in Kitabı*. Tebeşir. Şimdi her şeyi anlıyorum."

"Boşuna," dedi Olga, kısaca. "Anton... Zorundasın..."

"Kimse için bir şey yapmak zorunda değilim. İçimdeki Aydınlık dışında."

Konuşmayı bitirdim ve telefonu tamamen kapattım. Bu kadar yeterdi. Gesar herhangi bir teknik alete ihtiyaç duymadan benimle kolayca bağlantı kurabilirdi. Olga sürekli olarak kararını değiştirmeye çalışacaktı. Ayrıca Svetlana da benim ne yaptığımı ve neden yaptığımı anlamayacaktı.

Her şeye kendim karar verecektim, kendi bildiğim yolla.

"Otur, Anton," dedi Gesar.

Bar çok küçüktü. Altı ya da yedi masa, bölmelerle birbirinden ayrılmıştı. Bunların dışında bir de bar vardı. İçerisi sigara dumanı altındaydı. Sesi kısık olan televizyon serbest atlayışları gösteriyordu. Duvardaki fotoğrafta da aynı şey vardı: renkli tulumlar giyip kollarını ve bacaklarını açarak uçan bedenler. Çok fazla insan yoktu, belki de saatten dolayıydı. Öğle yemeği için geç olmuştu ama gece yarısına da daha çok vardı. Etrafıma bakındım ve köşede oturan Boris İgnatieviç'i gördüm.

Yalnız değildi. Önündeki masada bir tabak meyve vardı ve son derece miskin bir tavırla salkımdan, üzüm koparıyordu. Biraz uzağında ise kollarını birbirine bağlamış olan, esmer tenli, genç bir adam oturuyordu. O anda göz göze geldik. Hafif ama belirgin bir baskı hissetmiştim.

O da Diğerleri'ndendi.

Yaklaşık beş saniye birbirimize baktık, hissettiğim baskı giderek artıyordu. Güçleri vardı, oldukça sağlam güçlerdi ama çok fazla

deneyimi yoktu. Fırsatını bulur bulmaz direncimi azalttım, genç adamın sorgulamasından kaçtım ve o, direncini yükseltemeye zaman bulamadan onu inceledim. Diğerleri'nden. Aydınlık. Dördüncü sınıf.

Genç adam sanki acı çekiyormuş gibi yüzünü buruşturdu, sonra da ısırılmış bir köpeği andıran gözleriyle Gesar'a baktı.

"Sizi tanıştırayım," dedi, Gesar. "Diğerleri'nden Anton Gorodetski, Moskova Gece Nöbeti ajanı. Diğerleri'nden Alişer Ganiev, Moskova Gece Nöbeti'nin yeni üyesi."

Kurye.

Elimi uzattım ve savunma kalkanımı indirdim.

"Aydınlık, ikinci sınıf," dedi Alişer, gözlerime bakarak. Başıyla selamladı.

Kafamı salladım ve cevap verdim:

"Üçüncü sınıf."

Genç adam tekrar Gesar'a baktı. Bakışları bu kez suçlu değil, şaşkındı.

"İkinci sınıf," diye onayladı, Gesar. "Formunun zirvesindesin, Anton. Senin adına çok memnumum. Otur, konuşacağız. Alişer, sen de izle."

Patronun karşısına oturdum.

"Neden burada buluşmaya karar verdiğimi biliyor musun?" diye sordu, Gesar. "Üzüm yesene, çok güzel."

"Nereden bilebilirim? Belki de Moskova'nın en iyi üzümü buradadır."

Gesar güldü.

"Aferin. Ama sebep bu değil. Meyveleri marketten aldık."

"Öyleyse, ortam güzel."

Patron omuzlarını silkti:

"Farklı bir şey yok. Küçük bir oda... Şu kapıdan geçince de, iki masa ve bir bilardo masası daha var."

"Sen gizli bir paraşütçüsün, patron."

"Yirmi yıldan beri hiç atlamadım," dedi Gesar, soğukkanlı bir tavırla bana karşı çıkarak. "Anton, sevgili oğlum, buraya sana dar bir çevreyi gösterebilmek için patates, *beef strogonof*[46] ve üzüm yemeğe geldim. Küçücük bir toplum. Şimdi biraz otur ve rahatla. Alişer, Anton'a bir bira söyle! Etrafına, askerlere bak. Yüzlere bak. Konuşmaları dinle. Havayı içine çek."

Kafamı başka yöne çevirdim ve ahşap bankın en ucuna gittim. Böylece en azından buradaki diğer insanları da görebilirdim. Alişer ise barda durmuş, hâlâ benim biramı bekliyordu.

Para Bar müdavimlerinin yüzleri tuhaftı. Hepsi garip ama anlatılamayacak şekilde birbirine benziyordu. Aynı gözler, aynı mimikler. Hiçbir şey özel değildi... Sanki hepsinin üzerinde aynı mühür vardı.

"Bir takım," dedi patron. "Dar bir çevre. Bu konuşmayı eşcinsellerin olduğu Şans Kulübü'nde de yapabilirdik ya da Yazarlar Derneği'nin bir restoranında veya fabrikaların yanındaki barların birinde. Hiç fark etmez. Önemli olan küçük, birbirine bağlı bir takım olması. Öyle ya da böyle toplumdan dışlanmış bir takım. Bu konuşma, McDonald's ya da pahalı restoranlarda olmazdı, resmî ya da gayriresmî bir kulüp olması gerekiyordu. Neden biliyor musun? Çünkü bu biziz. Bu, bizim Nöbet'in bir modeli."

Cevap vermedim. Yanımdaki masaya doğru yürüyen koltuk değnekli adama baktım. Oturma teklifini eliyle reddetti, duvara yaslandı ve bir şeyler konuşmaya başladı. Müzik, onun sesini bastırıyordu ama Alacakaranlık'tan bakınca ne söylediğini anlayabiliyordum. Açılmayan ve düşmek zorunda kalan bir paraşüt. Yedek paraşütle yapılan bir iniş. Kırık bir bacak. Ve şimdi atlama olmadan geçecek lanet olası altı ay!

---

46 Julyen usulü kesilmiş et ve sebzelerin kremayla pişirilmesiyle yapılan, Ruslar'a özgü bir et yemeği. (yay. n.)

"Buradaki halkın çok belirgin bir görünümü var," dedi patron, sakin bir ses tonuyla. "Risk ve şiddetli gerilim. Diğer insanları anlayamama. Kendilerine has konuşma tarzları. Sıradan insanların anlayamayacağı problemler. Ve bir de devamlı olarak yaralanma ve ölüm. Sevdin mi burayı?"

Bir an düşündüm ve cevap verdim:

"Hayır, buranın bir parçası olman gerekir. Aksi takdirde burada olabilmenin başka bir yolu yok."

"Tabii ki böyle bir dar çevrenin içine düşmek insana ilginç gelir – ilk başlarda. Sonra ya kurallara uyup bu küçük topluma dâhil olursun ya da reddedilirsin. İşte, bizim de bundan bir farkımız yok. Oyunun kuralı böyledir. Keşfedilen ve kendi doğasını kabul etmeyi başaran her Diğer, bir seçimle karşı karşıya kalır. Ya kendi tarafındaki Nöbet'e katılıp hayatını riske atan bir asker, bir savaşçı olur. Ya da özel büyü güçlerini geliştirmeden, sadece Diğerleri'nden olmanın bazı avantajlarını kullanarak ama bunun sebep olduğu bütün dezavantajlara da katlanarak sıradan bir insan gibi yaşamaya devam eder. En çok acı veren şey ise yanlış seçim yapmaktır. Bir Diğer'in, Nöbet'in kurallarını kabul etmek istememesidir... Bazı sebeplerden ötürü. Ama bizim örgütten ayrılmak neredeyse imkânsızdır. Söyle, Anton. Nöbet'in dışında yaşamayı başarabilir misin?"

Tabii ki patron asla soyut konuşmalar yapmazdı.

"Muhtemelen, yaşayamam," diye itiraf ettim. "Zor olur, sıradan bir Aydınlık Büyücü'ye verilen sınırlarla devam etmek benim için neredeyse imkânsız."

"Ve Nöbet'e katılmadan, Karanlık'a karşı savaşırken kullandığın büyülü hareketleri haklı gösteremezsin, değil mi?"

"Evet."

"İşte zor olan da bu, Antoşka... Bütün mesele bu." Patron derin bir nefes aldı. "Alişer, orada dikilme."

Patron, genç adamı gerçekten çok zorluyordu. Ama bunun sebebini anlamak zor değildi: Kurye yenilgiye uğramış, sonra da Moskova Nöbeti'nde kendine bir yer edinmek istemişti, şimdi de bunun kaçınılmaz sonuçlarına katlanmak zorundaydı.

"Biranız, Aydınlık Varlık Anton." Genç adam başını sallayarak, birayı önüme koydu.

Hiçbir şey söylemeden birayı kabul ettim. Bu genç, yetenekli büyücüyü hiçbir şey için suçlayamazdım. Arkadaş olabileceğimizden de emindim. Ama diğer taraftan da ona gerçekten sinirleniyordum. Alişer'in Moskova'ya getirdiği şey, Svetlana'yla beni sonsuza kadar ayırırdı.

"Anton, ne yapacağız?" diye sordu, patron.

"Neyi, tam olarak sorun ne?" diye sordum, sadık bir Saint Bernard[47] gibi gözlerine bakarak.

"Svetlana. Sen onun görevine karşı çıkıyorsun."

"Tabii ki."

"Anton, bazı temel kurallar var. Aksiyomlar. Kişisel çıkarların için Nöbet'in politikasına müdahale etme hakkına sahip değilsin."

"Benim kişisel çıkarlarımın bununla ne ilgisi var, söyler misin?" diye sordum, gerçekten şaşırmıştım. "Ben tüm bu operasyonun ahlaka aykırı bir şekilde planlandığını düşünüyorum. İnsanlara hiçbir faydası olmayacak. Öyle ya da böyle, insanlığa temel bir değişim getirme çabalarının tamamı başarısızlıkla sonuçlandı."

"Er ya da geç başaracağız. Şunu unutma, bu girişimin başarıyla sonuçlanacağını iddia bile etmiyorum. Ama şansımız öncekinden daha yüksek."

"Buna inanmıyorum."

"En yüksek merciye itirazda bulunabilirsin."

"Svetlana'nm tebeşiri alıp *Kader Kitabı*'nı açmasına bir gün kala, bunu değerlendirmeye zamanları olacak mı?"

47 Çok büyük ve adaleli, İsviçre kökenli köpek cinsi. (yay. n.)

Patron gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı.

"Hayır, olmayacak. Her şey bu gece gerçekleşecek, bizim çalışma saatlerimiz başlar başlamaz. Her şeyin tam olarak ne zaman olacağım öğrendiğin için mutlu musun?"

"Boris İgnatieviç," dedim, kasıtlı bir şekilde ilk öğrendiğim ismini kullanarak. "Lütfen, dinle beni. Sen bir zamanlar ülkeni terk ettin ve Rusya'ya geldin. Bunu yapma sebebin, ne Aydınlık'a hizmet etmekti ne de kariyerini ilerletmek. Bunun sebebi Olga'ydı. Sizin geçmişiniz hakkında çok fazla şey bilmiyorum, ne kadar sevdiniz ya da ne kadar nefret ettiniz. İlişkinizde ne kadar ihanet ya da asalet vardı bilmiyorum. Ama beni anlamak zorundasın. Çünkü anlayabilirsin."

Nasıl bir cevap vereceğini kestiremiyordum. Belki gözlerini kaçırırdı, belki de bu projeyi iptal etmeye söz verirdi.

"Seni çok iyi anlıyorum, Anton," dedi patron, kafasını sallayarak. "Ne kadar iyi anladığımı tahmin bile edemezsin. Planın devam etmek zorunda olmasının sebebi de bu."

"Ama neden?"

"Çünkü oğlum, kader diye bir şey var. Ve hiçbir şey ondan daha güçlü değil. Dünyayı değiştirmek bazılarımızın kaderine yazılmıştır. Bazılarımızın ise kaderinde böyle bir şey yoktur. Bazılarımızın kaderinde dünyayı yerinden oynatmak vardır, bazılarımızın ise sahnenin arkasında durarak tebeşir tozu kaplı elleriyle kuklaların iplerini tutmak. Anton, ben ne yaptığımı biliyorum. İnan bana."

"Sana inanmıyorum."

Köpüğü giderek azalan, hiç dokunmadığım biramı öylece bırakarak ayağa kalktım. Alişer sanki beni durdurmaya hazırmış gibi patrona doğru sorgulayıcı bir bakış attı.

"İstediğini yapma hakkına sahipsin," dedi patron. "Aydınlık senin içinde ama Alacakaranlık da her zaman tam arkanda bekliyor. Yanlış bir adımın neler getireceğini biliyorsun. Ve benim sana yardım etmeye hazır olduğumu da... Ben sana yardım etmek zorundayım."

"Gesar, yol göstericim, bana öğrettiğin her şey için teşekkür ederim," dedim, başımla selamlayarak. O anda paraşütçü bana doğru meraklı bir bakış attı. "Senden daha fazla yardım bekleme hakkına sahip olduğumu sanmıyorum. Teşekkürümü kabul et."

"Bana karşı yapmak zorunda olduğun bütün yükümlülüklerden muafsın," diye cevap verdi, Gesar, sakin bir ses tonuyla. Kaderinde ne varsa onu yaşa."

İşte bu kadardı. Eski öğrencisinden bu kadar kolay kurtulmuştu.

Acaba, onun yüce hedeflerini ve kutsal ideallerini kabul edemeyen kaç öğrencisi olmuştu? Yüzlerce, binlerce...

"Hoşçakal, Gesar," dedim. Alişer'e baktım. "Sana bol şans diliyorum, yeni nöbetçi."

Genç adam sitemli bir şekilde bana baktı:

"Bir şey söyleye..."

"Söyle," dedim.

"Senin yerinde olsam, bu kadar acele etmezdim, Aydınlık Varlık Anton."

"Yeterince zaman kaybettim, Aydınlık Varlık Alişer," dedim, gülümseyerek. Kendimi, Nöbet'teki en genç büyücülerden biri olarak kabul ediyordum ama her şey geride kalmıştı. Ve bu acemi çaylak için ben bir otoriteydim. En azından şimdilik. "Bir gün, zamanın sesinin, tıpkı parmaklarının arasından kayan kum gibi hışırdadığını duyacaksın. O zaman beni hatırla. Bol şans."

BÖLÜM 6

Sıcak.

Eski Arbat Caddesi boyunca yürüyordum. Ressamlar portreler çiziyor, müzisyenler sıradan şarkılar çalıyor, bütün sokak satıcıları ise aynı hediyelik eşyaları satıyorlardı. Dışarıdan gelen yabancıların gözlerinde hep aynı ilgili bakış vardı. Moskovalılar ise her zamanki asabi tavırlarıyla taklit el işi eşyaların satıldığı tezgâhların yanından hızlıca geçip gidiyorlardı.

Sizi biraz sarsayım mı?

Küçük bir gösteri sergileyeyim mi?

Yıldırım oyunu mu yapayım? Gerçek ateş mi yutayım? Maden suyu kaynağı çıkarmak için kaldırım taşlarını mı açayım? Bir düzine sakat dilenciyi mi iyileştireyim? Etrafta dolaşan evsiz çocukları büyüyle ortaya çıkardığım kekle mi besleyeyim?

Neden?

Kötülüğü yenmek için kullanmam gereken alev toplarının karşılığı olarak önüme bir avuç dolusu bozuk para atarlardı. Maden suyu kaynağının ise patlamış bir su şebekesi olduğu anlaşılırdı. Bu sakat dilenciler zaten burada yürüyen birçok kişiden daha zengin ve sağlıklılar. Evsiz çocuklar ise benden kaçarlardı, çünkü çok uzun zaman önce bedava kek diye bir şey olmadığını öğrenmişlerdi.

Evet, Gesar'ı anlayabiliyordum, binlerce yıldır Karanlık'a karşı savaşan tüm Usta Büyücüler'i anlayabiliyordum. Güçsüzlük hissiyle sonsuza kadar yaşayamazsınız. Sonsuza kadar siper çukurunda otura-

mazsınız. Bu, orduyu, düşman mermisinden bile daha kötü biçimde yok eder.

Peki ama neden ben?

Zafer bayrağı gerçekten benim aşkımın kumaşından mı dikilmek zorunda?

Peki, bu insanlar nasıl dâhil oldular?

Dünya tersine dönüp sonra da kolayca eski haline geri gelir, peki ama insanların düşmesini kim engeller?

Gerçekten hiçbir şey öğrenme kabiliyetimiz yok mu?

Gesar'm ne yapmayı planladığını biliyordum ya da Svetlana'mn onun verdiği talimatlara göre ne yapacağını. Bunun nasıl sonuçlanacağını biliyordum ve hatta *Kader Kitabı*'na yapılan müdahaleyi haklı göstermek için Antlaşma'nın hangi yasal boşluklarının kullanılacağını bile tahmin edebiliyordum. Eylemin ne zaman gerçekleştirileceğini biliyordum. Bilmediğim tek şey operasyonun yeri ve kimin kaderinin değiştirileceğiydi.

Ve işte bu, ölümcüldü.

Belki de Zavulon'u ziyaret etmenin tam zamanıydı.

Ama bunun sonunda Alacakaranlık'ı boylamak vardı...

Duyarlılığımın tam sınırında olan, zayıf bir güç dalgası hissettiğimde Eski Arbat Caddesi'nin neredeyse yarısına gelmiştim. Çok yakın bir yerlerde büyü içeren bir olay yaşanıyordu, çok güçlü değildi ama...

Karanlık!

Gesar hakkında ne düşünürsem düşüneyim, ona ne kadar kızarsam kızayım, ben hâlâ bir Gece Nöbeti askeriydim.

Cebimdeki tılsıma uzandım, gölgemi çağırdım ve Alacakaranlık'a girdim.

Oh, her şey nasıl da ihmal edilmişti!

Alacakaranlık'ta Moskova'nın merkezinde dolaşmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Etraftaki her şey kalın, mavi bir yosun tabakasıyla kaplanmıştı. Yosunların kısa uzantılarının ağır hareketi, titreyen bir su yanılsaması yaratıyordu. Yosun tabakası benim duygularımı emerken, aynı anda çemberler de bulunduğum yerden dışarıya doğru yayılıyor ve benden uzaklaşıyorlardı. Ama şu anda Alacakaranlık'ın küçük muziplikleriyle hiç ilgilenmiyordum.

Güneş görmeyen gökyüzünün altındaki gri boşlukta yalnız değildim.

Bir anlığına arkamda duran kıza baktım, yüzüme hınzır bir gülümseme yayıldığını hissedebiliyordum. Bir Aydınlık Büyücü'nün alçak gülümsemesi. Aman Tanrım, bu oldukça "ılımlı bir müdahale!"

Üçüncü derece bir müdahale mi?

Tamam, tamam!

Bu çok ciddi, genç bayan. Çok ciddi, gerçekten çıldırmış olmalısın. Üçüncü derece bir müdahale senin güçlerinin çok ötesinde. Sanırım bir başkasının tılsımını kullanıyorsun.

Ama ben anlayabilmek için kendi güçlerimi kullanacağım.

Ona doğru yürüdüm ama o benim, yumuşak mavi hah üzerindeki adımlarımı duymadı bile. İnsanların gölgeye benzer, belirsiz şekilleri yanımızdan geçip gidiyordu ama kız bütün dikkatini yaptığı işe vermişti.

"Anton Gorodetski, Gece Nöbeti," dedim. "Alisa Donnikova, tutuklusun."

Genç cadı çığlıklar atarak etrafımda döndü. Elinde bir tılsım tutuyordu, içinden bakarak yanımızdan geçen insanları incelediği kristal bir prizma. İlk içgüdüsel tepkisi tılsımı saklamaya çalışmak olmuştu, sonra da bu kristal prizmanın içinden bana bakmaya çalıştı.

Elini yakaladım ve onu durmaya zorladım. Bir an yan yana durduk, o sırada ben cadının bileğini büküyor ve baskımı yavaşça artırıyordum. Bir erkek ve bir kadın arasında görülen bu manzara

gerçekten utanç vericiydi. Ama bizim için –Diğerleri– fiziksel güç cinsiyetlere bağlı değildi ya da kaslarımızın ne kadar gelişmiş olduğuna. Güç bizim etrafımızda duruyordu: Alacakaranlık'ta, sıradan insanlarda. Alisa'nın etrafındaki dünyadan ne kadar dışarı çıktığını söyleyebilmem çok zordu, belki benden bile daha fazlaydı.

Ama onu tam olarak suç mahalinde yakalamıştım. Ve yakınlarda başka bir Gündüz Nöbeti üyesi daha olabilirdi. Size resmî olarak tutuklandığınızı söyleyen diğer bir Nöbet üyesine karşı direnmeniz, olay yerinde hemen öldürülmeniz için bir sebeptir.

"Ben direnmiyorum," dedi Alisa ve parmaklarını açtı. Prizma yumuşak zemine düştü ve öfkeyle köpürerek kristal tılsımın üzerini örttü.

"Güç prizması mı?" diye sordum, etkili bir ses tonuyla. "Alisa Donnikova, üçüncü derece bir büyü müdahalesi gerçekleştirdin."

"Dört," diye cevap verdi hemen.

Omuzlarımı silktim.

"Üç ya da dört, çok önemli değil. Yine de mahkemeye gideceksin, Alisa. Başın büyük dertte."

"Ben hiçbir şey yapmadım." Genç cadı sakin görünmeye çalışıyordu. "Prizmayı taşımak için kişisel iznim var. Onu kullanmadım."

"Alisa, yüksek güçlere sahip herhangi bir büyücü bu prizmadan her şeyi anlayabilir."

Elimi aşağıya doğru eğerek, mavi yosun tabakasını parçalara ayrılmaya zorladım. Prizma bir anda elime doğru fırladı. Soğuktu, çok soğuk.

"Bunu ben bile okuyabiliyorum," dedim. "Diğerleri'nden Alisa Donnikova, Gündüz Nöbeti'nin dördüncü sınıf güçlere sahip Kara Cadısı, seni resmî olarak Antlaşma'yı ihlal etmekle suçluyorum. Eğer direnmeye çalışırsan, seni ortadan kaldırmak zorunda kalırım. Ellerini arkana al."

Genç cadı dediğimi yaptı. Sonra beni ikna etmeye çalışarak hızlı bir şekilde konuşmaya başladı:

"Anton, dur, lütfen beni dinle. Evet, prizmayı denedim ama şunu anlamak zorundasın ki ilk kez böyle güçlü bir tılsıma güveniyorum! Anton, Moskova'nın ortasında insanlara saldıracak kadar aptal değilim. Ayrıca bunu neden yapmak isteyeyim? Anton, biz ikimiz de Diğerleri'ndeniz! Bunu dostça halledemez miyiz? Anton!"

"Dostça mı?" dedim, prizmayı cebime koyarken. "Haydi, gidiyoruz."

"Anton, dördüncü derece bir müdahale ya da üç! Aydmlık'ın yararına gerçekleşecek üçüncü dereceden herhangi bir müdahale. Benim prizmayla yaptığım aptalca bir oyun gibi değil, gerçek bir müdahale!"

Genç cadının neden panik yaptığını anlayabiliyordum. Bu işte, şiddetli bir ortadan kaldırılma kokusu vardı. Bir Gündüz Nöbeti ajanı kişisel çıkarları için insanların yaşamlarını emiyor. Bu çok büyük bir skandaldı! Alisa'yı en küçük bir tereddüde bile düşmeden teslim ederlerdi.

"Senin böyle bir anlaşma yapma yetkin yok. Gündüz Nöbeti lideri senin verdiğin bu sözü onaylamaz."

"Zavulon onaylayacak!"

"Bunu yapacak mı?" diye sordum, sesindeki güven beni şaşırtmıştı. Muhtemelen bu cadı Zavulon'un sevgilisiydi. "Alisa, ben daha önce seninle dostça bir anlaşma yaptım."

"Evet, senin müdahalene göz yummayı öneren de bendim."

"Sonra bunun nasıl sonuçlandığını hatırlıyor musun?" diye sordum, gülümseyerek.

"Bu farklı bir durum. Kuralları çiğneyen benim," dedi Alisa, bakışlarım aşağıya doğru indirerek. Sen de karşılık verme hakkına sahip olacaksın. Üçüncü dereceden Aydınlık bir büyü için izne ihtiyacın yok değil mi? Ya da herhangi bir Aydınlık büyü için? Yirmi

tane kötü adamı ahlak sahibi yapıp iyi insanlara dönüştürebilirsin! Hemen burada on katili küle çevir! Bir felaketi önle, yerel bir zaman eğrilmesi yarat! Anton tüm bunlar benim aptalca oyunumun karşılığı olmaz mı? Etrafına bak, herkes hayatta! Henüz hiçbir şey yapmadım. Daha yeni başlamış..."

"Söylediğin her şey sana karşı kullanılabilir."

"Evet, biliyorum. Biliyorum!"

O anda gözlerinde parlayan yaşları fark ettim. Muhtemelen gerçek gözyaşlarıydı. Hayatına bir cadı olarak devam etse de hâlâ son derece sıradan bir kızdı. Yaptığı hatadan korkan sevimli bir kız. Karanlık'ın tarafında yer alması onun suçu muydu?

Duygu kalkanımın eğrilmeye başladığını hissettim ve kafamı salladım:

"Bana baskı yapmaya çalışma..."

"Anton, yalvarıyorum, bu işi tatlıya bağlayalım! Üçüncü dereceden bir müdahale hakkına sahip olmak istemez misin?

Nasıl istemem? Böyle açık bir çek, her Aydınlık Büyücü'nün rüyasıydı! Sadece bir anlığına, kendini gerçek bir asker gibi hissetmek, kötüleri yenerek Antlaşma'nın beyaz bayrağına kederle bakmak...

"Böyle bir teklif yapma hakkına sahip değilsin," dedim, kararlı bir şekilde.

"Sahip olacağım! Alisa kafasını salladı ve derin bir nefes aldı:

"Zavulon!"

Savaş diskini elimde sıkı sıkı tutarak bekledim.

"Zavulon, seni çağırıyorum!" Sesi giderek tiz bir hal alıyordu. O anda etrafımızdaki insan gölgelerinin biraz daha hızlı hareket etmeye başladığını fark ettim. İnsanlar anlaşılmaz bir endişe hissi duyuyorlar ve adımlarını hızlandırıyorlardı.

Genç kızın çağrısı Karanlık Varlıklar'ın liderine yine ulaşır mıydı?

Tıpkı Zavulon'un Maharaja Restoran'da beni Alev Kırbaç'ıyla öldürmeye çalıştığı zamanki gibi mi?

Ama öldürememişti. Iskalamıştı.

Bütün bir operasyon Gesar tarafından planlanmasına rağmen Zavulon, Karanlık Varlıklar'ın ölümünden beni sorumlu tutuyor gibi görünüyordu.

Bu da benim için başka planları olduğunu mu gösteriyordu?

Yoksa Gesar dikkat çekmeden araya girip Zavulon'un bana fırlattığı alevleri başka yöne mi çevirmişti?

Bilmiyordum. Her zamanki gibi analizlerle ilgili çok fazla bilgiye sahip değildim. Bunun için hepsi birbiriyle çelişen otuz üç farklı açıklama öne sürebilirdim.

Zavulon'un cevap vermemesini istiyordum. Sonra da Alisa'yı Alacakaranlık'tan çıkarır, patronu ya da operatörlerden birini çağırır, bu aptalı onlara teslim eder ve ay sonunda da primimi alırdım. Peki, şimdi primi neden umursuyordum?

"Zavulon!" Sesinde gerçek bir yalvarış vardı. "Zavulon!"

Şu an farkında olmadan ağlıyordu. Rimel gözlerinin altına akmıştı.

"Zamanını boşa harcama," dedim. "Haydi, gidelim."

Tam o anda sadece iki metre uzağımızda bir Kara Kapı açıldı.

Önce iliklerime kadar üşüdüğümü hissettim ve büyük bir özlemle sıradan insan dünyasındaki sıcaklığı düşünmeye başladım. Mavi yosunlar bir anda alevlendi ve tüm caddeyi baştan aşağı yaktı. Tabii ki Zavulon bunu kasıtlı olarak yapmamıştı, sadece Kara Kapı açılırken öyle büyük bir güç sıçratmıştı ki yosunlar bunu sindirmeye zaman bulamamışlardı.

"Zavulon," diye fısıldadı, Alisa.

Yaklaşık beş metre uzağımızda duran parke taşlarından, gökyüzüne doğru mor bir ışık hüzmesi yükseldi. Işık gözlerimi kamaştırıyordu, bu yüzden onları istemsizce kıstım. Aynı yöne tekrar baktığımda ise,

gri sisin içinde asılı duran mavi siyah bir baloncuk gördüm, sanki dikenli pulcukları olan bir adam içinden çıkmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu. Zavulon çağrılara Alacakaranlık'ın ikinci ya da üçüncü seviyesinden gelerek cevap vermişti. O seviyeden bakıldığında içinde bulunduğumuz zaman insanlarınki gibi yavaş görünüyor olmalıydı.

O anda birden, uzun zaman önce anlaşmaya vardığım zamanki güçsüzlüğümü hissetim. Gesar'ın ya da Zavulon'un kolaylıkla kullandığı güçler benim için öyle ulaşılmaz, hatta anlaşılmazdı ki...

"Zavulon!" Genç cadı ellerini hâlâ arkasında tutuyordu. Sonra hızla korkunç yaratığa doğru koştu ve yüzünü kıllı pullarına gömerek, ona sıkıca sarıldı. "Bana yardım et! Bana yardım et!"

Tabii ki Zavulon'un şeytan şekline girmesinin tek sebebi beni etkilemek değildi. İnsan şekliyle Alacakaranlık'ın derinliklerinde bir dakika bile hayatta kalamazdı. Ve muhtemelen burada saatlerce yolculuk etmek zorundaydı. Ya da günlerce...

Canavar, dar bir çizgi haline gelmiş gözleriyle bana doğru uğursuz bir bakış attı. Uzun, çatallı dili dışarıya fırladı ve Alisa'nın saçlarına beyaz bir salgı bırakarak kafasının üzerinde kaydı. Uzun tırnaklara sahip olan pullu eli, Alisa'nın çenesini tuttu ve kafasını yavaşça yukarıya kaldırdı. Göz göze geldiler. Bilgi değiş tokuşu çok kısa sürmüştü.

"Küçük aptal!" diye kükredi şeytan. Dilini tekrar ağzının içine doğru çekti ve birden çenesini kapattı, neredeyse kendi dilini ısırıyordu. "Açgözlü küçük aptal!"

Evet. Bana üçüncü dereceden bir müdahale hakkı görünmüyordu.

Şeytanın kısa kuyruğu, Alisa'yı bacaklarından tuttu ve genç kadının elbisesini yırtarak onu yere fırlattı. Canavar'ın gözleri ışıldıyordu. Cadı ise mavi bir parlaklıkla örtüldü ve öylece donakaldı.

Alisa için de herhangi bir yardım ümidi yoktu.

"Tutukluyu götürebilir miyim, Zavulon?" diye sordum.

Canavar eğri büğrü olmuş pençelerini sallayarak öylece duruyordu. Ayak parmaklarındaki tırnaklar ise bir içeri bir dışarı girip çıkıyordu. Bir adım attı ve hareketsiz duran genç kadınla benim aramda durdu.

"Bu tutuklama işleminin yasal olduğunu doğrulamanı istiyorum," dedim. "Aksi takdirde yardım istemek zorunda kalacağım."

Şeytan şekil değiştirmeye başladı. Vücudunun boyutları değişti ve pulları birden yok oldu. Kuyruğu, vücudunun içine girdi, penisi ise artık çivili bir sopa gibi görünmüyordu. En sonunda kıyafetleri de bedeninin üzerindeki yerini almıştı.

"Bir dakika bekle, Anton."

"Niçin bekleyeceğim?"

Kara Büyücü'nün yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Büyük ihtimalle şeytan şeklindeyken daha yoğun hisler içerisinde oluyordu ya da o zaman hislerini gizleme ihtiyacı duymuyordu.

"Alisa'nın yaptığı teklifi kabul ediyorum."

"Ne?"

"Eğer bu sorun resmiyete dökülmezse, Gündüz Nöbeti, senin üçüncü dereceye kadar olan büyü müdahalelerini kabul edecek."

Bu teklifinde gerçekten ciddi gibi görünüyordu.

Yutkundum. Gündüz Nöbeti liderinden böyle bir teklif almak...

Karanlık Varlıklar'a asla güvenme.

"İkinci dereceye kadar olan herhangi bir müdahale."

"Bir skandalı mı önlemeye çalışıyorsun?" diye sordum. "Yoksa bir şeyler için Alisa'ya ihtiyacın mı var?"

"Ona ihtiyacım var. Onu seviyorum."

"Sana inanmıyorum."

"Moskova Gündüz Nöbeti lideri olarak, sana nöbetçi Anton, bu meseleyi dostça halletmeyi teklif ediyorum. Alisa Donnikova insanlara henüz önemli bir zarar vermediğinden bunu halletmemiz mümkün.

Onun bu girişiminin bedeli de" –Zavulon, girişim kelimesine vurgu yapmıştı– "üçüncü derece bir müdahale yapma hakkıdır. Gündüz Nöbeti sana ikinci dereceye kadar Aydınlık bir müdahale yapma hakkı veriyor. Bu anlaşmanın gizli kalmasını istemeyeceğim. Müdahale eylemlerine herhangi bir kısıtlama getirmeyeceğim. Gündüz Nöbeti ajanı Alisa Donnikova'nın işlediği bu suçtan ötürü cezalandırılacağım temin ediyorum. Benim bu sözlerime Karanlık da şahit olsun."

Hafif bir titreme. Yerin altından bir gürleme sesi, yaklaşan kasırganın uğultusu. Zavulon'un avucunda hızlı dönen, ufak, siyah bir top belirdi.

"Ne diyorsun?" diye sordu Zavulon.

Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdim ve Alisa'nın büyüyle dondurulmuş bedenine baktım. O gerçek bir kaltaktı, hiç şüphesiz. Ve onunla kişisel bir hesabım vardı.

Acaba bu yüzden mi bu olayı bir anlaşmayla çözmek istemiyordum? Yoksa Karanlık'la anlaşma tehlikesine girmeme değecek bir şey yok muydu? Alisa, insanların yaşam enerjilerini emmek için prizmanın gücünü kullanmaya çalışmıştı. Bu üçüncü ya da dördüncü dereceden bir müdahaleydi. Bense ikinci derece bir müdahale yapabilirdim, bu çok, çok büyük bir anlaşmaydı. Gerçekten büyük bir müdahale! Bütün bir gün boyunca tek bir suç bile işlenmeyen bir şehir! Mükemmel ve net bir müdahale. Gündüz Nöbeti, tarihinde kaç kez üçüncü ya da dördüncü derece bir müdahale yapmaya ihtiyaç duymuş ama bunu yapma hakkı olmadığından, diğer tarafın vereceği tepkiden korkarak risk almıştı?

Ve şimdi ben ikinci derece bir müdahale hakkına sahiptim.

"Aydınlık benim sözlerime tanıklık edebilir," dedim ve elimi Zavulon'a doğru uzattım.

Daha önce hiç, tanıklık etmesi için temel güçlerimi çağırmamıştım. Tek bildiğim özel bir büyü gerektirmediğiydi. Ayrıca Aydmlık'm bizim meselemize dâhil olmaya tenezzül edeceği de kesin değildi.

Avucumun içinde beyaz bir alev yaprağı belirdi.

Zavulon ürktü ama elini geri çekmedi. El sıkışarak anlaşmayı imzaladık. Karanlık ve Aydınlık bir araya gelmişti. O anda rahatsız edici bir ağrı hissettim – sanki kör bir iğne bedenimi deliyormuş gibi.

"Anlaşma imzalandı," dedi Kara Büyücü.

Onun da kaşları çatıktı. Muhtemelen aynı ağrıyı o da hissediyordu.

"Bundan bir kazanç sağlayacağını umuyor musun?" diye sordum.

"Tabii ki. Benim her zaman kazanma umudum vardır. Ayrıca genellikle de kazanırım."

En azından Zavulon yaptığımız bu anlaşmadan çok memnun görünmüyordu. Bundan bir kazanç sağlamayı umuyor olsa da başarılı olacağından çok emin değildi.

"Doğu'dan Moskova'ya gelen kuryenin ne getirdiğini öğrendim. Tabii ki gelme sebebini de."

Zavulon hafifçe gülümsedi.

"Harika. Bu durum beni üzüyor. Ve şimdi endişelerimin başkaları tarafından paylaşılacağını bilmek de beni gerçekten rahatlatıyor."

"Zavulon, Gündüz Nöbeti ile Gece Nöbeti'nin işbirliği yaptığı tek bir olay var mı? Gerçek bir işbirliği, ihlalcileri ya da psikopatları yakalamak değil."

"Hayır. Herhangi bir işbirliğinde taraflardan biri mutlaka kaybeder."

"Bunu aklımda tutacağım."

"Tut."

Birbirimizi kibarca başımızla selamladık. Sanki karşıt taraflarda yer alan iki büyücü değil de –bir Aydınlık ajanı ve bir Karanlık hizmetçisi– birbiriyle iyi geçinen iki dost gibi.

Sonra Zavulon, Alisa'nın hareketsiz bedeninin olduğu yere geri döndü, onu yerden kaldırdı ve omuzlarının üstüne attı. Alacakaranlık'tan çıkacağını düşünüyordum ama Karanlık Varlıklar'ın lideri bunu yapmak yerine bana küçümseyen bir tavırla gülümsedi ve Kara Kapı'dan içeriye girdi. Sadece bir an göründü, sonra yavaşça gözden kaybolmaya başladı.

Ben farklı bir yöne gidiyordum.

Bir anda çok yorulduğumu hissettim. Alacakaranlık, bizim onun içine girmemizi sever ama heyecanlanmamızı daha da çok sever. Alacakaranlık herkesi içine alan doyumsuz bir fahişe gibidir.

Çok fazla insanın olmadığı bir yer seçtim ve gölgemden dışarı çıktım.

Yoldan geçen insanlar etrafa alışılmış gözlerle bakıyorlardı. Siz bizimle gün içerisinde o kadar çok karşılaşıyorsunuz ki, siz insanlar... Aydınlık Varlıklar ve Karanlık Varlıklar, büyücüler ve kurt adamlar, cadılar ve şifacılar. Siz, bize bakarsınız ama bizi göremezsiniz.

Bu hep böyle devam etsin...

Biz yüzlerce hatta binlerce yıl yaşayabiliriz. Bizi öldürmek çok zordur. İnsan hayatını oluşturan problemler, bizim için bir ilkokul öğrencisinin kötü el yazısına üzülmesi gibi bir şeydir.

Ama her şeyin bir dezavantajı vardır. Ben sizinle memnuniyetle yer değiştiririm. Alın gölgeleri görme ve Alacakaranlık'a girme yeteneğini. Nöbetler'in korumasını ve insanların aklını etkileme yeteneğini alın.

Bana sonsuza kadar kaybettiğim iç huzurumu verin!

Biri beni yoldan çekmek için itti. Sert görünümlü, tıraş olmuş, genç bir adamdı. Kemerinde bir cep telefonu, boynunda ise altın bir zincir vardı. Beni, küçümseyen bir tavırla baştan aşağı süzdü, bir şeyler mırıldandı ve kasıla kasıla caddeden aşağıya doğru yürüdü. Koluna girmiş olan kız arkadaşı ise genç adamın bakışlarını –küçük

haydutların saf dallamalar için kullandığı– taklit etmeye çalışan başarısız bir girişimde bulundu.

Yüksek sesle güldüm. Evet, sanırım iyi bir bakış açısından bakmıştım. Caddenin ortasında hareketsiz bir şekilde durmuş üzeri, çirkin, bronz heykeller, politikacıların yüzüne sahip olan tahta matruşkalar ve sahte Khokhloma'larla[48] dolu olan standa öylece bakıyordum.

Bütün caddeyi silkeleme hakkına sahiptim –toplu bir ahlak getirmek için. Böylece bu genç adam bir ruh sağlığı hastanesinde hasta bakıcı olarak çalışır, kız arkadaşı da tren istasyonuna doğru fırlayıp unuttuğu yaşlı annesini ziyarete giderdi.

İyilik yapmak istiyordum –hatta ellerim bunun için âdeta kaşınıyordu.

Yasak olmasının sebebi de buydu.

Kalp tertemiz, eller ise sıcak olabilir ama kafa sakin olmak zorundaydı.

Ben sıradan, rütbesiz bir Diğer'dim. Gesar ya da Zavulon'a cevap verebilecek güce sahip değildim ve hiçbir zaman da olmayacaktım. Belki de bu yüzden olaylara farklı bir açıdan bakıyordum. Ve bu beklenmedik hediyeyi bile –Aydınlık bir büyü yapma hakkı– kullanamıyordum. Bu, benim boyumu aşan bir oyuna katılmama benziyordu.

Benim tek şansım bu oyundan çıkmaktı.

Ve Svetlana'yı da yanıma almaktı.

Ve bu süreçte, Gece Nöbeti'nin uzun zamandır hazırladığı bu operasyonu bozmak! Nöbet'in saha ajanı olmayı bırakmak! Gücümün önemsiz kırıntılarını kullanarak sıradan bir Aydınlık Büyücü olmak! Tabii ki, bu en iyi senaryoydu. En kötü senaryo ise ebediyete kadar Alacakaranlık'tı.

Bugün, bu gece yarısı.

---

48 (Rus.) Kırmızı ve altın rengi gibi canlı renklerin tercih edildiği, Rusların geleneksel ahşap boyama sanatı. (yay. n.)

Nerede? Ve kim? Büyücü kadın kimin *Kader Kitabı*'m açacak? Olga bu olayı on iki yıldır planladıklarını söylemişti. On iki yıl, güvenle saklanan bu tebeşiri kullanabilen bir Usta Büyücü aramakla geçmişti.

Ama bir dakika!

Bütün bir Arbat Caddesi'ne aptallığımı yüksek sesle haykırabilirdim. Ama yüz ifadem muhtemelen bunu benim yerime yapıyordu.

Yüzümde yazılı olanları kelimelere dökmenin bir manası yoktu.

Usta Büyücüler en başından bütün adımları planlarlar. Onların oyunlarında tesadüf yoktur. Vezirler ve piyonlar vardır. Ama gereksiz parçalar yoktur!

Egor!

Yasadışı avın kurbanı haline gelen küçük çocuk. Onu Karanlık Taraf'a iten ruh haliyle Alacakaranlık'a giren Diğer. Kaderi hâlâ belirlenmemiş, aurası hâlâ çocuksu renklere sahip olan küçük çocuk. Nadir görülen bir vaka. Onu ilk gördüğümde çok şaşırmıştım.

Şaşırdım ve sonra patronun Karanlık Varlıklar'ı yanlış yönlendirmek için çocuğun güçlerini yapay olarak artırdığını ve ona vampirlere karşı dayanma gücü sağladığını öğrendiğim ânı unuttum...

Ve Egor benim için kişisel bir başarısızlık haline gelmişti. Çünkü onun Diğerleri'nden biri olduğunu –en azından şimdiye kadar– ve İyilik ile Kötülük arasındaki bitmek bilmeyen mücadelenin yeni sebebi olacağını keşfeden ilk kişi bendim. Çocuğun belirlenmemiş kaderinin anıları, tüm bunların altında derinlerde bir yerde gizli kalmıştı.

Egor hâlâ herhangi biri olabilirdi. Gelecek potansiyeli hâlâ belirsizdi. Açık bir kitap. *Kader Kitabı*.

Svetlana tebeşir parçasını eline aldığı zaman onun önünde duracak kişi Egor'du. Ama Gesar son derece sakin ve ciddi bir tavırla tüm bunların ne için olduğunu anlattığında da Egor bunu memnuniyetle kabul ederdi. Gece Nöbeti'nin patronu, Moskova Aydınlık Varlıkları'nın lideri, büyük, yaşlı büyücü, her şeyi kolayca açıkla-

yabilirdi. Hataların düzeltilmesinden bahsederdi. Ve bu söylediği doğru olurdu. Gesar, Egor'un önüne açılacak olan harika gelecekten bahsederdi. Ve bu söylediği de doğru olurdu! Karanlık Varlıklar binlerce itirazda bulunabilirlerdi ama Engizisyon bu küçük çocuğun onların eylemlerinden zarar gördüğünü mutlaka göz önüne alırdı.

Svetlana'ya, Egor'la ilgili yaptığım hatadan ötürü ne kadar üzgün olduğum mutlaka söylenirdi. Nihayetinde Svetlana, Nöbet'in o sıralarda kendisini kurtarmaya çalışmakla meşgul olduğunu ve Egor'un asıl acı çekme sebebinin de bu olduğunu öğrenirdi.

Tereddüt bile etmezdi.

Ona söylenen her şeyi yapmayı kabul ederdi.

Sokakta seksek çizmek ya da okul tahtasına 2+2= 4 yazmak için kullanılabilen sıradan tebeşiri eline alırdı.

Ve henüz belirlenmemiş bir kaderi şekillendirmeye başlardı.

Egor'u neye dönüştürmeye çalışıyorlardı?

Kime?

Yeni partilerin ve devrimlerin liderine mi?

Henüz keşfedilmemiş bir dinin peygamberine mi?

Yeni bir sosyal sistem yaratan bir düşünüre mi?

Eserleri milyonlarca zihni değiştirecek olan bir şaire, yazara ya da müzisyene mi?

Aydınlık güçlerin yaptığı bu plan kaç yıl ilerisine uzanıyordu?

Bir Diğer'in doğasından gelen temel özellikleri asla değiştirilemezdi. Egor her zaman zayıf güçlere sahip bir büyücü olarak kalacaktı ama Gece Nöbeti'nin müdahalesi sayesinde bir Aydınlık Büyücü olacaktı.

Sıradan insan dünyasının kaderini değiştirmek için Diğerleri'nden biri olmanız gerekmez. Hatta bu yolunuzu tıkar. Onlar için icat ettiğimiz mutluluğa çok fazla ihtiyaç duyan insanlığa yol gösterirken, Nöbet'in desteğine sahip olmak çok daha iyidir.

Egor insanlara yol gösterirdi, nasıl ve nerede olacağını bilmiyordum ama bunu yapardı.

Karanlık Varlıklar'ın yaptığı manevranın sebebi de buydu.

Her başkan için bir suikastçı bulunabilir. Her peygamber için dinin esaslarını saptıracak, parlak ateşle, engizisyonun sıcak ateşinin yerini değiştirecek binlerce yorumcu vardır. Bütün kitaplar bir gün ateşe atılabilir, bütün senfoniler popüler birer parça olup pavyonlarda çalınabilir. Felsefi sağlam bir temel, herhangi bir saçmalığın altına yerleştirilebilir.

Hayır, biz hiçbir şey öğrenmemiştik.

Muhtemelen öğrenmek istemedik.

Ama benim en azından biraz zamanım vardı. Ve doğru olan, kendi hamlemi yapmamdı. Sadece kendi hamlemi.

Keşke onun ne olduğunu bilseydim.

Gesar'm söylediğini kabul etmemesi, bu büyük büyüye dâhil olmaması ve birinin kaderini değiştirmemesi için Svetlana'ya yalvarmalı mıydım?

Ama Svetlana bunu neden kabul etsin? Her şey doğru yollarla yapılıyordu. Daha önce yapılan hatalar düzeltiliyor, her birey ve insanlığın tamamı için mutlu bir gelecek yaratılıyordu. Ben yaptığım hatanın ağır yükünden, Svetlana ise başkasının felaketine sebep olan kaderinin ağırlığından kurtarılıyordu. Ayrıca Usta Büyücü seviyesine ulaşıyordu. Bunlar göz önüne alındığında benim belli belirsiz kuşkularımın ne anlamı vardı?

Ne kadarı gerçek endişeydi, ne kadarı küçük kişisel çıkarlardı? Aydınlık nerede? Karanlık nerede?

"Hey, arkadaş..."

Önünde durduğum tezgâhın sahibi olan sokak satıcısı bana bakıyordu; bu, öfke dolu bir bakış değildi, sadece birazcık sinirlenmişti.

"Bir şey alacak mısın?"

"Salak gibi mi görünüyorum?" diye sordum.

"Evet, kesinlikle. Bir şey almıyorsan, buradan çekil."

Onun durduğu yerden bakınca aslında haklıydı. Ama ben tartışmaya kararlıydım.

"Ne kadar şanslı olduğunun farkında değilsin. Ben müşterilerin dikkatini çekerek kalabalığı buraya topluyorum."

Renkli bir karakterdi. Kısa boyluydu, kırmızı bir yüzü vardı, büyük kalın kollarında yağlarla kaslar birbirine karışmıştı.

Beni baştan aşağıya süzdü, muhtemelen korkmasına sebep olacak bir şeyler görememişti. Sert bir cevap vermek için hazırdı.

Ama sonra birden gülümsedi.

"Tamam, kalabalığı buraya topluyorsun. Öyleyse biraz daha aktif ol. Tablo al. Hatta para veriyormuş gibi yap."

Bu gerçekten tuhaftı... Şaşırtıcıydı.

Gülümsedim.

"Gerçekten bir şeyler almamı mı istiyorsun?

"Bunlar senin işine yaramaz, turistler için satılan ıvır zıvırlar." Satıcı artık gülümsemiyordu ama yüzünde herhangi bir gerginlik belirtisi de kalmamıştı. "Lanet olası sıcak... Sürekli öfkeden kendimi kaybediyorum. Keşke yağmur yağsa."

Gökyüzüne baktım ve omuzlarımı silktim. Bir şeyler değişecek gibi görünüyordu. Mavi, saydam kutsal fırında bir şeyler yön değiştirmişti.

"Sanırın, yağacak," dedim.

"Harika."

Birbirimize selam verdik, sonra da ben insan selinin içine dalarak yürümeye başladım.

Ne yaptığımı bilmiyordum ama nereye gittiğimi biliyordum. Ve bu iyi bir başlangıçtı.

BÖLÜM 7

Bizim güçlerimizin büyük bir kısmı ödünç alınmıştır.

Karanlık Varlıklar ise güçlerini başkalarının acılarından alırlar. Bazı şeyler onlar için çok daha kolaydır. Onlar insanların canını yakmak zorunda bile değillerdir. Beklemeleri, dikkatlice etraflarına bakınıp, tıpkı bir pipetle kokteyl içer gibi insanların acılarını kendilerine çekmeleri yeterlidir

Aynı şey bizim için de geçerlidir, sadece küçük bir farkla. Biz, insanların gücünü kendilerini iyi hissettikleri, mutlu oldukları zaman alırız.

Bu süreci, Karanlık Varlıklar için son derece kolay bir hale getiren, bizim içinse yasaklanmış olan ufak bir detay vardır. Mutluluk ve üzüntü insan duygularının ölçeğinde yalnızca birer seviye değildir. Eğer öyle olsaydı, mutlu üzüntü ya da kötü sevinç gibi şeyler olmazdı. Bunlar, birbirine paralel iki süreç ve Diğerleri'nin hem hissedip hem de kullanabildiği iki eşit güç akımıdır.

Bir Kara Büyücü, birilerinin acısını içtiğinde güç sadece yükselir.

Bir Aydınlık Büyücü, birilerinin sevincini aldığında ise güç azalır.

Biz, gücü her zaman içimize çekebiliriz. Ama bunu yapmak için kendimize çok nadir izin veririz.

Bugün bunu hak ettiğime karar vermiştim.

Metronun girişinde birbirlerinin koluna kilitlenmiş gibi duran çiftten küçük bir parça aldım. Şu an da çok mutluydular. Ama uzun

bir süre ayrı kalacaklarını hissedebiliyordum, mutsuzluk onlar için kaçınılmazdı. Bunu yapmaya hakkım olduğuna karar verdim. Neşeleri çok parlak ve zengindi, tıpkı bir demet kırmızı gül gibi... Narin ve gururlu.

Yanımdan koşarak geçen çocuğa dokundum – mutluydu; bunaltıcı, ağır sıcağı hissetmiyordu. Dondurma almak için koşuyordu. Kendini çabucak toparlardı. Sade ve tertemizdi, tıpkı yabani çiçekler gibi. Hiç tereddüt etmeden topladığım bir papatya buketi.

Bir evin camında yaşlı bir kadın gördüm. Ölümün gölgesi etrafında dolaşıyordu, muhtemelen kendisi de bunu hissedebiliyordu. Buna rağmen hâlâ gülümsüyordu. O gün, torunu onu görmeye gelmişti. Muhtemelen babaannesinin hâlâ hayatta olup olmadığını ya da Moskova'nın merkezindeki pahalı apartmanın boşalıp boşalmadığını kontrol etmek için... Kadın da bunu anlıyordu ama hâlâ mutluydu. O anda utanç hissettim, dayanılmaz bir utanç, yine de kadına dokundum ve küçük bir parça güç aldım. Solmaya yüz tutmuş sarı turuncu sonbahar yaprakları demeti...

Bazen kâbuslarımda sağa sola mutluluk dağıtarak yürürdüm. Herkesin kendi payına düşeni aldığından emin olarak... Şimdi de tıpkı öyle yürüyordum ama arkamda bıraktığım iz bu kez çok farklıydı. Hafif solgun gülümsemeler, kırışık alınlar, şüpheyle ısırılan dudaklar.

Bulunduğum yerden bunu görmek çok kolaydı.

Eğer Gündüz Nöbeti devriyesiyle karşılaşırsam, beni durdurmazlardı.

Ve hatta olanları Aydınlık Varlıklar bile görse, hiçbir şey söylemezlerdi.

Yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yapıyordum. Yapmaya hakkım olduğuna inandığım şeyi. Almak –borç olarak. Çalmak. Gücü alırken kullandığım yol, benim kaderimi belirliyordu.

Ya tüm borcumu eksiksiz olarak öderdim.

Ya da Alacakaranlık beni kucaklamak için kollarını açardı.

Bir Aydınlık Büyücü, insanlardan güç almaya başladığında her şeyini tek bir zara yatırmış demektir. Ve artık bu noktada Nöbetler arasındaki olağan dengeler dikkate alınmaz.

Sadece yaptığım İyilik'in miktarının, sebep olduğum Kötülük'ün miktarını geçmesi yetmez; aynı zamanda tüm borçlarımı da eksiksiz bir şekilde ödediğimden emin olmam gerekir, şüphenin gölgesini bile hissetmeden.

Sevgililer... Çocuklar... Yaşlılar... Heykelin yanında bira içen topluluk... Sevgilerinin sahte olacağından korkuyordum ama gerçekti. Ve hemen küçük bir parça güç aldım.

Beni affedin.

Hepsinden üçer defa özür dileyebilirdim. Aldığım gücün karşılığını ödeyebilirdim. Ama tabii ki bunu maddi anlamda söylemiyordum.

Ben sadece aşkım için savaşıyordum. Her şeyden önce. Ondan sonra da sizin için, şimdiye kadar hiç duyulmamış bu yeni mutluluğa hazırlanan insanlar için savaşacağım.

Peki ya zaten sizin için çoktan savaşmaya başladıysam?

Peki ya aşkınız için her savaştığınızda bütün bir dünya için de savaşıyorsanız?

Bütün bir dünya için –bütün bir dünyaya karşı değil.

Güç!

Güç.

Güç?

Gücün tamamını kırıntılar halinde alırken bazen yavaş ve dikkatli, bazen de ellerimin titremesini ve gözlerimin utançla bakmasını önlemek için kaba ve aceleciydim.

Belki de bu adam için mutluluk çok nadir gelen bir misafirdi?

Bilmiyordum.

Güç!

Belki de bu kadın, gülüşü olmadan sevgilisinin aşkını kaybederdi?

Güç.

Belki de alaylı bir gülümsemesi olan bu güçlü adam yarın ölürdü?

Güç.

Cebimde duran tılsımların artık bana bir yardımı olmazdı. Bir savaş gerçekleşmeyecekti. Patronun bahsettiği "en üst form" da bana yardımcı olmazdı. Yeterli değildi. Zavulon'un bana cömert bir şekilde verdiği ikinci dereceden müdahale hakkı ise bir tuzaktı. Bundan hiç şüphem yoktu. Sevgilisini olasılık çizgisine çekip bizim karşılaşmamızı sağlamış, sonra da bana, yüzündeki kederli gülümsemeyle ölümcül hediyesini uzatmıştı. Yaptığım İyilik'in hiçbir zaman Kötülük'e dönüşmeyeceğinden emin olabilecek kadar uzağı göremiyordum.

Ama eğer silahınız yoksa –bir tane alın, düşmanınız bile verse.

Güç!

Güç.

Güç?

Eğer hâlâ genç bir büyücünün, yol göstericisiyle bağlantı kurmasını sağlayan ince iplerle Gesar'a bağlı olsaydım, o da uzun zaman önce bu olanları hissederdi. İçimde oluşan enerjiyi hissederdi, sebebini bilmeden topladığım bu devasa enerjiyi.

Ne yapardı?

Bu yola girmiş olan bir büyücüyü durdurmaya çalışmak hiç de mantıklı bir girişim olmazdı.

WDNCh İstasyonu'na doğru yürüyordum. Olayların nerede gerçekleşeceğini biliyordum. Tesadüfler, Usta Büyücüler tarafından kontrol edildikleri zaman tesadüf değillerdir. Tuhaf "sütunların üstünde duran ev", kendi çöplerinin üstüne dikilmiş kibrit kutusu, Zavulon'un, Svetlana için yaptığı savaşı kaybettiği yer; Gesar'ın, Svetlana'yı eğittiği sırada Engizisyon'a yerleştirdiği Aydınlık Büyücü'yü bulduğu yer.

Bütün bu karmaşık hamlelerin odak noktası.

Üçüncü kez.

Hiçbir şey yemek ya da içmek istemiyordum ama yine de durdum, bir bardak kahve aldım ve içtim. Tatsızdı, sanki içinde bir damla kafein yokmuş gibiydi. Sıradan dünyada yürüyor olmama rağmen insanlar bana yol vermeye başlamışlardı. Etrafımdaki büyü gerilimi giderek artıyordu.

Yaklaştığımı saklamanın bir yolu yoktu.

Ama sessizce hareket etmek de istemiyordum.

Hamile bir kadın kaldırım boyunca son derece dikkatli bir şekilde yürüyordu. Gülümsediğini gördüğüm anda birden ürperdim. Henüz doğmamış olan çocuğunun, kendi güvenli, küçük dünyasında gülümsediğini gördüğüm anda ise kafamı neredeyse başka bir yöne çevirmek üzereydim.

Onların gücü uçuk pembe şakayıkları andırıyordu: büyük bir çiçek ve henüz açmamış bir tomurcuk.

Yolda bulduğum her şeyi toplamak zorundaydım.

Tereddüt etmeden, acımadan.

Etrafımdaki dünyada da bir şeyler oluyordu.

Sıcaklık sanki giderek daha da güçleniyordu. Şiddetli ve korkunç bir şekilde.

Sanırım, Aydınlık ve Karanlık Varlıklar'm bugünleri, sıcağı dağıtmakla geçirmeleri için gayet iyi bir sebepleri vardı. Bir şeyler olacaktı. Durdum ve Alacakaranlık'tan gökyüzüne baktım.

Girdaplı havanın kıvrımlı, ince sarmalları.

Ufaktaki kıvılcımlar.

Güneydoğu yönündeki karanlık.

Ostankino Binası'nın etrafındaki kara bulut.

Tuhaf bir gece olacak.

Koşarak yanımdan geçen küçük bir kıza dokundum ve babası eve ayık geldiği için hissettiği saf mutluluğu aldım... Tıpkı bir gül dalı gibi, dikenli ve kırılgan...

Affet beni.

"Sütunların üstünde duran eve" vardığımda saat neredeyse on birdi..

Dokunduğum en son kişi, ara sokakta duvara yığılmış olan, sarhoş bir fabrika işçisiydi. İlk kez, bir Karanlık Varlık'ı öldürdüğüm ara sokakta. Bilinci neredeyse gitmişti. Ama mutluydu.

Onun gücünü de aldım. Tozlu bir muz çiçeği gövdesi, çirkin, kahverengi bir mum.

Bu da bir güçtü.

Yolun karşısına geçtiğim anda yalnız olmadığımı fark ettim. Gölgemi çağırdım ve Alacakaranlık dünyasına girdim.

Bina kuşatma altına alınmıştı.

Bugüne kadar gördüğüm en güçlü kuşatmaydı. Aydınlık Varlıklar ile Karanlık Varlıklar birbirine karışmışlardı. O anda Semyon'u gördüm ve ona kafamı salladım. Hafif sitemkâr, sakin bir ifadeyle bana baktı. Yavru Kaplan, Ayı, İlya, İgnat...

Onlar ne zaman çağrılmışlardı? Ben şehirde dolanıp güç toplarken mi? Bu gezinti için üzgünüm, çocuklar...

Ve Karanlık Varlıklar. Alisa bile oradaydı. Genç cadı çok kötü görünüyordu. Yüzü, buruşturulup tekrar açılmış bir kâğıt gibiydi. Belli ki Zavulon onu cezalandıracağını söylerken doğru söylüyordu. Alisa'nın hemen yanında ise Alişer vardı. Göz göze geldiğimiz anda aralarında ölümcül bir savaşın patlak verebileceğini hissetmiştim. Belki şimdi değil. Ama günün birinde mutlaka.

Halkaya doğru yürüdüm.

"Burası yasak bölge," dedi Alişer.

"Burası yasak bölge," diye tekrarladı, Alisa.

"Girme hakkım var."

İzin verilmeden içeriye girebilecek güce sahiptim. Beni şu anda sadece Usta Büyücüler durdurabilirdi ama onlar da burada değillerdi.

Alişer ve Alisa beni durdurmaya çalışmadılar. Birileri –ya Zavulon ya da Gesar veya belki her ikisi de– onlara, beni sadece uyarmalarını tembih etmiş olmalıydı.

"Bol şans," arkamdan bir ses duydum. Hemen döndüm ve Yavru Kaplan'la göz göze geldim. Kafamı salladım.

Giriş bomboştu. Ev ise çok sessizdi, tıpkı Svetlana'nın kafasının üzerinde büyük bir kara girdap döndüğü zamanki gibi: kendisine karşı çağırdığı Kötülük.

Gri kasvet boyunca yürüdüm. Ayaklarımın altındaki zemin içi boşmuş gibi titriyordu; Alacakaranlık dünyasında zemin bile büyüye karşılık verirdi, hatta insanların yaptığı binaların siluetleri bile...

Çatının kapısı açıktı. Hiç kimse benim yoluma herhangi bir engel koymaya çalışmıyordu. En can sıkıcı olan da, buna memnun olup olmamam gerektiğini bilmememdi.

Alacakaranlık'tan çıktım. Buna gerek yoktu. Şimdilik...

Merdivenlerden yukarı çıkmaya başladım.

Gördüğüm ilk kişi Maksim'di.

Daha önce olduğundan çok daha farklı görünüyordu, kendi kendini eğiten Aydınlık Varlık, yıllardır Karanlık Varlıklar'ı öldüren Canavar. Belki ona bir şeyler yapmışlardı, belki de kendiliğinden değişmişti. İçinde kusursuz bir cellat potansiyeli olan bazı insanlar vardır.

Maksim şanslıydı. Önce bir cellât olmuştu, sonra da bir Engizisyon üyesi. Aydınlık ve Karanlık'ın üzerinde durup herkese hizmet sağlıyordu – yani hiç kimseye. Kollarım göğsünün üzerine çapraz şekilde bağlamış, kafasını ise hafif aşağıya doğru eğmişti. Maksim'in bu hali, bana Zavulon'u ilk gördüğüm ânı hatırlatmıştı. Aynı zamanda

Gesar'ı çağrıştıran bir şeyler vardı. Maksim kafasını yavaşça yukarıya kaldırdı ve bana doğru sıradan bir bakış attı. Sonra bakışlarını tekrar aşağıya doğru indirdi.

Öyleyse, gerçekten bu etkinliğe katılmama müsaade edilmişti.

Zavulon bir köşede öylece duruyordu. Üzerinde ince yağmurluğu vardı. Benim gelişimi önemsememişti. Zaten burada olacağımı biliyordu.

Gesar, Svetlana ve Egor ise birlikte ayakta duruyorlardı. Beni çok daha enerjik bir şekilde karşılamışlardı.

"Yine de geldin mi?" diye sordu, patron.

Kafamı salladım ve Svetlana'ya baktım. Üzerinde uzun, beyaz bir elbise vardı, saçları ise açıktı. Elinde beyaz Fas derisinden yapılmış küçük, gösterişli bir kutu vardı. Sanki bir broş ya da madalyon için yapılmış gibi duruyordu.

"Anton, sen biliyorsun, öyle mi?" diye bağırdı, Egor.

Burada mutlu olan biri varsa, o da Egor'du. Çok mutluydu.

"Evet, biliyorum," dedim. Ona yaklaştım ve saçını karıştırarak sevdim.

Gücü sarı bir karahindiba gibiydi.

O anda yeteri kadar toplayabildiğimi hissettim.

"Yeteri kadar dolmadı mı?" diye sordu, Gesar. "Anton, ne yapmayı planlıyorsun?"

Cevap vermedim. Bir şeyler beni rahatsız ediyordu. Burada ters giden bir şeyler vardı.

Ah, evet! Olga neden burada değildi?

Ona açıklama yapmış mıydı? Svetlana ne yapması gerektiğini biliyor muydu?

"Tebeşir," dedim. "Küçük bir parça tebeşir, iki ucu da sivri. Bir şeylerin üzerine yazmak için kullanabilirsin, örneğin *Kader Kitabı*'na. Eski çizgileri silip yenilerini çizebilirsin."

"Anton, bize bilmediğimiz bir şey anlatmayacaksın galiba," dedi patron, sakin bir şekilde.

"İzin verildi mi?" diye sordum.

Gesar, Maksim'e baktı. Maksim sanki bu bakışı hissetmiş gibi kafasını kaldırdı ve duygusuz bir ses tonuyla şöyle dedi:

"İzin verildi."

"Gündüz Nöbeti itiraz ediyor," dedi Zavulon, canı sıkkın bir ses tonuyla.

"Reddedildi," dedi Maksim, umursamazca, sonra kafasını tekrar aşağıya eğdi.

"Eğer bir Usta Büyücü Kadın tebeşiri eline alırsa," dedim, "*Kader Kitabı*'nın her çizgisi, onun ruhundan bir parça alacak. Alacak... Sonra değişmiş olarak geri verecek. Bir insanın kaderini, sadece kendi ruhunuzu vererek değiştirebilirsiniz."

"Biliyorum," dedi Sveta, gülümseyerek. "Üzgünüm, Anton. Bunun doğru olduğunu düşünüyorum. Bu herkes için iyi olacak."

Egor'un gözlerinde şüphe kıvılcımları belirmişti. Burada ters giden bir şeyler olduğunu hissediyordu.

"Anton, sen bir Gece Nöbeti savaşçısısın," dedi Gesar. "Eğer bir itirazın varsa, konuşabilirsin."

İtiraz mı? Neye? Egor'un, Karanlık Varlık yerine Aydınlık Varlık olmasına mı? Başarısızlıkla sonuçlansa bile insanlara İyilik getirme girişimine mi? Svetlana'nın bir Usta Büyücü olmasına mı?

Hâlâ içinde saklı olan insani duyguları kurban etme pahasına bile olsa...

"Söylemek istediğim bir şey yok," dedim.

Bana mı öyle mi gelmişti yoksa Gesar'ın gözlerinde şaşkınlık kıvılcımları mı belirmişti?

Usta Büyücü'nün ne düşündüğünü anlamak gerçekten zordu.

"Haydi, başlayalım," dedi Gesar. "Svetlana, ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Svetlana, bana bakarak.

Ondan birkaç adım uzaklaştım. Gesar da aynı şekilde uzaklaşmıştı.

Şimdi Egor ve Svetlana yan yana duruyorlardı. İkisi de çok endişeliydi. Çok gergin. Yan gözle Zavulon'a baktım, öylece bekliyordu.

Svetlana küçük kutuyu açtı kilidin tıkırtısı tıpkı bir silah sesini andırıyordu ve yavaşça tebeşiri aldı, bunu yapmayı hiç istemiyormuş gibiydi. Tebeşir çok küçüktü. Aydınlık Varlıklar bin yılı aşkın bir süredir dünyanın kaderini değiştirmeye çalışırken mi böyle küçülmüştü?

Gesar derin bir nefes aldı.

Svetlana yere çömeldi, sonra da Egor'u ve kendisini kapsayan alanın etrafına bir çember çizmeye başladı.

Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Yapacak hiçbir şeyim yoktu.

Öyle çok güç toplamıştım ki içimde tutamıyordum.

İyilik yapma hakkına sahiptim.

Ama eksik olan çok küçük bir şey vardı: bunu nasıl yapacağımı anlamamıştım.

Rüzgâr esti. Ürkek ve dikkatli bir şekilde. Sonra tekrar yavaş yavaş yok oldu.

Gökyüzüne baktım ve ürperdim. Bir şeyler oluyordu. Burada, insan dünyasında gökyüzü bulutlarla kaplanmıştı ama ben onların gelişini bile fark etmemiştim.

Svetlana etraflarını çevreleyen çemberi çizdi ve ayağa kalktı.

Ona Alacakaranlık'tan bakmaya çalıştım ama sonra hemen kafamı başka bir yöne çevirdim. Elinde kızgın bir ateş tutuyormuş gibi görünüyordu. Acı çekiyor muydu?

"Fırtına yaklaşıyor," dedi Zavulon. "Gerçek bir fırtına... Uzun zamandan beri gerçekleşmeyen türden..."

Sonra güldü.

Zavulon'un bu söylediğine rüzgâr dışında kimse aldırış etmemişti. Sakin esmeye başlamıştı ama giderek hızlanıyordu. Caddeye doğru baktım, her şey son derece sakindi. Svetlana, tebeşiri, sanki sadece kendisinin görebildiği bir şeyler çiziyormuş gibi havada gezdiriyordu. İçinde desenler bulunan bir kare.

Egor yavaşça inledi ve kafasını arkaya doğru çekti. Bense ileriye doğru bir adım attım ve durdum. Bariyeri geçemezdim. Zaten bir manası da yoktu.

Ne yapacağınızı bilmediğiniz zaman hiçbir şeye güvenmeyin. Ne sakin kafanıza ne temiz kalbinize ne de sıcak ellerinize.

"Anton!"

Patrona baktım. Gesar biraz endişeli görünüyordu.

"Bu sıradan bir fırtına değil, Anton. Bu bir kasırga. İnsanlar öldürülecek."

"Karanlık Varlıklar mı öldürecek?" diye sordum.

"Hayır, doğal güçler."

"Güç yoğunlaşmasını biraz abartmış olabilir misin?" diye sordum. Patron bu şakama cevap vermedi.

"Anton kaçıncı derece müdahale yapma hakkın var?"

Ah tabii ya, patron, Zavulon'la yaptığım anlaşmayı biliyordu.

"İkinci dereceden."

"Kasırgayı durdurabilirsin," dedi Gesar. Gerçekliğe basit bir dokunuş. "Bunu şiddetli bir yağmur seviyesine indir. Yeterince güç topladın."

O anda rüzgâr tekrar esti. Ve bu kez durmayacaktı. Sanki hepimizi çatıdan aşağıya atmaya karar vermiş gibi büyük bir kuvvetle üzerimize çarptı. Aynı anda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu.

"Bu senin son şansın gibi görünüyor," dedi patron. "Yine de sen bilirsin."

Koruyucu bir kalkan, cam şıngırtısına benzer bir ses çıkararak Gesar'ın etrafında belirdi. Sanki şeffaf bir poşetle kaplanmış gibi görünüyordu. İlk kez bir büyücünün sıradan doğa koşullarına karşı böyle bir savunma önlemi aldığım görüyordum.

Svetlana beyaz elbisesi rüzgâr da savrulurken, *Kader Kitabı*'nı çizmeye devam ediyordu. Egor ise, sanki görünmez bir haçla çarmıha gerilmiş gibi hiç kıpırdamadan duruyordu. Belki de neler olduğunu göremiyor ya da anlayamıyordu. Eski kaderi elinden alınmış ama yeni kaderi henüz verilmemiş olan birine neler olurdu?

"Gesar, senin yaratmak üzere olduğun tayfunla kıyaslayınca bu kasırga hiçbir şey."

Rüzgâr sesimi bastırıyordu.

"Bu kaçınılmaz," diye cevap verdi, Gesar. Fısıltıyla konuşuyormuş gibi görünüyordu ama söylediği her kelime anlaşılıyordu. "Çoktan başladı."

Kader Kitabı, sıradan insan dünyasında bile gözle görülebilir hale gelmişti. Tabii ki Svetlana onu gerçek anlamda çizmiyordu, Alacakaranlık'ın derinliklerinden çıkarıyordu. Bir kopyasını alıyordu, böylece Svetlana'nın yaptığı değişiklikler, orijinal nüshaya da yansıtılabilecekti. *Kader Kitabı*, havada asılı duran alev ipliklerinden yapılmış bir model, bir kopya gibi görünüyordu. Yağmur damlaları, bu alev ipliklerine dokunduğu anda cızırtı sesi çıkıyordu.

Ve işte şimdi Svetlana, Egor'un kaderini değiştirmeye başlayacaktı.

Egor da yıllar sonra dünyanın kaderini değiştirecekti.

Her zamanki gibi onu İyilik'e yöneltmeye çalışarak.

Ve her zamanki gibi başarısız olacaktı.

Sendeledim. Rüzgâr bir anda hiçbir uyarı vermeden, kasırgaya dönüşmüştü. Etrafta gördüğüm manzara inanılmazdı. Yoldan geçen arabalar kaldırımların kenarlarında durdular, ağaçlardan mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyorlardı. Büyük bir reklam panosu, tek bir

ses bile çıkarmadan –rüzgârın uğultusu tüm sesleri bastırıyordu– kavşağın üzerine düştü. Bazı insanlar da sanki duvarların onları koruyacağını umut ediyormuş gibi apartmanlara doğru koştular.

Svetlana durdu. Elinde tuttuğu kızgın kömür hâlâ parlıyordu.

"Anton!"

Ne dediğini güçlükle anlayabilmiştim.

"Anton, ne yapmam gerekiyor? Söyle, Anton, bunu ne yapmam gerekiyor?"

Tebeşirle çizdiği çember tam anlamıyla olmasa da onu koruyordu. Rüzgâr kıyafetlerini yırtıyordu ama en azından ayakta durmasına izin vermişti.

Her şey yok olmuş gibiydi. Svetlana'ya baktım, sonra da bir insanın kaderini değiştirmek için hazırda bekleyen parlak tebeşir parçasına. Svetlana bir cevap bekliyordu ama ona söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Çünkü cevabı ben de bilmiyordum.

Kollarımı öfkeli gökyüzüne doğru kaldırdım ve ellerimdeki gücün rengârenk çiçeklerini gördüm.

"Bununla başa çıkabilir misin?" diye sordu Zavulon, sevecen bir ses tonuyla. "Bu kasırga gerçekten çok güçlü."

Rüzgârın uğultusunda bile Zavulon'un sesini tıpkı patronunki gibi net duyuyordum.

Gesar derin bir nefes aldı.

Ellerimi açtım ve avuçlarımı gökyüzüne doğru çevirdim; hiç yıldız olmayan, karanlıkla, öfkeli bulutlarla, yağmurla ve şimşeklerle dolu olan gökyüzüne doğru.

Bu, en basit büyülerden biriydi. Neredeyse herkese ilk öğretilen büyüydü.

Ahlak kazandırma.

Hiçbir kısıtlama olmadan.

"Bunu yapma!" dedi Gesar. "Buna cüret etme!"

Hızlı bir manevrayla Svetlana ve Egor'u benden korumak için öne doğru atıldı. Sanki bu, benim yaptığım büyüyü durdurabilirmiş gibi... Hayır, şu anda bunu durdurabilecek hiçbir şey yoktu.

Avuçlarımdan, insan gözünün göremediği bir ışık hüzmesi yayıldı. Bu, acımasız bir şekilde insanlardan topladığım güç kırıntılarıydı. Mavikantaronlar, kırmızı güller, uçuk pembe şakayıklar, sarı yıldızpatılar, beyaz papatyalar ve hatta siyah orkideler.

Zavulon tam arkamda sessizce gülüyordu.

Svetlana ise tebeşiri, *Kader Kitabı*'nın üzerinde tutarak öylece duruyordu.

Egor da kollarını uzatmış ve Svetlana'nın tam önünde öylece donakalmıştı.

Satranç tahtasındaki taşlar. Ellerimdeki güç. Böyle bir güce daha önce hiç sahip olmamıştım. Kontrolsüzdü, âdeta ellerimden taşıyordu, herhangi birine yönelmek için hazırdı.

Svetlana'ya gülümsedim ve gökkuşağı renkleriyle ışıldayan avuçlarımı çok yavaş bir şekilde kendi yüzüme doğru kaldırdım.

"Hayır!"

Zavulon'un haykırışı, kasırgasının uğultusunu bastırmış, hatta tamamen susturmuştu. Yıldırımın güçlü ışıkları gökyüzünde parıldadı. Karanlık Varlıklar'ın lideri bana doğru koşmaya başladı ama karşısına Gesar çıktı ve Zavulon birden durdu. Tüm bunları görmüyordum ama hissediyordum. Yüzüm ışıltılı renklerle kaplanmıştı. Başım dönüyordu. Rüzgârı ise artık hissedemiyordum.

Geriye, içinde boğulduğum, sonsuz bir gökkuşağından başka hiçbir şey kalmamıştı.

Rüzgâr bana hiç dokunmadan delice esiyordu. Sveta'ya baktım ve bizi birbirimizden ayıran görünmez duvarın yıkılma seslerini duydum. Yıkılıyor ve etrafımızda koruyucu bir bariyere dönüşüyordu.

Svetlana'nın rüzgârda dalgalanan saçları nazik bir şekilde yüzüne yerleşmeye başlamıştı.

"Hepsini kendin için mi kullandın?"

"Evet," dedim.

"Topladıklarının hepsini mi?"

Buna hâlâ inanamıyordu. Svetlana ödünç alman gücün bedelinin ne olduğunu biliyordu.

"Her damlasını!" diye cevap verdim. Kendimi inanılmaz derecede rahatlamış hissediyordum.

"Neden?" diye sordu Sveta, elini bana doğru uzatarak. "Neden, Anton? Bu fırtınayı durdurabilirdin. Binlerce insana mutluluk getirebilirdin. Nasıl hepsini kendin için kullanırsın?"

"Bir hatayı önlemek için," dedim. Onun gibi bir Usta Büyücü Kadın'ın böyle küçük bir ayrıntıyı anlamaması gerçekten beni rahatsız etmişti.

Svetlana sadece bir an hiçbir şey söylemedi. Sonra elinde parlayan küçük tebeşir parçasına baktı.

"Ne yapmam gerek, Anton?"

"Artık *Kader Kitabı*'nı açtın."

"Anton! Kim haklı? Gesar mı yoksa sen mi?"

Kafamı salladım.

"Buna sen karar vereceksin."

Svetlana kaşlarını çattı.

"Anton... Hepsi bu mu? Neden insanlardan bu kadar çok Aydınlık aldın? İkinci dereceden müdahale hakkını ne için harcadın?"

"Dinle beni," dedim, sesimin inandırıcılığından emin olmayarak. Şu anda bile kendimi tam olarak ikna edememiştim. "Bazen önemli olan, bir şeyler yapmak değildir. Bazen hiçbir şey yapmamak daha önemlidir. Bazı şeylere kendin karar vermen gerekir, hiç kimseye

danışmadan. Bana, Gesar'a, Zavulon'a, Aydınlık ya da Karanlık Varlıklar'a danışmadan. Sadece kendi başına."

Svetlana kafasını salladı.

"Hayır..."

"Evet. Kendin karar vermek zorundasın. Ve hiç kimse senin bu sorumluluğunu hafifletemez. Ne yaparsan yap, her zaman yapmadıklarından pişmanlık duyacaksın."

"Anton, seni seviyorum!"

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum. Hiçbir şey söylemeyecek olmamın sebebi de bu."

"Ve sen buna aşk mı diyorsun?"

"Benim bildiğim aşk bu."

"Senin tavsiyene ihtiyacım var!" diye bağırdı, Svetlana. "Anton, senin tavsiyene ihtiyacım var!"

"Herkes kendi kaderini kendi yaratır," dedim. Bu, benim söylemem gerekenden biraz daha fazlaydı. "Karar ver."

Svetlana *Kader Kitabı*'na geri dönerken, elinde tuttuğu tebeşir parçası ince bir ateş iğnesi gibi parıldadı. Sonra elini havada gezdirdi. Göz kamaştırıcı silginin altındaki sayfaların hışırtısını duyabiliyordum.

Aydınlık ve Karanlık –kaderin sayfalarındaki noktalar.

Havada süzülen el.

Parıltı.

Ateş satırlarının hızlı darbesi.

Svetlana parmaklarını açtı ve Kader tebeşiri ayaklarının dibine düştü. Tıpkı bir mermi gibi ağırdı. Kasırga her şeyi sürüklüyordu ama ben yere eğilip elimi tebeşirin üzerine koymayı başarmıştım.

Kader Kitabı çözülmeye başlamıştı.

Egor sendeledi ve dizlerini göğsüne doğru çekip zavallı, küçük bir bohça gibi yere düştü.

Yağmur, Svetlana ve Egor'un etrafındaki beyaz çemberi silmişti, bu yüzden ben de artık onlara doğru yürüyebiliyordum. Yere çömeldim ve Egor'u omuzlarından tuttum.

"Hiçbir şey yazmadın!" diye bağırdı, Gesar. "Svetlana, sadece bir şeyler sildin!"

Kadın Büyücü omuzlarım silkti. Sonra bana doğru baktı. Yağmur, zayıflayan bariyeri çoktan aşmış ve Svetlana'nın beyaz elbisesini, artık vücudunu gizleyemeyen şeffaf bir tülbente dönüştürerek sırılsıklam etmişti. Svetlana sadece bir dakika önce beyaz elbiseli bir rahibeydi, şimdi ise fırtınanın tam ortasında kollarını yardıma muhtaç bir şekilde açmış, sırılsıklam genç bir kadındı.

"Bu senin sınavındı," dedi Gesar yavaşça. "Şansını kaybettin."

"Aydınlık Varlık Gesar, Nöbet'te çalışmak istemiyorum," diye cevap verdi, genç kadın. "Üzgünüm, Aydınlık Varlık Gesar, bu benim seçtiğim yol değil. Bu benim kaderim değil."

Gesar üzgün bir şekilde kafasını salladı. Bizim sadece birkaç adım uzağımızda duran Zavulon'a bakmıyordu.

"Bu kadar mı?" diye sordu Zavulon, bana, Svetlana'ya ve Egor'a bakarak. "Hiçbir şey yapmadınız mı? Sonra Engizisyon üyesine baktı – kafasını yukarıya kaldırmış sallıyordu.

Kimse ona cevap vermedi.

Zavulon'un yüzüne alaycı bir gülümseme yayılmıştı.

"Tüm bu çabalar... Bir maskaralıkla sonlandı. Çıldırmış bir kız, kararsız sevgilisinden ayrılmak istemediği için. Anton, beni hayal kırıklığına uğrattın. Svetlana beni mutlu ettin. Gesar –Kara Büyücü, patrona baktı– böyle çalışanların olduğu için seni kutluyorum."

Zavulon'un arkasında bir Kara Kapı açıldı. Siyah bulutların arasına girerken yüksek sesle gülüyordu.

Sonra binanın etrafından bir uğultu yükselmeye başladı. Göremiyordum ama ne olduğunu biliyordum. Gündüz Nöbeti üyeleri

birer birer Alacakaranlık'tan çıkıyor ve ağaçlardan uzaklaşmak için arabalarına koşuyorlardı. Ya da yere eğilerek en yakın binalara kaçıyorlardı.

Onlardan hemen sonra Aydınlık Varlıklar da kordonu terk ettiler. Bazıları aynı basit, insani sebepler için... Ama ben, birçoğunun, olduğu yerde kalıp binanın çatısına baktığını biliyordum. Yavru Kaplan her ihtimale karşı suçlu bir yüz ifadesine bürünmüştü. Bundan çok daha kötü kasırgalar görmüş bir Diğer olan Semyon'un yüzünde de karamsar bir gülümseme vardı. İgnat ise hiç tükenmeyen içten sempatisiyle öylece duruyordu.

"Yapamadım," dedi Svetlana. "Üzgünüm, Gesar. Yapamadım."

"Yapamazdın," dedim. "Ve yapmak zorunda da değildin..."

Elimi açtım ve avucumda duran ıslak, yapışkan tebeşir parçasına baktım. Önce bilenmiş ucuna, sonra gelişigüzel kırılmış diğer ucuna.

"Uzun zaman önce mi farkına vardın?" diye sordu, Gesar. Bana doğru yaklaştı ve yanıma oturdu. Koruyucu kalkanı bizi kapsamak için genişledi ve kasırganın uğultusu birden yok oldu.

"Hayır. Biraz önce."

"Neler oluyor?" dedi Svetlana. "Anton, bana neler olduğunu anlat."

Gesar, Svetlana'ya cevap verdi.

"Herkesin bir kaderi vardır, kızım. Bazılarınınki diğer insanların hayatını değiştirmek ve imparatorlukları yıkmaktır. Bazılarınınki ise sıradan bir hayat yaşamaktır."

"Gündüz Nöbeti senin harekete geçmeni beklerken," dedim, "Olga tebeşirin diğer yarısını aldı ve birilerinin kaderini tekrar yazdı. Tıpkı Aydınlık'ın istediği gibi."

Gesar derin bir nefes aldı. Sonra uzandı ve Egor'a dokundu. Çocuk kımıldadı ve ayağa kalkmaya çalıştı.

"Acele etme, acele etme," dedi patron, yavaşça. "Her şey bitti. Yani bitmek üzere."

Kolumu Egor'un boynuna doladım ve başını, dizlerimin üzerine yatırdım. Şimdi tekrar sakinleşmişti.

"Söyle, neden?" diye sordum. "Tüm bunları önceden biliyorsan?"

"Ben bile her şeyi bilemem."

"Neden?"

"Çünkü her şey doğal görünmek zorundaydı," dedi Gesar, biraz sinirli bir ses tonuyla. Zavulon'un yaşananlara inanmasının tek yolu buydu. Bizim planlarımıza ve kaybettiğimize inanması gerekiyordu."

"Cevabın tamamı bu kadar değil, Gesar," dedim, gözlerine bakarak. "Bu kadar değil!"

Patron derin bir nefes aldı:

"Tamam. Evet, bazı şeyleri daha farklı yapabilirdim. Svetlana bir Usta Büyücü olurdu. Onun isteklerinin tam aksine. Ve Egor bizim enstrümanımız haline gelirdi, Nöbet'in, ona borçlu olması gerçeğine rağmen."

Bekledim. Gesar'ın tüm gerçeği anlatıp anlatmayacağını gerçekten merak ediyordum. En azından bir kere.

"Evet, böyle yapabilirdim," dedi Gesar ve tekrar derin bir nefes aldı. "Ama biliyorsun, oğlum... Yirminci yüzyılda yaptığım her şey –Aydınlık ve Karanlık arasındaki büyük savaş dışında– sadece tek bir amaç için... Tabii ki bizim hedefimize zarar vermeden."

Birden onun için üzüldüğümü hissettim. Gerçekten üzüldüğümü. Usta Büyücü, En Aydınlık Gesar, canavarların yok edicisi, devletlerin koruyucusu belki de bin yıldır ilk defa tüm gerçeği anlatmaya mecbur bırakılmıştı. Anlatmaya alışkın olduğu yüce ama hiç de hoş karşılanmayan gerçeği...

"Yapma. Biliyorum!" diye bağırdım. Ama Usta Büyücü kafasını salladı:

"Yaptığım her şey tek bir amaç içindi," dedi Gesar. "Üst yönetimi, Olga'nın cezasını tamamen ortadan kaldırmaya zorlamak.

Onları, Olga'nın güçlerini geri vermeye ve tebeşir parçasını bir kez daha eline almasına izin vermeye zorlamak. Olga'nın benimle aynı seviyeye gelmesi gerekiyordu. Aksi takdirde bizim aşkımız yok olmaya mahkûm. Ve ben, onu seviyorum, Anton."

Svetlana güldü. Sessizce. Patronun yüzüne bir tokat patlatacağını düşündüm ama sanırım onu hâlâ tam olarak tanıyamamıştım. Dizlerinin üstüne çöktü ve patronun sağ elini öptü.

Usta Büyücü ürperdi. Sanki bir anlığına sonsuz güçlerini kaybetmiş gibi görünüyordu; koruyucu örtüsü titredi ve yok olmaya başladı. Kasırganın uğultusu kulaklarımızı bir kez daha sağır ediyordu.

"Dünyanın kaderini tekrar değiştirecek miyiz?" diye sordum. "Kişisel, küçük özel meselelerimiz hariç."

Gesar kafasını salladı ve sordu:

"Bu hoşuna gitmedi mi?"

"Hayır."

"Bak, Anton. Her zaman kazanan olamazsın. Ben olmadım. Sen de olmayacaksın.

"Bunu biliyorum," dedim. "Tabii ki, biliyorum, Gesar. Ama yine de çok cazip."

Ocak–Ağustos 1998

Moskova.

KARANLIK'I AYDINLIK'TAN AYIRAN TEK ŞEY: GECE NÖBETİ...

Büyüleyici bir fantastik serinin ilk kitabı olan *Gece Nöbeti*, Rusya'da *Yüzüklerin Efendisi* ve *Harry Potter*'dan daha başarılı olmuş bir kült roman: Sergey Lukyanenko'nun *Gece Nöbeti* Aydınlık ile Karanlık güçler arasındaki sonsuz mücadeleyi korku ve kurgunun eşsiz bir karışımıyla anlatıyor.

Çok eski zamanlardan beri "Diğerleri" denen yaratıklar var aramızda: vampirler, şekil değiştirenler, cadılar, ak ve kara büyücüler... Doğaüstü güçleriyle tebdil-i kıyafet aramızda yaşıyor, içinde yaşadığımız dünyaya paralel bir gerçekliğe, gölgeler içindeki Alacakaranlık'a girip çıkabiliyor ve böylece Karanlık ile Aydınlık arasındaki dengeyi korumak için sürekli tetikte bekliyorlar. Gece ve Gündüz'ün sadık nöbetçilerinin görevi bin yıllık ateşkesi korumak ve dengeyi bozacak her türlü ihlali cezalandırmak... Ancak bir kehanete göre "Diğerleri"nin arasından iyi ve kötü arasındaki bu dengeyi sonsuza kadar değiştirecek kadar güçlü biri ortaya çıkacak ve eğer bu kişi kötülerin yanında yer alırsa, dünya bütünüyle kaosa sürüklenecek.

Rusya'da fenomen olan kitap bir milyon kopyanın üzerinde sattı. *Gece Nöbeti*, Sovyet sonrası Moskova'da geçen, keyifle okunan bir fantastik roman serisinin ilk kitabı.

www.pegasusyayinlari.com